BETÜL GÜÇLÜ

Sarı Puantiyeli Şemsiye

REN

2. BASKI

BETÜL GÜÇLÜ

Sarı Puantiyeli Şemsiye

1. Bölüm

"Gizli Numara"

Saat 14.12. Hedefin üç dakika içinde görüş alanına girmesi bekleniyor. 2.59, 58, 57, 56... Hedef göründü!

Genç, erkek. Küllü kumral rengi saçlarının kabardığı tespit edildi. Göz alıcı dişleri ve her an çok komik bir şey söyleyecekmiş gibi görünen bir ifadesi var. Boyu tahminen 1.83. Ayakkabı numarasının 44 olduğunu düşünüyorum. Geniş omuzları sayesinde tişörtü onu epey çekici gösteriyor. Göz rengi ela olarak kaydedildi.

Hedef 8 adımdan sonra kafeye girip bir kahve istiyor. Kahve tercihinden emin değilim ama filtre kahve olabileceğini düşünüyorum. Siparişini alan görevliye gülümseyip bir şeyler söyledikten sonra kafenin diğer ucundaki boş bir masaya oturuyor. Bilgisayarını ve dosyalarını açarken, tahminen mesaj sesi geldiği için cebinden telefonunu çıkarıyor ve ekranda gördüğü şey onu güldürüyor.

Bir saniye, o da ne?

Bu beklenmedik bir durum merkez. Tetikçi tehlikede. Bize onun gülüşüyle insanları felç edebildiğini söylememiştiniz!

Hedef başını sallayarak telefonu elinden bırakıyor ve kahvesini getiren garsona teşekkür ediyor. Bilgisayarı açılırken

not defterini açıp kalemini eline alıyor. Dosyasını inceleyerek kalemi elinde çevirip dururken diğer tarafta tetikçi yavaşça hayata dönmeye çabalıyor ama görünen o ki hedefin hipnoz yeteneği de var. Kalem hedefin uzun parmaklarının arasında çevrildikçe tetikçinin zihni bulanıyor çünkü. Tetikçinin haline bakılırsa daha fazla rol yapamayacak. Hayali kulaklığımı çıkarıp zihnimdeki iletişimi sonlandırıyorum.

Bu görevden çekilmek zorundayım merkez. Sanırım onunla evleneceğim.

Telefonumun sesi dikkatimi hayatımın görevinden uzaklaştırıyor. Kafede pek kimse olmadığı için tuhaf bir sessizlik hâkim, bu yüzden çığlığa benzer zil sesim içeride yankılanınca herkesin başı masama doğru dönüyor. Onunki hariç. İnsanlara mahcup bir bakış atıp çağrıyı sessize alıyorum. Beren bunu yapmamdan nefret eder ama şu an onunla uğraşamam. Uğraşmam gereken bir derdim var çünkü.

Derdimin adı Emre Sezgin. Onu ilk kez birkaç hafta önce kuzenimin işyerinde gördüm. Beren psikoloji öğrencisi ve benim de ödevim için bir psikoloğa ihtiyacım vardı. Kuzenimin yanında çalıştığı psikologdan yardım istemek için ofislerine gittim. Tamamen sıradan bir gündü. Hayatımın değişmesini beklediğim yoktu. O güne dair tek hedefim ödevimi yapabilmekti. Odaya girdim, neden orada olduğumu anlatmaya çalışıyordum ve konudan birazcık saptığımı fark edemedim. Beren beni bacağıma attığı tekmesiyle susturmaya çalışınca odadaki diğer kişinin ilgisini çektik. Adam konuşmaya başladığında kimin daha çok ilgi çektiği tartışmaya açık değildi. En azından benim tarafımda. Çünkü görünen o ki ben Emre Beyimizin ilgisini birazcık bile çekememişim.

Emre'yle sadece birkaç cümle konuştuk. Hamileler ve garipleşen davranışları hakkında ilginç bir konuşmaydı. O konuşurken kaşına gözüne hayran olmaktan başka bir şey yapama-

dığım için detayları hatırlayamıyorum. Aslında biraz çapkın biriyimdir. Çok fazla ilişki deneyimim yok ama kendi kendime serserilik etmeyi severim. Birini beğendiğimde bunu dile getirmekten ve flört etmekten geri durmam. Hoşlandığım insanları stalklamak, nerede kimlerle takıldıklarını takip etmek gibi meraklarım da vardır. Birileriyle çıkma konusunda çok başarılı olmamı gerektirecek bütün özelliklere sahibim ancak konu ilişki yaşamaya gelince tam bir fiyaskoyum. Bunun sebebi pek çok şey olabilir ama bana kalırsa erkeklerin sevdiği kız tipi değilim. Dürüst ve biraz fazla açık sözlü olmamdan pek hoşlanmadıklarını düşünüyorum. Erkekler utangaç, sevimli, prenses ya da bunların tam tersi olan cüretkâr ve seksi kızlardan hoşlanıyorlar. Ben bunların hiçbiri değilim. Ben sadece Defne'yim. Çok konuşan, aklından geçen her şeyi yüksek sesle söyleme eğilimi olan, yılda birkaç kez âşık olup kafaya taktığı insanların gizli sapığı olan tuhaf bir kızım.

Ama birkaç haftadır kendimi sadece sanalda değil, gerçekte de takipçi gibi hissediyorum. Emre'yi gördükten sonra sosyal medyadan ona ulaşmak için yapabileceğim her şeyi yaptım. Kendi hesabımdan takip isteğim kabul edilmeyince ben de sahte hesabımdan ablasının, kardeşinin, eniştesinin ve arkadaşlarının hesaplarını takip ettim. Emre'yle olan fotoğraflarının ekran görüntüsünü alıp sadece Emre olacak şekilde kırparak telefonumda açtığım şifreli bir albüme kaydettim. Onun olduğu fotoğraflara gelen yorumları inceledim. Yakın arkadaşlarını tespit ettim. Gitmeyi sevdiği yerleri öğrenmeye çalıştım. Ancak tüm bu çabalara rağmen Emre ne kendi hesabımın ne de sahte hesabımın takip isteğini kabul etti. Reddetmedi de. Engelleseydi bile en azından bir şey yapmış olacaktı ama hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey!

Eh, bu durum küçük stalker kalbimi biraz incitti. Ben de sahte hesabımla bir arkadaşına mesaj atıp Emre'den çok hoş-

landığımı söyleyerek bana telefon numarasını vermesini istedim. Düne kadar buna gerek kalmayacağını umuyordum ama dün kasanın önünde parasının üstünü beklerken yanına gidip selam vermek için cesaret toplamaya çalışırken hiç dikkatini çekemediğimde sabrım tükendi.

Emre'de beni hırslandıran bir şeyler vardı. Geçen hafta kardeşinin Twitter hesabından, ona karşı yaptığı alaycı bir paylaşımda Emre'nin her salı ve çarşamba günleri derse girmeden önce buraya geldiğini keşfettim. Ertesi gün erkenden kalkıp siyah fötr şapkamla güneş gözlüklerimi taktım ve sabahın köründe kafeye yerleştim. Onu kafaya taktığımdan değil, onunla tanışmak için yollar aradığımdan böyle davranıyordum.

Öğleden sonra, ben pes etmek üzereyken Emre geldi. Kahvesini aldı. Uzak köşedeki bir masaya geçti ve işlerine gömüldü. Daha sonra gözlemlerim sonucu bunların onun rutini olduğunu fark ettim. Son günlerde birkaç kez onunla konuşmaya çalıştım ama başını kaldırıp bana bakmadı bile. Sürekli çok meşgul ve aceleci görünüyordu. Selam vermelerimi ya da bu kafede ne içebileceğimi sormalarımı nazik bir şekilde geçiştirdi. Bana kaba davransaydı arkamı dönüp giderdim ve Emre bir daha kafamı meşgul etmezdi ama kötü davranmadı. Adam sadece beni umursamadı ve ben de içten içe bu duruma hırslandım. Kendime çok güvendiğim için değil. Güzelliğimle her erkeğin aklını başından aldığımı düşündüğüm için de değil. Yalnızca, ondan gerçekten çok etkilenmiştim ve gözümde mi büyütüyorum yoksa bu ilgiyi hak ediyor mu bilmek istiyordum.

Gördüğüm kadarıyla Emre dışarıdayken etrafına hiç dikkat etmiyor. Sürekli bilgisayarı ya da not defteriyle meşgul. Arkadaşlarının ve ailesinin hesaplarında gördüğüm o eğlenceli çocuğa hiç benzemiyor ama öyle biri olduğuna dair deliller var.

Fotoğraflarına baktığım zaman onu o karelerdeki gibi güler-ken görebilmek için delice bir istek duyuyorum. Kahve alırken gösterdiği tatlı gülücükler değil görmek istediğim. İlgimi çe-ken asıl şey fotoğraflardaki neşesi.

Emre'nin kocaman bir gülüşü var. Güldüğü zaman gözleri kısılıyor ve yüzü o kadar sevimli bir hal alıyor ki gerçek biri olduğuna inanamıyorum. Bu yüzden bana gülmek zorunda, an-lıyor musunuz? Ondan gerçekten o kadar hoşlanıyor muyum yoksa bu sadece merak mı anlamam için kahkahasını ilk elden görmem gerekiyor. Derin bir nefes alıp çikolatalı içeceğimden koca bir yudum içiyorum. Yoğun çikolatayla kendime enerji yüklemesi yaptıktan sonra ne emeklerle bulup kaydettiğim nu-marayı arıyorum. İkimiz kafenin farklı açılarında olduğumuz için fark edilmekten korkmuyorum. Burnunun dibine girip ko-nuşsam bile beni fark etmeyeceğine dair şüphelerim var. Te-lefon çaldığında karşı tarafta bir hareketlenme oluyor. Emre gözünü bilgisayarından zar zor ayırıp ekrana bakıyor ve hiçbir mimik kullanmadan aramayı cevaplıyor.

"Alo?"

Telefonu masaya bırakıp ellerimle yüzümü kapatıyorum. Ayağa kalkıp benimle konuşuyorsun diye haykırmama şu ka-darcık kalıyor. Birkaç sabırsız alo daha duyunca nefeslenip bo-ğazımı temizliyor ve telefona uzanıyorum. "Selam."

"Kimsiniz?"

Belki ilgi çekebilmek için biraz rahatsız edici bir tip olmalı-yımdır. Bu yüzden normalde biriyle karşılıklı konuşurken ola-mayacağım kadar cesur davranıyorum. Beni göremiyor oluşu da çok yardımcı oluyor.

"Selam veriyorum burada." Kaşları çatılıyor. Kahvesinden bir yudum alırken tanıdık olup olmadığımı anlamaya çalıştığı-nı düşünüyorum.

"Selam. Tanıyamadım?"

"Eh, bu senin kaybın."

Emre'nin güzel kaşları havalanıyor. Kafenin ışık vurmayan tarafında olduğu için elalarını seçemiyorum ama yüzünde bir mimik görebilmek bile kalbimi coşkulu bir stadyumun ortasına atıyor. Sonsuz aşka dair sloganlar atmamak için dilimi ısırıyorum. "Bak, hiç vaktim yok. Doğru kişiyi aradığına emin misin?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum Emreciğim." Kendimi utangaç ve heyecanlı kişiliğimden sıyırıp havalı ve cüretkâr bir role sokarken iç çekip arkama yaslanıyorum. "Eğer doğru insan olduğuna karar verirsem seninle oturup konuşmamız gerekecek."

"Ecrin, eğer bu senin aptal şakalarından biriyse yemin ederim bu kez seni öldüreceğim." Emre biraz sinirlenmiş görünüyor. Kız kardeşinin adını söylerken bu aramanın onun başının altından çıktığına emin gibi bir hali var. Kaşlarının ortasında oluşan kırışıklığa bayılıyorum. Nasıl oluyorsa adam sinirliyken bile sevimli görünüyor merkez.

"Ecrin'le henüz tanışmadım ama tanıştığımızda aptal şakalarıyla seni sinirlendirmeye devam etmesi için onu destekleyeceğim." Görümceyle iyi geçinmek önemli bir şeydir sonuçta. Annem halalarımla hiç anlaşamaz ve hayatlarını birbirlerini bitirmeye adamış kadınların arasında zavallı babacığım yıllar içinde harap oldu. Ciddi bir ilişki düşüneceksem baştan Ecrin'le aramı iyi tutmak isterim. İçimden bir ses bunun yolunun abisini sinirlendirirken ona destek olmaktan geçeceğini söylüyor.

Emre bilgisayarının kapağını kapatıp arkasına yaslanıyor. Gözleri öylesine kafenin camekânında gezinince biraz gerilip yerime iyice siniyorum. "Kimsin sen?"

Derin bir nefes alıyorum. Zihnimde havalı cevaplar sıralanıyor ama neticede ben havalı biri değilim. Ağzımdan çıkan

kıkırtıya engel olamıyorum. "Hayatının aşkı olabilirim istersen."

"Hayatımın aşkına zaten sahibim ve o, sen değilsin."

"Babaannenden mi bahsediyorsun, ablandan mı?" diye sorarak bir kumar oynuyorum. Sesim çok rahat. Harika bir oyuncuyum ben. Duygu yoksunu bir tetikçiyim. Yine de üç saniye önce derimin altından yükselen haykırma istediği beni biraz zorlamıyor değil. Neyse ki Emre'yi görebiliyorum çünkü yüzündeki şaşkınlığı görmeseydim endişelenmeye devam edebilirdim.

"Ne istediğini anlamıyorum. Muhtemelen liseye gidiyorsun ve kendine heyecan arıyorsun ama benim buna vaktim yok. Sen de iyi bir kız ol ve yaşıtlarınla gerçek arkadaşlıklar kur, tamam mı abisi?"

"Ne abisi be?" Sesim o kadar aşağılayıcı çıkıyor ki havaya girip serseri bir bakışla çenemi kaldırarak kendi kendime meydan okuyorum. Başını bu tarafa çevirse kafamı masaya yapıştırırım gerçi. Kimse kaldıramaz güzel kafamı oradan. Bana baksa yüzüne asla söyleyemeyeceğim saçma sapan cümleleri sıralarken pişman olmuyorum çünkü aklında kalmak istiyorum. Birinin aklında kalmanın çeşitli yolları vardır ve eğer yüzümle onun ilgisini çekemediysem farklı yollar denemem gerektiğine çok önceden karar vermiştim. "Üniversiteye gidiyorum ve çok iyi bir kızım. Harika biriyim. Burada bana artistlik yapacağına beni hak etmek için ne yapmış olabileceğini düşün. Kapatıyorum şimdi. Yine ararım. Kızlara çok bakma, bozuşuruz."

Telefonu kapatıp burnumun ucuna ittiğim güneş gözlüğümü yerine itmek için elimi kaldırıyorum. Telefonu kulağından çekip şaşkınca ekrana bakarken Emre'nin önce yüz ifadesi donuyor, sonra birden küçük bir kahkaha atıp telefonu masaya bırakıyor. O eşyalarını toparlayıp kahvesinin parasını öderken

elim gözlüğümü itmek için havada asılı kalmış, başım eğik, gözlerimi hiç kırpmadan onu izliyorum. Emre kafeden çıkıp gittiğinde bile hâlâ havada asılı kalmış gibi durduğumu fark edince toparlanıp etrafıma bakınıyorum ama kimsenin bakışları umurumda değil. Bir kişi dışında. Ve az önce böbreklerime kadar inen heyecandan anlaşılacağı üzere o kişinin bakışlarının, gülüşünün ve tüm dikkatinin üzerimde toplanması için her şeyi yapacağım.

2. Bölüm

"Gerçek Stalkerlar Sınır Tanımaz"

Erkek ateşböcekleri dişilerini ışıklı işaretler vererek davet ederler. Dişiler de bunlara kendi ışıklarıyla cevap verir. Işıklı, pırıl pırıl ve kısa bir anlaşma gösterisinden sonra çiftler birleşir. Bir hayvan olsaydım kesinlikle ateşböceği olurdum. Emre'nin yüzündeki ışıkların hepsine karşılık verir ve ondan ne kadar hoşlandığımı anlamasını sağlardım. Birlikte harika bir ışık gösterisi yapar ve sonra bebek ateşböceklerimizle ilgilenirdik. Başkalarının yanında Emre'nin ışık oyunlarını taklit ederdim, böylece diğer dişiler onun bana ait olduğunu bilirdi.

Bir hayvan olabilseydim eğer ateşböceği olur ve ışığımı eşimin üstünden hiç çekmezdim. Ya da bir su samuru olur ve uyurken eşimi kaybetmemek için elini tutardım. Bir turna kuşu olup seçtiğim eşle hayatımın sonuna kadar seyahat edebilirdim ya da bir kuğu olup eşimle gezinirken kartpostalları kıskandıracak pozlar dağıtabilirdim.

Hayvanlar mükemmel yaratıklardır. Ne istediklerini bilirler. Sırları yoktur. İstedikleri şeylerin peşinden koşarlar ve yakalayamıyorlarsa başka bir hedefe yönelirler. Biz insanlar için durum hiçbir zaman bu kadar basit olmuyor. İlişkileri bu kadar karmaşıklaştıran başka canlılar olabileceğini sanmıyorum.

Son zamanlarda hep olduğu gibi bu sabah da gözümü açar açmaz Instagram'a giriyorum. Emre Sezgin ismini aratıp gizli profiline giriyor ve istek gönderildi yazısına karşı yüzümü buruşturuyorum. Ona istek gönderdiğimden beri sadece bir gönderi attı. Profilindeki gönderi sayısı 72 den 73'e çıktığında Instagram'ı kullandığını anladım. Biraz da sinirlendim çünkü ne diye takip isteklerini kabul etmiyordu ki?

Hem bir erkek niye Instagram hesabını gizler? Fotoğraflarından kafasının kesilip +18 videolarda kullanılmasından mı endişe ediyor yani nedir? Ya da kızlar tarafından çok mu taciz ediliyor? Fotoğraflarını herkese açtığı zaman DM kutusu ahlaksız tekliflerle mi doluyor? Eğer öyleyse o kızları tek tek bulup icabına bakabilirim. Tehlikeli biriyimdir. Takip isteğimin kabul edilmediği her gün daha da karanlık birine dönüşüyorum üstelik. Sorularımın cevabını birkaç gün daha alamazsam belalı bir hacker bulup Emre'nin Instagram hesabından başlayarak tüm hayatını hackleteceğim. Sonra kalbine Defne Bilger virüsü yollatıp aklının her odasında ışıklı tabelalarla Defne yazan pencereler açtıracağım. Nereye baksa beni görecek ve sonunda karşısına çıktığımda dizlerime kapanıp onu kurtarmam için ağlayacak. Ben de bana âşık olduğu için aklının ona oyunlar oynadığını ve evlenirsek akıl sağlığına kavuşacağını söyleyeceğim. İmzayı attıktan sonra belalı hackerlarım virüsü temizleyecekler. Gerisini kendi başıma halledebileceğimi düşünüyorum.

Beren odama girip makyaj aynamın önündeki parfümlerden bir tanesini alıp havaya birkaç kez sıkıyor ve kokunun üstüne sinmesi için etrafında bir tur dönüp saçlarını havalandırıyor. Odanın içi birden yoğun parfüm kokusuyla dolunca öksürerek doğruluyorum. "Bu küçük oyunlarla öldürmeye çalışıyorsun beni değil mi?"

Bir prenses edasıyla yatağıma oturup "Günaydın," diyor. Sabahları ondan nefret ediyorum. İkimiz de aynı kanı taşıyo-

ruz, aynı genlere sahibiz ama nedense o lisanslı ürünken ben merdiven altı seri üretimi gibiyim. Beren'e Emre'den bahsetmedim çünkü o kötü bir cadı ve beni durdurmaya çalışabilir. Ama söylememek için dilimi ısırmaktan zavallı dilim yara bere içinde kalıyor. Sır tutmakta pek de iyi değilimdir...

"Bugün ne yapacaksın? Ben akşam Elvin'e gideceğim. Çok geç kalmam herhalde." Elvin'in adını duyunca uykulu zihnim tamamen açılıp plan yapmaya başlıyor. Yazılar gözümün önünden hızla akarken küçük bir hesaplama yapıyorum.

Emre Sezgin. En yakınları Ecrin ve Mısra Sezgin. Mısra'nın en yakın arkadaşı Sinan Ertekin. Sinan kuzenimin patronu oluyor. Bu durumda kuzenim patronun sevgilisiyle iş arkadaşı, yani Elvin'le. Elvin besin zincirinin en üstünde yer alan organizmaya beni götürebilecek yolun başlangıcı olabilir. A-ha!

"Ben de geleyim." Olabildiğince düz bir sesle konuşmaya çalışıyorum. Sanırım bir hayvan olsaydım sinsi bir yılan da olabilirdim ben. Neyse ki Beren bunu hiç yadırgamıyor. Hem çoktan Elvin'le tanıştığım hem de Beren'le kız kardeşten farksız olduğumuz için. Sürekli kavga ederiz ama birimiz başkaları tarafından zarar görürse diğerimiz düşünmeden katil olabilir. Didişip durmamıza rağmen iyi anlaşırız ve birbirimizin arkadaşlarıyla da sık sık takılırız. Her ne kadar benim pek arkadaşım olmasa da Beren'in geniş bir çevresi varken bu pek de sorun olmuyor.

"Tamam, dersten çıkınca yazarım. Buluşup gideriz."

"Tamamdır, ben de belki çocukların yanına gider okula öyle geçerim." Beren yanaklarımı sıkıp bana veda ederken arkasından tavşan gülüşü yapıyorum. Kendimi yataktan sürüyerek çıkarıp yüzümü yıkadıktan sonra karışan saçlarımı tarayıp mutfağa geçiyorum. Kendime bir tabak sütlü Coco Pops alıp masaya geçerken Instagram'ı yeniliyorum. Bunu o kadar sık yapıyorum ki artık saati kontrol etmek gibi sıradan bir olaya dönüşüyor benim için. Kendi hesabımdan attığım kabul edil-

memiş isteğim bana göz kırparken ani bir kararla isteği siliyorum. *Şşşş, sakin olun.* Ondan vazgeçtiğim falan yok. Bir davayı kafaya takmışsam sonunu görene kadar vazgeçmem merkez.

Strateji değiştirmeye karar veriyorum. Emre'ye sanaldan yürüyeceğim ama Defne olarak değil. @saripuantiyelisemsiye olarak. Şimdiye kadar ona DM atmadım çünkü takip isteklerine bakmayan birinin mesaj kutusunu kontrol edeceğini hiç sanmıyorum. Ama artık bende numarası var; bunun için bir gün Umut Hecehan'ı alnından öpmeliyim. Kendisi Emre'nin çocukluk arkadaşı oluyor. Muhtemelen düğünümüzün de sağdıcı olacak.

Emre'yi arayıp Instagram'dan isteğimi kabul etmesini ve mesajlarıma cevap vermesini isteyebilirim. Gizli numaradan aradığım için onunla daha yakın yollarla yazışamam ama Sarı Puantiyeli Şemsiye'nin böyle bir derdi yok. Orada özgürce Emre'ye yazabilir, nelere kızıp nelerden hoşlandığını öğrenebilirim. Hatta kızlara karşı yılışık bir tip olup olmadığını da öğrenirim ya da sohbetinin eğlenceli mi yoksa sıkıcı mı olduğunu anlarım. Böylece onunla yüz yüze gelmek isteyip istemediğimi tekrar düşünürüm ve fikrimi değiştirecek acayip şeyler yapmazsa karşılaşacağımız zamanlarda edindiğim bilgileri kullanıp masum ve sevimli Defne olarak onun ilgisini çekebilirim. O kadar iyi rol yaparım ki Defne'yle Sarı Puantiye'nin aynı kişi olduğunu aklına bile getirmez. Sanal ilişkilerde bir dünya markasıyımdır. Hele sahte hesabımın koruması altındaysam. Hiçbir şeyden endişelenmem gerekmez. Sahte hesabımı kullanırken normalde başıma bela olan her şeyi söyleme huyum bile hoş karşılanır. Sanırım bunun sebebi beni görüp tanımadıkları için hakkımda bir beklenti oluşturmadan ellerindeki şeyi kabul etmeleri. İnsan ilişkileri çoğu zaman birbirine dolanıp düğümlenmiş bir ipten farksız.

Bu ilişkilerde başarılı olmayı çok isterdim ama yaşıtlarımla pek anlaşamıyorum. En iyi arkadaşlarım genelde ya çocuklar ya da huzurevindeki dedelerdir. Sosyal Hizmetler bölümünde

okuduğum için zaten bu tarz kurumlarda vakit geçirmem gerekiyor ama sınıf arkadaşlarımın aksine sadece ödev ve etkinlikler için değil, onlarla takılmayı gerçekten çok sevdiğim için de zamanımın çoğunu oralarda geçiriyorum.

Çocuklar harika olduğumu düşünüyorlar. Yaşlılar da benim enerjimi seviyorlar sanırım. Ama nedense yaşıtlarımla iyi ilişkiler kuramıyorum. Beren'le çok iyi anlaşıyorum ama iş yeni birilerine gelince tanışmaktan öteye gidemiyorum. Ağzıma gelen her şeyi söylüyor oluşum insanların beni tuhaf ve geçimsiz bulmasına sebep oluyor. Eskiden arkadaş edinebilmek için konuşurken sürekli düşünmem gerekiyordu. Sonra bunun beni çok mutsuz ettiğini fark ettim çünkü kimse benimle konuşurken bir şeylere dikkat etme zahmetine girmiyordu. Ben de üniversiteyi kazanıp yeni bir şehre geldiğimde bir daha kendimi sevdirmek için olmadığım biri gibi davranmayacağıma dair kendime söz verdim.

Aslında herkesle muhabbetim var. Herkes benimle konuşur ve eğlenir ama kimse benimle sıkı bağlar kurmak istemez. Belki de bunu engelleyen benimdir, bilmiyorum. Bu beni üzen bir durum değil. Doğuştan en yakın arkadaşım olan Beren'e sahibim ve okulda canım sıkılmasın diye araya karışabileceğim insanlar var. Sahte hesabım da var. Bir de Emrem olursa mükemmel hayatı yakalayacağıma inanıyorum.

Coco Pops'tan koca bir kaşık alıp Emre'yi arıyorum. Fazla düşünmüyorum çünkü gizli numara, sahte hesap, yakışıklı bir çocuk. Korkacak ne var ki?

"Alo?" Uykulu sesini duyunca miyavlayasım geliyor. *Sokulgan bir kedi de olurmuşum bakın.*

"İnsanın sesi bile yakışıklı olur mu ya?" diye söyleniyorum hayranlıkla. "Günaydın şekerim." Telefon aniden yüzüme kapanıyor. Gözlerimi kocaman açıp numarayı tekrar arıyorum. İnanır mısınız, *açılıyor.* "Artık yakışıklı değilsin. Sana bir kara büyü yapacağım ve yüzün buruşup saçların beyazlayacak. Bü-

yüyü bozmanın tek yolu da beni tavlamandan geçecek. Başın belada aslanım, yanlış kişiye bulaştın."

"Kim kime bulaştı acaba?" diyen boğuk, alaycı bir ses geliyor. "Tanıdığım birisin değil mi? Kızım bak, seni bulurum. Hoş şeyler olmaz sonra." *Ooo* serseri bir bebeksin demek. Oğlum bak seni öperim. *Hoş şeyler olmaz sonra.*

"Yaa," diyorum başımı dizlerime kadar eğerek. Sarı saçlarım ayaklarıma değiyor. "Bulsana beni. Ne olur. Beni bulursan sana ödül vereceğim. Sonsuz aşk ödülü. Nasıl ama?"

"Sonsuz aşkla hiç ilgilenmiyorum."

"Beni görseydin ilgilenirdin." Emre gülüyor ve kıkırtısı bana bir beyin felci yaşatıyor. "Off! Öleceğim sevdandan be adam." Öldüğüm falan yok aslında ama abartmayı severim. Hoşlandığım beylere yürümeyi de severim. Hele tanınmayacağım kesinse beni kimse durduramaz.

"Üzgünüm canım," diyor Emre üzülüyormuş gibi. "Bu kapıdan sana ekmek çıkmayacak. Beni arayıp durma olur mu? On beş yaşında olduğuna oldukça eminim ve küçük kızlarla flört etmiyorum."

"Instagram'dan isteğimi kabul edersen aramam." *Mesaj atarım sadece.* Ağzıma bir kaşık daha mısır gevreği tıkıyorum. Katır kutur sesleri duyması pek de umurumda değil. Ne de olsa on beş yaşındayım ben.

"Adın ne senin?"

"Sarı Şemsiye."

"Ne?"

"Puantiyelerim bile var biliyor musun? Çok güzelimdir." Emre iç çekiyor. Sabah sabah bu deliye nereden çattığını düşünüyor olabilir. Aldığım her nefes sende bitiyorsa bu benim suçum mu Emreciğim? Güzel yüzünle bana bakıp sonra bana yüz vermemen benim suçum mu söyle?

"Tamam."

"Harika. Görüşürüz."

"Mümkünse görüşmeyelim." Kıkır kıkır gülüp "Görüşürüüz," diyerek telefonu kapatıyorum. Coco Popsumu hızlı hızlı kaşıklarken gözüm telefonumun ekranında. Bir, iki, üç kaşık derken ekranın ışığı yanıyor.

@emresezgin takip isteğini kabul etti.

Ağzımın dolu olduğunu unutup çığlık atınca işler biraz çirkinleşiyor ama bozuntuya vermeden yutkunup telefonumu kaptığım gibi salona geçiyorum. Koltuğun üstüne tüneyip bildirime dokunurken heyecandan kıpırdanıp duruyorum. Bir saniye sonra nihayet Emre'nin profili açılıyor. O kadar mutluyum ki ağlayabilirim merkez.

En son paylaşılan fotoğrafta Emre'nin elinde büyük, çirkin bir pasta var. Dalgalı saçları çok gür ve biraz da kabarık olduğu için epey dağınık görünüyor. Kameraya karşı pastayı göstererek kahkaha atmış. Bu görüntü karşısında kanepeden aşağı yuvarlanıyorum. Gerçekten.

"Ağğğ," diye inleyip halıda yuvarlanırken fotoğrafa salya akıtarak birkaç dakika geçirip sonra diğer fotoğrafa geliyorum. Bu, arkadaş grubuyla çektirdiği bir fotoğraf. Birkaç erkek kollarını göğüslerinde bağlayıp omuz omuza vererek kadraja havalı bakışlar atmışlar. Yemin ederim benim yakışıklı ateşböceğim siyah beyaz fotoğrafta bile diğerlerinin arasında ışıl ışıl parlıyor. Daha sonra etiketlenen oğlanların hesaplarını itinayla inceleyip Emre'den iz arayacağım elbette ama şimdi önümdeki manzaranın tadını çıkarmam gerekiyor.

Diğer fotoğrafta Emre'nin üstünde büyük kapüşonlu bir sweatshirt var. Altında da şort. *Bu kombin çok havalı olsa da komşu teyzeler seni anlamaz, üzerler seni sevgilim.* Bir ayağını diğer bacağının üstüne atmış oturuyor. Elinde telefonu, kadraja öylesine bir bakış atmış. Muhtemelen anlık bir poz. Kapüşonu takılı ve yüzü tamamen doğal. Fotoğrafa bakarken mideme

kramplar giriyor. Bununla nasıl baş edeceğimin detaylı raporunu istiyorum merkez.

Başka bir fotoğraf, Emre ve Umut. Umut'la çocukluk arkadaşı olduklarını Ecrin'in kendi tabiriyle, bu iki salakla büyüdüğüne dair paylaştığı bir hikâyeyle keşfettim. Sonra Umut'u takip ettim ve bu harika bir karardı. Fotoğrafta iki oğlan arkadaşça birbirlerinin omzunu tutmuş ekrana gülüyorlar. Diğer fotoğraflarda Ecrin'i, Mısra'yı, hatta babaannelerini, Emre'nin yaptığı bazı hava araçlarını, robotları ve birkaç arkadaşıyla paylaştığı anılarını inceliyorum. Ablasının düğününden paylaştığı fotoğrafta takım elbisesiyle öyle harika görünüyor ki bu fotoğrafı WhatsApp arka planım yapmamak için kendimi tokatlamak zorunda kalıyorum.

Hesabından çıkardığım birkaç sonuç var:

1) Emre'nin yakışıklılığını asla abartmıyorum.

2) Fotoğrafların altına yazdıklarına bakılırsa epey komik birisi.

3) Sevgilisi olmadığını zaten biliyordum ama artık bundan eminim.

4) Onu tavlayacağım.

Emre bana takip isteği atmıyor. Atsaydı da kabul etmezdim zaten çünkü hesabımın içinde gerçek fotoğraflar yok. Garip şeyler paylaşıyorum çünkü paylaşım yapmadığım zaman sahte hesap olduğum anlaşılır. Bu işler emek ve dikkat ister.

Ona mesaj atmak için delirsem de biraz beklemek zorundayım. Erkekler basit canlılardır. En beyefendisi bile peşine düşen bir kızın olması fikrinden hoşlanır. Emre onu ikinci kez aradığımda açmayabilir ya da beni engelleyebilirdi ama yapmadı çünkü o bir erkek. İstemem yan cebime koy dese de egosu okşandı, biliyorum.

Telefonu elimden bin bir zorlukla bırakıp banyoya gidiyorum. Akşamki plan için güzelce yıkanıp süsleneceğim. Elvin, Emre'yle yakın iletişimde olan birisi. Belki yanında

tanıdık birilerini bile görürüm. Şanslıysam bu kişiler Emre'nin kardeşleri olur. Onlarla ilk karşılaşmamızda kendimi sevdirmek istiyorum ki bu ilişkide desteklenen kişi her zaman ben olayım.

Artık harekete geçiyorum. İlk hamlem tarihte pek çok kez doğru bir strateji olarak adlandırılan, kaleyi içten fethetme taktiği olacak merkez.

3. Bölüm

"Hedefe Giden Yolda İlk Adımlar"

"Şuna baksana, kaşının gözünün güzelliğine bak dedeciğim. Bayılasım geliyor." Huzur Huzurevi'ndeyim. Buranın adını kimin koyduğunu bilmiyorum ama ona kimsenin bu ismin komik olmadığını söylemediğine eminim. Selahattin Dede'ye yeni aşkımın fotoğrafını göstermekle meşgulüm çünkü kendisi hayatta en çok sevdiğim insanlardan birisi. Aklı pek yerinde değil bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz.

Dedeciğim gözlüğünün altında yüzünü garip şekillere sokarak Emre'yi net görmeye çalışıyor. Kanka olduğumuz için ben bazen ona Selocan diyorum. Bu lakaba çok yakışan sevimli bir karakteri var çünkü. "72 senesinde Ankara pavyonlarında nam salan Eskort Hamdi'ye benziyor." Dikkatini çekebilmek için kafamı telefonun ekranıyla yüzünün arasına sokuyorum.

"Erkek olanlara jigolo denmiyor mu?" Selocan Dede beyaz sakallarını kaşıyor. "Bilmem ben hiç eskortluk yapmadım. Keşke yapsaydım. Akşam otoyola çıkarsana beni."

"Ne yapacaksın?"

"*Soyunacağım.*" Gözümün önüne gelen görüntüyü savuşturmaya çalışarak elimi sallıyorum.

"Söyleme şöyle şeyler ya." Dizine hafifçe vurup Emre'nin fotoğrafına dönüyorum. "Sen eşinin ailesiyle nasıl tanıştın?"

"Sene 52'ydi," deyip dişsiz ağzını şapırdatarak yutkunuyor. "Dişlerimi yine kaybettim deli kız. Benim için bulur musun?"

"Yastığının altındadır. Hikâyeni dinledikten sonra getireceğim." Parmaklarıyla ağzının köşelerini silip dilini damağına vurunca gülüyorum. Gözlerini kısıp uzaklara bakarak hikâyesini anlatmaya devam ediyor. "Anamlar misafirliğe gidiyoruz diye çıkardılar beni evden. Köyde bir tane takım elbise var, muhtarın oğlunun. Herkes misafirliğe gidince onu giyerdi. Bana da giydirdiler ama hiç demiyorum niye, nereye? Neyse civardaki bir köye gittik, buyur ettiler bizi. Köşede bir kız oturuyor. Yüzüme bakıp duruyor ama ben ona bakmıyorum, çirkin çünkü. Kahveler bilmem neler getirildi bir baktım birileri kız istiyor. Bir baktım bana istiyorlar! Anneannene döndüm baktım çirkin, gudubet bir karı. Anamın kulağına eğildim, ben bunu istemem dedim. Rahmetli bir çimdik attı bana, izi hâlâ durur. Bak göstereyim." Ayağa kalkıp pantolonunu indirmeye çalışınca kolunu tutup tekrar oturmasını sağlıyorum.

"Kaç kere konuştuk popo açmak yok diye."

"Ama benim götüm çok güzeldir. Ay parçası gibidir valla bak. Anneannen ne şanslı karıydı da olan bana oldu işte," deyip iç çekince kahkaha atıyorum. "O gece kızı istediler, iki haftaya bizi tıktılar aynı odaya. Anneannen yanaştıkça ben kaçıyorum, ben kaçtıkça o yanaşıyor. Karı arsız! Mecburen çocuk yaptık da ne oldu bak, biri bile yok ortada. Şerefsizin tohumları..." Konu sorduğum sorudan uzaklaşıp öfkeli söylenmelere dönünce geri kalanını pek dinlemiyorum. Derdim var benim burada! Selocan Dede'nin derdini her gün üç kez dinliyorum zaten.

"Umarım tanıştığımızda Mısra Abla da beni çok sevip iki hafta içinde Emre'yle nikâhlar. Onun poposu da güzeldir kesin çünkü diğer her yeri çok güzel." Ben hülyalı hülyalı konuşurken Selocan Dede bastonunu kafama geçiriyor.

"Her yerini nerede gördün adamın, gâvur!" diye bağırınca görevli bize bakmaya geliyor ama karşıdan gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

"Selahattin Dede kafamı kırdın ya!"

"Oh olsun sana arsız köpek." Dişi olmadığı için ağzından tükürükleri çıkıp duruyor ama buna alışkın olduğum için usta manevralarla onlardan kaçınıyorum. Selocuğumun dizlerine yaslanıp iç çekerken Beren mesaj atıyor. Dersten çıkmak üzere olduğunu ve buluşacağımız yeri yazmış.

"Arsız köpek gidiyor. Çiçek Abla'dan dişlerini getirmesini isterim." Dedeciğimin elinin üstüne bir öpücük bırakıp ayağa kalkıyorum. Ben misafir salonundan çıkmadan önce arkamdan, "Cami duvarına işeyeyim deme," diye seslenip kendi kendine gülüyor. *Harika bir espri gerçekten. Dünyaya başka bir gözle bakıyorum şu an.* Selocan Dedemin dişlerinin yerine ulaştığından emin olduktan sonra huzurevinin bir başka sakini olan Neslihan Teyze'ye sonraki gelişimde gofret getireceğimin sözünü verip bahçeye çıkıyorum. Kameriyede oturan yaşlı arkadaşlarıma uzaktan birer öpücük attıktan sonra kapıdaki görevliye de veda edip huzurevinden ayrılıyorum.

Elvin'le kaynaşmak mesele değil ama yolu Mısra'ya nasıl çevireceğim hakkında kafa yormam gerekiyor. Yani kıza öylece Mısra'yla tanışmak istiyorum diyemem. Ya da der miyim? Emre'ye aşırı bir ilgim var, bana numarasını verir misin desem? E zaten numarası var bende... Emre'yle beni bizzat tanıştırmasını istesem... Ama bu sefer Emre görüşmek istemezse aileye hiç giremem. Yavaş yavaş içine işleyeceğim, kanser gibi tüm hücrelerine yayılacağım ki benden kurtulamasın. İlk ve son karşılaşmamızda bana doğru düzgün bakmadığı için doğrudan tanıştırılma konusunda pek güvenemiyorum kendime. Gözümü üstüne dikip hayran hayran baktığım halde boş bakışlarla birkaç kelimeden fazla konuşmaması özgüvenimi

biraz zedeliyor aslında. Onunla ilgilendiğini açıkça belli eden güzel bir kıza bakmayan bir erkek söz konusu. Bakın güzel dedim çünkü güzelimdir yani ben. Sarışınım, yeşil gözlüyüm, minyonum. Ağzım yüzüm de düzgündür. Emre Sezgin de büyük jön falan değil sonuçta, neden bana karşı bu kadar tepkisiz anlamış değilim. Bir yerde ciddi bir sıkıntı var merkez. Durumun analiz edilmesini talep ediyorum.

İnşallah eşcinsel değildir ya. Başka bir kız kalbini kırdıysa sıkıntı yok, o kalbi öyle bir onarırım ki bir daha dönüp başkasına bakamaz. Bakarsa da şaşı olsun diye büyü yapar işimi sağlama alırım. Gizliden gizliye sevdiği biri varsa bu beni biraz üzebilir ama sonra profesyonelliğimi takınır ve sevdiği kızı bulup yüzüne kimyasal madde atmakla tehdit ederim. Bu diyarlardan toz olup gitmesi için cebine on dolar sıkıştırır ve geri dönerse olacaklardan sorumlu olmadığımı söyler, sonra Emre'yi teselli etmek için yanında durur ve kalbini kazanırım. Ama eşcinselse ne yapabilirim ki? Kendime pipi takamam ya!

Aptalca içsel teorilerimi durdurmak hiç kolay olmuyor. Kendimi sürekli delice şeyler düşünürken buluyorum ama bu sadece Emre'yle ilgili değil. Genelde düşüncelerim benden bağımsız olarak başını alıp gider ve onları durdurmak imkânsızdır. Kafamın içinde onlarca plan ve ihtimalle kendimi oyalarken tramvaya binip Beren'in beklediği durakta iniyorum. Hava kararmak üzere ve sonbahar son günlerde etkisini epey hissettiriyor. "Bana ceketini ver," diyorum kuzenimin koluna girerek.

"Bunu da kahve lekesi yapasın diye mi? Hadi canım, romantizm açlığını beslemek için başka kurbanlar seç kendine."

"Yine mi ya? Ne olmuş yani favori tişörtüne kahve döktüysem? Yıkadık geçti, niye unutmamıza izin vermiyorsun Beren? Yemin ediyorum gençliğimi yedin."

"Konuşma," deyip sağdaki apartmana girerken arkasından taklidini yapıyorum. Bu kadar gıcık davrandığına bakmayın. Onun sevme şekli böyledir.

İkinci kata çıkıp zili çaldığımızda kapıyı Elvin değil, Beren'in yakışıklı hocası Sinan Ertekin açıyor. Sevgilisi olmasaydı ona da âşık olabilirdim ben. Emre'yle görünüş olarak hiç benzemiyorlar ama bana sarışın esmer pek fark etmez. Genel tipim yakışıklı adamlardır, detaylarla çok ilgilenmem.

Beren selam verip içeriye girince Sinan beni fark ediyor. Yüzünde samimi bir gülücükle, "Hoş geldin. Defne değil mi?" diye sorunca üzülerek iç çekiyorum. Başkalarının aksine o bana dikkat etmiş. Yazıklar olsun! "Ne oldu?" Kendi içsel yıkılışımı fark etmesine şaşırsam da belli etmemeye çalışarak ayakkabılarımı çıkarıp içeriye giriyorum.

"Sevgilinizin olmasının bir talihsizlik olduğunu düşünüyordum."

Sinan kapıyı kapatırken kaşlarını kaldırarak genişçe gülümsüyor. "Lafını hiç esirgemiyorsun anlaşılan." Bundan hoşlanmış gibi bir hali var. Şaşırıyorum çünkü insanlar açık sözlü olmamdan pek etkilenmez. "Sevgilim olmasaydı ne yapacaktın?"

"Gizliden gizliye size düşebilirdim. Ama erdemli bir çapkınımdır. Bu durumda sizinle ilgilenemem."

"Senin için zor olmalı... Bana Sinan diyebilirsin," deyip elini dostça omzuma koyarak beni salona geçiriyor. "Genelde gizli gizli mi ilgilenirsin? Bundan daha fazlası olduğunu düşünüyordum." Söylediklerine dikkat edemiyorum çünkü adamın omuzlarına bile yetişemediğimi fark ettim. Kısa olmak bazen avantajlı olsa da ara sıra beni çok üzüyor merkez. Neyse ki kendimi teselli etmekte iyiyimdir. *Şşşş adamın kol kaslarına odaklan, hepsi geçecek...*

"Ben açıkça düşerim de genelde tutmazlar." Sinan bana ve söylediklerime karşı çok ilgili görünüyor ama flörtöz bir

ilgiden bahsetmiyorum. Bundan biraz şüphelenseydim bile sevgilisine bakışını gördüğüm anda kendimi tokatlardım zaten. Elvin yanında Beren'le birlikte salona girerken bana değil, sevgilisine bakıyor. Benim de böyle sevgilim olsa ben de sadece ona bakarım. Emreciğim bunları telafi etmek için zamanı geldiğinde sürekli sana bakmak zorunda kalacağım. Bunu ne kadar çok geciktirirsen bedeli o kadar ağır olacak. Benim için hava hoş hayatım, sen kendi derdine yan.

Elvin sevimli bir mahcubiyetle, "Yaktım," diye mırıldanınca Sinan iç çekiyor. Yüzündeki hayal kırıklığı o kadar sahte ki gözlerimi kısarak şu an ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Daha kaç kez yanık börek yemek zorunda kalacağım?" Abartıyla iç çekiyor ama Elvin'e bakarken bunu hiç de dert ediyor gibi görünmüyor.

"Sana yanmayan kısımlarından vereceğim. Misafirler yanıkları yiyebilir çünkü onlara âşık değilim." Elvin tatlı tatlı Sinan'a bakarken aralarında yumuşak ve yapış yapış bir şeyler yaşanıyor. *Hey. Tam ortanızda duruyorum ben!* Ağzımdan bir inilti çıkıyor. Âşık çiftlerin görüldüğü yerde vurulmasını tetikçilerime bildirmek için onay istiyorum merkez. Odadaki herkesin dikkati bana dönünce yüzümdeki iğrenmiş ifadeyi silmeye çalışıyorum. "Hoş geldin Defne. Seni gördüğüme sevindim." Elvin'in gülümseyen yüzüne karşı dudaklarımı kıvırıp başımı sallıyorum.

"Ben de sevinirdim ama az önce aşkınızla beni öldürmeye çalıştığınız için kendimi pek iyi hissetmiyorum." Beren kaşlarını çatarak beni uyarırken Sinan'la Elvin gülüyorlar.

"Sana bayıldım biliyor musun?" diyor Sinan. Çaktırmadan uzaklaşmak için yan yan birkaç adım atıp Elvin'e doğru fısıldıyorum.

"Sevgilinin sorunu ne?"

"Hmm, bir düşüneyim. Mükemmel olduğunu düşünmesi? En yakışıklı, en ilgili, en olan her şey olduğunu savunması?

İnsanlara karşı fazla cana yakın davranıp tanımadığı kişilerin dertlerini çözmeye uğraşması? Bütün bunlar yüzünden bir deli olabileceği?"

Yüzüne bakakaldığım bir andan sonra başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Anladım." Sonra Beren'e bakıp korkmuş gözlerle, "Bence ikisi de delirmiş," diye fısıldıyorum. Canım kuzenim elbette bana arka çıkıyor. Birlikte el ele tutuşup bu evden kaçıyor ve bizi kurtarması için Emre'yi arıyoruz demek isterdim ama olmuyor öyle bir şey.

Dünyadan bildiriyorum. Burası kötü bir yer.

"Kendine benzeyen arkadaşlar bulman ne hoş." Beren'e burnumu kıvırdığım sırada Sinan koltuğun kenarındaki ceketine uzanıyor.

"Hanımlar, sizi gördüğüme çok sevindim ama gitmem gerekiyor. Kızlar gecesinin tadını çıkarırken Bayan Renk'ime dikkat edin lütfen. Böyle şeylere pek alışık değil."

"Bayan Renk ne?"

"Bunu cevaplamaya kalkarsa buradan gidemez. Ben sana sonra açıklarım." Beren bunun Sinan'ın sevgilisine taktığı bir lakap olduğundan bahsederken Elvin Sinan'ı uğurlamak için kapıya çıkıyor. Ben de salonu inceliyorum. Bir kanepe, iki koltuk, açık mavi duvarları süsleyen birkaç hoş tablo ve uzun bir dikdörtgen şeklinde, konsola benzeyen bir kitaplığın doldurduğu ferah bir salon burası. Kitaplığın üstündeki fotoğraflara yakından bakmak için kanepenin etrafından dolanıyorum. Bu sırada Beren kanepeye kurulmuş telefonuyla ilgileniyor. Elvin'le birkaç aydır beraber çalışıyorlar. Ne kadar yakın olduklarını pek bilmiyorum ama burada epey rahat göründüğüne bakılırsa iyi anlaşıyorlar demektir.

Duvarın orta kısmındaki panoda polaroid fotoğraflar var ve hepsi de Sinan ve Elvin'in gülümseyen yüzleriyle dolu. Onları inceleyip alttaki çerçevelere dönüyorum. İlk çerçevede Elvin iki elinde tuttuğu yavru kedilerle birlikte poz vermiş. Yüzü

şimdiki halinden biraz farklı görünüyor. Şu an olduğundan çok daha zayıf olduğu için öyle olabileceğini düşünüyorum ancak şimdi de gayet zayıf bir vücudu var. Belki de birkaç yıl öncesine ait bir fotoğraftır. Saçları şu an daha kısa. Aralarda kızıl tutamlar olan kahverengi saçları var. Kahverengi gözleri ve yanaklarına serpilmiş kahverengi çillerle gösterişli bir kız değil ama kesinlikle duru bir güzelliğe sahip.

Diğer çerçevede ise bir aile fotoğrafı var. Fotoğraftaki küçük kızların Elvin ve kardeşi olduğunu tahmin ediyorum. Anne ve babalarının kucaklarına oturmuş, kameraya şaşkın birer bakış atmışlar. Başka bir çerçeveyi elime aldığımda merkezden uyarı geliyor. Bana sakin olmamı, tepki vermememi, soğukkanlılığımı korumamı söylüyorlar ama bu çok zor. Çünkü Emre Sezgin'in gülümseyen yüzü bana bakıyor. Elinde büyük bir boya fırçasıyla kapı kenarlarını boyayan Elvin'in tepesinde durmuş, ağzını kocaman açıp fırçasını bir kılıç gibi tutarak komik bir poz vermiş. Arka tarafta Mısra ve Sinan da komik suratlar yaparken Elvin'in arkasında olanlardan hiç haberi yok gibi. Fotoğrafı kimin çektiğini merak ediyorum. Sonra boyadıkları duvarların bu salonun duvarları olduğunu fark edince heyecandan göğsüm daralıyor.

Emre Sezgin buradaydı merkez. Onunla aynı mekânlarda bulunduk. Adım adım ona yaklaşıyorum. Size bu davayı çözeceğimi söylemiştim!

"Emre grubun soytarısıdır." Elvin'in sesini duyunca çok ilgili görünmemeye çalışarak çerçeveyi bırakıyorum.

"Emre?" *O da kim? Uzun boylu, kumral, ela gözlü yakışıklı bir bey mi? Aa, hiç haberim yok.*

Elvin'in yüzünden imalı bir bakış geçiyor. "Baktığın fotoğraftaki arkadaşım. Ablası Sinan'la çok yakın olduğu için ailece görüşüyorlar." Birden utangaç bir gülümsemeyle, "Tabii benimle de görüşüyorlar," deyince keyfim yine kaçar gibi oluyor.

"Siz yeni mi başladınız?" Kusmuk derecesinde âşıksınız çünkü. Ne bu hareketler canım.

"Sayılır. Geçen haftalarda ofise geldiğinde Emre de oradaydı. Hatırlamıyor musun?" Midemden ağzıma doğru fırlayan çığlığı yutmak çok zor oluyor ama muhteşem oyunculuğum sayesinde hiçbir şey çaktırmıyorum. Soğukkanlılığımı koruyarak sesimin insan sesi gibi çıkması için biraz bekleyip başımı düşünür gibi eğiyorum.

"Hmm, hatırladım sanırım." Çok değil, ayakkabı numarasını tahmin edebilecek kadar işte.

Elvin bir şey söyleyecek gibi oluyor ama sonra vazgeçip imalı bir gülücükle kanepeye geçiyor. "İşte ondan bahsediyordum. Eğlenceli biridir." Çok ilgili görünmemem gerekiyor. Emre'nin sapığı olduğumu belli etmemeliyim.

Canım oradan Emre'nin kimlik numarasını uzatır mısın? Sabıkası var mı kontrol edeceğim de.

Sessizce gidip kanepenin karşısındaki koltuğa oturuyorum. Elime böyle bir fırsat geçmişken muhabbeti ilerletmem gerekiyor ama az önce soğukkanlı olacağım diye haltlar yediğim için sorabileceğim bir şey yok şu an. Eve gidince yastığımla bir miktar boğacağım kendimi.

"Ben de seviyorum Emre'yi. Komik çocuk." Beren'in beklenmedik yorumuyla gözlerim açılıveriyor.

"Seviyorum derken?" Başımı o kadar ani çevirdim ki dikkat çekiyorum. "Yani, sen pek insan sevmezsin ya," diyerek kıvırmaya çalışıyorum. Beren artık kiminle mesajlaşıyorsa dikkati orada olduğu için fark etmiyor. Neyse ki. Ama Elvin'in dikkati tamamen üzerimde. Yalnız gözden kaçırdığım bir şey var.

Seviyorum ne demek Berenciğim?

Kulağımda şarkılar çalmaya başlıyor. *İki kadın, bir adam, aşk çekildi aradan.* Ay bayılacağım galiba ben biraz. Beren şöyle bir yüzüme bakıp telefonuna dönüyor. Sonra daha dik-

katle tekrar bana bakıyor. Artık yüzümde nasıl bir ifade varsa bu ciddileşip telefonu elinden bırakmasına sebep oluyor.

"Ne soruyorsun tam olarak?" *Emre'nin peşini bırakmak için kaç para istiyorsun?*

"Hiç." Sesim içime kaçıyor cevap verirken. Beren benden sadece iki yaş büyük ama bu ona istediği zaman bana ablalık taslama iznini verdiği için bazen gözümü çok korkutuyor.

"Sanırım ondan hoşlanıp hoşlanmadığını soruyor." Elvin arkasına yaslanmış sinsi sinsi hareketlerimizi takip ederken biraz rahatsız hissediyorum. Beren de dikkatli birisidir ve kitap gibi okunabilen bir tip olduğumdan böyle insanlardan ödüm kopar.

"Yok canım, eğlenceli biri dedim. Eğlenceli adamlardan hoşlanmam ki ben."

"Doğru!" Neredeyse gidip Beren'in yanaklarını öperek ağlayacakmışım gibi bir sesle söyledim bunu. En iyi ajanını gönder ve işimi bitir merkez. Benden adam olmayacak çünkü.

Boğazımı temizleyip koltukta aşağı doğru kayıyorum. Zaten kısa olduğum için ortadan kaybolmam pek de zor olmuyor. "Beren ciddi insanlardan hoşlanır." Allah'tan konuyu değiştirme çabam işe yarıyor da köşeme çekilip nefesimi tutarak kendimi cezalandırabiliyorum. Küçükken çok Selena izledim de ben. Kıvılcım harika bir insandı bence.

"Ciddi değil. Ağırbaşlı. İkisi farklı şeyler."

"Hmm, belki Emre de ağırbaşlıdır." Nasıl ustaca konuyu ateşböceğim, selvi boyluma getirdim ama? Muhteşem bir insan, mükemmel bir stalker değil miyim? Çekilin alnımdan öpeceğim.

"Emre mi?" deyip aynı anda pofurdayarak gülüyorlar. "Ağırbaşlı olacak son insan o," diyor Elvin.

Bu biraz canımı sıkıyor çünkü onunla birkaç kez karşılaştım. Karşılaşmak derken kocaman güneş gözlüklerimi takıp

onu takip etmekten bahsediyorum tabii ama olsun. Onu gördüğüm hiçbir seferde Emre anlattıkları gibi birine benzemiyordu. Sinan'ın ofisi dışında onu hep çok meşgul, çok düşünceli görmüştüm –ofisteki karşılaşmamız da sadece birkaç dakika sürmüştü ve hakkında bir fikir edinebileceğim kadar konuşmamıştık– bu yüzden Instagram hesabıyla ya da kızların anlattığı adamla gördüğüm kişinin arasında bağlantı kurmakta zorlanıyorum.

"Sen de eğlenceli birine benziyorsun," diyor Elvin. Sanırım Emre'yle evlenebileceğimizi ima etti az önce. Artık en sevdiğim insansın Bayan Renkli.

"Defne eğlenceli değildir. Manyaktır. Acayip huyları ve garip bir hayal dünyası var." Beren çocukluğumuza dair birkaç utanç anısı anlatırken ben de kendimi savunuyorum ve sonraki birkaç saat yanık börek ve çayla birlikte keyifli bir sohbeti paylaşıyoruz. Elvin fazla konuşkan birine benzemiyor ama bizi ilgiyle dinleyip katılmasını ya da fikrini belirtmesini istediğimiz yerlerde az ama çok mantıklı cümleler kuruyor.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Beren kim bilir kaçıncı kez çayını tazelerken hazırladığım etkinliği hatırlatıyor. "Kermesin için stant ayarladın mı?"

"Sayılır. Geriye bir şeyler hazırlamak ve bana yardımcı olacak kişileri seçmek kaldı."

"Ne kermesi?" Böreğimden bir lokma daha alıyorum. Üstü biraz yanık ama şaşırtıcı derecede lezzetli bir börek.

"Kimsesiz çocuklar için okulla birlikte düzenlediğimiz bir yardım etkinliği. Herkes bir hafta sonu boyunca kendi standında hazırladığı ürünleri satacak ve elde ettiğimiz geliri belirlenen çocuk yuvalarına bağışlayacağız."

"Ne kadar güzel. Yardım etmek isterim," diyor Elvin ilgiyle. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Herkes çok büyük şeyler yapma peşinde olduğundan yemek standı için pek talep yok. Bence iyi bir yemeği her şekilde

satabiliriz, o yüzden yiyecek bir şeyler yapmayı düşünüyorum. Yani evet, çok yararı olur. Ama lütfen yapacağın şeyleri yakmamaya çalış." Elvin bana sahte bir küskünlükle bakınca gülüşüyoruz.

"Ganimet Teyze'den börek yapmasını isteriz. Emre'nin babaannesi," diye dipnot düşünce içtiğim çay genzime kaçıyor ve küçük bir ölüm tehlikesi atlatıyorum. Elvin hiç fark etmemiş gibi kendisinin neler yapabileceğini söylerken ben öylece yüzüne bakıyorum. "Hatta kardeşi Ecrin de sana satışta yardım edebilir. O da çok ilgilidir böyle etkinliklere. Onlar da ebeveynsiz büyümüş çocuklar olduğu için bu konularda ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar."

"Anneleri yok mu?" diye soruyorum şaşırarak. Sosyal medya hesaplarında anne ve babalarına dair hiçbir şey görmedim ama bununla ilgili hiç düşünmedim çünkü benim ailem fotoğraflarını internette paylaşırsak FBI'ın peşlerine takılacağını düşündüklerinden onlarla olan fotoğrafları hiç paylaşmayız. Ben de anne babaların genel tavrının bu olduğunu düşünürüm.

"Anne ve babalarını uzun yıllar önce kaybetmişler," diyor Elvin yalın bir sesle. İnsanlar böyle şeyleri söylerken kendilerini genelde kötü hisseder. Annesi olmayan bir arkadaşımın yanında annemden bahsetmekten çok çekinirim mesela. Ya da böyle bir konuşmaya girdiğim zaman kendimi o kadar kötü hissederim ki ağlamaya başlayacak olmamdan korkarım. O yüzden Elvin'in sadeliğinden etkileniyorum. Sesi asla duygusuz değil ama birilerini rahatsız edebilecek o tuhaf duygusallıktan da uzak.

Emre'yle ilgili öğrendiğim bu yeni bilgi kalbimi kırıyor. Onunla ilgili duyduğum her şey bir diğerinden o kadar farklı ki gittikçe daha çok meraklanıyor, daha çok ilgileniyorum.

"Benim için Ecrin'e sorar mısın?" Onunla tanışmayı ve belki bu sayede Emre'ye de ulaşabilmeyi umuyorum. "Eğer

ilgilenirse yardımcı olmasından çok mutlu olurum. Hatta sizler de gelebilirsiniz. Sınıftaki grup arkadaşım haricinde okul arkadaşlarımdan yardım alamıyorum."

"Elbette. Bize zamanı ve yapılacakları bildir yeter. Sinan'ın da seve seve yardımcı olacağına eminim."

"Harika," diyorum gülümseyerek ve onlar Beren'le farklı bir muhabbete başladıklarında köşeye çekilip Emre'nin profiline giriyor, hakkında duyduğum şeylerle fotoğraftaki çocuğu birleştirmeye çalışıyorum. Kafam bu kadar doluyken kızların bambaşka şeyler üstünde kafa yormaları sinirimi bozunca biraz kendimle takılmak için ufak balkona çıkıp hırkamın düğmelerini ilikliyorum. Şu an Emre'yle konuşmak için deliriyorum ama sözüme sadığımdır. Onu aramayacağımı söylediysem aramam. Ama mesaj atabilirim!

@saripuantiyelisemsiye: Komik biri misindir yoksa ağırbaşlı mı?

Birkaç dakika boyunca cevap gelmiyor. Cevap verene kadar aynı mesajı sürekli gönderme planları yaparken telefonumun ışığı yanıyor.

@emresezgin: Yakışıklıyım.

Bu cevabı hiç beklemediğim için dudaklarımdan ani bir kıkırtı yükseliyor. Hemen elimi ağzıma bastırıp içeriyi kontrol ediyorum. Gizli bir casusum ben. Fark edilirsem konuşmamak için yüzüğümün içindeki zehri içmek zorunda kalırım. Vereceğim cevabı düşünürken ikinci bir mesaj geliyor.

@emresezgin: Ayrıca ağırbaşlılar da komik olabilir.
@saripuantiyelisemsiye: İyi de sen hangisisin?
@emresezgin: Adam gibi adamımdır ben.

Gözlerimi deviriyorum ama yüzümde kocaman bir gülücük var. Cevap vereceğinden pek emin değildim o yüzden konuşuyor olduğumuzun gerçekliğini henüz kavrayamadım.

Benimle konuşası var mı bilmiyorum ama başka bir şey yazmıyorum. Bunun için telefonumun bataryasını çıkarıp çantamın içine koymam gerekiyor çünkü cool biri olmak benim için çok zor. Telefon elimin altında kullanıma hazır bir şekilde dururken mesaj yazmayacağıma hiç güvenmiyorum.

Stratejik adımlarla ilerlemeli, beni düşünmesini sağlamalıyım.

Emre, benim gibi bir belaya bulaştığın için gerçekten üzgünüm hayatım.

4. Bölüm

"Katil Merkür"

Ateşböceği3 kod adlı Defne Bilger göreve hazır merkez.

Geçen gece Emre'yle birkaç mesajlık bir konuşma yaptık ve bu kalbime onlarca tonluk heyecan salgıladı. Bunu sindirmek için kendime iki gün izin verdim ve artık zamanının geldiğine inandığım planıma başlıyorum. Tam da bu yüzden sabah gülen bir yüzle uyandım. Duşumu aldım, uzun sarı saçlarımı kurutup omuzlarımdan aşağı saldım, günlük makyajımı yaptım ve üzerime cici kız elbiselerimden birini giydim.

Çünkü bir görevim var.

Bugün çarşamba. Emre'nin okulunun dışındaki kafedeyim. Onun gelmesini bekliyorum. Tırnaklarıma sarı ojelerimi sürdüm ve uğurlu kalemimi yanıma aldım. Bu, tepesinde kocaman ördeği olan sarı bir kalem. Bir de not defterim var tabii. Heyecandan yerimde durmakta zorlansam da rahat görünmeye ve sakince bol sütlü kahvemi içmeye çalışıyorum. Gözlerim sürekli etrafı tarıyor ve analiz ediyor. Gözüm kafenin kapısında. Güneşimin içeriye girmesini bekliyorum. Bu durumda ben de günebakan oluyorum sanırım. Başımın hep onun olduğu tarafa dönmesinin başka bir sebebi olamaz çünkü.

Hey, hedef saat üç yönünde! Saçlarının fena halde kestirilmeye ihtiyacı olduğu tespit edildi. Gözlerinin altında yor-

gunluk halkaları görünüyor. Dosyasını kontrol edelim lütfen, uyuşturucu geçmişi var mı bilmek istiyorum.

Emre kahvesini alıyor. Camın kenarında, en sondaki masaya geçip bilgisayarını açıyor. Derin bir nefes alıp masasına doğru yürüyorum.

Son on metre. Beş... Üç... Ay geldim!

"Merhaba," Emre ellerini saçına atmış kafasını sıvazlayıp dururken bana bakıyor. Bir anlığına gözlerini kısıp başını yana eğince, düşüp kalacağımı sanıyorum. Elleri saçlarının arasından çekip arkasında koca bir karmaşa bırakıyor. *Kalbime nişan alındı merkez!*

"Merhaba," diyor yalın bir sesle. Yüzümde önceden çalışılmış bir gülümsemeyle etrafa gergin bir bakış atıyorum.

"Beni hatırladın mı?"

"Sinan abinin ofisinde karşılaşmıştık?" Yüzündeki düşünceli ifadeye bayılıyorum!

"Evet!" Sesim biraz fazla coşkulu çıkınca hemen boğazımı temizler gibi yapıyorum. Emre beni hatırlıyor, lütfen kayıtlara geçsin bu. "Oturabilir miyim?" Elini sandalyeye doğru uzatınca oturuyorum. Bacaklarım yeni doğmuş ceylanlarınki gibi titrek şu an. O kadar çok titriyorlar ki masaya çarpıp beni ele verecekler diye korkuyorum.

"Adım Defne," diye bir hatırlatmada bulunuyorum. Hafifçe gülümsemekten başka bir şey yapmıyor. Ama moralimi hiç bozmuyorum. İsimlerin ne önemi var, sonuçta beni hatırlıyor değil mi?

"Nasılsın?" Yere kadar eğilip garip sesler çıkarma isteğimi bastırmaya çalışmam dışında mı?

"İyiyim, sen?"

"İyi. Burada mı okuyorsun?" Masanın üstüne bıraktığım kitaplarıma bakıyor. Allah'ım beni affet. Gizli görevimde afişe olmamak için yalan söylemek zorundayım.

"Evet. Aslında senden bir şey rica etmek için geldim. Okula

dereceyle girdin ve üç senedir de katıldığın her robot ve araç tasarım yarışmasından başarıyla ayrıldın. Doğru mu?" Bunu takipçi bir sapık gibi söylememek için önceden yetmiş kere falan aynaya karşı söyledim. *İşimi ciddiye alırım.* Emre'nin ilgisini çekmiş olmalıyım ki bilgisayarının kapağını indirip dirseklerini masaya yaslıyor. *Adam yakışıklı be!*

"Doğru olabilir. Neden soruyorsun?"

"Okul dergisi için bir yazı hazırlıyoruz. Seninle küçük bir röportaj yapabilir miyim?" Emre kaşlarını kaldırıyor. Benden pek de şüphelenmiş gibi görünmüyor. Karşımda olması hiç umurumda değilmiş gibi rahatça kahvemi içiyorum.

"Tam olarak neyle ilgili bu röportaj?"

"Sorularımı sorayım mı?" En sevimli ifademi takınıp not defterimi açıyorum. Ördekli kalemime bir bakış atıp arkasına yaslanıyor.

"Sor bakalım."

"Öncelikle, bu kadar başarılı bir öğrenci olmak için sosyal hayatından taviz vermen gerekiyor mu? Sevgilin var mı mesela?"

Emre bir an duraksıyor. Ördekli kalemimi kâğıda pat pat vurarak cevabını bekliyorum.

"Aslında hayır. Başarılı olmanın sosyalleşmeye engel olduğunu sanmıyorum. Ya da başarılı olmak için hayatını yaptığın işe adamana gerek olduğuna. Kendine verimli bir program hazırlamak önemli. Sadece ders çalışarak geçirdiğin günler verimli değildir. Kafanı boşaltmadan yeni bilgilerle dolduramazsın sonuçta." Bak bak. Nasıl da kültürlü, nasıl da güzel konuşuyor. Nasıl da harika olan her şey! Elimi çeneme yaslamış onu dinlerken neredeyse dalıp gideceğim.

"Anlıyorum. Peki sevgilin?" Emre'nin dudağının kıyısında çapkın bir gülücük belirince elime yasladığım çenem aşağı düşüyor. Hemen doğrulup kahvemi suratıma doğru kaldırıyorum. *Şşşh bir şey olmadı.*

"Çok arkadaşım var. Sosyal olmak için yeterli niteliklere sahip olduğumu düşünüyorum." Niteliğini sevsinler senin! Sesi biraz alaycı çıkıyor ama olsun. Küçük serserilikleri severim.

"Hmm, yok o zaman. Peki, hayatta en çok önemsediğin şey ne?"

"Bu soruları belirli bir konuya göre mi soruyorsun?"

"Evet. Başarılı öğrencilerin özel hayatları var mı diye merak ediyoruz. Yani sadece ders mi çalışıyorlar yoksa ara sıra tuvalete gitmeleri gerekiyor mu gibi şeyler." Emre'nin gülüşü biraz daha büyüyor. Benim kalbimdeki gedik de öyle.

"Sen nasıl bir öğrencisin?"

"Ben ateşböceği gibiyimdir," diyorum tatlı tatlı gülümseyerek. "Işık saçarım." Emre kahvesini yudumlarken gözlerime bakıyor. Dışarıdan sevecen ve rahat görünüyorum ama içimi bir görseniz! İçtiğim kahve midemde çalkalanıp duruyor. Çok heyecanlandığım için böbreklerim bile ağrıyor ve soluk borum da savrulup durduğu için nefes almakta zorlanıyorum. Yine de profesyonelliğimden ödün vermiyorum. "Cevap vermedin?"

"Aile. Daha çok önemsediğim bir şey yok." Bu duygusal cevap karşısında biraz bocalıyorum. Bunu belli etmemek için not defterime cevabını yazarken sakince başımı sallıyorum. "Kardeşin var mı?"

"İki kız kardeşim var." Çok ilgili görünmemeye çalışarak havadan sudan konuşurmuş gibi arkama yaslanıyorum. "Benim de bir abim var var ama yaş farkımız çok olduğu için pek yakın olamıyoruz. Yani ben büyürken o ergendi ve sonra da ben ergendim bu yüzden pek de düzgün bir ilişki kuramadık." *Gereksiz detaylar verme Ateşböceği3!*

Tavsiyeye uyup küçük kardeşimden bahsetmiyorum.

"Biz çok yakınızdır," diyor Emre. Benimle de yakın olmak için kaç para istersin Emre Sezgin? *Kalbimi çalmaktan tutuklayayım mı seni yakışıklı?*

Devam eder diye bekliyorum ama bir şey söylemiyor. "Ne güzel. Peki, gelecek hayallerin neler? Böyle parlak bir eğitim hayatının ucu nereye gidecek?"

"Para kazanmaya. Bolca."

"Zengin mi olacaksın?" *Konaklarda mı yaşatacaksın beni?*

"Kısa bir yolunu biliyor musun?"

"Evlen benimle," diyorum birden. "Tüm servetim senin olur." Bunu o kadar alelade söylüyorum ki şaka yaptığımı sanıyor. *Daha beni tanımıyorsun aslanım. Bizde namus şakaya gelmez.*

"Zengin misin?" Sesi alaycı ama bu rahatsız edici bir şey değil. Tatlı bir alay. Kalbimde davullar çaldıran muzip bir ses.

Sesimi inceltip fındık kurdu tavırlarıyla, "Gönlüm zengin," dediğimde bir kez daha gülüyor. Bu sefer daha içten bir gülüş. *Burada hayatta kalmak çok zor merkez. Kalp atışlarım ritmini koruyamıyor, fark edileceğim! Sakinleştirici talep ediyorum.*

"Peki, hoşlandığın kız tipi ne?"

"Efendim?"

"Nasıl kızlardan hoşlanırsın diyorum."

"Bu röportajının sorusu mu?" Artık açıkça eğleniyor ama çok da umurumda değil. Acımasız bir kaltağım ben şu an. Havalı bir Alev Suyum. Ateşli bir dilberim be!

Tamam, bu kadar yükselmenin âlemi yok. Hâlâ ateşböceğiyim. "Yok, bunu ben soruyorum."

"Benimle flört mü ediyorsun?" Dişlerini göstere göstere sırıtıyor. Sandalyemden düşmemem için tutunacak bir dal verin bana!

Yüzüne bakıp omuz silkiyorum. "Flört etseydim anlardın bence." Anladın da zaten. Zeki çocuk.

"Öyle olsun. Esmerlerden hoşlanırım ben." Ya bir insanın sesi kahkaha kokarken tavrı nasıl bu kadar oturaklı olabilir açıklar mısınız bunu? Yalnız... Ne dedi o?

"Esmerler çirkin olur bir kere." Bunu o kadar hızlı söylüyorum ki Emre'nin bardağı havada kalıyor. "Ayrıca soğuk birer cadıdırlar. Yıldızları da düşüktür esmerlerin. Bir kere esmerler regl dönemlerini çok sıkıntılı geçirir. O kadar korkunç insanlar olurlar ki o dönemlerde birer ejderhaya dönüşürler. Hem esmerler... Esmerdir yani canım! Sen açık tenlisin. Esmer yakışır mı hiç yanına? Hem bak Merkür hep esmerleri etkiler. Merkür seni etkilerse ne olur biliyor musun? Dengen şaşar dengen! İkizler burcu gibi dolanırsın sürekli. Bugün ak dediğine yarın kara dersin. Bugün sevdiğinden yarın nefret eder, kanlı bıçaklı olursun. Esmerlerin burcu ne olursa olsun yükseleni ikizler olur. Esmerler..." Emre ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıyor.

"Esmerler insan değildir, anladım!"

"Hay gözünü seveyim!" diyorum nefesimi verirken. Hiç de rezil olmadım. Az önce yaşanan şey yaşanmadı çünkü. Hadi beni yaşandığına ikna edin de görelim! FBI delilleri kararttı bile!

"Su ister misin?"

"Neden?"

"Az önce bir atak geçirdin sanırım."

"Yo, hiçbir şey söylemedim ki." Emre ellerini masanın üstünde birleştirmiş eğlenen bakışlarını üzerime dikmişken daha fazla dayanamamış olmalı ki başını eğip kahkaha atıyor. Küçük, tatlı bir kahkaha. Kahkahasının ortasından öpmeme izin verir mi acaba? Karşılığında ne isterse veririm. Hâlâ gülerken saatini kontrol ediyor. "Pekâlâ esmer düşmanı, gitmem gerekiyor. Umarım garip sorularının cevaplarını almışsındır."

"Yalnız," tam ayağa kalkarken elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Benim esmerlerle hiçbir sorunum yok."

"Biliyorum. Merkür'ün var değil mi?" Havadaki elimi masaya vurup "Aynen!" diyorum inançlı bir şekilde. Emre ayağa kalkıyor. "Memnum oldum Defne. Hoşça kal," diye centilmen bir kalkış yapınca içleniyorum biraz. Böylece ayrılmak işime

gelmiyor. Günün kalanında aklında kalan birisi olmak istiyorum. Onu günlerdir düşündüğüm gibi beni düşünmesini, merak etmesini istiyorum. Ve bunu mantıklı yollarla yapabileceğimden pek de emin değilim.

İşte bu yüzden, "*Gitme dur ne olursun,*" diye mırıldanıyorum not defterimi kapatırken. "Gitme kal yalan söyledim..." Emre cesaretim karşısında şaşırıyor. Arsızlığıma şaşırmış da olabilir gerçi. Ayağa kalkıp "*Aramızda yaşanacak, yarım kalan bir şeyler var...*" diyerek arkamı dönüp çıkışa doğru yürüyorum. Kapıdan çıkmadan önce ona dönüp geri geri birkaç adım atıyorum. El sallayıp kafeden çıktıktan sonra adımlarımı hızlandırıp yaklaşan taksiyi çeviriyorum. Taksiye binip kapıyı kapatıyor, aracın çalışmasını bekliyor, sonra da kafamı dizlerime gömüp çığlık atıyorum.

"Kızım iyi misin?" Taksiyi saçları kırlaşmış tonton bir amca kullanıyor. Benim için endişelenmiş gibi görünüyor. Buna hiç gerek olmadığını görsün diye bütün tatlılığımla ona bakıyorum.

"Sence nasıl görünüyorum?" diyorum incelen sesimle.

Şoför şaşırarak gülüyor. "Parıldıyorsun maşallah."

"Değil mi?" diyorum ayaklarımı yere vurarak. "Sence ışık gösterimi fark etmiş midir?" Amca deli olduğumu düşünmüş olmalı ki cevap vermiyor. Kendi kendime gülerek arkama yaslanıyorum.

Emre ona kur yaptığımı anlamadıysa ben de anlayana kadar devam ederim. Planımın ilk aşamasını gerçekleştirmiş olmanın heyecanıyla gözlerimi kapatıyorum. Son 20 dakikayı zihnimde defalarca kez oynatmam gerekiyor.

Durum raporu: İlk aşama başarıyla sonuçlandı merkez!

5. Bölüm

"Wonder Woman"

Ateşböceği3 'ten merkeze, yeni görevler talep ediyorum.

Emre Sezgin'in bir tümör olduğuna karar verdim. Onu gördüğümde önce sürekli düşünmeye başladım, sonra düşünmek yeterli gelmediği için onu görmeye gittim bu da yetmeyince sapık gibi peşinde dolandım durdum ve bu yolun sonunda onunla sevgili olmaya çalışıyorum. Onunla uzun sohbetler yapmayı öyle çok istiyorum ki. Nelerden hoşlandığını, canını nelerin sıktığını, asla yemeyeceği şeyleri, en sevdiği eşyayı, odasını, okuduklarını, robotlarını bile merak ediyorum.

Bu merak beni içten içe yiyip bitiriyor. Instagram hesabındaki her fotoğrafı, yorumu, beğeniyi, bütün takip ettiklerini ve onu takip edenleri ezberledim. Oradan alabileceğim en ufak bir bilgi kırıntısı dahi kalmadı ve hâlâ hakkında bildiğim kayda değer pek bir şey yok.

Stalker kalbimi daha ne kadar zorlayacaksın merkez? Ver işte şu bilgileri!

Bugün çamaşır sırası bende olduğu için kendimi yataktan sürüyerek çıkarıp banyoya giriyorum. Kirli sepetindeki çamaşırları renklerine göre ayırdıktan sonra siyahları makineye atıp kahvaltı için mutfağa geçiyorum.

Yiyebileceğim bir şeyler bulmak kolay olmuyor. Beren her gün kendisine kral sofraları kurabilen bir tip ama ben evde tekken bir şeyler hazırlamak hiç içimden gelmez. Yemeği yalnız yemek benim için sadece yaşamaya devam etme ihtiyacıyla yapılan bir eylemdir. Cezveye kaynaması için su koyup telefonumu kontrol ediyorum. Gönderi bildirimini açtığım için Emre'nin paylaştığı yeni fotoğrafın bildirimi ekranıma düşüyor. Mıymıntı halimden hemen sıyrılıp tezgâhın üstüne oturuyorum. Fotoğrafta Emre'yi göremeyince yüzüm düşüyor. Yerde oturmuş kahverengi saçlı bir kız var. Esmerlerle ilgili yorumu yüzünden aklıma bin tane olumsuz yorum düşüyor. Birkaç saniye acı çekip sonrasında fotoğrafa dikkatle bakmayı akıl ediyorum.

Yerdeki kızın önüne bir ayak uzatılmış. Ayağın sahibi kıza çoraplarını çıkarttırıyor. Açıklama yazısını okuyunca rahatlıyor, hatta sırıtıyorum.

Harçlık istedi. Ayağımın altını öpmesi karşılığında kardeşime para veriyorum. Her öpücük 50 lira. Para kazanmak kolay mı sandınız?

Kendi kendime gülüp mesaj simgesine tıklıyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Ayaklarını yıkamamı ister misin?
@saripuantiyelisemsiye: Para istemiyorum, kalbini ver yeter.
@emresezgin: ♥

Ekrana düşen kırmızı kalbi görünce telefonu göğsüme bastırıp ayaklarımı mutfak dolabına vurarak çığlık atıyorum. Ne? Siz yapmıyor musunuz böyle şeyler?

@saripuantiyelisemsiye: Adresi alayım.

@emresezgin: Niye elin adamının ayaklarını yıkamaya çalışıyorsun puantiyeli kız?

@saripuantiyelisemsiye: Elin adamı falan ne biçim konuşuyorsun öyle? Hem bugün sana yarın bana Emreciğim.

Bugün ayağını yıkarım, sonra bir ömür bunu kullanır ayağımı, saçlarımı hatta kulaklarımı bile sana yıkatarak geçiririm hayatımı. Oğlum seni bir tavlayayım da çok canını yakacağım çok. Cevap gelmeyince tekrar deniyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Başka ne seviyorsun? Ayaklarından başka yani.

@emresezgin: Kollarımı seviyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Ben de gözlerini seviyorum.

@emresezgin: Güzeller çünkü.

Bir homurtu eşliğinde gülerken ocaktaki suyun altını kapatıyorum. Yüzümde koca bir sırıtmayla bir bitki çayı alıp bardağıma attıktan sonra üstüne kaynamış suyu döküp mutfak masasına geçiyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Benimkiler de güzeldir. Görsen var ya âşık olursun.

Bir süre cevap bekliyorum ama mesajımı açmıyor bile. Ekrana dil çıkarıp sırıtarak çayımı yudumluyorum. Alınacak halim yok. Sonuçta sahte hesaptan konuşuyorum adamla, nasıl cevap vermez tribine girecek kadar kafayı yemedim. Çayımı içip bir parça ekmeğe çikolata sürerek yaptığım kahvaltıdan sonra evi toparlayıp çamaşırları asıyorum. Beyazları da makineye atınca odama geçip üzerimi değiştiriyorum. Dümdüz sarı saçlarımı biraz hareketlendirmek adına maşayla küçük dokunuşlar yapıp yüzüme biraz renk kattıktan sonra diğer çamaşırları da asıyorum.

Aslında bunları yapmaktan hiç hoşlanmıyorum ama Beren'den o kadar korkuyorum ki iş sırası bana geldiğinde her şeyi yaptığımdan emin olmadan evden çıkamıyorum. Size onun bir cadı olduğunu söylemiştim. Kendisi gibi mükemmel olmayan insanlardan nefret ettiği için hatalarınızı şak şak yü-

zünüze vurmaktan çekinmeyen bir cani o. Yine de aile işte. Sevmek mecburiyetindeyim, ne yapalım.

İşleri bitirdiğimden emin olduktan sonra balkona çıkıp havayı kontrol ediyorum. Biraz ince giyindim, bu yüzden eve ağlayarak döneceğim muhtemelen ama üstümdeki çiçekli, yeşil elbiseyi çok sevdiğim için bu riski alacağım. Dışarı çıktıktan sonra kaldırımın sarı çizgisinin üstünde tek ayak yürüyüşü oynayarak durağa kadar dikkatle geliyorum.

Okula giden otobüsün durakta olduğunu görünce oyunumu bırakıp beklemesi için bağırarak koşuyorum. Kendimi otobüse atıp çantamdan otobüs kartımı bulmak için küçük bir mücadele verdikten sonra kartı basıp başımı dikerek ilerlemeye çalışıyorum. Ya da deniyorum diyelim. Otobüs ani bir fren yapınca dizlerimi yere çarparak düşmem bir oluyor çünkü. Otobüsten ani bir "Hih!" nidası yükseliyor. Birkaç yağız delikanlı şoföre "Dikkat etsene kardeşim!" diye bağırırken yardımsever teyzeler ellerimden tutup beni kaldırıyorlar. İyi misin kızımlar, uzatılan mendiller havada uçuşurken kaosun içine bir ses giriyor. Acıyan dizlerimi unutturacak kadar güzel, sevdalı kalbimi titretecek kadar sevdiğim bir ses.

"Gel, böyle otur." Kolumu nazikçe tutan bir el tarafından çekilip oturtuluyorum. Emre'nin yüzü yüzümün hizasına inip benimle göz teması kurmaya çalışıyor. Düştüğüm için şoka girdiğimi falan sandı herhalde. *Düştüğümden değil aslanım...* "İyi misin?"

"Ben mi?" Emre koltuğumun kenarından tutunurken hafifçe gülümsüyor. "Değilsin galiba. Dizin de kanamış. Şurada inip pansuman yapalım mı?"

"Pansuman mı?" Ben var ya, çok zekiyimdir. Hazırcevap ve hoşsohbetimdir. Ama işte anlık şaşkınlıklar herkesin kafasını karıştırabilir, çok görmeyiniz.

Emre duracak düğmesine basıp bana elini uzatıyor. "Gel bakalım." Bir eline, bir Emre'ye baktıktan sonra elimi avu-

cuna bırakıyorum ve yemin ederim birisi böbreklerime elektrik şokları gönderiyor. Normal biri gibi görünmeye çalışarak kalkıp Emre'nin yönlendirmesiyle otobüsten iniyorum. Daha anın gerçekliğini kavrayamamışken Emre beni durağın bankına oturtup önümde diz çöküyor. Yumruğumun içinde sıkılıp kalmış selpak paketini elimden alıp içinden bir tane peçete çıkarırken her hareketini küçük bir çocuğun ilgisiyle izliyorum.

"Otobüste ne işin vardı?" Bunu o kadar şaşkın bir halde soruyorum ki Emre durup bana bakıyor. "Bir yere gidiyordum." Hafifçe gülerek dizlerime üfleyince sarsılıyorum.

Fiziksel olarak.

Beni bırakın, siz devam edin. İyi bir ajan değilim ben.

"Affedersin. Çok mu acıyor?" Masum bir beyefendi olduğundan benim Azrail yoklamışçasına titrememi yanlış anladı tabii.

"Niye acısın ki?"

"Kanıyor çünkü." Söylediğini anlamayınca peçeteyle dokunup durduğu dizlerime bakıyorum. Önce kan lekeli peçeteyi görüyorum, sonra da soyulup kanamış dizlerimi.

"Hiiih!" Ağzım kocaman açılırken iri iri açtığım gözlerimle Emre'ye bakıyorum. "Kanıyor!"

Yakışıklı flörtüm kaşlarını kaldırıp düşünceli bir halde iç çekiyor. "Küçük bir hafıza kaybı yaşamış olabilir misin?"

"His kaybı yaşamış olabilirim. Hatta belki o kadar çok yaşamışımdır ki dizlerimden ayaklarıma iniyordur şu an o kayıp, yere yığılıp kalırım belli mi olur? Belki de beynime bir kan pıhtısı gitmiştir düştüğümde, önce his kaybı vermiştir sonra da öldürecektir beni. Doktorlar'da Ömer'i öldüren buydu biliyor musun? Sen bir kalp için o kadar mücadele et, başka hastaların sırasını çal, kendine taktırt kalbi, gelsin bir pıhtıcık seni de yeni kalbini de pert etsin. Ama işte hak yemenin sonu böyle bir şeydir, ben hiç hak yemem o yüzden. Sen yer misin?"

Emre yüzüme bakakalınca yanlış bir şey mi söyledim acaba diye düşünmeye başlıyorum. Genelde yanlış şeyler söylerim çünkü ben. "Yememeye çalışırım." Anlayışlı bir halde başımı sallıyorum. Sonra gözlerim tekrar dizlerime takılıyor.

"Ayy! Dizim acıyor benim!" Bu sefer Emre küçük bir kahkaha atıyor. İlk andan beri sağda solda duyduğum o neşeli çocuğun nerede olduğunu merak ettiğimden bu ses karşısında kalbimin şaha kalkmasına şaşırmıyorum bile. "Emre Sezgin Bey insanların acılarıyla dalga geçmemelisiniz."

"Siz nasıl birisiniz böyle Defne Hanım?" diyor Emre pansumanına kaldığı yerden devam ederken.

"Defne Bilger Hanım diyeceksin. Hani beni bulmak istersen falan diye söylüyorum. Ay, yavaş!" Ellerini kaldırıp özür diler gibi bakıyor. Bakışlarımız birleştiğinde dizimdeki yanma hissi uçup gidiyor. Bir bakışla acılarımı unutturdu adam. İşte onu kaçırmak için bir sebep daha.

"Çantanda su var mı?" Çantamdaki küçük şişeyi çıkarıp ona uzattığımda yeni bir peçete alıp suyumla hafifçe ıslatıyor. Dizlerimi güzelce temizledikten sonra arka cebinden cüzdanını çıkarıp içinden yara bantları alıyor.

"Onlar ne?"

"Sürekli bir şeyleri parçalayıp birleştirdiğim için sık sık kendimi yaralarım." Yara bandının birini açıp nazikçe dizime yapıştırıyor.

"Sana kim pansuman yapar peki?"

"Kendim yapıyorum," diyor diğer bandı da yapıştırırken. Sonra durup eserine bakıyor. Tatmin olmuş gibi başını salladığında sırıtıyorum. Ödül olarak ne istersin yakışıklı? Numaram? Bir öpücük? İki öpücük?

"Bir daha yaralandığında beni çağır. Çok güzel pansuman yaparım çünkü ben."

"Bir daha düşüp kendini yaralama yeter." Önümde dikilirken ellerini cebine atıyor. Adam zaten bina kadar. Bir de otu-

nunca ben fasulye filizi, o ise dev gibi oluyor.

"Her düştüğümde ortaya çıkacaksan düşmemeye söz veremem." Oyunbaz bir göz kırpma yolluyorum aşağılardan. Umarım oradan mimiklerimi görüyordur. Bir nokta halinde de görünüyor olabilirim çünkü.

"Üzgünüm ama fantastik bir kahraman değilim. Bugün şanslıydın sadece." Bunun kader olmadığını kimse iddia edemez sevgili Emre. Sen bile edemezsin.

"Hakikaten de şanslıydım! Seni gördüğüme sevindim Emre. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Her zaman beklerim böyle hareketleri. Hiç çekinme lütfen."

Emre önce kıkırdıyor, sonra kendini tutamıyormuş gibi koca bir kahkaha atıyor. *Uçardım gönlümce seni görmeden önce, yazılmış inan kaderimee.*

"Biraz delisin sanki ha?"

"Biraz deli olmak iyidir, güven bana. Hem bu şekilde karşılaşmamızın kader olduğunu düşünmüyor musun? Düşünüyorsundur kesin çünkü bunu nasıl inkâr edebilirsin ki, salak mısın?" *Emre'ye yürüdüğümü gizlediğim falan yok sonuçta niçin sözlerimi sakınayım değil mi merkez?*

"Genelde salak olduğumu söylerler." Biraz alay eder gibi konuşuyor ama hiç sorun değil. Bana karşı ciddi olsa bu diyaloglar yaşanmaz ki.

"Kim söylüyor? Söyle bana hepsini döveyim." Emre gözlerini kaçırarak tekrar gülüyor. *Saçların dağılır aklımın yellerinde, hiçbir rüzgâr esmese bile.*

"Teşekkürler Wonder Woman."

"Yaa, ne kadar tatlısın," dediğimde elini ensesine atıp saatini kontrol ediyor. Bayağı utanıyor yahu! Öleceğim! Vazgeçmem geçemem seni ne çok sevdim ben, düşlerim çıkmasa da yinee.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor." Gelen otobüsün numarasını kontrol edip tekrar bana dönüyor. "Çok geciktim."

"Üzülme yakışıklı. Yine görüşürüz," deyip ayağa kalkıyorum. "Bu karşılaşmaların devamı gelecek gibi hissediyorum." Şu an ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya kalksam kâğıt kalem yetmez. Göstermeye kalksam yollar dağlar kifayetsiz kalır. *Ben galiba sahiden âşık oluyorum merkez.*

"Öyle mi diyorsun?"

"Bekle ve gör," diyorum kendimden emin bir tavırla. Numaramı istememiş olmasına takılmıyorum çünkü beni bulmak isterse arkadaşlarına sorabileceğinin farkında olmalı. İstemezse de benim onu bulmakta sıkıntı çekmediğim bilinen bir gerçek.

Emre "Görüşürüz," deyip geri geri yürüyerek caddeye iniyor. Otobüs durduğunda arkasını dönüp biniyor ve ben de görmediği halde araba uzaklaşana kadar el sallıyorum. Dizlerimdeki yara bantlarını sonsuza kadar saklayacağım sanırım. Mutlu bir iç çekişle yerime oturup çantamdan kulaklıklarımı çıkarıyor ve kulaklarımda çınlayan şarkıyı listemde buluyorum.

Gir kanıma, hani bekârlık sultanlık derdin, yetti canıma. Yaşarım ben senle gir kanıma!

6. Bölüm

"Sürprizler ve Görümceler"

Ellerim poşetlerle dolu bir halde sürünerek evime giden merdivenleri çıkarken yorgunluktan ölmek üzereyim ama aptal gibi sırıtıyorum. Bu duyguyu öyle seviyorum ki! Flört etmeyi, birisi için heyecanlanmayı, ufacık karşılaşmalarla bile çok mutlu olup günümün güzelleşmesini seviyorum...

Ben sanırım âşık olma fikrine âşığım. Erkeklere çok kolay kapılıyorum. İlgilendiğim kişilerle sık sık ilişki yaşamıyorum ama bu pek de sorun olmuyor. Etrafta dolanıp kendimi eğlendirmeyi seviyorum. Ama Emre için hissettiğim coşkulu ilgiyi geçmişteki yaramazlıklarımla karşılaştırdığımda farkı görmemem imkânsız oluyor. Yakışıklı bulduğum erkekleri her zaman düşünür ve bazen de onlarla konuşurum ama daha önce hiç bu kadar pervasızca davranmamıştım. Benimle ilgilenmemeleri beni üzmemişti ama Emre'nin beni fark etmesini o kadar çok istiyorum ki arkasını dönüp gitmesinin beni yaralayacağını hissediyorum. Onunla konuşurken sadece heyecanlanmıyorum. Üst üste on beş dilim çikolatalı pasta yemiş ve bir kalori bile almamışım gibi hissediyorum. O kadar mutlu oluyorum ki dilimin bağı çözülüyor. Yaptığım planlara sadık kalamıyorum. Doğaçlama ilerliyorum çünkü onu gördüğümde aklımı kaybediyorum. Onu yakından tanımak için kendimi bir iple Emre'ye

bağlamak, nereye giderse onunla birlikte gitmek istiyorum. Tuhaflıklarını merak ediyorum. Onu varsa aptal takıntılarıyla, kusurlarıyla, sevimli suratıyla, çok çalıştığı için beliren gözaltı torbalarıyla, sürekli espri yapacakmış gibi dursa da oturaklı davranabilen karakteriyle birlikte sevmek istiyorum.

Onu sevmeyi öyle çok istiyorum ki hayal kurmaktan çekiniyorum. Çünkü Emre'yi tanımaya başladığımda umduğum gibi biri çıkmazsa hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Yani bu olabilir değil mi? İlk görüşte aşk fikrine kapılmak için yeterince romantik biri olsam da tanımadığım birine nasıl âşık olabilirim ki? Birini sevmek için onu tanımak gerekir. Emre'nin çok yakışıklı olduğunu biliyorum. Akademik başarılarından da yeteneklerinden de haberdarım. Ona şöyle bir bakmak bile beni çılgınca heyecanlandırıyor ama bazen bütün bunları hissettiğiniz bir insan ağzını açar ve öyle bir şey söyler ki sözleri bir silaha dönüşüp içinizdeki bütün kelebeklerin kafasına sıkar.

Emre'yle böyle olmayacağına dair inancım çok büyük. Dün onunla ilk kez gerçekten konuşma fırsatı yakalamışken bugün de karşılaşınca duygularım tepelere tırmandı. O yüzden başka bir şey düşünemiyorum. Kalbim her atışında Emre'nin adını sayıklıyor sanki. Soluk borumda Emre'nin adı yazıyor ve her nefes alışımda bana kendisini hatırlatıyor. Bu kadar coşkulu bir insan olmasaydım böyle çıldırmazdım ama şikâyet etmiyorum. Emre için çıldırmaktan memnunum.

Mutlu bir yüzle anahtarımı çıkarıp kapımı açıyorum. Poşetleri elimden düşürmemeye çalışarak kendimi içeriye attıktan sonra salona kadar yürümeyi başarıp halının ortasına tüm poşetlerle birlikte yığılıyorum. Bir ara üşüdüğüm için giydiğim, sonra beni pastırmaya döndüren ceketimi çıkarıp bir köşeye atıyorum. Beren bundan nefret ediyor. Sık sık evin erkek çocuğu olduğumu söyler. Bana kalırsa yeşil gözlerim ve sapsarı saçlarımla ancak evin prensesi olabilirim. Çoraplarımı çıkar-

mak için eğilince dizlerimdeki bantlarla karşılaşıyorum ve yüzümde kocaman bir gülücük beliriyor.

"Yaralanmış birisi için fazla mutlu görünüyorsun." Beren'in sesini duymayı beklemediğim için çığlık atarak geriye düşüyorum. Kuzenim yüzüme dümdüz bakarken elimi kalbime koyup nefesleniyorum.

"Sen evde miydin?"

"Değilim." Ayağında Buz Devri'nden Manny'nin küçük baskılarının olduğu pijamasıyla karşımda dikilirken verdiği cevabı hak ettiğim için çenemi kapatıyorum. Bende de aynı pijamanın Sid baskılısı var. Ailenin trol çocuğunun kim olduğunu hâlâ anlamadıysanız cevabı buradan çıkarabilirsiniz.

"Bunlar ne için?" Beren insafa gelip poşetleri sehpanın üzerine kaldırmak için eğilirken omuzlarına asılıp ona sulu öpücükler veriyorum. Size soğuk biri olduğunu düşündürmüş olabilirim ama değil. Sadece biraz huysuz bir tip. Hoşlanmıyormuş gibi yapsa da sevgi gösterilerimi sevdiğini bilecek kadar onu tanıyorum. Umarım bir gün o kadar çok âşık olur ki tatlı bir şekere dönüşür ve bugüne dek tükürdüğü her şeyi yalamak zorunda kalır.

"Kermesim için hazırlıklar. Kurabiye yapmak için malzeme aldım. Çikolata parçalı büyük kurabiyeler yapıp paketleriz diye düşündüm. Renkli kurdelelerle bağlar ve üstlerine çıkartmalar yapıştırırız." Sabah bastırdığım, üzerlerine çocukları mutlu etmekle ilgili birkaç cümlenin yazdığı çıkartmaları poşetlerin arasından çıkarıyorum. Beren kafasını sallayarak beni onaylıyor.

"Güzel düşünmüşsün. Ne zaman yapacağız?"

"Etkinlik hafta sonu olacak. Daha üç gün var ama paketleyeceğimiz için şimdiden yapmak sorun olmazmış. Arda öyle diyor."

"Arda kim?" Poşetleri karıştırmayı bırakıp ellerimi iki yana açıyorum.

"Arda'nın Mutfağı."

Beren gözlerini deviriyor. "Adamın tariflerini hiçbir zaman tutturamıyorsun. Sorun ya sende ya da Arda'da. Hiçbir şekilde bu riske giremezsin. Refika'yı dene."

"Ama Refika'ya küsüm ben. Mesajıma hâlâ cevap vermedi." Beren kendi kendine gülünce surat asıyorum. Geçen aylarda Refika'dan bir tarif istemiştim ve bana cevap vermemişti. Gördüğü halde üstelik! Görüldü atmasaydı mesajımın dolup taşan dm kutusunda gözden kaçtığını düşünür ve bunu sorun etmezdim ama görüldü atması beni incitti. Önemli bir konuydu çünkü.

Ayrıca görmezden gelinmekten hoşlanmam.

"Bence ikimiz bunları yaparken strese girmek yerine yardım alıp işleri eğlenceli bir yolla halledebiliriz. Ne dersin?"

Bir an dalgınlıkla ofluyorum. "Elif'e sorardım ama düşüp ayağını kırdığı için katılamayacak. Herkes çoktan biriyle eşleştiği için de başkası yardım edemez. Stantta da yalnız olacağım. Mahvoldum."

"Elvin, Ecrin'e soracağını söylemişti. O gelmese bile ben zaten orada olacağım. Hem neden Mehtap'ı çağırmıyorsun?"

Ecrin'in isminin ilgimi çektiğini hiç çaktırmıyorum. "Mehtap kim be?"

"Karşı binadaki arkadaşın."

"O arkadaşım değil ki. Tanıdığım biri sadece."

"Ara sıra kahve içmeye gelmiyor mu?"

"Evet. Sen sadece kankalarınla mı kahve içiyorsun?"

"En azından arkadaşlarımla içiyorum Defne. Etrafındaki insanlara seninle yakınlaşmaları için biraz fırsat versene."

"E onunla kahve içiyorum işte. Daha ne yapayım?" Yakın arkadaşım olmadıkça bana neden tüm hafta sonunu ayırsın ki? O, böyle düşündüğüm için sıkı bağlar kuramadığımı söyleyip duruyor ama ne yapayım? Bu sevmediğim bir huy ama değiştirmek de kolay değil.

Beren benimle uğraşmak yerine sehpanın üstündeki telefonuma uzanıyor. "Zehra'yı arayabilirim. Ya da Burçin'i."

"Elvin'i arasana. Yardım etmek istediğini söylemişti." Bunu hiç ilgilenmiyormuş gibi söylüyorum. "Eğer Ecrin hafta sonu gelecekse onu da çağırabilir. Öncesinde tanışmamız hoş olur."

"Benim arkadaşlarımı da çağırabiliriz. Kermese yani. Arkadaşlarına bile sormadın. Hiç tanımadığın birinin gelmesini sorun etmiyor musun?"

"Yani, sonuçta onu zorlayacak değilim. Sadece böyle bir şey konuşuldu ve ben de arayabileceğimizi düşündüm." *Ne olur arayalım Beren. Bir ay boyunca evi tek başıma temizlerim!*

"Defne Bilger. Şüpheli davranıyorsun," diye mırıldanıyor ama yine de Elvin'i arıyor. Beş dakika sonra koşarak duşa giriyorum. Hızlıca yıkanıp saçlarımı havluyla sardıktan sonra salona geçiyorum. Beren çoktan poşetleri kaldırmış ama benim ortalığa fırlattığım eşyalarıma dokunmamış. Hepsini kucağıma toplayıp odamdaki kirli sepetinin içine tıkıyorum. Çoğu kıyafet bile değil ama göstermelik bir düzene ihtiyacım var şu an. Görümcem geliyor da. Ay!

Altıma siyah taytımı ve üzerinde prenses yazan kısa kapüşonlumu giyiyorum. Saçlarımı kurutup sırtımdan aşağı doğru serbest bırakmak istiyordum ama kurabiye yapacağımızı hatırlayınca başımın üzerinde basit bir topuz yapıyorum. Öylesine yapılmış dağınık bir topuz gibi görünmesi için birkaç kez denemem gerekiyor. Dudaklarıma biraz böğürtlenli nemlendirici sürüp kaşlarımı tarıyorum. Kaşlarımı önemserim. Ev modunda ve rahatım ama pasaklı ve bakımsız olmaktan uzağım. *Mükemmel.*

Kapüşonlumun kollarını yukarıya sıyırıp çoraplarımı da giydikten sonra ellerimi yıkayıp mutfağa geçiyorum. Beren bana öylesine bir bakış atıp önüne döndükten sonra daha dikkatli bir halde tekrar bakıyor. Genelde evdeyken eski tişörtlerimi ve baskılı pijamalarımı giyip saçlarımı iki yandan çocuk modeliyle topladığım için beni yadırgaması normal.

"Neden giyindin?"

"Çıplak mı karşılasaydım misafirleri?"

"Ne demek istediğimi anladın." Beren mutfak masasının üstüne koyduğu desenli yara bantlarını gösteriyor. "Birazını alıyorum. Çantamda dursun."

"Hayır!" Bantları kapıp göğsüme bastırıyorum. "Onlar birisi için."

"Üstünde pandalar ve kalpler olan yara bantları mı birisi için?" Kollarını göğsünde birleştirip mutfak tezgâhına yaslanıyor. Bazen anneme o kadar benziyor ki onun annemin beni kontrol etmek için yaptığı bir mutant olduğunu düşünüyorum.

"Bir arkadaşım sık sık kendini yaralıyor. Ben de çantasında bulundurması için bunları ona aldım." Birazı da bende duracak. Bir daha kendi kendine pansuman yapmasına izin vermeyeceğim. Çünkü ondan çok hoşlanıyorum. Belki âşığımdır bile yani kim bilebilir bunu? *Sen bilebilir misin merkez? Senin de yetkilerinin bir sınırı olsun ama artık.*

Kuzenim, "Ne kadar düşüncelisin," derken önüne dönüyor. "Kesinlikle şüpheli."

Beren çay yaparken ben de bir şeyler hazırlıyorum. Solandaki alçak sehpanın üstüne aldığım renkli lolipop şekerleri sıralayıp çıkartmaları da yerleştirdikten sonra her şey çok normalmiş gibi işe başlıyorum. Ama hiçbir şey normal değil. Ecrin'le iyi anlaşmak için her şekilde çabalayacağım ama bunun çabalamam gerekmeden gelişmesini umuyorum. Onunla iyi bir arkadaşlık kurmayı, bu sayede evlerine girip çıkan biri olmayı istiyorum. Emre'yle daha fazla görüşebileceğim her durumun peşinden koşmaya hazırım.

Toptan aldığım için ucuza gelen şekerlerimi, üstüne kâr payı koyarak satmayı planlıyorum. Arka taraflarına çıkartmalarımı yapıştırıp çubuklarına da kurdeleler bağlayacağım. Ve bunları Emre'nin kız kardeşiyle yapacağım. *Heyecanlanıyorum merkez.*

Zil çaldığında yerimden sıçrayıp kendi etrafımda bir tur dönüyorum. Bunu neden yaptığım hakkında bir fikrim yok. Gerildiğimde saçma sapan hareketler yapabiliyorum ben. Pıtı pıtı kapıya gidip portmantonun aynasından kendime bir bakış atarak kapıyı açıyorum. Karşımda elleri poşetlerle dolu, gülümseyen iki surat beliriyor. Tanıdık olan üçüncü kişi de orada ama pek gülümseyen biri değil. Beren'le arkadaş olmalarına şaşmamak gerek. "Selam!" En önde sakin bir ifadeyle bekleyen Elvin poşetleri kucağıma bırakıp içeriye giriyor. "Çok yoruldum."

"Bir de bana sor. Oturmam gerek." Elvin'in arkasından şişkin karnıyla içeriye giren kadına şok içinde bakıyorum. "Merhaba, Mısra ben. Tuvalet neresi acaba?" Gözlerimi iri iri açarak yüzüne baktığım için cevap vermekte zorlanıyorum. Neyse ki Beren gelip Mısra'ya yardımcı oluyor. Yanımdan geçerken de kulağıma eğilip "Ne yapıyorsun geri zekâlı?" diye sorarak beni kendime getiriyor. *Canım kuzenim.*

İki görümce de evimde şu an! Duyuyor musun merkez!

"Bunları nereye bırakayım?" Ecrin'in uzun kahverengi saçlarına ve fotoğraflarından tanıdığım sert hatlı yüzüne şaşkın bir gülüşle bakıp "Kenara bırakabilirsin. Sonra alırız," demeyi başarıyorum. Ecrin kadife ceketini çıkarıp askılığa asıyor. Sonra elini uzatıp "Ecrin," deyince kucağımdaki poşetleri yere bırakıyorum. Boyu bana kıyasla epey uzun. Bunun aramızda gelişmek için bekleyen arkadaşlığı etkileyeceğini sanmıyorum.

"Defne." Garip bir tokalaşma anından sonra onu salona geçiriyorum. Elvin şekerlerin başına oturmuş, çıkartmaları inceliyor. Beren'le Mısra da salona girince heyecanımı bastırmaya çalışıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Beren sizi rahatsız etmememizi söyledi ama geçen gün Elvin'le konuştuğumuz için önce size sormamız gerektiğini düşündüm."

"Ne rahatsızlığı, çok mutlu olduk bizi aramanıza." Mısra yanıma gelip bana sarılınca ağzım açık kalıyor. Bana sarıldı-

ğı için şaşırmıyorum. Konuştuğumda sesim çığlık atar gibi çıkıyor.

"Beni tekmeledi mi?"

"Sevgisini böyle gösteriyor," diyor Mısra. "Heyecanlı bir kızım var."

"Ne güzel," deyip hayranlıkla Mısra'ya bakıyorum. Bugün onu görmeyi beklemiyordum o yüzden karşımda belirince biraz afalladım. Ancak o kadar güzel ve içten bir kadın ki onu şimdiden çok sevdim. "Ben Defne." Emre'nin ablasıyla ilgili yaptığı birkaç paylaşımı hatırlıyorum. Ablasını çok sevdiğini o esprili, muzır cümlelerden bile anlayabiliyorsunuz.

"Memnun oldum canım. Yaptığın şey çok güzel." Mısra'nın takdirini almış olmak beni biraz utandırıyor. Karnını okşayan eline bakarken elimi tutup karnının üzerine bastırıyor. Bunun sebebi gözlerimi oraya dikmiş olmam da olabilir tabii ama ben daha doğaçlama sebepleri düşünmeyi tercih ederim. "Kızımla tanışsana."

Koca bir gülücükle kaç aylık olduğunu soruyorum. Sekiz aylık olduğunu duyunca şaşırıyorum çünkü annemin o günlerinde devasa bir karnı vardı. "O kadar büyük görünmüyor," deyince odadakileri güldürüyorum.

"Annesi gibi çıtı pıtı olacak," Mısra kendini kanepeye bırakınca ayaklarının altına yastıklar koymak gibi saçma bir istekle dolsam da kendimi hemen dizginliyorum. Yere, Elvin'in yanına oturuyorum. Bana neler yapmayı planladığımı soruyor. "Paketli kurabiyeler yapacağım. Süslü kapkekler de yapabilirim. Aslında sarma da sarabiliriz. Öğrenciler sarma görünce dayanamıyor. Şekerleri süsler, limonata şişeleri hazırlarım."

Mısra ellerini karnında gezdirirken heyecanla söze karışıyor. "Kurabiye uzun sürmez zaten. Sarmayı da beraber yaparız. Babaannem birkaç tepsi börek yapar hafta sonu için. Ben de cumartesi gününe kapkek yapıp getirebilirim. Hatta Ecrin de... Hmm bilemedim Ecrin, senin elinden bir şey yedirilmez."

"Teşekkürler ablacığım." Ecrin gözlerini devirip bana dönüyor. "Ben de satışa yardım edebilirim."

"Harika olur. Çok teşekkür ederim." Ecrin içten bir gülümsemeyle karşılık verirken Beren, Mısra'ya kurabiye yapmakla ilgili bir şeyler soruyor. Onlar neler yapacağımıza karar verirken mutfağa geçip Ecrin'le beni yalnız bırakıyorlar. Makası alıp çıkartmaları kesmeye başlıyorum. Ecrin de şekerlerin kurdelelerini bağlıyor.

"Sen hangi bölümdesin?" Sırf konuşmuş olmak için soruyorum bunu. Onu Instagram'dan takip ettiğim için böyle ufak bilgilerden zaten haberdarım ama bundan bahsedip kızı korkutmak istemem.

"Edebiyat. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir olmak üzereyim."

"Ben de yirmi bir yaşındayım," dediğinde birbirimize bakıp kıkırdıyoruz. Kız olmak harika bir şey. Erkeklerin aynı yaşta olduklarına sevinip kıkırdadıklarını düşünsenize. Herkes onların iğrenç olduğunu düşünürdü ama biz yaptığımızda sevimli oluyoruz. Üzülüyorum size erkekler.

Neredeyse bir saat boyunca oyalanarak şekerleri süsleyip kurabiye paketlerini hazırlıyoruz. Bunu yaparken aramızda zahmetsiz, hoş bir sohbet ilerliyor. "Biraz dengesizimdir ben," diyorum gülerek. "Ne zaman ne yapacağım belli olmaz."

"Abim de öyle bir tip. Bazen sinir bozucu olabiliyorsunuz. Kabul et." Sonunda abisinden bahsetmiş olması kalbimin takla atmasına sebep oluyor. Belli etmeden konunun üstüne gitmenin yolunu arıyorum.

"Benim de abim var. Bir de küçük kız kardeşim. İkisiyle de yaş farkımız çok olduğu için pek de yakın değiliz."

"Bazen ben de abimle o kadar da yakın olmamayı diliyorum." Dil çözme büyüsü öğrenmeliyim. Ecrin'in üstüne büyüyü saldığım an bana abisi hakkında her şeyi söylemeli.

"Neden? Abiliğin zorbalık olduğunu düşünenlerden mi yoksa?" İnşallah öyle değildir. Öyle biriyse buraya düşerim ve beni kimse kaldıramaz.

"Ne? Hayır." Dikkati kurabiyelerin üzerindeyken kısık sesle gülüyor. "Abim eğlenceli birisidir. Sürekli didişiriz ama kardeş olmak böyle bir şey zaten. Genelde abimi öldürmek istiyorum ama birisi canını yakarsa karşısına dikilecek ilk kişi ben olurum. Burada olsa o da aynı şeyleri söylerdi."

"Keşke olsaydı." Bunu o kadar içli söylüyorum ki gözlerim yaşarıyor. Kızım Defne, ipin ucu feci halde kaçtı. Geçmiş olsun.

"Efendim?" Ecrin'in şaşkın sesini duyunca gözlerim büyüyor. Kestiğim çıkartmayı havaya kaldırıyorum hemen.

"Yamuk oldu ya, onu diyorum."

Ecrin bir an yüzüme baktıktan sonra burnundan bir ses verip gülüyor. "Ben de abim için söylüyorsun sandım." Sana ben şiirler sözler büyüttüm de söyleyemedim Emreciğim. Kardeşine de söylemiyorum. Başlarım böyle aşkın ıstırabına be!

"Yok canım," diyorum ezik ezik. Şekerleri ve paketleri yeni bitirmişken kızlar içeriye giriyor. Kurabiyeleri pişirmişler. Onlar beş tepsi kurabiyeyi pişirmişken bizim sadece şekerlere yapışkan yapıştırmış olmamız karşısında Ecrin'le bakışıyoruz.

"Şimdi biz bunları paketlerken Defne bize güzel bir Türk kahvesi yapar. Değil mi cücük?"

"Cücük deme bana." Beren'in suratına önümdeki kâğıt yığınından bir parça attığımda Mısra gülüyor.

"Ben de Emre'ye cücük derdim. Nefret ederdi."

"Yaa, gerçekten mi?" diye bir ses çıkarınca herkesin kafası bana dönüyor. Boğazımı temizleme ihtiyacımı bastırıp becerik-siz bir gülücükle, "Aynı kaderi paylaştığım biri olması beni heyecanlandırdı," diyorum. "Ben kahve yapayım o zaman. Sonra da sarmaları yaparız. Ya da yapmayız. Yoruldunuz mu?" Herkes hâlâ bana bakıyor. Birisi tüm dikkatini bana verdiyse ve ben

o an utanç verici bir şey yaptıysam susmayı beceremiyorum. Ve kendimi daha çok utandırıyorum. Kendimde bir huyu değiştirebilseydim kesinlikle bu olurdu. "O zaman kahve yapayım ben. Beren hiç güzel yapamaz Türk kahvesini. Diğer her şeyi güzel yapar aslında ama bu evde benim de güzel yaptığım bir şeyler olmalı diye centilmen davranıyor olabilir. Ya da..."

"Defne, mutfak şurada." Beren'in hatırlatmasına karşı başımı sallayıp arkamı dönüyorum. Ellerimi yüzüme bastırıp mutfağa girerken kuzenimin benimle ilgili bir şeyler söylediğini duyuyorum. Neler söylediğini tahmin edebiliyorum. Manyağın teki olduğum için sık sık beni insanlara açıklaması gerekiyor da.

Kahveleri hazırlayıp fincanlara döktükten sonra aklıma gelen şeyle telefonuma uzanıyorum. Köpüğü en bol olan fincanın fotoğrafını çektikten sonra Instagram'a girip Emre'ye çektiğim fotoğrafı atıyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Sana tuzlu kahve yaptım. Ne zaman gelirsin içmeye?

Telefonu cebime koyacakken gelen cevap karşısında kaşlarım kalkıyor. Mesajlarımı mı bekliyorsunuz Emre Bey? Bu ne hız? Bildirim çubuğunda bir fotoğraf gönderdiğini görünce heyecanla açıyorum mesajı. Bir Türk kahvesi fotoğrafı göndermiş. Hemen ardından bir mesaj daha geliyor.

@emresezgin: Geç kaldın puantiyeli kız.

Kıs kıs gülerek cevabımı yazdıktan sonra telefonu masanın üstüne atıp kahve tepsisine uzanıyorum. Beyimiz nazlanıp duracaksa kendisi bilir. Ben de tavlamaya görümcelerden başlarım.

@saripuantiyelisemsiye: Bunların kaydını tutuyorum aslan parçası. İntikamımı alacağım günler de gelecek.

Mutfaktan çıkacakken Ecrin geliyor. "Oo, yapmışsın bile. Ablama bir bardak sıcak sütün içine azıcık kahve koyarak verelim mi? Kokusunu duyunca canı çekiyor ama kahve içmemesi gerekiyor. Midesine iyi gelmiyor da. Böyle bir çözüm bulduk biz de."

"Tamam. Sen bunları götür ben hemen hallederim." Ecrin tepsiyi alıp arkasını dönerken, "Reçel de satmak ister misin?" diye soruyor. "Küçük kavanozlara reçel koyup kapaklarını renkli kumaşlarla süslersek çok güzel olabilir." Dolaptan sütü çıkarırken bu fikri tartıyorum.

"Neden olmasın? Ev yapımı reçel diye satabiliriz. Daha önce reçel yaptın mı?"

Elinde tepsiyle arkasını dönerken gülüyor. "Hayır ama abim çok güzel ayva reçeli yapar. Lisedeyken mahallede ev yemekleri yapan bir teyzenin bir haftalık siparişini mahvettiği için kilolarca ayva reçeli yapmak zorunda kalmıştı. Kadın ayvaları toplamasından soyup doğramasına, pişirmesine kadar abimin tepesinde dikilip ona dünyayı dar etmişti. Sonra tuhaf bir şekilde abim o yazı kadına ayva reçeli yaparak geçirdi ve şimdi aralarında saçma sapan bir bağ var."

Ecrin tam çıkıyorken kafam karışmış bir halde, "Yani reçeli kim yapacak?" diye soruyorum. Bu beklenmedik bilgi karşısında şaşkına döndüm. Benim de düşmeme sebep olduğun için birkaç gün dizlerime pansuman yapmayı kabul edecek misin Emre Sezgin? Bu işin sonunda aramızda saçma sapan bağlar oluşacak mı? Elin reçelcileriyle oluşuyorsa benimle de oluşsun bir zahmet.

"Diyorum ya, abim." Kahvelerle birlikte mutfaktan çıkıyor ama ben az önce durduğu yere uzun süre bakıyorum. Süt taşıp da beni kendime getirince dolaptan büyük bir fincan alıp eli-

mi kolunu yaka yaka sütü içine boşaltıyorum. İçine kokusunu verecek kadar kahve atıp içeriye götürürken kalbim ağzımda atıyor.

Ecrin bana söylediklerini kızlara da anlatırken dökmemeye dikkat ederek Mısra'ya fincanı uzatıyorum. Elvin'in yanına oturduğumda, "Kavanozları sen mi alacaksın?" diye soruyor.

"Tabii. Alırım."

"Biz de alırız canım. Hayır işi bu sonuçta." Mısra Elvin'i ayıplar gibi bakıyor ama onun dikkati benim üzerimde. Kahve fincanını eline alıp omuzlarını silkiyor.

"Defne alacaksa kavanozları size getirir, reçelleri beraber yaparsınız diyecektim." Kahvesini yudumlamadan önce yüzünde imalı bir sırıtış gördüğüme eminim merkez! *Bu kız bir şeyler biliyor. Araştırma talep ediyorum.*

"Alırım!" Birdenbire bağırınca diğer herkes susuyor. Utanarak daha sakin bir sesle tekrar söylüyorum. "Alırım ben... Çok iyi bir kavanozcu biliyorum."

"Çok iyi bir kavanozcu mu?" Bu soru Ecrin'den geliyor. Dudaklarımı birbirine bastırıp onun yanına oturuyorum. "Hem zaten hep reçel yapmayı öğrenmek istemişimdir."

Karşı kanepede oturan Beren'le göz göze geliyoruz. Dudaklarını oynatarak "Şüpheli," derken Ecrin de "Tuhaf birisin," diye fısıldıyor. Harika gerçekten.

"Yarın okuldan sonra Ecrin'le buluşup bize gelin o zaman." Mısra'nın önerisiyle kalbim öyle bir coşuyor ki dışarıdan görünüyor mu diye garip bir açıyla kafamı eğip göğsümün hareketlerini kontrol ediyorum.

"Bana uyar," diyor Ecrin.

"Bana da," derken gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

Bilgi güncellemesi yapmak istiyorum merkez. Görümcelerim harika insanlar!

7. Bölüm

"Ayva Reçeli"

Elimdeki ağır koliyi sabit tutmaya çalışarak taksiden inip telefonumdaki adresi kontrol ediyorum. Heyecandan dizlerim titriyor. Dün kızlarla kurabiyeler ve sarmaları hallettikten sonra Ecrin Emre'ye reçel işini soracağını söylemişti. Hedefimiz, Emre, hafta sonundan önce sadece bu akşam boş olduğu için dün gece destek kuvvetlerden gelen bir mesajla evlerine davet edildim. Öğlene doğru uyandığımda kıyafetimi birkaç kez değiştirip şık mı, sevimli mi, güzel mi yoksa havalı mı görüneceğimi düşündükten sonra, reçel yapmaya gidiyormuş gibi görünmeye karar verdim. Üzerime kot pantolon ve ince bir kazak giyip saçlarımı biraz dalgalandırarak açık bıraktım. Yüzüme günlük hafif bir makyaj yaptım. Evden biraz erken çıktım çünkü kızlara söylediğimin aksine bildiğim çok iyi bir kavanozcu yoktu. Muhtemelen öyle bir şey bile yoktu. Birkaç yer gezip istediğim boy ve adette kavanozu uygun fiyata almak için sıkı pazarlıklar yaptıktan sonra görevi tamamladım.

Ecrin ayvaları abisinin alacağını söylediği için ayva taşımaktan kurtulmuştum ama kavanozlar da epey ağırdı. Heyecanım saatler geçtikçe o kadar büyüdü ki akşamı zor ettim. Şimdi de merdivenleri çıkarken patlamak üzereyim. Planım hazır. Emre'yle Ecrin'in kardeş oldukları hakkında hiçbir fikrim

yokmuş gibi davranacağım. Ortak noktamız Elvin ve Sinan olduğundan bu karşılaşma pek de tuhaf olmayacak. Emre'nin nasıl tepki vereceğini bilemiyorum. Umarım beni gördüğüne çok sevinir.

Kapının önüne geldiğimde titreyen parmaklarımla kapı ziline basıyorum. Daha bunun şokunu atlatamadan kapı açılıyor. Emre elinde orta boy bir bıçak, yüzünde de güzel bir gülümsemeyle ortaya çıkınca heyecandan dilim damağım kuruyor. Sevdiğim beyin gülümsemesi beni gördüğünde yavaşça sönüp yerini şaşkın bir ifadeye bırakıyor. Ben de şaşkın görünüyorum. Üstelik rol yapmama gerek kalmıyor. Onu üstündeki pembe fırfırlı mutfak önlüğüyle görmeyi beklemiyordum. Ağzım açık bir halde yüzüne bakıyorum.

"Defne?"

"Emre?"

Birbirimize tuhaf bakışlar attığımız bir anın ardından, "Ne yani o Defne sen miydin? "diyor gülerek. Yana kayıp geçmem için kapıyı açıyor. "İçeri gel."

"Ve sen de o Emre'sin?" diyorum bunu hiç bilmiyormuşum gibi. Şşşşh aramızda.

"Dünya küçük derler."

"Mantığın seni A noktasından B noktasına götüreceğini de söylerler. A noktasında ben varım. Sürekli sana sürükleniyorum. Ne yapacağız böyle yakışıklı?" *Ateşböceği3'ten bir kural ihlali daha.* Ne yapayım kardeşim hâkim olamıyorum dilime! Sen de bu kadar yakışıklı ve pembe önlükle bile mükemmel olma yani benim suçum mu bu olanlar? *Küsmedik değil mi merkez?*

Emre tatlı tatlı gülümsüyor. "Hiç utangaç davrandığın oluyor mu? Sadece soruyorum."

"Neden, utangaç kızlardan mı hoşlanıyorsun?"

"Öyleyse ne yapacaksın?" Hemen elimdeki ağır kutuyu yukarı kaldırıp iffetli bir edayla yüzümü saklıyorum.

"Lütfen bana bakma Emre. İnsanların gözlerine bakamıyorum ben. Çekingen bir prensesim çünkü." Emre kahkaha atarken kutuyu elimden alıyor.

"Sen bir delisin. Baya zırdelisin hem de. Alınma."

Omuz silkip içeriye girerken onu takip ediyorum. "Alınmadım." Mutfağa girdiğimizde masada uyuklayan yaşlı bir kadınla karşılaşıyorum. Çıkardığımız gürültü yüzünden teyze uykusunda sıçrayıp besmele çekerek şaşkınca gözlerini açıyor. Karşısında beni görünce Emre'ye dönüp "Yine mi kız kaçırdın eşek sıpası!" diye azarlıyor torununu.

"Yine mi derken?" Soruyu Emre'yle aynı anda soruyoruz. Bir saniye, kız kaçırma alışkanlığın varsa ve beni kaçırmıyorsan aşırı bozulurum yakışıklı. Haberin olsun.

"Babaanne bu Defne. Reçeller için geldi. Ayrıca şu kız olayını unut artık. Onu ben kaçırmamıştım. Umut kaçırmıştı."

"Nereden belli sana kaçırıp Umut yaptı demediğiniz?" Emre ellerini iki yana açıp bana dönüyor.

"Gerçekten ben kaçırmadım. Ayrıca lisedeydik!"

"Sana inanıyorum." İhtiyatlı bir tavırla başımı sallayıp sessizce ekliyorum. "Yine de bir gün böyle heyecanlar yaşamak istersen beni kaçırabilirsin. Çok güzel kaçırılırım ben biliyor musun?" Emre karşımda kahkaha atmakla ağzı açık yüzüme bakmak arasında kalmış gibi görünürken babaannesine dönüyorum. Sandalyeye doğru eğilip teyzenin elini öpüyorum. "Defne ben. Yardımınız için çok teşekkür ederim."

Teyze beni baştan ayağa süzüp gülümsüyor. "Ben de Ganimet Sultan." Sultan onun adı mı unvanı mı bilemem ama koltuklarını nasıl kabarttığına bakılırsa unvanı olmalı.

"Ona babaanne diyebilirsin," diye araya giriyor Emre. Ganimet Sultan torununa kaşlarını çatıyor ama sonra bana dönüp sevimli bir gülücükle kolumu sıvazlıyor. Başımı ayva soymaya dönen Emre'ye çeviriyorum. Şu an aynı evde reçel yapmaya hazırlanıyor oluşumuza inanamıyorum. Hissettiğim duygu-

larla o kadar doluyum ki Ecrin'in yokluğunu fark etmiyorum bile. Bu yüzden saçlarını toplayarak mutfağa girdiğinde şaşırıyorum. Kusura bakma tatlım gelinler böyle nankör insanlar işte. Yaratılışımız bu, ne yapalım?

"Hoş geldin Defne. Banyodaydım, kapıyı duymadım. Yeni mi geldin?"

"Evet. Birkaç dakika oluyor."

"Aç mısın kızım?" Babaanneye dönüp aç olmadığımı söylüyorum ama yine de benim için çay ve kek çıkarıyorlar.

"Ama ben yardım etmeye geldim."

"Edersin edersin, daha çok iş var. Börek açtıracağım daha size." Börek açmakla benim aynı cümle içerisinde oluşumuz kulağa öyle komik geliyor ki kıkırdıyorum. Kesme tahtasının üstünde ayvaları ufak ufak kesen Emre başını çevirip bana kısa bir bakış atınca kalbimin üstünde sıcacık bir duygu beliriyor. Ona hayran hayran bakmaktan kendimi alamıyorum. *Adamın arkası bile yakışıklı merkez.*

"Abimle tanıştınız değil mi?" diye soruyor Ecrin yanımdaki sandalyeye otururken. Çay bardağımın arkasına saklanıp başımı sallıyorum. Ecrin benim Beren'in kuzeni olduğumu açıklarken Emre bir şey söyler diye bekliyorum ama söylemiyor. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum. Yani bu konunun açılması pot kırma riskimi artırırdı o yüzden seviniyorum ama önemsizmiş gibi bahsetmemiş olması da canımı sıkıyor.

Ecrin'in bakışları Emre'yle aramda gidip gelirken bana bir gerginlik çöküyor. Gözlerimi çay bardağıma sabitlemeye çalışıyorum ama dikkatimin Emre'ye kaydığı her an yüzümde alık bir ifade beliriyor. Bundan nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Böreği sen mi açacaksın?"

"Biz açacağız. Çünkü babaannem o kadar börek açarsa günlerce kolları ağrıyacak."

"Ben hepinizi cebimden çıkarırım da siz de öğrenin bir şeyler diye ses etmiyorum." Babaanneye dönüp gülümsüyorum hemen. Emre'nin onu çok sevdiğini biliyorum. Ecrin'le Mısra'nın paylaştığı birkaç anneler günü gönderisinden ve Emre'nin oralara yaptığı yorumlardan biliyorum bunu. O yüzden beni sevmesi için şirinlikler yapmaya hazırım. Umarım börek açmak oklava falan içermiyordur yoksa fena halde çuvallayacağım.

Çayımı bitirdikten sonra kazağımın kollarını sıyırıp bardağımla tabağımı tezgâha kaldırıyorum. Onları çalkalayıp makineye koyduktan sonra Emre'ye dönüyorum. Tam yanımda büyük bir dikkatle doğradığı ayvalarını bitirmek üzere. İşine odaklanmış, etrafta olmamın onu ilgilendirmediğini düşündüren bir soğukkanlılıkla çalışıyor. "Kaç kilo var burada?" Niçin benimle konuşmuyorsunuz Emre Bey? Sizin geveze ve şakacı bir insan olduğunuz söyleniyor, yalan mı bunlar?

"Çok." Bıçağın ucuna taktığı bir parça ayvayı bana uzatıp tatlı tatlı gülümsüyor. Aslında ayvayı bu şekilde sevmem ama onun bana uzattığı herhangi bir şeyi reddedecek değilim. Avucumun içine hamamböceği bıraksa eyvallah der cebime atarım öyle bir sevda bendeki.

"Teşekkür ederim. Aldığım kavanozlar yetecek mi? On beş tane orta boy kavanoz getirdim."

"Yetmezse alırız, dert etme."

Babaanne abdest tazeleyeceğini söyleyip kalktığından beri telefonuyla uğraşan Ecrin söylenerek ayağa kalkıyor. "Arkadaşıma ders notlarını atmam gerekiyor. Hemen dönerim tamam mı?"

"Acele etme," derken sırıtmamaya çalışıyorum. Pek beceremiyorum ama neyse ki bana bakmıyor. O çıktıktan sonra Emre'ye dönüp kalçamı tezgâha yaslıyorum. Başını eğdiği için kahverengi saçları alnına dökülmüş. Onları geri itmeyi o kadar istiyorum ki parmaklarım sızlıyor. Ama henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum. Saçlarına dokunduğum an artık evlenmemiz gerektiğini söylerim çünkü ben. Engel olamam buna.

Ayvamı güzelce yerken hayran bakışlarımı üzerinde gezdirip duruyorum. Nasıl bu kadar yakışıklı olabilir bir insan aklım almıyor merkez. Bakmayı sürdürdükçe daha da yakışıklı oluyor adam. Birisi bana büyü yapmış olabilir diye endişeleniyorum. Acaba Sinan Ertekin'in ofisine girdiğimde görünmeyen güçler tarafından aşk oku yedim ve o an Emre'ye baktığım için ona mı tutuldum? Hiç de düşük bir ihtimal değil. İyi ki ona dönmüşüm, ya Sinan'a bakıyor olsaydım? İmkânsız bir aşkın pençesinde zavallı bir halde ölürdüm. Gençliğime ve güzelliğime çok yazık olurdu.

Yüksek sesle iç çekince Emre bana bakıyor. "Ne oldu, sıkıldın mı?"

"Sana bakarken sıkılırsa kör olsun bu gözler Emreciğim," diyorum ifadesiz bir halde. Emre'nin yüz ifadesi boşalıyor, kısık sesli bir kahkaha atıyor.

"Şaka mı yapıyorsun, ciddi misin anlamıyorum. Şakaysa komik, ciddiyse daha komik." Hâlâ gülerken başını sallayarak ayvalarına dönünce omuz silkiyorum.

"Her şakada biraz gerçeklik vardır unutma bunu," deyip saçlarımı havalandırıyorum. Tek omzuma alıp gevşekçe örerken Emre tekrar bana dönüp benim yaptığım gibi kalçasını tezgâha yaslıyor. Bu pek işime gelmiyor çünkü ona bakmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum. *Acilen altıma bir takoz yerleştirilmesi gerekiyor merkez, destek yollayın.*

"Röportajın yayınlandı mı?" Bunu soruşunda bir *ne yaptığını biliyorum* ifadesi sezdim ama yüzüme herhangi bir duygu yansıtmadım. Bu tamamen benim paranoyam olabilirdi. Değilse de yaptıklarımı asla itiraf etmezdim. En azından ilişkimiz resmiyete kavuşmadan önce.

"Hayır, bir sonraki ay yayınlanacak."

"Merakla bekliyorum." Göz kırpıp kollarını göğsünde bağlayınca kalbim boğazıma kadar fırlayıp tekrar yerine iniyor.

Böyle serseri hareketlere dayanamam ama ben. İnsaflı olunuz Emre Beyciğim.

"Okulda olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" Günlük rutinini anlat bana yârim. Sevdiğin, sevmediğin ne varsa anlat. Anlat şenlensin gönlüm! *Üff, bu âşık modunun bir ayarı yok mu?*

"Reçel yapıyorum." Sevimli görünmek için kocaman gülümsüyor. Yüzünün yarısını kaplayan, bir çocuğun yaramazlığını taşıyan harika bir gülümseme bu. Elimi kalbime götürüp dehşet içinde yüzüne bakıyorum.

"Böyle davranamazsın. Adil oynamıyorsun." Neyse ki ağzını kapatıp meraklı bir ifadeye bürünüyor. Ölecektim be burada!

"Ne yaptım ki?" Susması için elimi havaya kaldırıyorum.

"Reçelini yap lütfen. Sana kızdım şu an. Beni oyun dışı etmeye çalışıyorsun ama yemezler!" Emre elini ensesine atıp ayvalara, sonra tekrar bana bakıyor.

"Bir şey yapmadım yahu." Kollarımı göğsümde küskün bir halde omuz silkiyorum. Yakışıklı olmayacaksın ulan bundan sonra! Kafamı karıştırmayacaksın döverim seni bak. Bir elli üç olabilirim ama yumruklarım çok güçlüdür.

"Geldim!" Ecrin mutfağa dalıp üzerindeki hırkayı çıkarırken abisinin omzuna vuruyor. "Hadi sen reçeli ocağa koy sonra da böreği açalım." Bana dönüp kıs kıs gülerek "Börek hamurunu ablamın eşine yoğurtturduk. Çarşaf böreği yapacağımız için dinlenmesi gerekiyordu ve bu evin erkeklerini güçlü kuvvetli birine ihtiyacımız olduğunu söyleyip kandırmak çok kolay oluyor."

"Niye Emre yoğurmadı hamuru?"

"Güçlü kuvvetli dedim, duymadın mı?" Ecrin abartılı bir sesle konuşunca Emre kollarını kaldırıp komik suratlar yaparak bana dönüyor. Küçük bir kahkahayla pazılarının olması gereken yere vuruyorum. İri pazıları olmasa da güçlü görünen

kolları var. Bir an o güzelim kollarını ısırmak için eğilecek gibi olsam da hemen uyanıp tokatlıyorum kendimi. *Böyle şeyler yapamazsın Defneciğim. Metanetli ol lütfen.*

Emre tencereye gerekli şeyleri koyup ocağın altını açarken babaannesi de mutfağa girip masanın üzerine temiz bir çarşaf seriyor. Ecrin büyük bir tabağı sıvı yağla doldurup masanın kenarına koyduktan sonra elini yağa daldırıyor. Aynı anda fazla huysuz bir sesle bağırınca onu şüpheyle süzüyorum. Güvenilir biri olup olmadığını henüz anlayamadım da.

"Aman ya! Saçımı toplamadım!"

Emre kardeşinin bileğindeki tokayı çekip "Dön arkanı baş belası," deyince ani bir dürtüyle Ecrin'in elini tutuveriyorum.

"Ecrin baksana," derken kızcağız bir kez daha bağırıyor. "Elim yağlıydı!"

"Ay! Affedersin refleks olarak uzandım."

Ecrin az önce ona yönelttiğim değerlendiren bakışların daha ürkütücüsüyle bana bakıyor. "Defne. Gerçekten garip birisin." Emre kardeşinin başının üstünden bakıp "Bence de," deyince temiz elimi belime atıyorum.

"Ben harika biriyimdir bir kere."

"Gel yavrum senin saçını da ben toplayayım. Bakma sen bunlara," Ganimet Sultan beni teselli etmeye devam ederken arkama geçip tokam olup olmadığını soruyor. Mecburen cebimdeki tokayı uzatıyorum ama nasıl üzgünüm, nasıl kırgınım. Emre'ye bakıp dudaklarımı büküyorum. Bakışları bana çarpınca dudaklarını birbirine bastırıyor ama gülmek üzere olduğunu saklayamıyor. Pis çocuk. Ne olurdu saçlarımı sen toplasaydın?

"Teşekkürler babaanneciğim," diye mırıldanıyorum içli içli. Ecrin bana bakıp kaşlarını kaldırınca gülümsüyorum hemen. Arkasını dönüp abisine de bakınca Emre onun alnına sertçe vuruyor. Bir de benim için vur yiğidim aslanım! Görümce ne de olsa iki tokat yiyecek mecburen.

"Ne vuruyorsun be!"

"Salak birisi olduğun için bazen sana vurmam gerekiyor Ecrin."

"Sen geri zekâlı olduğun için ben arada dövmeliyim o zaman seni."

"Abiyle doğru konuş bak saçların elimde."

"Bırak be tamam!" Karşımda çocuksu bir çekişmeye giriyorlar. Emre kardeşinin saçını çekip kafasını kolunun altına sıkıştırınca Ecrin de yağlı elini Emre'nin yanağına sürüyor. Yakışıklı flörtüm kardeşini öldürme niyetiyle bağırmaya yeltendiğinde babaanneleri aralarına girip ikisini de ölümcül anne bakışlarıyla susturuyor.

Emre'yi küçük bir çocuk gibi kavga ederken görünce içim neden yumuşacık oldu bilmiyorum ama sonunda bahsedilen o tatlı çocuktan izler görmüş olmanın sevinciyle doluyum. Dışarıdayken işleriyle o kadar meşgul oluyor ve yorgun görünüyor ki onun hep aynı monotonlukta yaşayan, şimdiden hayattan bıkmış birisi olmasından ödüm kopuyordu.

Emre babaannesinin üstünden kardeşine bir kez daha vurmaya yeltenirken bakışları bana çarpıyor. Ona olan hayranlığımı şimdiye kadar fark etmediyse bile bana değince ağırlaşan bakışları artık farkında olduğunun kanıtı bence. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırıp temizlenmek için banyoya gideceğini söylüyor. Kapıdan çıkarken ellerimiz birbirine değince kalbim gümbürdüyor. Heyecanlanıyorum ama bu hoplatıp çığlık attıran bir heyecan değil. Kalbim giderek daha da büyüyor sanki. Elim kolum birbirine karışıyor. Saçlarımın uçlarına kadar müthiş bir enerjiyle doluyorum.

Titrek bir nefes alıp babaannenin yanına geçerken Ecrin de ellerini yıkayıp yanıma geliyor. Mutfak masasını ortaya çekip hamur bezesini üstüne koyuyoruz.

"Önce ellerimizi iyice yağlayacağız ki hamur yırtılmasın. Mümkünse kollara kadar." Kulağa biraz korkunç gelse de gelin olduğum için ses çıkarmıyorum. Kollarımı dirseklerime

kadar sıyırıp elimi yağ tabağına daldırıyorum. Emre de gelip masanın diğer tarafına geçiyor. Ganimet Sultan hamur bezesini yağlayıp eliyle bastırarak açarken ben de Ecrin'i takip edip elimi kolumu yağlıyorum.

"Bıraktığı his kötü değil mi?" diyen Ecrin'e yüzümü buruşturduğumda Emre masanın karşısından kendi kendine gülüyor. O bana bakmıyor ama benim gözüm sürekli onda olduğu için her hareketini yakalıyorum. Yine bu sebepten de her başını çevirişinde göz göze geliyoruz. Her seferine utangaç gülücüklerle önüme bakıyorum hemen. Kalbim pıt pıt edip duruyor.

Hamuru yumruklarımızın üstüne geçirip çekiştirerek açılmasını sağlıyoruz. Yaptığım şeye o kadar şaşırıyorum ki o şeklini almış ağzımla giderek büyüyen hamura bakmaktan kendimi alamıyorum. Ecrin'le Emre gülüşmeye başladıklarında fark edebiliyorum ancak halimi. Küçük bezeyi masa boyuna gelene kadar açtığımızda babaanne kıymalı sosu döküp alta serdiğimiz çarşafın ucunu kaldırıyor. Hamur birkaç saniyede yuvarlanarak katlanıp uca kadar geldiğinde yağlı ellerimi birbirine vurarak alkışlıyorum.

"Vay be! Böyle börek yapıldığını bilmiyordum bile."

"Bu evde biraz takıl, daha bir sürü acayip şey öğrenirsin." Emre'nin bu yorumuna karşı ılık bir refleksle yana doğru eğiliyorum.

"Sen mi öğreteceksin?"

"Belki," diyor Emre ve yumruğumu havaya sallamamak için muhteşem bir dirayet gösteriyorum. Flört ettik az önce. Ettik değil mi? *Teyit eder misin merkez?*

Tam üç tepsi patatesli ve kıymalı börek açıyoruz. Bir tepsi de ev için yapıp fırına yolladıktan sonra ellerimizi sıcak suyla yıkayıp temizleniyoruz. Ecrin saçına yağ bulaştırdığı için Emre'ye hakaretler sıralayarak banyoya giderken babaanne de biraz uzanmak için içeriye geçiyor. Emre'nin endişeli bakışlarının babaannesini takip edişini, ardından ara ara kontrol ederek pişirdiği reçelini ocaktan alışını izliyorum.

"Sen evin tek erkeği misin yani?" Masanın üstündeki çarşafı toplarken soruyorum bunu. Sorunun alt metni şu, benim de evimin erkeği olur musun? Ya da ben size taşınayım? Sana hangisi uyarsa yakışıklı, ben hepsine varım.

"Evet. Kavanozları nereye koymuştun?" Bütün dikkati reçelde olduğu için mi öyle ciddi bakıyor yoksa sorumdan mı hoşlanmadı emin olamadığım için devam edemiyorum. Emre kapının kolundaki ekmek poşetine uzanıp ekmeğin baş kısmını koparıyor. Küçük bir kaşıkla tencereden reçel aldıktan sonra soğuması için üzerine birkaç kez üflüyor ve reçeli ekmeğe sürüyor. Yüzümde yarım bir gülümsemeyle huşu içinde onu izlerken ekmeği bana uzatıyor!

Gözlerim ekmek parçasına, sonra bana uzatılan ele, sonra da Emre'nin yüzüne kayıyor. Emre uzattığı lokmayı işaret edip "Ekmeğin en güzel yerini sana veriyorum, hem de muhteşem reçelimle. İtiraz etmeyeceksin herhalde?" diyor. Radikal bir karar aldım merkez. Ekibi topla, bu beyefendiyi kaçırıp yeraltında bir nikâh kıyıyoruz. Bu ufak flörtleri daha fazla kaldırabileceğimi düşünmüyorum çünkü. Asıl meseleye geçmek zorundayım hemen.

Emre ekmeği biraz daha yaklaştırınca elinden almak yerine doğrudan ağzımı açıyorum. Ben ekmeği yerken Emre Bey parmağına damlayan reçeli yalayıp işine dönüyor. İnsan nasıl hem bu kadar masum hem de bu kadar insafsız olur inanılır gibi değil! Kalbim duraksız haykırışlarda olduğu için reçelleri kavanozlara koyarken sesimi çıkaramıyorum. Getirdiğim malzemelerle kavanozları süsleyip üzerlerindeki hoş etiketlere ayva reçeli yazıyoruz.

Geriye çekilip eserimize bakarken ödül olarak Emre'yi yanaklarından öpmeyi düşünüyorum ama tatlı kalbime daha fazla yüklenmek istemem. "Çok teşekkür ederim Emre. Tadı zaten harika. Görüntüleri de öyle oldu. Ellerine sağlık."

Elini kalbine koyup içli bir şekilde mırıldanınca kıkırdıyorum. "Ben de bir şey söylemeyince beğenmediğini düşündüm."

"Yok ya, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum." Tam şu an neden diye sorsa dizlerimin üstüne çöküp evlilik teklif edebilirim mesela ama yapmıyor bunu. Ben de fırındaki böreği çıkarıp çay bardaklarını hazırlıyorum ne yapayım.

Reçel tenceresine sıcak su doldurup bırakıyoruz. Yıkamayı teklif ediyorum ama Emre işten kaçtığı için Ecrin'in yapması gerektiğini söyleyerek beni içeri geçiriyor. Birkaç dakika sonra hep beraber salonda çay içiyoruz. Ortamda tatlı bir sohbet dönüyor. Bir ara Emre'yle Ecrin hiç tanımadığım insanlar hakkında kendi aralarında konuşuyorlar ama pek umursamıyorum. İlgisi kardeşinde olduğu için onu izlemek daha kolay çünkü.

"Haftaya ben de sizi ağırlamak istiyorum, o kadar uğraştınız bir çayımı içmezseniz olmaz." Heyt be! Nasıl güzel, nasıl doğal fırsatlar çıkarıyorum ama!

"Karşılık bekleyerek yapmadık," diyor Emre çay bardağının ağzında gezdirdiği parmağını izlerken. Karşında izleyecek daha güzel şeyler yok mu sence de? Mesela ben...

"Biliyorum tabii. Yine de ben de sizi misafir etmek istiyorum. Salı günü olur mu?"

"Ben gelirim," diyor Ecrin. "Bu hafta sonu için işten izin aldım. Pazartesi ve perşembe çalışacağım, o yüzden salı harika."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Kitapçılar çarşısındaki büyük kitabevinde. Beklerim bir gün." Tamam, Ecrin'e güvenebileceğime karar veriyorum. Üçüncü ve dördüncü randevular için gayet istekli davranıyor.

Tatlı flörtüm peki sen ne diyorsun bu işe? Evinde, salonunda oturuyorum hiç mi heyecanlanmıyorsun vicdansız adam! "Çok isterim. Emre, sen de geleceksin değil mi?" Emre'nin yüzünde itiraz edeceğine dair işaretler belirince, "Sana ekler yaparım!" diyorum. Aynı anda gözlerim de büyüyor. Ekler sevdiğini sen nereden biliyorsun Defne Bilger? Kafana tüküreyim senin pabucumun casusu.

"Ekler mi?" Soru Ecrin'den geliyor ama abisinin yüz ifadesi konuşabilseydi ondan da başka bir ses çıkmazdı.

"Evet... Mutfakta söyledin ya, en sevdiğim tatlı diye. Yanlış mı hatırlıyorum?" Herkesten özür dilerim, ben yalancı biri değilim ama şartlar da dürüstlüğe müsait değil.

"Doğru da, hatırlamıyorum öyle söylediğimi."

"Sen zaten son zamanlarda hepten yedin o kafayı," diyor Ganimet Sultan. Ayaklarına kapanıp ellerini öpeceğim en kısa zamanda sultanım! "Çok çalışıyor bu çocuk. Evlendirmek lazım bunu."

"Bence de evlendirelim," deyip Emre'ye bakarak gözlerimi birkaç kez kırpıyorum. Genişleyen gülüşünü durdurmak için dudağını ısırıyor ama nafile bunlar. Beğendin işte beni gel he de aslanım.

"Babaannem ara ara arkadaşlarımı abime ayarlamaya çalışıyor ama bizim bir anlaşmamız var. Birbirimizin arkadaşlarıyla çıkmıyoruz." Ecrin'in verdiği bilgi karşısında dehşete düşüyorum. Panikle yanından kalkıp babaannenin yanına otururken mantık diye bir şeyi hatırlamıyorum bile.

"Ne oldu be?"

"Benimle konuşma. Artık arkadaş olamayız." Emre'nin içtiği çay boğazında kalırken Ecrin'in jetonu biraz geç düşüyor. Anladığındaysa kocaman bir kahkaha atıyor. Babaannenin anladığını sanmıyorum. İştahla böreğini yemeye devam ediyor çünkü. Gerçi ağzının kenarında bilmiş bir sırıtış var ama... Of ya!

Sarı Puantiyeli Şemsiye'yle Defne Bilger'in karakterleri birbirine girdi merkez. Durumu çözmek için ne öneriyorsun?

8. Bölüm

"Kraliçe ve Soytarı"

Mutfak masasının üstünde duran bir kavanoz reçele bakıp sırıtırken bir yandan da fasulye kırıyorum. Harika bir insan olduğum için iki işi bir arada yapabiliyorum ben. Aynı adama iki farklı karakterle asılabiliyorum mesela. Harika olduğum kadar deliyim de çünkü.

"Neden fasulyelere bakıp sırıtıyorsun, ruh hastası?" Beren pembe puantiyeli pijamasıyla mutfağa girince kıkır kıkır gülesim geliyor. Sarı Puantiyeli Şemsiye'yle Pembe Puantiyeli Pijama'nın Maceraları Yakında Sinemalarda! Fasulye kırarken aynı zamanda kalitesiz espriler de yapabiliyormuşum bakın.

"Bir psikolog olarak insanlara ruh hastası demenizi onaylamıyorum Beren Hanım."

"Bir psikolog olarak fasulyelere cilveyle kıkırdamanı anlamıyorum Defneciğim."

"Nereden anlayacaksın sen gülümsemenin verdiği mutluluğu? Soğuk nevale. Buzdan karı." Beren benimle muhatap olmayacağını belirterek sürahiden bir bardak su doldurup masanın diğer tarafına oturuyor. Suyunu içerken reçel kavanozuna uzanınca öne atılıp kavanozu kaptığım gibi göğsüme bastırıyorum.

"Ne oluyor be?"

"Yiyemezsin bunu." Bu bana sevdiğim beyden yadigâr. Benim için özenle hazırladığı her zerresi aşkla dolu mükemmel bir reçel bu. Kaknemlere yem edecek değilim.

Beren gözlerini kısarak kollarını göğsünde birleştirip o meşhur ısrarcı bakış seansını uygulamaya başlıyor. Bundan nefret ediyorum. Birini konuşturmak istediğinde bunu asla insani yollarla yapmıyor. Merak ettiği şeyi sorup anlatmasını beklemek yerine manyak gibi gözlerini üzerinize dikiyor ve artık durması için yalvarıp ağlayarak her şeyi anlatmaya başlıyorsunuz. Ben yıllardır idmanlıyım bu numaralara. Kolay kolay oltaya gelmiyorum ama eninde sonunda yakalanıyorum işte. Beren'in rahatsız edici bakışları altında fasulyeleri kırmaya devam ederken sinirlerim biraz gerilse de renk vermiyorum ama asla pes etmeyeceğini bildiğimden bir noktada onu dövmek için bakışmamıza ara vermem gerekiyor.

"Ne!" Fasulyeleri kırdığım küçük leğeni hafifçe itip arkama yaslanırken pes edişimden ne kadar memnun olduğunu sinsi sırıtmasıyla gösteriyor. Pislik.

"Bir bakalım..." Elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Ofise geldikten sonraki birkaç gün sürekli Emre'den bahsediyorsun. Sonra bunu birdenbire bırakıp günlerce odana çekiliyorsun. Ardından tekrar flörtöz ruh halini takınıp ortalığa neşe saçıyorsun. Bir akşam eve süslü yara bantlarıyla gelip onları birine aldığını söylüyorsun, bunun konuyla ilişkisini çözemedim ama bağlantı olduğuna eminim, sonra ne hikmetse arkadaş canlısı biri olasın geliyor, Elvin'le kaynaşmalar, Mısra ve Ecrin'e karşı coşkulu sevimlilik gösterileri... Sonra Emre'nin yardım edeceğini duyunca bir miktar Defne delirmesi yaşıyorsun. Bunu gizlediğini sanıyorsun ama senin ablanım. Benden bir şey gizleyemez-

sin. Ve en sonunda da Emre'nin yaptığı reçeli yanına almış sırıtarak fasulye kırıyor ve onu düşmanlardan korur gibi bir tavır takınıyorsun."

"Ayva reçelini severim." Omuz silkip gözlerine bakmayı sürdürmeye çalışıyorum. Bir gözünü kırp Allah'ın cezası! Nefes alacak bir alan bırak şu garibana.

"Sen reçel yemezsin Defne."

"Yemem değil. Özel bir ilgim yok sadece. Çok güzel bir reçel bulduysam takdir eder ve yerim. Bu da çok güzel bir reçel. Niye Sherlock havalarına girdin anlamadım." Hayır, bu ailenin Sherlock'u benim bir kere. Utanmadan merkezimi de alır elimden bu kaknem surat.

"Gevelemeye devam edeceksen sonucu kendim açıklayacağım."

"Off! Emre'den hoşlanıyorum. Ne var bunda?"

"Emre'den hoşlanman mesele değil, sen sürekli birilerinden hoşlanırsın." Laflara bak ya. Sanki her gün koluma başka birini takıyorum. "Mesele onu tavlamaya çalışıyor olman."

Bazı sorunları çözmenin ilk adımı her zaman inkârdır. Sonuna kadar, delicesine, öyle bir şeyin mümkün olmadığına kendiniz de inanarak inkâr etmelisiniz. "Ben neden onu tavlamaya çalışayım canım?" Saçımı havalandırıp kendimi beğenmiş görünmeye çalışıyorum. "O beni tavlasın. Bulmuş mis gibi kızı, daha ne istiyor?"

"Defne."

"İçimi şişirdin Beren. Şurada keyifli keyifli takılıyordum ne güzel. Ben gidiyorum. Al bu fasulyeleri kendin pişir!" Sandalyemden asil bir tavırla kalkıp kapıya dönüyorum. Tam mutfaktan çıkacakken aklıma reçelim geliyor. Geri dönüp Beren'in korkunç bakışları altında kavanozu alıyorum. Onu manyak kuzenimden korumak için göğsüme bastırıp koşarak odama kaçıyorum. Hatta kapımı da kilitliyorum çünkü evimde bir

düşman yaşıyor. Ona karşı önlem almalıyım. Başarılı ajanlar böyle davranır.

Kavanozu masamın üstüne bırakıp kendimi yatağa yuvarlıyorum ve Sarı Puantiyeli Şemsiye hesabıma giriyorum. En üstteki dairede Mısra'nın adını görünce heyecanlanıyorum. Aslında artık onları kendi adımla da takip ederim ama cool görünmek için ancak onlar beni takip ederse yapacağım bunu. Mısra'nın hikâyesine tıklıyorum hemen. Bir video açılıyor. Boş bir odayı boyayan Kerem Tunalı'yı görüyorum ekranda. Açık pembe rengini görünce bebek odasını boyadıklarını tahmin ediyorum. Bu beni gülümsetiyor. Mısra'nın kocasına takıldığı birkaç saniyenin ardından kamera dönüyor ve yakışıklı flörtümü görüyorum. Heyecanla doğrulup dizlerimin üstüne oturuyorum hemen. İlk video bitip ikincisine geçerken yüklenmesi biraz zaman alınca öncekini tekrar izliyorum. Video yine yüklenmeyince Wi-Fi bağlantısını kapatıp mobil veriden devam ediyorum izlemeye.

Seni işte bu kadar çok seviyorum Emre Sezgin!

İkinci videoda Mısra kardeşine sesleniyor. Emre ona doğru dönüp hızlı bir hareketle saçlarını havalandırdıktan sonra komik bir poz verip gözlerini kapatıyor. Ablası ona birkaç içten kardeş hakareti sıralayıp tekrar kocasına dönüyor ve ben bu kısacık videoyu otuz beş kere falan izliyorum. Tam telefonu elimden bırakıp yaşamaya devam edebilmek için nefesleneceğim sırada Mısra'nın hikâyesi güncelleniyor. Bu kez bir fotoğraf var. Emre boya kutularının yanında durmuş, elindeki artık pembe olan tişörtüne karşı dudağını sarkıtmış. Tişörtü elindeyse üstünde ne var diye düşündünüz mü? Düşünmeniz yasak. *Emre'yi çıplak gören herkesin infaz edilmesini talep ediyorum merkez!*

Emre'nin üstsüz halini, o kadar da ayan beyan ortada olan bir açı olmadığı için çok da üstsüz sayılmaz, meme uçları gö-

rünmüyor yani heveslenmeyin, iyice inceledikten sonra fotoğrafı ekran görüntüsü alıp üstünü tişört şeklinde boyuyorum. Tişörtün üstüne bir şemsiye çizip sarı puantiyelerini de ekledikten sonra Emre'ye gönderip altına da not düşüyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Böyle daha iyi.

Çevrimiçi olduğuna dair hiçbir işaret bulamayınca bir süre Emre'nin hesabındaki fotoğraflara bakıp vakit öldürüyorum. Ya da vaktimi değerlendiriyorum diyelim. Emre'ye bakmaktan daha verimli ne olabilir ki sonuçta değil mi? Adama baktıkça pozitifliğim artıyor, keyfim yerine geliyor. Mutlu oluyorum yahu.

Odamda sıkılınca Beren'den biraz kaçmak için Huzur Huzurevi'ne gitmeyi planlıyorum. Camdan kafamı uzatıp havayı kontrol ettikten sonra siyah kalın çorabımla birlikte bordo tonlarındaki kısa elbisemi giyiyorum. Elbisenin rengi ve desenleri beni iyice sonbahar havasına sokuyor. Üzerime yine bordo renginde, elbisemle aynı renkte olan örgü hırkamı giydikten sonra saçlarımı tek omzumda gevşekçe örüp önlerinden iki uzun tutamı serbest bırakıyorum. Elbiseme uygun bir çanta alıp parmak uçlarımda odamdan çıktıktan sonra hiç ses çıkarmadan botlarımı elime alıp evden kaçıyorum.

Otobüs durağına yürürken kendimi bir prenses gibi hissediyorum. Bazen güzel giyindiğimde, etrafta beni çekecek bir arkadaşım olmamasına çok üzülüyorum. Beren'den başkasına fotoğrafımı çekmesini söyleyemiyorum. Yanımdaki iyi bir arkadaş olsa bile. Aptal konularda, aptal çekinceleri olan bir insanım. Herkese her şeyi söyleyebilirmiş gibi göründüğümü biliyorum ama öyle değilim. Duyguları ifade etmekle istekleri ifade etmek aynı şey değildir. Zaten ben duyguları ifade etmekte de çok iyi değilim. İyi olsaydım şu an onlarca arkadaşım, geçmişten bugüne onlarca sevgilim olmuş olurdu.

Otobüse binerken bir kez daha Emre'yle karşılaşsam ne güzel olur diye düşünüyorum. Ama böyle güzel şeyler başınıza her gün gelmez. Huzurevine girdiğimde iki yanı ağaçlıklarla çevrili bahçe yoluna dökülmüş yaprakları görünce ağzımdan bir hayranlık nidası dökülüyor. Kurumuş yapraklarla kaplı zeminin üzerinde hoplaya zıplaya gezinirken çıkan ses beni mest ediyor. Hatta telefonumu çıkarıp yaprakları ve yürürken çıkan sesleri videoya alıyorum. Sonbaharı çok seviyorum. Yazı da seviyorum aslında ama sonbaharın tatlı renklerine o kadar âşığım ki bu mevsimde kocaman bir bahçeye yerleşip orada yaşamak geliyor içimden. *Emreciğim, yaşlandığımızda ayva ağaçlarıyla çevrili bir bahçede yaşayabilir miyiz?*

"Defne! Bana bak." Huzurevi görevlilerinden Halime Teyze'ye dönünce elindeki telefonu bana çeviriyor. Bu orta yaşlı, tatlı kadın oğulları ona akıllı telefon aldığından beri bu halde geziyor ve onu çok sevimli buluyorum. "Ay çok güzel görünüyorsun, poz ver bakalım." Hemen havaya girip poz veriyorum. Evden çıktığımda içlendiğim fotoğraf olayını düşününce kendi kendime gülümsüyorum. Belki de her gün başımıza gelen güzel bir şey mutlaka vardır ama onu fark etmek bizim elimizdedir. Sen beni ne zaman fark edeceksin Emre Sezgin?

"Ay çok güzel çıktın. Hemen yollayayım bunları sana da gör Halime Teyzen nasıl beceriyor bu işleri."

"Harikasın Halime Teyzem!" Kadının yanına gidip yanaklarına kocaman öpücükler sıralayıp onunla biraz sohbet ettikten sonra binaya giriyorum. Selahattin Dede'nin odasında olduğunu öğrenince ikinci kata çıkıp kapısını tıklatıyorum. "Girin!" dediğinde gelen kaba ve otoriter ses beni güldürüyor. İçeride neyle karşılaşacağımı merak ederek açıyorum kapıyı.

"Merhaba, burası Selocan Bey'in odası mı?"

"Yanlış geldiniz hanımefendi. Ben Binbaşı Selahattin Yılmaz." Böyle cevaplara şaşırmayı uzun süre önce bıraktım. Artık hemen role girebiliyorum.

"Ah, affedin beni Binbaşım. Kapıları karıştırmışım." Perişan bir halde Selahattin Dede'nin sandalyesinin önüne çöküyorum. Dede bastonuna dayanıp biraz daha dikleşiyor.

"Ağlamayın, sizi orduya vermeyeceğim. Ancak buralarda dolaşmamalısınız. Bir genç kız için tehlikeli bir bölgedesiniz."

"Nişanlımı arıyorum," diyorum sesime ağlak bir tını katarak. "Ondan aylardır haber alamadım. Gelmekten başka çarem yoktu. Ben... Beni başkasıyla evlendirmek istiyorlar!"

Binbaşı Selocan düşünceli bir tavırla başını eğiyor. "Nişanlınızın adı nedir?"

"Çavuş Emre Sezgin."

"Ah. Emre Çavuş'u tanırım. Yiğit bir delikanlıdır." Öyledir tabii. Ne sandın. "Üzülerek söylemeliyim ki denizaşırı göreve gitti. Bir yıldan önce dönmez."

"Nasıl olur? Ben ne yapacağım şimdi?"

"Dilerseniz burada kalıp revirde görev alabilirsiniz. Hemşirelerimizin yardıma ihtiyacı oluyor."

"Teşekkür ederim Binbaşım! Çok teşekkürler!" Selahattin Dede bana arkasını dönüp camdan dışarıyı izlemeye başlıyor. Böyle zamanlarda onunla başka şekilde iletişim kuramayacağımı bildiğimden biraz hayal kırıklığına uğrayarak birkaç kişiyle daha kısa sohbetler edip oradan ayrılıyorum. Selahattin Dede'yi o kadar çok seviyorum ki yaşıtlarımla takılmaktansa onunla geçirdiğim kısa zamanları tercih ediyorum. Sanki başka bir dünyada yaşıyor gibi, sanki bir dizi karakteri gibi ve onunlayken benim tuhaf biri olmam hiçbir zaman sorun olmuyor.

Eve geri dönerken bir bardak salep içmek için en sevdiğim kafeye giriyorum. Otururken telefonumu çantamdan çıkarıp

Halime Teyze'den gelen fotoğraflara bakıyorum. Güzel olacaklarını düşünmüyordum ama anlaşılan Halime Teyze gerçekten de bu işi biliyormuş. Bana ilk seslendiğinde çektiği anlık fotoğrafı çok beğenerek biraz renklerini parlatıp kendi hesabımda paylaşıyorum. Dayanamayıp WhatsApp profil fotoğrafı da yapıyorum. Salebimi içerken üniversite sınıf grubunda ortaya sorulan birkaç soruya cevap vermek için kısa bir ses kaydı attığımda birkaç arkadaşım profil fotoğrafımın ne kadar güzel göründüğünü söyleyip beni şımartıyorlar. Instagram'da da güzel yorumlar alıyorum ancak görmesini istediğim asıl kişi sadece Emre. Keşke fotoğrafımın değiştiğini fark edecek kadar benimle ilgilenseydi. Beni Instagram'da takip etmiyor ama reçel gününde birbirimizin numaralarını aldık. Yani, o benimkini aldı. Ben de numarası bende yokmuş gibi davrandım.

Salebin sonuna gelirken telefonuma yeni bir bildirim düşüyor. Emre'nin adını görünce bir an fotoğrafıma yorum attı sanıp anlık deliriyorum ancak mesaj bana değil, Sarı Puantiyeli Şemsiye'ye gelmiş.

Birkaç saat önce üstünü boyayıp attığım fotoğrafa karşı yanıt olarak büyük harflere basarak attığı bir random gülüş .Random gülüş. Yok artık. Neşeli bir kahkaha atıyorum. Böyle gülmesi beni neden bu kadar eğlendirdi emin değilim ama bu sayede flörtöz ruh haline girmekte hiç zorlanmıyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Benimle buluşursan sana bu tişörtün gerçeğini veririm.

@emresezgin: Küçük kızlarla buluşmuyorum.

@saripuantiyelisemsiye: Böyle davrandığın için kafana sert bir cisimle vurarak seni kaçırmak zorunda kalacağım ve sen de beni ancak nikâh masasında görebileceksin. Belki ona bile izin vermem. Nikâh memuruna rüşvet verip sen baygınken kıy-

dırırım nikâhımızı. Uyandığında artık evli bir adam olursun ve karının kim olduğundan haberin bile olmaz. İstediğin bu mu yakışıklı?

@emresezgin: Kendime geldiğimde seni boşarım, sorun olmaz. Ailem nikâh skandallarına alışkındır.

@saripuantiyelisemsiye: Nikâh skandalları mı? Kaç kere evlendin?

@emresezgin: Birkaç ayda bir evleniyorum ben.

@saripuantiyelisemsiye: E benimle de evleniver o zaman. Birkaç ay sonra hevesimizi alır boşanırız. Ya da belki bana sonsuza dek âşık olur ve seni bırakmamam için ayaklarıma kapanırsın.

Mesajları yazarken o kadar çok sırıtıyorum ki yanaklarım acıyor. Garson gelip bardağımı alırken ona otuz iki diş gülümsemeyle teşekkür ediyorum. Adam şaşkın bir gülüşle rica ederek uzaklaşıyor.

@emresezgin: Hayallerini yıkmak istemem ama planlarım arasında âşık olmak yok.

@saripuantiyelisemsiye: Âşık olmayı planlayamazsın ki...

@emresezgin: Ama aşktan kaçabilirsin. Aşkın beni yakalayacağını anladığım an arkamı dönüp giderim ve tehlike geçene kadar saklanırım.

Sırıtmam yavaşça soluyor. Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa ciddi misin bilmiyorum ama canımı sıkmayı başardın seni alçak.

@saripuantiyelisemsiye: Ne yani sen böyle korkak biri misin?

@emresezgin: Bazen insanların korkmak için geçerli sebepleri vardır puantiyeli kız. Bence sen de kendin için biraz temkinli olabilirsin.

@saripuantiyelisemsiye: Sadece cesaretimi kıskanıyorsun.

@emresezgin: Haklısın.

Hah, gördün mü? Ben cesur bir kraliçeyim ve sen de korkak soytarısın işte. Aşkımızı yaşayamayacağımızı düşünüyorsun ama ben kraliçeyim aslanım! Bir soytarıyla evlenmek istersem evlenebilirim.

Telefonumu masanın üstüne bırakıp asık yüzümle camdan dışarıya bakıyorum. Eh, üzülecek bir şey yok. En azından aşka inanmıyorum falan demiyor. Kalbimin içini bir görseydi bunu söyleyemezdi zaten. Al işte moralim bozuldu! Sabahtan beri ince ince işlediğim, koruduğum moralimi üzdüler! Hoş, bu kadar üzülecek ne var bilmiyorum. Yine de kendi kendime girdiğim o tatlı, pozitif havamın yerle bir olduğunu hissediyorum.

Belki gerçekten de kendi iyiliğim için biraz temkinli olmalıyımdır.

9. Bölüm

"Hedefin Ailesiyle Kaynaşma İşlemi: Başarılı"

Hafta sonları öğlene kadar yatağımda keyif yapmayı severim. Uyur uyanık yatmayı, uyandığımda bir süre yataktan kalkmadan telefonumdan aptal videolar izleyerek vakit öldürmeyi ve bütün gün yerde yuvarlanmayı bir ritüel haline getirdim. O yüzden cumartesi günü, o vakitte uyanmanın suç olduğu bir saatte Beren Güner tepeme dikilince epeyce mızmızlanıyorum. Kuzenim olacak alçak insan beş dakika içinde kalkmazsam şiddete başvuracağını söyleyip odadan çıkınca mızmızlanarak gözlerimi açmaya çalışıyorum. Benim tek gözümün açılma süresi en az yedi dakika haberiniz var mı bundan Beren Hanım? Yastığımın yanında ötmeye başlayan telefonumu gelişigüzel ekranı parmaklayarak açıp kulağıma yapıştırıyorum. Kaşlarım çatılırken kurbağa sesiyle, "Efendim," demeyi başarıyorum. Bütün gece adı lazım değil bir beye dertlendiğim için bu haldeyim şu an!

"Hey sen. Uyandın mı?" Ecrin'in sesini duyunca bilincim birazcık açılıyor ama çok da idrak edebilmiş değilim durumu.

"Sayılır."

"Kermesin kaçta başlıyor ve oraya nasıl gideceksin?"

"Sanırım Beren'in arkadaşı götürecek bizi, epey bir malzeme taşıyacağımız için arabaya ihtiyacımız vardı." Telefonu biraz uzaklaştırıp uzun uzun esniyorum.

"Ben de eğer istersen abimle seni alabileceğimizi söyleyecektim. Abim, Kerem Abi'nin arabasını almış. Arabayla bir yere gitmesi gerekiyor ve giderken reçelleri de getirebileceğini düşündü ama saat erken diye emin olamadık." Esnemem abisinden bahsetmeye başladığı an bölündü ve pürdikkat kesildim. Uykulu halim beni üç saniye içinde terk etti. Şu aşkın gücünü görüyor musunuz? "Neyse o zaman, kapatıyorum."

"Bir dakika!" Sesimi kontrol edemediğim için biraz bağırıyorum ve diğer söyleyeceklerimin yanında utanç verici olan şey bu değil. Korkunç bir insanım gerçekten.

"Benim de erken gitmem gerekiyor zaten. İyi bir yer kapmak için falan. Beni alabilirseniz çok güzel olur."

"Tamam, yirmi dakikaya hazır olur musun?"

"Tabii!" Telefonu kapatıp yataktan fırlıyorum. Koşarak banyoya girip yüzümü yıkıyor, saçlarımı tarıyorum. Dişimi fırçalarken bir yandan da pijamalarımı çıkarmaya çalışıyorum. Alelacele bir gün planlaması yaparken banyodaki işim bitiyor. Odama geçip üstüme rahat bir kot pantolonla bol, ince bir kazak giyip kazağın ön tarafını pantolonumun içine sokuyorum. Tedbir için yanıma en kalın hırkamı alırken çantama ihtiyacım olabilecek temel şeyleri pata küte attıktan sonra dudaklarıma böğürtlenli nemlendirici sürüyorum. Saçlarımı iki yandan gevşekçe örüp başıma hardal sarısı beremi geçirip odamdan fırlıyorum. Aynı anda Beren'le burun buruna geliyoruz. Rekor sürede hazırlanmış olmam karşısında şoka girdiği için bir şey söyleyemiyor.

"Ben çıkıyorum. Önden gitmem gerektiğini söylediler, malzemeleri alacağım. Arkadaşım beni almaya geliyor. Sen de çok gecikme, bay!" Geceden hazırlayıp mutfak masasının üzerine koyduğum kutularımı alıp hepsini asansöre diziyorum, en son

pılımı pırtımı toplayıp kendim de binerken Beren ne olduğunu anlamaya çalışarak beni izliyor. Soru sormayı denedi ama o kadar acelem var ki onu duymadım bile. Muhtemelen camdan baktığında neler döndüğünü anlayacak zaten.

Apartmandan çıktığım an sokağın başında bir araba görünüyor. Komaya bastığında Emre olduğunu anlayıp coşkuyla el sallıyorum. İçeride kalan kutuları almak için kapıdan girip biraz zorlanarak kutularımı kucaklarken Emre de kaldırımda bıraktığım poşetleri bagaja koymak için aşağı iniyor. Yanına gittiğimde kucağımdakileri alıp onları da bagaja koyduktan sonra bana dönüp gülümsüyor. Yaşadığım adrenalin bedenimi terk ederken gülücüğü yüzünden yığılıp kalmaktan korkuyorum.

"Defne Bilger, sabahları hep böyle mi görünürsün?" *Sadece seni gördüğüm sabahlarda böyle görünüyorum şekerim.*

"Niye? Çok mu güzelim?"

Sessizce gülüp "Günaydın," deyince işaretparmağımı uzatıp göz kırpıyorum.

"İnkâr etmedin." Ona bunu kabul ettirene kadar ısrarcı olmak isterdim ama görümce engeline takılıyorum. Ecrin yolcu koltuğundan kafasını uzatıp "Gelmiyor musunuz?" diye sorunca Emre'ye bakıp çocuk gibi dudak büküyorum. Bu onu güldürüyor. Genelde söylediğim şeylere sessiz gülücüklerle karşılık veriyor. Bu hallerinden o kadar etkileniyorum ki cevap vermeyişine takılmıyorum bile.

Yine görümce engelinden dolayı arka tarafa oturduğumda Ecrin bana dönüyor. "Günaydın. Her şeyi aldın mı?"

"Evet. Sen?" Reçelleri ve böreklerin sorumluluğunu üstlendi, bu yüzden onu çok seviyorum.

"Evet. Akşama kadar kalacak mıyız? Öğleden sonra ablam uğrayabilir de. Belki Sinan Abi'yle beraber gelirler." Abisine dönüp gülüyor. "Lise sonda okulda dayak yemen geldi aklıma. Ablam anne tavuklar gibi diğer çocukları döveceğini söylerken Sinan Abi de onu sakinleştirmeye çalışmıştı."

"Evet. Harika bir anı gerçekten," diyor Emre yavan bir sesle. Öne kayıp yanağımı Ecrin'in koltuğunun kenarına yaslıyorum.

"Kavgacı biri miydin? Bir dakika, *hâlâ* öyle misin?" Şiddetten hoşlanmam yakışıklı, haberin olsun.

"Dayak yedi diyorum, duymuyor musun?" Ecrin açıkça dalga geçerken Emre sadece gözlerini deviriyor.

"Kavga edenleri ayırmaya çalışırken birkaç yumruk yediğim için böyle söylüyor. Amacım kavga etmek olsaydı yumruk yemezdim." Bana dönüp manidar bir şekilde başını eğiyor. "Çünkü kavgacı biri değilim." *Üç doz sakinleştirici talep ediyorum merkez. Yoksa ifşa olacağım.*

"Yalan söylüyor. Lisedeyken erkek arkadaşlarımı korkutup dururdu. Bir erkek arkadaşım olsa bunu hâlâ yapacağına eminim."

Emre, kardeşine hiç bakmadan rahatça arabayı sürerken ben açıkça onu izliyorum. Neyse ki aralarındaki muhabbete daldıklarından benimle ilgilenmiyorlar. "Sadece seni ağlatanları korkutuyordum. Yani hepsini. Düzgün birini bulamaman benim suçum değil."

"Keşke sen de birini bulsan da onun ne yanlış bir seçim olduğunu söyleyip durduğumda bana neler yaşattığını fark etsen."

Emre alaycı bir gülüşle kardeşine anlık bir bakış atıyor. "Ne zavallısın ama."

Ecrin burnunu kıvırıp bana dönüyor. "Bir kız arkadaşı olduğunda onu doğduğuna pişman edeceğimi bildiği için kızlara yaklaşmıyor." Hmm. *Ateşböceği3'ten merkeze. Ecrin Sezgin'in ortadan kaldırılması için gerekli işlemler başlatılsın.*

Gideceğimiz yer yakınlarda olduğu için ben sohbete karışamadan varıyoruz. Arabalar kermes alanına giremeyeceğinden bagajdaki kutularımızı çıkarıp kapıdaki görevliye emanet ediyoruz ki bahçede kendimize uygun bir yer bulabilelim. Emre

arabaya dönmeden önce bize şans diliyor. Kalması için yalvarabilirim aslında ama gururlu bir çapkın olduğum için bunu yapmıyorum.

"Teşekkürler. İşin erken biterse böreğimizi yemeye gelebilirsin. Muhteşem ayva reçelimiz de var üstelik."

"Öyleyse mutlaka geleceğim. Size hayırlı işler," deyip arabasına bindiğinde iç çekiyorum. Vedalaşırken sarılmalar ve öpüşmeler seviyesine ne zaman geçeceğiz yakışıklı?

Alanda kendimize güzel bir yer bulup hazırladıklarımızı yerleştiriyoruz. Bütün bunları bölümden bir arkadaşımla yapmam gerekiyordu ama Elif son hafta ayağını kırınca her şeyi tek başıma üstlenmek zorunda kaldım. Durumumu göz önüne alırsak, bundan şikâyetçi olacak değilim. Çok erken geldiğimiz için etrafta bizden başka kimse olmayacağından korkmuştum ancak neyse ki birkaç deli de erkenden gelip stantlarını hazırlamaya koyulmuş. Hatta o kadar abartmışlar ki simli kartonlarla tabelalar bile yapmışlar.

"İşte bitti," diyorum poşetli kurabiyelerimi de dizdikten sonra. Ecrin küçük kare standımızın iç kısmındaki sandalyelerden birine oturup ellerini ovuşturuyor. Çalışmaya başladıktan sonra ısınacağımıza eminim ama öncesinde biraz üşüyeceğiz gibi görünüyor. Çay alıp döneceğimi söyledikten sonra belediyeye ait olan alanın kafe bölümüne gidip iki çay alıyorum. Geri döndüğümde Ecrin karton bardağı tepsiden kapıp ellerini etrafına sarıyor.

"Daha önce böyle bir şey yaptın mı?"

Ben de çayımı alıp yanına oturuyorum. "Liseden beri sosyal yardımlaşma vakıflarının işlerine katılıyorum. Bu tarz kermeslerde epey tecrübeliyim. Sen?"

"Pek sayılmaz. Toplanan bağışlara elimden geldiğince katkı sağlarım ama kimsesiz çocuklar için derneklere üye olmadım hiç. Aslında ben de onlardan biri gibi bir şeyim." Güler gibi bir ses çıkarıyor. "Ama bundan sonra daha çok şey yapmak

isterim. Bana yardımcı olur musun?" Bu isteği beni o kadar sevindiriyor ki hevesle doğrulup kafamda neler yapabileceğimizin hızlı bir planını çiziyorum.

"Tabii ki. Güzel işler yapan birkaç dernekte gönüllü olarak çalışabilirsin. Seçenekleri gösteririm ve birkaç öneride bulurum. Hatta eğer istersen kazandıklarımızı bağışlamak için gideceğimiz yetiştirme yurduna sen de gelebilirsin. Oradaki çocuklar onlarla bir saatliğine de olsa ilgilenecek yetişkinlere çok ihtiyaç duyuyorlar."

"Çok isterim," diyor Ecrin. Çocukların durumundan bahsetmek onu üzmüş gibi görünüyor. Oraya gittiğimizde minikleri kucaklayıp ağlamaya başlamamasını umuyorum. Başıma birkaç kez geldi ve inanın, berbat bir durum. Zavallı çocuklara acınası olduklarını düşündürmekten başka bir şeye yaramıyor.

"Belki abin de gelir," derken bunu öylesini söylemiş gibi bir hava vermeye çalışıyorum. Havadan sudan konuşuyormuşum da aslında hiç umurumda değilmiş gibi.

"Abimden ne kadar hoşlanıyorsun?" Tamam. Anlaşılan Ecrin külyutmaz birisi. Ya da ben sandığım kadar iyi bir oyuncu değilim. İnkâr etmeye hiç uğraşmıyorum çünkü o cin gibi gözleri kandırabileceğimi düşünecek kadar salak da değilim.

"Ölçün ne?"

"1'le 10 arası bir sayı söyle."

"10." Bunu oldukça sıradan bir sesle söyleyip çayımı sakince içiyorum. "Abine söyleyecek misin?" Hoş, zaten biliyor ama araya birilerinin girmesini istemem. Emre'yi kendi yeteneklerimle tavlamanın peşindeyim ben.

"Hayır. Sadece... Boş ver. Bence birinden hoşlanman ve bunu göstermekten hiç çekinmemen harika. Umarım ikinizin bir geleceği olur." Samimiyeti karşısında neredeyse gözlerim doluyor. "Tabii bu konuda abime seni övecek falan değilim. İşini kendin hallet." Tam bir görümce değil mi ama? Canım benim.

Bir saat sonra Beren de bize katıldığında alan yavaşça dolmaya başlıyor ve öğlene doğru tamamen satış moduna giriyoruz. Önümüzden geçen insanların dikkatini çekmek için pazarcıların rolünü benimsiyorum ama bunu daha sakin ve kibar bir şekilde yapıyorum. Çocuklar, süslü kurabiyeler ve şekerlerime bayılıyorlar. Büyükler de ev yapımı reçel ve böreklere tav oluyorlar. Ürünlerimiz hızla azalırken Ecrin'le samimiyeti ilerlettiğimizi hissediyorum. Anladığım kadarıyla Ecrin huysuzluk etmeyi seven biri. Ama Beren gibi katile benzemiyor. Yani, Beren'le baş edebiliyorsam Ecrin bana vız geleceği için bu yönünü hiç sorun etmiyorum. O da benim tuhaf cevaplarımı, insanlarla onları yıllardır tanıyormuş gibi konuşmamı umursamıyor ki genelde bunu umursar ve beni hor görürler. Sanki konuşmak, düşüncelerini dile getirmek ayıp bir şeymiş gibi! Kimseye olumsuz şeyler söylemiyorum. Birisi iğrenç kazağını gösterip bugün nasıl olduğunu sorduğunda ona iyi göründüğünü söylüyorum mesela. İyi bir insanım çünkü. Beren bunu yapmıyor. Ama ailenin sosyal ve çevresi geniş kızı o. Nasıl oluyor bu ya!

Öğleden sonra üç gibi stanttaki ürünler bitmek üzereyken Elvin ve Mısra eşleriyle birlikte geliyorlar. Gerçi Sinan'la Elvin evli değil ama cümle bütünlüğünü sağlamak zorundaydım. Kaliteli ajanlar böyle şeylere dikkat ederler.

"Ee? Bize bir şey kalmamış!" Sinan tepside kalan birkaç parça böreğe uzanınca Ecrin onun eline vuruyor.

"Önce öde!"

"Değerinden fazlasını veririm hanımefendi! Kabalaşmanıza gerek yok." Ecrin'in arkasından Sinan'a kıymalı börek uzatıyorum. Böreği alırken sevgilisine dönüp "Bu kızı seviyorum," diyor. Bunu öyle içten ve arkadaşça söylüyor ki Elvin bununla ilgili tavır alacak mı merak ediyorum. Çünkü eğer alırsa bu onun sandığım kadar zeki bir kadın olmadığını gösterir. Neyse ki almıyor. Bana gülümseyip nasıl gittiğini soruyor ve ben de ona limonata ikram ediyorum.

Mısra kocaman karnını tutarak yaklaşınca Ecrin onu oturması için standın içine alıyor. Ablası hepimizi öpüp tam ortaya oturduktan sonra saçlarını havalandırıyor. "Burada saç kesebilen birisi var mı? Saçımı kestirmem gerek ama bu adam beni kuaföre götürmüyor."

"Babaannem seni öldürür," diyor Ecrin. Sonra bize dönüp açıklıyor. "Hamilelerin saç kestirmesinin yanlış olduğunu söylüyor da."

"Tam olarak, hamile bir kadın saçını keserse bunun çocuğun ömrünü kısaltacağını söylüyor." Sinan buna inanamıyormuş gibi bir tavırla konuşunca gülüyorum. "Bilimden o kadar uzak bir yorum ki her duyduğumda kaşınıyorum."

Kerem standın önünden bir şeker alıp eşine uzattığında Mısra kocasına öpücük atıyor. Ecrin de elini aralarına sokup "Ücreti alalım," diyor. Tam bir romantizm katili olduğuna dair ciddi şüphelerim var.

Kerem cüzdanından para çıkarıp Ecrin'e uzatınca kasa olarak kullandığımız dandik kutudan para üstü çıkarmaya çalışıyorum ama sevgili görümcem buna izin vermiyor. "Para üstü yok."

"Ama..."

"Doğru söylüyor." Kerem, ona 'bey' demeniz gerektiğini hissedeceğiniz bir adam. Uzun boylu, kumral, yumuşak yüz hatlarına sahip çok yakışıklı biri. Onu saygın gösteren şey giyim tarzı mı, ağırbaşlı duruşu mu yoksa karısına bakarken gözlerinden taşan sevgi mi bilmiyorum ama hayran olunası birine benzediğini söyleyebilirim. Ne hoş. Umarım bir gün Emre de bana böyle bakar.

"Merhaba, Defne ben."

Elimi kibarca sıkıp "Kerem," diyerek kendini tanıttığında Mısra başını uzatıp "Benim kocam," diyor. Üff, gerçekten ama ya! Ben de istiyorum bunu.

"İkiniz de çok güzelsiniz," diyorum dudak bükerek. "Haksızlık bu. Ben de evlenmek istiyorum." Beren söylediğim şeyi

ayıpladığını belli edecek bir ses çıkarırken Sinan kaçıncı olduğunu sayamadığım börek dilimini bitirip ellerini ıslak mendille temizliyor.

"Hemen çözebiliriz bunu. Emre'yi verelim sana." Teklif karşısında gözlerim kocaman açılınca Sinan bana göz kırpıyor.

"Kardeşimi istersen seve seve sana verebilirim Defneciğim," diyor Mısra. "Artık birileriyle çıkması gerekiyor bu çocuğun. Evlenmeden aile babası ilan etti kendini." Cümlenin ortasında ruh hali birden değişip gözleri dolunca Kerem ona elini uzatıp karısını yatıştırıyor.

Ecrin'e doğru eğilip sessizce konuşuyorum. "Nesi var?"

"Hiçbir şey. Sadece hamile." Ecrin ellerini boğazına sarıp sıkıyormuş gibi yaparken Bayan Renkli de Mısra'ya peçete uzatıyor.

Fazla meraklı görünmeden nasıl konuşabileceğimi düşünürken tepsideki arası açılmış börekleri düzeltiyorum. "Şey, sabah Ecrin de bir şeyler söylüyordu. Neden hepiniz Emre'nin biriyle çıkması gerektiğini söylüyorsunuz?"

"Çünkü kimseyle çıkmıyor." Sinan, kolunu Elvin'in omzuna dolayınca sevgilisi ona yaslanıyor. Etrafımda çiftler olması beni kötü etkiledi merkez. Kıskançlık yükleniyor bana sağlı sollu. Beni buradan hemen çıkar!

"Belki de âşık olmayı beklediği içindir." Daha cümleyi bitirmeden yüzüm buruşuyor çünkü geçen gün Sarı Puantiyeli Şemsiye'ye söylediklerini hatırlıyorum.

"Beklemiyor, bundan kaçıyor. Sevgili edinmek bir kanun olduğu için Emre'yle uğraşmıyoruz. Aptal gibi davrandığı için uğraşıyoruz." Hepsi birden kafa sallıyorlar. Bir şey söylemiyorum çünkü ne diyebilirim ki?

Konudan sıkılmış olacak ki "Defne'yle birlikte yetiştirme yurduna gidiyorum!" diyor Ecrin aniden.

"Beni de götürün!" Mısra'nın isteği çok tatlı ama onu götürebileceğimi sanmıyorum. Ecrin'in bile duygusallaşmasından korkmuşken Mısra'yı alıp oraya gidemem.

"Mısra, çocukların yanında ağlamazsın değil mi? Yani o çocuklar zaten çok hassas. Bir yabancının onlara sarılıp ağlaması kendilerini kötü hissettirir."

Sinan, "Haklı," diyerek beni destekliyor. Sevgilisi de başını sallayarak bize katıldığını belirtirken Mısra ihanete uğramış gibi bakıyor. Kocasına dönünce Kerem onun elini sıkıp başını iki yana sallıyor. "Doğumdan sonra gitmeye ne dersin?"

"Çok kötüsünüz." Sinan ve Kerem bağış amacıyla aldıklarının çok daha fazlasını ödeyip ayrıldıktan sonra standımız neredeyse boşalmış olduğu için biz de toplanmaya başlıyoruz. Bütün gün içten içe Emre'yi bekliyorum ama gelmiyor. Standımızı toplayıp kazancımızı dikkatle çantama koyuyorum.

"O tepsileri götürebilecek misin?" Ecrin daha önce boşalan tepsileri ablasıyla birlikte gönderdiği için epeyce rahatladı ama kalanlar hâlâ korkutucu.

"Eğer götüremezsem çöpe atar ve buralarda kaybettiğimi söylerim."

"İyi fikirmiş," diyor Beren gülerek. İkisini de ayıplıyorum çünkü babaanneye yalan söylenmesi hiç hoş bir şey olmaz. Ganimet Babaanne'yi çok seviyorum ve onu tekrar görmeyi çok istiyorum.

"Öyleyse görüşürüz, bana ne zaman gideceğini önceden söylersen işlerimi ona göre ayarlarım," deyip hafifçe sırıtıyor. "Belki abim de gelir."

"Bu harika olur," deyip aynı sırıtışla yüzüne bakıyorum. Vedalaşıp ayrıldıktan sonra Beren'le birlikte taksiye biniyoruz. Yorgunluktan sızlayan ayaklarımı ayakkabıdan kurtaracağım anı hayal ederken Beren dirseğiyle beni dürtüyor.

"Ne?"

"Söyle artık."

"Zaten biliyorsun."

"Ama sen söyle istiyorum. Defnee," Beren samimi bir gülücükle beni dürtükleyince dayanamıyorum. Yani, tabii ki beni

seviyor ve ben de onu seviyorum. Sadece ikimiz belalı kız kardeşler olduğumuz için her zaman sevgimizi açıkça göstermiyoruz. Özellikle Beren. Bu yüzden onu böyle tatlı gördüğümde hiç dayanamıyorum.

"İyi tamam! Emre'ye âşık olmuş olabilirim."

Ellerimle yüzümü sakladığımda Beren'in dudaklarından neşeli bir kahkaha fırlıyor. Omuzlarıma sarılıp beni sıkıca tuttuğunda ellerimi yüzümden çekiyorum. "Gerçekten mi? Bu harika!"

Bu kez ben ona dönüp "Gerçekten mi?" diye soruyorum. Bir abla edasıyla burnumu sıkıp "İlk kez düzgün birine tutuldun. Tabii ki harika!" diyor.

"Sence o da benden hoşlanır mı?"

"Umarım hoşlanır. İyi birine benziyor." Beren'in bu yorumuyla daha da rahatlıyorum çünkü onun insanlar hakkındaki düşüncelerine güvenirim. Eğer Emre'yi sevmediğini söylese ne yapardım bilmiyorum.

Ateşböceği3'ten merkeze. Planı hızlandırmak için ne öneriyorsun merkez?

10. Bölüm

"Kalp Durduran Gülücükler"

Temkinli olmak bir işe yaramadı. Kermes gününden sonraki hafta Emre'yi hiç göremedim. Ecrin'le sık sık görüşüyoruz, Sarı Puantiyeli Şemsiye de ara sıra Emre'yle konuşuyor ama bu şekilde ondan aldığım haberlerin hiçbiri beni tatmin etmiyor. Onunla Defne olarak konuşmayı çok istiyorum. Aslında bunu yapabilirim, ona mesaj atıp hal hatır sorabilirim. Bunu yapmaktan çekindiğim falan yok ama onun yapmasını istiyorum. Son haftalarda o kadar çok etrafında döndüm ki beni düşündüğünü görmek istiyorum. Bir mesaj, Instagram'dan bir beğeni, yanlışlıkla atılan bir kalbe bile razıyım! Ama hiçbiri gelmiyor. Çarşamba gününe kadar dayanıyorum. Sonrasında direncim kırılıyor çünkü... Onu özlüyorum. Aslında pek de özleyen bir tip değilimdir. Yani tabii ki ailemi özlüyorum ama hiç özleyecek kadar yakın bir arkadaşım olmadı sanırım. Bu yüzden Emre'yi özlemek beni şaşırtıyor. Beni düşündüğünü bileceğim derken kendimi unutturmaktan korktuğum için bugün onu görmeye karar veriyorum.

Zaten düz olan saçlarım daha güzel görünsün diye üstünden düzleştiriciyle geçip belime kadar dökülmelerini sağlıyorum. Dizlerimin biraz üzerinde biten hardal sarısı, kadife elbisemi giyip siyah bebe yakasının uçlarını düzeltiyorum. Siyah ço-

raplarımı giyip dizlerime kadar gelmesi gereken üst kısmını içe doğru kıvırıyorum. Sonra bu anlaşılmasın diye iğne iplikle küçük bir hile yapıyorum. Eh, boyunuz kısa olduğunda çorabınızın istediğiniz gibi görünmesini sağlamak zor oluyor. Ve eteğinizin. Ve pantolonunuzun. Korkmayın, yıllar içinde ne yapmanız gerektiğini öğreniyorsunuz.

Çoraplar konusunda tereddüt edince hava durumuna bakıyorum ancak bu bir şey ifade etmiyor. Bu yüzden hissedilen sıcaklık derecesini ölçmek için balkona çıkıyorum. Çorapları giymezsem bacaklarımın soğukta ne halde olacağına dair riskli bir hesaplama yapıyorum. Emre'ye daha güzel görünmek donma korkusuna baskın gelince kıyafetlerim yerinde kalıyorlar. Çapraz askılı küçük siyah çantamı ve siyah fötr şapkamı taktıktan sonra aynada kendimi değerlendirip güzel göründüğüme karar veriyorum. Seksi bir tarz benimsemek için fazla kısayım. Bu yüzden genelde cici elbiseler giyiyorum ve kendimi bu elbiselerin içinde çok güzel hissediyorum. Özellikle de sonbaharda. Özellikle de Emre'yi görme umuduyla hazırlandığımda.

Üzerime elbisemle aynı boyda ince bir kaban alıp dışarı çıktıktan sonra Emre'nin derslerden önce kahve için uğradığı kafeye gidiyorum. Saat henüz erken bu yüzden kendime latte alıp cam tarafında bir masaya geçiyorum. Kahveyi severek içebilmek için içine bolca şeker atmam gerekiyor. Ben pek kahve insanı değilimdir. Genellikle kışın çay, yazın da meyveli içecekler içmeyi tercih ederim ama hayatı kendime zorlaştırmayı sevdiğim için ara sıra kahve içiyorum. Bardağımı henüz yarılamışken kapıdan Emre giriyor. Sakince etrafımı izleyerek otururken onu gördüğüm anda saç diplerimden ayak parmaklarıma yayılan, canlandırıcı bir heyecanla doğruluyorum. Emre'nin saçları çok kabarmış ve karmaşık görünüyor. Ne yazık ki bu havalı bir karmaşa değil, yorgun bir karmaşa. Üzerinde kot pantolon ve bol bir kapüşonlu sweatshirt

var. Tek omzundan sallanan çantası ve salaş sitiliyle harika görünüyor. Gömlek giydiğinde de çok yakışıklı oluyor ama üzerindeki kapüşonluya o kadar bayıldım ki bunu en sevdiğim kıyafeti ilan ediyorum. Bir çift olsaydık ondan kaçırmak isteyeceğim türden bir şey üstündeki. Tabii benim üstümde asla öyle havalı durmaz ama yine de imkânım olsaydı onu çalardım.

Emre kahvesini alıp bana doğru döndüğünde göz göze geliyoruz. Ne zaman ona baksam aklıma şarkılar doluşuyor. Yüzüne karşı haykırarak söylememek için dilimi ısırıyorum ama bazen bunun da fayda etmediği oluyor tabii. Emre'nin yorgun görünen yüzü beni görünce güzel bir gülücükle aydınlanıyor. Heyecandan kıvrandığım belli olmasın diye el sallarken çok da şapşal görünmüyorumdur diye umuyorum. Birkaç adımda yanıma geliyor. "Buradasın."

"Sen de öyle," diyorum neşeyle. "Oturmak ister misin?"

"Aslında çalışmam gerekiyor." Çaktırmak istemezdim ama yüzümün asılması o kadar ani oldu ki muhtemelen yakalandım. Dudaklarımı birbirine bastırıp durumu kurtarmaya çalışırken Emre karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Ama bir kahvelik mola vermeyi tercih edeceğim." İçimde çığlıklar atan âşık kızın etkisiyle kocaman sırıtıyorum. Anı yaşayan bir insanım ben. Modlar arasında ani geçişler yapabilirim.

"Emin misin?"

"Dün pek uyumadım. Yapmam gereken çok fazla şey vardı ve biraz ara vermezsem hiçbir şeyi doğru yapamayacağım. O yüzden burada olmana sevindim. Yoksa bilgisayarımı çıkarıp sefil hayatıma devam edecektim."

"Ne zaman sefil hayatından sıkılırsan beni arayabilirsin." Alt metni gördün mü yakışıklı? Beni niçin hiç aramıyorsun?

"Teşekkürler, aklımda tutacağım." Kahvesinden bir yudum alıp bardağını masaya bırakıyor. Merakla kafamı uzatıp kahveyi kokluyorum.

"Kahveni nasıl içiyorsun?" Geri çekildiğimde Emre'nin şaşkın yüzüyle burun buruna geliyorum. Ona doğru garip bir açıyla eğilen bedenimi geri çekmek epey zor oluyor.

"Kedi misin sen? Niye insanları kokluyorsun?"

"Kediler koklamak için uygun bir örnek değil ki. Sokulgan davransaydım kedi olabilirdim. Ayrıca seni değil, kahveni kokladım ama sen de fena kokmuyorsun." Kaşlarını kaldırınca omuz silkiyorum. "Özellikle koklamadım. Sonuçta karşımdasın ve bir burnum var."

"Peki, benim de bir burnum olduğu için söylüyorum," deyip dudaklarını birbirine bastırıyor. *Karşımda gülmemeye çalışıyor oluşundan şüpheleniyorum merkez.* "Sen de çok güzel kokuyorsun." Yanaklarım hemen ısınıyor. Bir teşekkür mırıldanıp kahve içme bahanesiyle fincanımın arkasına saklanıyorum. "Ve çok da güzel görünüyorsun." Emre kalbime parende attıran cümleyi öyle sıradan bir sesle söylüyor ki algılamam birkaç saniyemi alıyor. İdrak ettiğimdeyse yüzüme dünyanın en büyük gülücüğü konuyor. "Teşekkürler. Sen de fena değilsin." Karşılıklı flörtleşiyoruz şu an resmen. Aksini iddia eden alçak bir mutanttır.

"Neden yalnızsın? Birini mi bekliyordun?" Sorusu sayesinde hevesleneceğim ama o kadar sakin, hiçbir iması, flörtöz bakışı olmadan konuşuyor ki hevesim içimde patlıyor.

"Yalnız takılmayı severim." İkimiz de kahvemizi yudumlayıp aynı anda bardaklarımızı masaya bırakıyoruz. *Böyle küçük detaylar beni mutlu ediyor merkez. İkimizin ne kadar uyumlu olduğunu bu detaylar sayesinde anlayabilirsin.*

"Ecrin de öyle. Evdeyken çoğu zaman odasından çıkmaz. Bazen sadece kitap okumak için dışarı çıkıp okuma havasına uygun mekânlara gidiyor."

Evet, geçelim bunları. Seninle görümcemi konuşacağım günlere gelmedik daha. "Peki sen? Boş vakitlerinde neler yapıyorsun?"

"Hmm..." Sandalyesinde geriye doğru yaslanıp rahat bir pozisyon alıyor. Her hareketini dikkatle ve açık bir ilgiyle izlemekten kendimi alamıyorum. "Pek boş zamanım yok. Sınavlar epey zor. Hem çalışıyorum, hem hazırlandığım bazı ulusal robot yarışmaları hem de ilgilenmem gereken bir sürü şey var. Bunların arasında hiç boş vaktim olmuyor. Çarşambaları ders öncesi kendime bir kahvelik zaman ayırmak için buraya geliyorum ama onu da çoğu zaman çalışarak geçiriyorum."

"Ailenin sorumluluğu senin üstünde mi?" Bu soruyu tuhaf bir tepki vermesinden korktuğum için biraz çekinerek soruyorum. Neyse ki Emre doğal karşılıyor.

"Sorumluluktan ne anladığına bağlı."

"Senin anladığın ne?"

"Kardeşimin en iyi arkadaşı olmak benim sorumluluğum. Böylece bana her şeyi anlatabilir ve ben de ihtiyacı olduğunda onu koruyup güvendiği bir sığınak olurum. Ablam için evi yokken evi idare etmek benim sorumluluğum. Onu her konuda desteklemek ve saygı duymak da öyle. Babaannemi doktora götürmek, ilaçlarını aldığından emin olmak ve onlara duyduğum sevginin hatırına başarılı olup kendi hayallerimin peşinden gitmek benim sorumluluğum. Sorumluluk her zaman omuzlarına binen yük değildir, o yükleri ailenle birlikte taşımaktır." Hiç beklemediğim bu içten cevap karşısında neredeyse gözlerim doluyor. Şimdiye kadar Emre'ye âşık değilsem bile, tam şu an ona yana yakıla âşık olduğuma eminim.

"Bu çok güzel," diyorum sessizce. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Emre utangaç bir tavırla nasıl omuz silkiyor. Ebeveynlerini ne şekilde kaybettiğini hiç bilmiyorum. Bunun onu nasıl etkilediğini tahmin bile edemem. Bunları konuşmayı ne kadar istesem de henüz bu kadar özel şeyleri paylaşacağı biri olmadığımın farkındayım ve yerimi bilerek bu soruları yüksek sesle dile getirmiyorum. Bu yüzden merak ettiklerimi kendime saklayıp konuyu değiştiriyorum.

"Ecrin'le çocuk yuvasına gideceğiz. Gelmek ister misin?" Emre başka bir şey sormamı bekliyor olmalı çünkü sorum onu şaşırtıyor. Ağzının kenarındaki ufacık kıvrılışla birlikte, "Tabii," deyince nedense biraz utanıyorum. Onun yanında kısacık anlara onlarca duygu sığdırabiliyorum sanki. Elini masanın üstüne koyduğunda başparmağının iç kısmında kalan yara bandı gözüme takılıyor.

"Buraya ne oldu?" Parmağımla gösterdiğim yere bakıp avcunu geriyor.

"Evdeyken bulduğum küçük anlarda kafamı dağıtmak için basit robotlar yaparım. Bazen çok basit parçalardan yaptığım ilkokul seviyesi şeyler olur, bazen de metal parçaları büküp boyayarak şekle sokar sonra da çalışmasını sağlarım. Bunu yaparken de sık sık kendimi yaralarım çünkü çok dikkatsizim." Masanın üzerindeki elini tutup yaraya bakmak için uçları kalkmış yara bandını açıyorum. Sıcacık elinin avucumun içinde olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak derin görünen yarasını inceliyorum. "Bunu özellikle yapmadığından emin misin? Epey derin ve düzgün görünüyor."

Emre hafifçe gülüp "Kendimi kesmek hobilerim arasında değil," diyor. "Metal bir çubuk girdi oraya. Çünkü arkadaşım çubuğun ucunu düzgün tutmuyordu."

"Arkadaşına bir dahakine dikkatli olmazsa onu üzeceğimi söyle," derken yara bandını çıkarıyorum. Emre ne yaptığımı sorgulamıyor. Bu da beni daha da cesaretlendiriyor. Cüzdanıma onun için aldığım bantlardan sakladığım için kendimi baya zeki hissediyorum. Üzerinde küçük kırmızı kalpler olan yara bandını alıp parmağının üzerine yapıştırırken işimi yapmama izin veriyor. "Bu su geçirmez. Daha rahat kullanırsın." Artık elini bırakmam gerekiyor ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Yara bandına sabitlediğim bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktığımda Emre bana gülümsüyor. Kalbimi titreten şey gülücüğü mü yoksa elinin sıcaklığı mı emin değilim.

"Güzel bant," diyor en sonunda. Aramızdaki hava dağılırken elimi çekip gergince arkama yaslanıyorum. "Benim çünkü. Güzel bir insan olduğum için bana ait şeyler de güzel olur. Yani iyi biri olmaktan bahsediyorum güzel derken. Güzelliği hemen şekle yormamak lazım... Zırvalıyorum değil mi şu an?"

"Birazcık."

"Nezaket göstererek inkâr edebilirdin ama sen beni daha fazla utandırmayı seçtin. Tabii anlıyorum, dürüst birisin falan. Yalnız hakkımda bilmen gereken bir şey var. Heyecanlanınca ya da gerilince aptalca şeyler söylerim ve bunu kesemem. Evet. Bu kadar." *Ateşböceği3'ten Merkez'e, hemen şu an kafama sıkacak bir ajan var mı etrafta? Tamam.*

Emre bir an yüzüme baktıktan sonra kahkaha atıyor. Başını geriye düşüren hayat dolu bir kahkaha bu. Bu ana şahit olmak beni öyle büyülüyor ki utancımı ve aptallıklarımı unutuyorum. "Sen çok tatlısın," diyor hâlâ gülen yüzüyle. "Bu kadar içten olman çok güzel bir şey Defne." Kulaklarıma dolan şarkılar vardı ya? Şu an Tarkan etrafımda son ses bağırıyor: *O da benim gibi gözü kara belli!*

"Teşekkürler." Kelimenin sonunu uzatarak bir miktar şımarıyorum. "Senin de bu kadar tatlı ve yakışıklı olman harika."

"Teşekkürler." Benim gibi kelimeyi uzatıyor ama onun tok sesi şımarıklığın yanından bile geçmez. Az önce söylediğim şey benim için bile fazla çünkü bunu ciddiyetle söyledim. Şakacı bir tavırla konuşurken her şeyi söyleyebilirim ve hiç utanmam ama kendimi tamamen insanlara açınca bir deliğe koşup saklanmak gibi anlamsız isteklerim oluşur. Ben kendi içimde hezeyanlarla boğuşurken Emre saatine bakıp yüzünü asıyor. Kahvesinin kalanını tek içişte bitirip "Gitmem gerekiyor. Bugün alt sınıfların dersine gireceğim," dediğinde hayal kırıklığımı görmesin diye çabucak gülümsüyorum.

"Her çarşamba buradaysan belki artık daha sık karşılaşırız." Emre'ye tüm tatlılığımla bakıyorum ki bana hayır diyemesin. Çantasını alıp ayaklanırken sessizce gülüyor.

"Umarım karşılaşırız." *Serserim deli dolu terelelli.*

"Mutlaka karşılaşırız."

"Öyleyse görüşürüz." *Bu aşk bizi yola getirmeli.*

Emre'yle birlikte ayaklanıp tokalaşmak için elimi uzatıyorum. Sevdiğim bey elimi tutup bana doğru eğiliyor ve yanaklarıma belli belirsiz öpücükler konduruyor. "Görüşürüz." *Ölürüm sana!*

Emre kapıdan çıktıktan sonra bile kapıya bakmaya devam ediyorum. Sonunda kendime gelip oturduğumda kafamın içinde çalan şarkıya eşlik ederek yerimde hafifçe sallanıp kıkır kıkır gülüyorum.

Yaktın beni hain,
Tiryakin oldum zalim.
Çaldın beni benden,
Düştüm ağına zalim!

11. Bölüm

"Bisküvili Pasta ve Güller"

Günaydın merkez. Kutlu bir zafer gününden bildiriyorum! Cumartesi sabahındayız. Kıpır kıpır bir sabaha uyandım çünkü dün gece Beren'i hafta sonu tatili için Uludağ'a yolculadım ve o gider gitmez Ecrin'le abisini bu akşam için çaya davet ettim. Reçel gününde onları zaten çağırmıştım ama Beren'in olmayışı hesapta yoktu. Bu hesabın ne kadar hoşuma gittiğini anlamışsınızdır sanırım.

Kuzenim beni de yanında götürmek için epey çırpındı. Buzdan karı Beren'in de bir kalbi olduğu için, beni yalnız bırakmaktan pek hoşlanmaz ama benim için bu bir sorun değil. Bazen evde yalnız olmayı seviyorum. Salondaki dağınıklığı toplamak zorunda olmamayı, ara sıra mutfaktaki bulaşıkları kaderine terk etmeyi de öyle. Pis birisi değilim ama Beren kadar düzenli de değilim ve birisiyle birlikte yaşadığınız zaman, düzeni sağlamak zorunda kalıyorsunuz. Bu yüzden ara sıra yalnız olup kafama göre takılmayı seviyorum. Tabii bu o zamanlardan biri değil. Bu sabah vakitlice kalkıp güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra küçük evimi süpürüp sildim. Tozları aldım ve kendime bir menü çıkarmaya çalıştım. Mutfak becerilerim fena olmasa da tarif bilgim kısıtlı, misafirim ise çok özel biri olduğu için baktığım hiçbir

şey gözüme yeterli gelmedi ve annemi aramam gerektiğini düşündüm.

Bu yüzden işlerimi bitirdikten sonra kanepeye yayılıp annemi arıyorum. Telefon üçüncü çalışta açılıyor. "Defne, sen mi arıyorsun?" Küçük kardeşimin ince sesini duyduğumda ağzım kulaklarıma varıyor.

"Evet tatlım, nereden bildin?"

"Resmin çıktı telefonda, oradan anladım. Neden aradın?" Deniz'in tatlı sesiyle tezat oluşturan gıcık tavrı bile keyfimi bozamıyor. Beni değil de Beren'i kendine örnek almasına hiç bozulmuyor gibi davranmakta çok başarılıyım.

"Seni özledim çünkü. Arayamaz mıyım?"

"İyi de ben meşgulüm şu an. Aramadan önce haber vermelisin."

"Haber vermek için aradım işte. Başka ne yapabilirim ki? Okumayı bilseydin mesaj atardım." Deniz duraksıyor. Küçük yüzünün düşünceli bir ifadeyle kasıldığını hayal ediyorum.

"O zaman bir şifre belirleyelim. Bana mesajla mor bir kalp gönder böylece arayacağını anlarım."

"En sevdiğin renk sarı sanıyordum."

"Evet ama bu bir şifre olduğu için çetrefilli bir şey seçmemiz gerektiğini düşündüm." Dört yaşındaki kardeşinizden çetrefil kelimesini duymak birçoğunuz için şaşırtıcı olabilir ama Deniz'le tanışsaydınız onun standart bir çocuk olmadığını bilirdiniz. Bu yüzden ona gülmeyi aklıma bile getiremem.

"Ov, haklısın. Peki, seni daha fazla rahatsız etmeyeyim. Annemle konuşabilir miyim?" Deniz bana hoşça kal demeden tüm gücüyle anneme bağırıp telefonu ona veriyor.

"Sarı kızım," Annemin her zaman neşeli olan sesini duyunca bir an için yanında olmayı deli gibi istiyorum. Ailede bana benzeyen tek kişinin annem olması ikimiz için de birbirimizi epey özel kılıyor.

"Sarı annem," diyorum sırnaşık bir sesle. "Nasılsın?"

"İyiyim anneciğim. Sen?"

"Harikayım. Akşam misafirlerim var ve Beren evde değil. Benim yapabileceğim en güzel çay menüsü ne sence?"

"Beren evde yok ve akşam misafirin geliyor." Annemin şaşkın sesine göz devirmeden edemiyorum.

"Beren'siz de bir hayatım var biliyorsun."

"Tabii ki," diyor annem ama ses tonu tam aksini ima ediyor. "Tamam, kimmiş bu arkadaşlar?"

"Son kermes etkinliklerinden birinde bana yardımcı olan arkadaşlar. Kermes için reçel ve börek yaptılar, ben de onları çaya davet etmenin hoş olacağını düşündüm."

"Çok güzel düşünmüşsün anneciğim, kız arkadaşlar mı hepsi?" Klasik anne radarına yakalanmamak için tek çare olan evlat tribine başvurup sıkılmış bir sesle mırıldanıyorum.

"Anne."

"Bir şey demedim," diyor hemen. "Bir bakalım... Makarna salatası yapabilirsin. Sigara böreği sararsın ve tatlı olarak da bisküvili pasta yaparsın. En pratik ve en lezzetli menü bu."

"Hmm. Çok basit durur mu?"

"Yani... Kızlar böyle şeyleri sever. Ama gelenler kız değilse..."

"Anne ya!" Annem kıkır kıkır gülerek bana birkaç öneri daha sunuyor ama ilk seçeneğin en garantilisi olacağına karar veriyoruz çünkü menüde tutturamayacağım bir tarif ya da yakabileceğim bir şey yok.

"Peki, ben markete gideceğim, bir şey diyor musun?" Ayağa kalkıp dış kapıya doğru yürürken koridordaki aynadan ne halde olduğuma bakıyorum. Saçımdaki gevşek tokayı çıkarıp saçlarımı havalandırırken annem, "Abini ara," diyor. "Aramadığında bozuluyor."

"Zaten her gün yazışıyoruz. Niye sürekli aramamı istiyor ki?"

"Onun için önemli böyle şeyler. Biraz gönlünü yapsan ne olur?"

"Tamam, ararım. Görüşürüz." Telefonu kapatıp abimi arıyorum ama telefonu meşgul çalıyor. Boy aynasına karşı saçma bir poz verip fotoğrafımı çektikten sonra abime gönderip beni görmezden gelmeye devam etmemesini söyleyen boş tehditlerle dolu bir mesaj atıyorum. Benden yedi yaş büyük olduğu için ben büyürken çok sıkı fıkı olamadık ve hâlâ bunun etkilerini yaşıyoruz ama yine de abimi seviyorum. Sadece onunla çok fazla şey paylaşamıyorum, hepsi bu.

Markete gidip ihtiyacım olanları aldıktan sonra eve dönüp oyalanmadan mutfağa giriyorum. Patates ve havucu küp küp doğrayıp annemin hazırladığı konservelerden bezelye çıkarıyorum. Onları suya atıp biraz kaynattıktan sonra makarnayı da ekleyip pişmeye bırakıyorum.

Görüyor musun Emre Sezgin? Senin için garnitürü bile ellerimle yapıyorum.

Pişirdiğim makarnayı büyük bir cam kâseye alıp tencereleri yıkadıktan sonra puding pişirmek için kolları sıvıyorum. Akşama önemli misafirlerim olduğu için etrafı toplama işini bekletmeden hallediyorum çünkü o kadar dağınık çalışıyorum ki hepsi biriktiği zaman toplamak imkânsız hale geliyor. Beren ben düzensiz bir pasaklı olduğum için bir şeyler pişirmemi istemez, ben de bazen aksini kanıtlamak için mutfakta kendimi paralarım. Onun söylenmeleri bugün işime yarıyor çünkü Emre'ye rezil olacağım herhangi bir duruma yanaşmayı reddediyorum.

Bisküvili pasta için annemden öğrendiğim gibi masaya geniş bir folyo kâğıdı açıyorum. Üzerine de buzdolabı poşetinin birleşme yerlerini keserek folyoyla aynı boy olacak şekilde düzgünce koyduktan sonra biraz puding döküp bisküvileri diziyorum. Bu şekilde üç kat yaparak iki tane bütün muzu bir şerit olacak şekilde pastanın ortasına koyuyorum. Son olarak

folyonun kenarlarını kaldırıp, kırılmadan şekil almasın için kollarımla destekleyerek pastayı dağıtmadan uçlarını birleştiriyorum. Açılmaması için tepeleri mandalla tutturduktan sonra kendimi alkışlayarak üçgen bisküvili pastamı dolaba atıp tekrar temizliğe girişiyorum.

Börek için de haşladığım patatesleri ezip baharatladıktan sonra yufkalarımı güzelce sarıp hazırlıyor ve kan ter içinde mutfaktan çıkıyorum. Her şeyi batırmaktan o kadar korktum ki gerginlikten olması gerekenin beş katı fazla enerji harcadım.

Salona bir göz attıktan sonra her şeyin düzenli olduğundan emin olup hızlıca duş alıyorum. Üzerime siyah tayt ve üzerinde Meow yazan bol kesim bir sweatshirt giyiyorum. Kollarını yukarı sıyırıp saçlarımı güzelce balıksırtı ördükten sonra biraz rimel ve çilekli dudak nemlendiricimi sürüp ayağıma peluş ev botlarımı giyiyorum. Oldukça sıradan görünüyorum. Sıradan ama hoş.

Saatin epey geçtiğini fark edince çay suyu koyup telefonu kontrol ediyorum. O anda ekrana Ecrin'den bir mesaj düşüyor.

Geliyoruz. Tatlı mı istersin çiçek mi?

Çiçek. Gül olsun. Kırmızı. Mümkünse içinde tek taş bir yüzükle beraber.

Bana umutsuzca âşık mısın?

Ecrin'le böyle şakalaşmak o kadar hoşuma gidiyor ki yüksek sesle kıkırdıyorum. Ardından biri duyabilirmiş gibi utanıp başımı yastığın altına saklıyorum. Yedi dakika sonra kapı zilim çaldığında ayağa fırlayıp kapıya koşuyorum. Çok hevesli görünmeyeyim diye içimden beşe kadar saydıktan sonra otomatiğe basıyorum. Kapıyı açıp asansörü beklerken apartmanda Emre'yle Ecrin'in sesi yankılanıyor. Bir dakika sürmeden asansörün kapısı açılıp Emre kafasına atılmış gibi görünen bir buket kırmızı gülle beraber Ecrin'in arkasından

şaşkın bakışlarla çıkınca gülmeden edemiyorum. "Hoş geldiniz."

Ecrin elime bir kutu baklava tutuşturup içeri geçerken Emre de ayakkabılarını çıkarıp gülleri bana uzatıyor. "Seni Ecrin'e istemeye geldik galiba," diyor utangaç bir suratla. Emre'nin bu tatlı utangaçlıkları ben hem eğlendiriyor hem de çok etkiliyor. Utandığı zaman yüzünde öyle tatlı bir ifade oluyor ki âşık kalbimin çıldırmaktan başka bir şansı olmuyor. O yüzden sürekli garip şeyler söylüyorum.

"Ecrin'e olduğundan emin miyiz?" Kocaman sırıtıp güllerimi alıyorum. Sonra Emre'yle arkadaşça selamlaşıyoruz. Yanağıma değen yanakları dizlerimi titretiyor resmen. Onu içeriye geçirip tatlıyı mutfağa koyuyorum. Gülleri koymak için sabah Beren'in, içindeki solmuş papatyalarını çöpe attığım vazosunu alıp içeriye geçiyorum.

"İstediğim şey içinde mi?" Emre salonumu incelerken bana dönüyor. Ecrin ise kanepeye oturmuş, ilgisiz bir ifadeyle cevap verirken omuz silkiyor.

"İstediğin şey bende değil. Yetkili kişi yan tarafta."

İkimiz de Emre'nin yüzüne bakıyoruz. "Bence yetkili kişinin yetkili olduğundan haberi yok."

"Muhtemelen bunun sebebi kör ve sağır olmasıdır."

"Katılıyorum."

Emre, kardeşiyle aramda geçen diyaloğu şüpheci bir ifadeyle izledikten sonra tekli koltuğa oturuyor. "Bana laf sokmak için şifreli bir dil oluşturacak kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum hanımlar."

"Sana asla laf sokmayız," diyorum içtenlikle. "Aç mısın?"

Emre ihtiyatlı bir tavırla elini göğsüne koyuyor. "İşte bir insanın ağzından çıkacak en güzel cümle. O kadar açım ki buraya gelirken güllerin bir kısmını yemek zorunda kaldım."

"Güllerimi mi yedin?" Sahte bir panikle öne atılıyorum. "Yanlışlıkla aralarındaki yüzüğü yutmuş olabilir misin acaba?"

Ne dediğimi anlamıyor elbette. Ecrin'e kısa bir bakış attıktan sonra tereddütlü bir sesle cevap veriyor. "Sanmıyorum."

"Tüh. Öyleyse gidip bir şeyler hazırlayacağım. Sen de bu arada yüzüğümün nerede olduğunu düşünürsün."

Mutfağa geçip çayı demledikten sonra rekor sürede börekleri kızartıp pastamı dilimliyorum. Hazırladığım tabakları içeri götürüp ortadaki büyük sehpanın üzerine koyarken Ecrin de arkamdan çay tepsisini getiriyor. Emre yere oturunca biz de sehpanın etrafına seriliyoruz.

"Bunları sen mi yaptın?" Pastamdan bir çatal alan adamı beklentiyle izlerken başımı sallıyorum. Emre lokmasını yerken yüzünde kendinden geçmiş bir ifade olunca havalara zıplayıp bağırmamak için epey çabalamam gerekiyor. "Harika olmuş Defne. Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun." Ecrin de beğenisini dile getirince iyice hevesleniyorum. Aslında bisküvili pasta dünyanın en basit tatlısıdır ama herkesin kalbinde özel bir yeri olduğuna adım gibi eminim. Sonraki saatlerde Ecrin'le aramızda güzel bir sohbet gelişiyor. Okullarımız ve çalıştığımız yerler hakkında konuşurken Emre'nin biten tabağını tekrar dolduruyorum. Konuşmaya fazla dahil olmadan hapur hupur yiyor yaptıklarımı. Bir an gözümde kendi evimizde geçirebileceğimizi buna benzer onlarca akşam canlanınca Emre'nin yüzüne dalıp gidiyorum. Sonra sevdiğim bey başını kaldırıp yüzünde çikolata olup olmadığını sorunca ilgim tekrar sevgili görümceme dönüyor.

"Teyze olacağın için heyecanlı mısın?"

"Bilmiyorum. Çocuklarla aram pek iyi değildir."

Emre kardeşinin kafasına bir küp şeker atıyor. "Heyecandan geberiyor ama hasta kafalı bir ergen olduğu için umurunda değilmiş gibi davranıyor."

"Yirmi bir yaşındayım ben. Ne ergenliği."

"Kırk beş yaşına da gelsen ergen olacaksın."

"Deline'nin de ergen olduğunu düşünüyor musun? Sonuçta o da pek normal biri sayılmaz."

"Yeyekiler," diyorum ironi bir tavır ama cevabı duymak için dikkat kesiliyorum.

"Deline de normal değil, doğru." Emre bana bakıyor. Gözlerinin tam içine. Aslında insanlara bu kadar dikkatli bakmak beni rahatsız eder. Konuşurken tam gözlerimin içine bakmaktan çekinirim ama nasıl olduysa Emre'nin bakışlarından rahatsız olmuyorum. Aksine, tatlı bir heyecan sarıyor içimi. "Ama o kendine has, tanıdığım kimseye benzemeyen, özel biriydi." Bunu söyledikten sonra gülümseyip kardeşine onun gibi ergen olmadığımı söylüyor ve ikisi çocukça bir laf dalaşına giriyorlar.

Bende durumlar biraz karıştı merkez. Daha önce kimse benim özel biri olduğumu söylemişti. 'Kendine has' ifadesini duymuştum ama bu harika bir şeymiş gibi değil, eleştirel bir şekilde söylenirdi. Dalga geçercesine. Emre gözlerime bakarak ve söylediği her şeyin içtenliğinden şüphe etmeyerek konuşunca göğsümün arasında uçuşan kuşlarım beni biraz duygusallaştırdı. Elbette bu karmaşayı kendi içimde yaşadım.

"Peki, bu salağın nasıl bir ergen olduğunu biliyor musun?" Ecrin abisiyle olan savaşında kirli oynamaya karar verince Emre uzanıp onun saçının ucunu çekiştiriyor. "Hele beni utandır, bak seninle ilgili neler anlatıyorum!"

"Anlat, ne olmuş? Benim utanılacak hiçbir anım yok."

"6. sınıfta dolu bir erkekler tuvaletinde ped düşürüp oğlanların ödünü koparman hayatının en iyi hikâyesi, haklısın." Ecrin'in gözleri intikam vaadiyle alevlenirken ben sakince ona dönüyorum.

"Neden erkekler tuvaletine pedle girdin ki?"

"Asıl soru neden erkekler tuvaletine girdin olmalı." Emre kardeşine açıkça saldırırken sükûnetini koruyarak onları dinli-

yorum. Bu manzaralara Beren'le olan ilişkimizden epey alışkınım da.

Ecrin yüzünde pis bir gülüşle başını bana çeviriyor ama bakışlarını abisinden ayırmıyor. "Bunun yerine abime mahallenin doksan yaşındaki çiftinin evine gizlice girip neden onları şoktan hastanelik ettiğini sormaya ne dersin?"

"Bir dedeyle nineyi hastanelik mi ettin?"

Emre parmağını Ecrin'e doğru sallıyor. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Peki, senin Sibel'i kandırıp saçlarını kazıdığın hikâyeyi neden anlatmıyoruz?"

"Bunu yaptın mı gerçekten?" Dehşetim karşısında Ecrin daha da sinirleniyor.

"Lisede sevgiline serenat yapmak isterken yanlışlıkla İngilizce öğretmenine evlilik teklifi etmeni unutmayalım!" Kaşlarımı kaldırıp Emre'ye dönüyorum.

"Sen fen hocasını sevgilisinden ayırmaya çalıştın, bir de konuşuyor musun?"

"Sen ablamı bir adamla numaradan evlenmek zorunda bıraktın be!"

"İyi ya işte, bak çocukları bile oldu!" Bu mantıklı cevap karşısında iki taraf da şaşırıp kollarını bağlayarak arkalarına yaslanıyorlar. Yüzlerindeki küsmüş çocuk ifadeleriyle o kadar tatlı görünüyorlar ki gülmemek için dudaklarımı ısırıyorum.

"Mısra Abla'nın hikâyesi ne? Sürekli bunun hakkında şakalar yapıyorsunuz."

"Ben Kerem Abi'nin arabasına çarpmıştım."

Ecrin araya girip, "Ailedeki skandalların sebebi her zaman odur," deyince Emre ona bir tane daha küp şeker atıyor.

"Sonra Kerem abi masraflar yerine ablamdan ona yardım etmesini istemiş. Ablamı annesiyle gelini olarak tanıştırmış ve sonra işler çığırından çıkınca ablam sahte nikâhında sahte ko-

casına hayır deyip onu bütün akrabalarının gözünün önünde terk etmiş. Sonra âşık oldular ve tekrar evlendiler."

"Teknik olarak, tekrar evlenmediler Ecrin," diyor Emre alaycı bir tavırla.

"Sonuçta Kerem'in tüm ailesi ikisinin düğününe ikinci kez gitti."

"Romantik komedi filmi gibi." Gülüşüm Emre'nin dikkatini çekiyor. Dizlerimi karnıma çekmiş, çenemi kollarımın üstüne yaslamış otururken bakışları yüzüme takılıp birden ifadesizleşiyor. Tedirgin olup doğruluyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor aceleyle. Sonra saatine bakıp ayaklanıyor. "Ne kadar geç olmuş. Kalkalım mı Ecrin?"

"Aslında iyi olur. Yarın işe gideceğiz." İkisi toparlanıp ayaklanırken surat asmamaya çalışıyorum. Saatlerdir burada olduklarına inanmak zor. Bütün akşam çaylarımızı tazeleyerek ve Emre'nin tabağını doldurarak sohbet ederken vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile.

"Defne, yalnız kalmaya alışık mısın? İstersen Ecrin seninle kalabilir." Emre'nin bu tatlı düşüncesi karşısında kalbimi sımsıcak bir dalga vuruyor.

"Çok teşekkür ederim ama sorun yok." Ecrin'e döndüğümde yüzünde sinsi bir sırıtışla bana baktığını görüyorum. "Tabii sen kalmak istersen mutlu olurum ama benim için işlerini bölmene gerek yok."

"Sabah işe gideceğim ve evden almam gerekenler var ama istersen seni bize götürebiliriz." Ecrin birazcık bile sarılmayı seven bir tipe benzeseydi onu şap diye öperdim ancak hiç benzemiyor. Bu yüzden minnetimi anlaması için başımı eğip gözlerimi yavaşça kırpıyorum. Teklif çok cazip ama bugün Emre için yeterince heyecanlandım ve daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Hem bütün akşam içimdeki aşk öyle bir kaynadı ki taşması an meselesi. Bu olduğunda sevdiğim beyin

etrafta olmasını istemiyorum. Biliyorsunuz, o narin birisi ve benden korkabilir.

"Bir gün onu da yaparız," deyip misafirlerimi yolculuyorum. Vedalaşıp kapıyı kapadıktan sonra içeriye geçip kanepeye yığılırken iç çekiyorum. Emre'nin o güzel sözlerini, hoş bakışlarını düşünerek gözlerimi kapatırken mutluluğun getirdiği tatlı hislerle hemen uykuya dalıyorum. Rüyamda Emre Sezgin'i ve güllerle birlikte yuttuğu yüzüğümü görüyorum.

12. Bölüm

"Ateşböceği Robotu"

Pazar sabahı gözlerimi açmak çok zor oluyor. Nefes almak ondan da zor. Kafamın üstünden boğazıma kadar inen korkunç bir ağırlık ve öksürük krizleriyle öğlene kadar yatağımda kıvranıp duruyorum. Dün akşam o kadar iyi vakit geçirdikten sonra hasta olmayı nasıl becerdim hiçbir fikrim yok. Komodinin üstündeki tuvalet kâğıdından bir parça koparıp gürültülü bir şekilde burnumu sildikten sonra yüksek sesle inliyorum ama sesimi kimse duymuyor. Gözlerimden yaşlar süzülerek yan dönmeye çalışıyorum. Üzgün olduğum ya da yalnız hissettiğim için ağlamıyorum, hasta olduğum için ağlıyorum. Çocukluğumdan beri ne zaman hasta olsam sebebi olmayan ağlama atakları geçiririm. Yattığım yerde gözlerimden yaşlar süzülüp durur. Nazlanacak birine ihtiyaç duyarım ve ilgilenilmek isterim. Evde tek başıma burnumu çekerek ağlamak kendimi baya ezik hissetmeme neden oluyor ama bunu düşünecek durumda da değilim. Beren'i arasam en kısa zamanda yanımda olacağına eminim ama zaten yarın sabah dönecek, tatilini mahvetmek istemiyorum.

Kalan son bilincimle, ölmeden mutfağa gidip ıhlamur yapabilmenin hesabını yaparken telefonum çalıyor. Müthiş bir

çabayla yatağın içinde bir yerlerde öten telefonumu arıyorum. Gripten burnumun ucunu göremediğim için ekrana hiç bakmadan tekrar yatağa serilip aramayı cevaplıyorum.

"Alo?" Sesim kulaklarımı tırmalayacak kadar kalın ve çirkin çıkıyor. Buna o kadar dertleniyorum ki gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyorlar.

"O ses ne öyle?" Emre'nin sesini duyunca telefonu yüzüme kaldırıp ekranı görmeye çalışıyorum ama gözlerim yaşlarla dolu olduğu için başaramıyorum.

"Sen Emre misin?"

"Ve sen de hasta mısın?" diye soruyor Emre'nin sesi.

"Evet, bu yüzden sorularıma doğrudan ve açık cevaplar vermen gerekir. Emre beni hiç aramadığı için bunun bir halüsinasyon olup olmadığından emin değilim." *Sesim kesik kesik ve nefes alamadığım için soluklarım düzensiz ama hâlâ dalga geçebilecek kadar kendimdeyim merkez. Ateşböceği3 daha ölmedi!* "Emre Sezgin olduğunu teyit eder misin?"

"Onaylıyorum," diyor şüpheci bir sesle.

"Kabul edilmedi." Telefonu kulağımdan indirip kucağıma doğru atıyorum. Başım yastığın yanına düşüyor ve öylece uykuya dalıyorum.

Beni tekrar uyandıran yine telefonumun sesi oluyor. Bir yandan da kulağıma boğuk, anlamsız sesler geliyor. Bilincim yavaşça açılırken kapının yumruklandığını ve zilin çaldığını duyuyorum. Gözlerimi zorla açıp kendimi yataktan sökerek kaldırdıktan sonra sersem bir halde kapıya yürüyorum. Yaklaştıkça sesler daha da yükselip beni sinirlendiriyorlar. Başım o kadar ağrıyor ki kapının yumruklanmasını kaldıramıyorum. Kapıyı açınca önündeki iki kişi sendeleyip bana çarpıyorlar. Zaten bir sıkımlık canım kaldığı için geriye savruluyorum ama neyse ki birisi beni kollarımdan yakalıyor.

"Defne? Bu halin ne?" Endişeli bir ses zihnime girince ona bakmaya çalışıyorum ama gözlerimin önünde parlak siyah noktalar uçuştuğu için bu ilk anda mümkün olmuyor.

"Havale geçiriyor olabilir mi?" Bu seferki ses beni daha da meraklandırıyor. Tanıdık, tatlı ve sevecen şeyleri anımsatıyor bana.

"Beren'i aramalı mıyız?"

"Endişelendirmekten başka bir şeye yaramaz. Sen içeriden telefonunu bul, ben de montunu giydireyim. Hastaneye götürürüz." Yanımda bir hareketlenme oluyor. Birilerinin telaşla evin içinde koşturduğunu hissediyorum ama bir türlü sis perdesini aralayıp da neler olduğunu kavrayamıyorum. Başım bir şeye dayanıyor. Omuzlarıma bir ağırlık biniyor, hemen sonra biri kollarımı kaldırıp bir şeyler yapıyor.

Alnımda bir soğukluk hissediyorum ama dokunuşundan korkmak yerine bundan hoşlanıyorum. "Beni korkuttun Ateşböceği," diye bir mırıltı kulaklarıma dolunca gülmeye çalışıyorum ama dudaklarımdan güçsüz bir inilti çıkıyor sadece.

"Tamam, ihtiyacı olabilecek şeyleri aldım."

"Yürüyebilir misin?" diye soruyor en sevdiğim ses. Diğer ses ise onu azarlayınca birden ayaklarım yerden kesiliyor. Sonrasında hatırladığım tek şey mide bulantısı ve rahatsız bir halde oturduğum araba koltuğu oluyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda ilk fark ettiğim şey karşı duvardaki kocaman kitaplık oluyor. Kitaplıktan taşıp diğer duvarın önüne kadar dizilmiş kitapları görünce şaşırıyorum. Sonra kendi yatağımda olmadığımı ve halsizliğimi fark ediyorum. Tedirgin bir halde doğrulup etrafa bakınırken şifonyerin üstündeki fotoğrafı görüyorum. Ecrin, Mısra ve Emre.

Sonra yumruklanan kapı ve Emre'nin alnıma dokunan soğuk parmaklarını hatırlıyorum. Gözlerim neredeyse yerlerinden fırlıyor. Hızla ayağa kalkınca başım dönüyor, bu yüzden

oturup birkaç nefes aldıktan sonra daha sakince tekrar kalkıyorum.

Birkaç adım ötedeki kapıyı aralayıp tedirgin adımlarla koridora çıkıyorum. Tam karşıda, kapısı açık duran odaya şöyle bir göz attığımda Emre'yi buluyorum. Onu görünce üstüme hem müthiş bir rahatlama hem de utanç biniyor.

Emre emlakçılarınkine benzeyen büyük, siyah bir patron koltuğuna bağdaş kurarak oturmuş, üzeri karmakarışık olan geniş çalışma masasına doğru eğilmiş bir şeyler yapıyor. Kapıya yaslanıp odasını inceliyorum. Burası eşyalarla dolup taşmış küçük bir oda. Pencerenin önünde uzay temalı çizimlerle dolu, siyah bir yatak örtüsünün serili olduğu yatağı var. Diğer tarafta duran ahşap renkli giysi dolabının üzerini pano gibi kullanıp taslak çalışmalarına benzeyen çizimleri asmış. Çalışma masası epey geniş. Üstündeki raflarda onlarca robot var. En üste dizdiği Transformers'ları, Buzz Işık Yılı'nı ve Wall-E'yi tanıyorum. Adını çıkaramadığım ama filmlerini hatırladığım ve ne olduğunu hiç bilmediğim bir sürü robot daha var. Alt raflarda muhtemelen kendi yaptığı çeşitli robotlar dizili. Diğer tarafta, dolabın yanında kalan duvarlardaysa sırt kısımları arkada kalacak şekilde dizilmiş küçük yığınlar halinde kitaplar ve eski CD'ler var. Yığınların üstünde kalan duvara raflar monte edilmiş ve üstleri ne olduğundan emin olamadığım şeylerin tıkıldığı şeffaf kutularla dolu.

"Pek gösterişli değil ha?" Emre'nin sesiyle ona bakıyorum. Bacaklarını aşağı indirmiş ve koltuğunu bana döndürmüş, gülümseyerek yüzüme bakıyor. "İyi misin?"

"Şey, neden buradayım?"

"Hatırlamıyor musun?" Zihnimi biraz daha yokluyorum ama pek bir şey bulamıyorum. Ayakta olmak da pek yardımcı olmuyor. Vücudumun her şeyi ezilip darbe almış gibi hissediyorum. Emre ayağa kalkıp yanıma geliyor. Elini alnıma

koyup dikkatli bir ifadeyle birkaç saniye bekledikten sonra arada ölçülü bir mesafe bırakıp "Hâlâ biraz ateşin var," diyor. "Mutfağa geçelim. Sen bir şeyler yerken ben de neden burada olduğunu anlatayım." Nazikçe kolumu tutup beni mutfağa yönlendirirken sesimi çıkarmıyorum. Tek istediğim ona yaslanıp öylece durmak olsa da önüme konan tarhana çorbasını yemek için zorluyorum kendimi.

"Öğlen seni aradım, sesin çok kötü geliyordu ve telefon birden kapanınca merak ettim. Ecrin'le sana bakmaya geldik. Çok ateşin vardı bu yüzden hastaneye gittik. İğne yaptılar, serum verdiler ve eve yolladılar. Ara sıra uyandın aslında ama ateşin çok olduğu için hatırlamıyorsun sanırım."

"Sayıkladım mı?" Evet, onca şeyin içinde bunu merak edeceğim. Diğerleri için daha sonra üzülebilirim.

"Efendim?" Emre de soruma şaşırmış görünüyor. Ciddiyetimi anlayınca dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe eğiyor ve ben heyecandan neredeyse kusmaya kalkıyorum! Aslında düşündüm de bu isteğin heyecanımla ilgisi olmayabilir. Tarhana çok güzel koksa da midem bir şeyler kabul edecek gibi görünmüyor. "Hayır."

"En iyi oyunculuğun buysa yandın sen. Kimseyi kandıramazsın."

Emre'nin bastırmaya çalıştığı gülüşü iradesinden kurtulup ortaya çıkıyor. Tatlı bir tavırla omuz silkip "Ben bir şey duymadım," deyince kaşığımı kenara bırakıp arkama yaslanıyorum. Onunla flört etmek istiyorum ama kendimi o kadar halsiz hissediyorum ki naz yapacak gücüm yok.

"Söyle işte."

Gerçekten kötü görünüyor olmalıyım. Emre'nin bana kıyamıyor gibi bir hali var. Yani umarım bu ifadenin sebebi kıyamamasıdır. Başına kaldığım için içten içe söyleniyorsa biraz üzülürüm. "Tamam. Ateşböceklerinden ve şemsiyeler-

den bahsettin. Söylediklerinden sadece bu kelimeler anlaşılıyordu."

"Sana güvenebilir miyim?"

Emre elini kalbine koyup sırtını dikleştiriyor. "Elbette prenses."

Yorgun bir gülüşle kaşığıma tekrar uzanıyorum. Çorba çok güzel kokuyor ama midem birkaç kaşıktan fazlasını alacak durumda değil. Mahcup bir bakışla tabağımı itiyorum.

"Yiyemeyeceğim."

"Yo, yiyeceksin." Emre kollarını göğsünde bağlamış, dimdik otururken tersler gibi konuşunca kendimi kötü hissediyorum. Şaka yaptığını biliyorum ama fazla hassasım şu an. Ağlamaya başlarsam bu kimsenin suçu olmaz ama yine de Emre'yi dehşete düşürmek istemem.

"Ecrin'le babaannen yok mu?"

"Ecrin eve gelene kadar yanında kaldı ama işe gitmesi gerekti. Bir iki saate gelir. Babaannem de salonda uyukluyor."

Onları işlerinden alıkoyduğumu yeni idrak ediyorum. Aslında benim için endişelenip kontrole geldiklerini de yeni idrak ediyorum. "Of! Kafam o kadar karışık ki teşekkür etmedim sana. Çok sağ ol Emre. Benim için endişelenmen çok hoş. Keşke beni evime götürseydiniz. Başınıza bela oldum böyle."

"Saçmalama," diyor hemen. "Sen arkadaşımızsın. Tabii ki seninle ilgileneceğiz. Mesela şu an sana çorbanı içireceğim."

"Ne?" Emre kaşığıma uzanıp sandalyesini yaklaştırıyor. Ben onu izlerken kaşığı kâseye daldırıp yüzümün önüne tutunca kafamı geriye çekiyorum. "Çek şunu." Gülüyorum ama Emre gayet ciddi görünüyor. "Emre. Yiyemem. Gerçekten. Midem alacak olsa kendim yerim zaten."

"Şşş. Seni biraz nazlayacağım, engel olma. Ağzını aç. Bekliyorum."

"Senin de işte olman gerekmiyor muydu?"

"İzin aldım." Bir kez daha ağzımı açmamı işaret edince açıyorum çünkü beni alıp hastaneye götürmesi, işinden izin alıp benimle ilgilenmesinden etkilendim ve mide bulantım aklımdan çıktı.

"Özür dilerim."

"Çorbanı içmediğin için mi? Sorun değil, bu bitecek." Bebek gibi çorbamı yerken Emre'nin yüzünü inceliyorum. Yanaklarında birkaç günlük koyu sakalı var. Gülümsemenin çok yakıştığı bir ağzı, güzel kahverengi gözleri, yüzüyle orantılı düzgün bir burnu var. Saçları gür ve kabarık. Ensesine doğru epey uzamış ve bir berbere ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?" Bakışlarımın hiç farkında değil gibi duruyordu, o yüzden sorusu karşısında birazcık mahcup oluyorum. Ama hasta olsam da ben hâlâ benim, utanıp sinecek halim yok.

"Hem de nasıl." Emre gülümsüyor ve uzatılan çorbayı yutmak için ağzımı açmayı düşünemiyorum. Yemem için uyarıldığımda ağzımı açıp kızaran yanaklarımı sevdiğim beye sunnunca bundan memnun oluyor.

"Sonunda yüzüne biraz renk geldi."

"Çorbadan," diyorum omuz silkerek.

"Tabii ki. Benim yakışıklılığımdan olacak hali yok ya." İkimiz de gizli gizli gülüşüyoruz. Emre bana çorbamı ve sonra da ilaçlarımı içiriyor. Salona geçmek için kalktığımızda omuzlarımı tutup beni koridorda diğer tarafa çeviriyor. "Sen uyurken bir şey yaptım. Bakmak ister misin?"

"Tabii," diyorum hevesle. Karnım doyduğu için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Başımdaki o korkunç ağrı azaldı ve ağzımdaki acı tat da kayboldu. Moral ve stresin hastalıklardaki rolünü herkes bilir. Benim moralim şu an zirvede. Emre Sezgin beni elleriyle besledi. Bir insanın iyileşmek için başka neye ihtiyacı olur ki?

Emre beni odasına yönlendirip patron koltuğuna oturtuyor. Koltuğun ne kadar rahat olduğunu görünce arkama yaslanıp yayılıyorum. "Sen uyurken ben de bununla uğraştım. Fazla amatör oldu ama vakit çok kısıtlıydı. Adını Ateşböceği koydum." Masanın üstündeki ufak robotu önüme uzatınca başımı çevirip ona bakıyorum. Üzerimden masaya doğru eğildiği için bana çok yakın. Ferah bir sabun kokusu ve hoş bir şeyler daha kokuyor. Dikkatimi robota vermeye çalışıyorum. Boyu ancak elim kadar. Ay Günlüğü serisindeki Iko'yu hatırlatan yuvarlak bir başlığı ve armut şeklinde bir vücudu var. Yüzünün üstündeki dijital kısımda gözlerinin olacağı yerde iki küçük kalp var ve altına kalemle tatlı, gülen bir ağız çizilmiş. Başının üstündeki, ipliklerden yapılmış sarı saçlar beni epey eğlendiriyor.

"Neden Ateşböceği?"

"Ateşböceklerinden hoşlanırım," diyor düz bir sesle. Bir kez daha başımı çevirdiğimde o da bana bakıyor ve yüzlerimiz arasındaki yakınlık kalbimi yerinden çıkarmaya yelteniyor! Ne badireler atlatıp da durmayan kalbim şu adamın bir bakışıyla darmaduman oluyor. Mantıklı mı bu?

Emre geri çekilip önüme bir cihaz koyarken ben kendime gelmeye çalışıyorum. "Buraya basıp bir şey söyle."

"Neden?"

"Ateşböceği'ni konuşturacağız." Söylemek istediğini anlayınca kayıt cihazının tuşuna basıp neşeli bir sesle konuşuyorum.

"Selam yakışıklı! Beni özledin mi?" Cihazı Emre'ye uzattığımda küçük bir kahkaha atıp elimden alıyor. İlaçlar etkisini göstermeye başlamış olmalı ki dakikalar geçtikçe kendimi daha da iyi hissediyorum. Hâlâ yorgunum tabii ama sersemliğimden sıyrıldım. "Saat kaç?"

"Dokuza geliyor." Gözlerim kocaman açılırken, "Sabah mı?" diye soruyorum.

"Hayır, akşam. Beren'i aramadık çünkü endişelendirmek istemedik ama istersen ara."

"Yok, iyi etmişsiniz. Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu yaptıklarınız çok kıymetli."

"Sen de kıymetlisin." Emre bunu o kadar içten söylüyor ki ona inanıyorum. Aşkın güzel bir arkadaşlıkla ellerime gelmesi beni mutlu ediyor. Emre'nin bakışlarını sadece arkadaşlığa yoracak kadar aptal değilim. Benimle ilgilendiğini görebiliyorum. Böyle tatlı ve nahif hareket etmesinden de çok hoşlanıyorum üstelik.

"Benim gitmem gerekiyor," diyorum üzülerek. "Beren sabah çok erken gelecek."

"Yalnız kalmasan daha iyi olur ama..." Endişesi karşısında içim eriyor. Elimi koluna koyup güven verircesine gülümsüyorum. "Kendimi iyi hissediyorum. İlaçlarımı da aldım. Eve gidip uyurum ve yarın iyi hissetmezsem Beren bana bakar."

"Yani... Sen bilirsin tabii ama burada kalabilirsin, biliyorsun."

"Çok teşekkür ederim ama sabah Beren beni bulamazsa endişelenir. Akşamdan haber verdiğimde daha çok endişelenir."

"Tamam. O zaman seni bırakırım." Emre'nin isteksizliği karşısında öyle mutlu oluyorum ki neredeyse her şeyi boş verip şuracığa uzanacağım. Ama hasta halimle bu evde kalıp da bir kusma ya da ishal krizi geçirmekten biraz korkuyorum. Antibiyotiklerin bende böyle etkileri var çünkü.

"Babaanneni de görseydim."

"O sabahları çok erken uyanır, akşam da namazdan sonra uyuklar durur. Şimdi uyandırmayalım. Yalnız daha sonra teşekkür için bekler, gelmezsen gözünden düşersin söyleyeyim."

"Buna izin verecek değiliz," deyip ayağa kalkıyorum.

Emre şişme montumun önünü sıkıca kapadığımdan emin olduktan sonra beni aşağı indiriyor. Gelmesine gerek olmadığı-

nı söylesem de benimle beraber taksiye binmekte ısrar ediyor. Mahalleden çıkmadan önce manavın önünde mola veriyoruz. Emre arabadan inip birkaç dakika sonra elinde mandalinalar ve portakallarla geri dönüyor. Bana vitaminlerle ilgili bir nutuk çekip beni güldürecek şeyler anlatırken yol hemencecik bitiyor. Vedalaşıp evime çıktığımda halsiz bedenim ve ağrıyan eklemlerime rağmen kendimi çok iyi hissediyorum. Teşekkür için Ecrin'i aradığımda böyle bir arkadaşlık yakalayabilmiş olmanın mutluluğunu da ayrıca yaşıyorum. İki tane portakal yedikten sonra kanepeye uzanıp bugünü düşünüyorum. Aileden olmayan birilerinin benim için bunları yapmış olmasına öyle duygulanıyorum ki yine gözlerimden yaşlar düşüyor. Uyuyakaldığımda Emre'nin saçlarımı okşayan parmaklarını hissediyor, kulağıma *Ateşböceği* diye fısıldadığını duyuyorum.

Uyan artık Ateşböceği, etrafta ışıldamadığın günleri hiç sevmiyorum.

13. Bölüm

"Hayaller ve Mucitler"

Pazartesi sabahı Beren eve kalın kıyafetleri ve küçük valiziyle ışık saçarak girerken ben çatallanan sesim, silmekten kızaran burnum ve omuzlarıma sardığım kocaman örgü battaniyemle karşılıyorum onu.

"Vay, uyanıksın," diyor Beren atkısını ve montunu çıkarırken. Sesinden akan neşe beni şaşırtıyor çünkü genelde bu kadar coşkulu görünmez.

"Hoş geldin." Kuzenim bana dönüp de halimi görünce hemen ciddileşiyor. Ayaklarının dibinde biriken atkı, şapka, yolculuk sırasında içini doldurduğu poşetler ve diğer şeyleri eline alırken, "Hasta mısın?" diye soruyor.

"Burada ölüyor olsam bile önce onları kirli sepetine atar sonra bana ilk yardım uygularsın değil mi?"

"Neyim ben? Düzen manyağı mı?"

Buz gibi elini alnıma koyup ateşimi kontrol ederken dünyanın en bariz cevabını veriyorum. "Evet."

"Saçmalama Defne. Neyin var?"

"Biraz üşütmüşüm, iyiyim."

"Neden aramadın? Hemen gelirdim."

"Gerek yoktu ki, Emre benimle ilgilendi." Son cümleyi sesime muzır bir tını katarak söylüyorum. Salona geçmek için döndüğümde Beren arkamda hareketleniyor.

"Ne? Dur, şunları atıp geliyorum."

Mırıldanarak koltuğa çöküyorum. "Düzen manyağısın işte..." Dün bütün gün baygın bir halde uyuduğum için gece pek uyuyamadım bu yüzden yastığımı, battaniyelerimi ve ıhlamurumu alıp kanepede televizyon izleyerek uyukladığım, Emre'nin tatlılığını düşünüp keyiflendiğim bir gece geçirdim. Beren'in duşa girdiğini duyunca telefonumu elime alıp Sarı Puantiyeli Şemsiye hesabıma giriyorum. Canım biraz Emre'ye sataşmak istiyor ama bunu gizliden gizliye yapmayı bazen daha çok seviyorum. Sahte hesabımın imzası altındayken söyleyemeyeceğim hiçbir şey olmuyor.

@saripuantiyelisemsiye: Selam yakışıklı. Ara sıra bana bir kalp falan atsan diyorum. Sıradan hayatıma heyecan katsan, durağan ruh halimi bir şelaleye çevirsen, sana olan aşkımı bir görsen falan... Güzel olmaz mı sence de?

Daha telefonu elimden bırakmadan mesajımın altında göz işareti belirince ayaklarımı bacaklarımın altında toplayarak oturuyorum. Cevap verdiğini gösteren yazı ortaya çıkınca elimi ağzıma bastırıp heyecanlı bir ses çıkarıyorum.

@emresezgin: Günaydın puantiyeli kız. Rüyanda beni mi gördün?

@saripuantiyelisemsiye: Uyurken, uyanıkken, baktığım her yerdesin sen... Nasıl romantizm ama? Şaire döndüm sevdandan, buluşmak ister misin?

@emresezgin: Tanımadığın adamlarla buluşmamalısın, ya bir katilsem?

@saripuantiyelisemsiye: Bu ilişkideki tehlikeli kişi benim yakışıklı. Bana nasihat vereceğine arkanı kollasan iyi edersin.

@emresezgin: Öyleyse seni engellemeli miyim?

@saripuantiyelisemsiye: Bunlar beni senden ayırmaz. Önüme çıkan yokuşlar olur ancak, biliyorsun.

Emre cevaben sadece gülen bir yüz atıyor. O ifadenin yansımasını yüzümde görebilirsiniz şu an. Beren içeriye geldiğinde duş almış olduğunu fark ediyorum. Üzerine en sevdiği eşofmanını ve ninja kaplumbağalı uzun kollu tişörtünü giymiş. Nemli olduğu için rengi koyulaşan sarı saçlarını güzelce toplamış. Şu yıkık halimin yanında bu kadar temiz pak görünmeye hiç utanmamış anlaşılan.

"Dökül bakalım." Kanepenin diğer ucuna oturup ayaklarını bacaklarımın üstüne doğru uzatıyor. Kucağına da bir yastık sıkıştırınca ben de arkama yaslanıp ağzımı açıyorum.

"Cumartesi akşam Emre ve Ecrin geldi." Beren kaşlarını kaldırınca ona sevimlice gülümsüyorum. "Birden gelişti, yoksa senin yokluğunda olmasını planlamadım." Asla yapmam çünkü böyle bir şeyi. "Güzel vakit geçirdik ama ben sanırım bir ara üşütmüşüm. Sadece markete gittim aslında. Öncesinde temizlik yaptığım için terli mi çıktım nasıl oldu bilmiyorum ama ertesi sabah ateşlenmişim. Emre aramış." Burada duraksıyorum çünkü Emre aramış! *Bunu nasıl daha önce fark etmedik merkez?*

"Ee?" Beren'in uyarısıyla devam edip dün olan her şeyi anlatıyorum. Beren onu aramadığım için biraz kızıyor ama yanına sokulup da Emre'yle geçirdiğimiz tatlı anları, benim için endişelenmesini, bana çorba içirmesini anlatınca yumuşuyor.

"Umarım aranızda güzel şeyler yaşanır. Yine de beni aramalıydın Defne. Kimsesiz gibi neden yeni tanıştığın insanlar ilgilensin ki seninle? Ben varım burada."

"Endişelendirmek istemedim işte. Hem belki bu sayede evleneceğim Emre'yle. Belki baygınken çok güzel görünüyordum. Huysuzluk etme." Beren'in kaşları bir kez daha çatılıyor. Beni yalnız bıraktığı için kendini kötü hissettiğini biliyorum

ve ne söylesem de içten içe bunun canını sıkmasını engelleyemem o yüzden farkında değilmiş gibi davranıyorum.

Beren'e Uludağ'da neler yaptığını soruyorum. Başta anlatmak istemiyor ama sonra zorlayınca harika bir hafta sonu geçirdiğini itiraf ediyor. Onun adına çok sevindiğimi belli ederek her şeyi soruyorum. Öğlene kadar kanepede oturup bir şeyler atıştırarak muhabbet ediyoruz. Beren bana annesinin özel kış çayından yapıyor. Öğleden sonra gitmesi gerektiği işinden de izin alıp yanımda kalıyor ve ilgisini bana yöneltiyor.

Yorgun olduğu için evde kaldığını söylese de ben hasta olduğum için işe gitmediğini biliyorum çünkü Beren asla yorgunluğu bahane ederek işten kaçmaz. Duygusallığını neden böyle gizlemeye çalıştığını anlamıyorum. Bir çocukluk travması falan olmadığına da eminim. Sanırım bazen doğuştan gelen karakterimizi değiştirmemiz pek mümkün olmuyor. O mesafeli ve ketum birisi ama bu onun duygusuz, ilgisiz biri olduğu anlamına gelmiyor. Sadece ilgilendiğini anlamak için onu tanımanız gerekiyor, hepsi bu.

Akşama doğru Beren'le mutfağa girip güzel bir akşam yemeği için kolları sıvıyoruz. İlaçlarımı içip iyice dinlendiğim için kendimi epey iyi hissediyorum. Ben krep yaparken Beren birkaç saat önce sosladığı tavukları kızartıyor. İçine soğan, kapya biber ve bezelye koyup yaptığım kreplerin içine doldurarak bohça gibi kapatıp borcama diziyor. Ben de üstlerine beşamel sos ve kaşar peyniri koyuyorum. Yanına da bol malzemeli bir salata ve yayla çorbası yapıyoruz. Fırındaki tavuklu kreplere iç çekerek bakıp tezgâhı toparlayan kuzenime dönüyorum.

"Ecrin ve Emre'yi de çağırsana. Bana baktıkları için teşekkür edersin."

"Olur, bir ara çağırırız." Beren'in arkasından yanaklarımı şişirip tekrar deniyorum.

"Çok güzel yemekler yaptık, şimdi çağırsana."

"O kadar istiyorsan kendin çağır."

[illegible] "Ben [illegible] [illegible] [illegible]

"Serserilik anlayışın çok tatlıymış. Harika bir akşam yemeği yapıyoruz. Emre'yi seni bize getirmesi için ikna etmeye ne dersin?"

"İkiniz kirli emellerinizi benden uzak tutun çünkü ağlayarak *Tutunamayanlar* okumam lazım. Bir de kitabın ne anlattığını anlamak için eş zamanlı olarak onlarca inceleme metnini de okumaya çalışıyorum. Senden de abimden de nefret ediyorum ama sorumluluk sahibi biri olduğum için seni aramam gerektiğini düşündüm."

Arkada karıştırılan kâğıt sesleri duyulduğu için ısrar edecek yüzü bulamıyorum. Dolabın kenarındaki mutfak havlusunun ucuyla oynarken, "Peki," diyorum dudak bükerek.

"Sadece abini yollasan olmaz mı?"

"Defne Bilger, sen korkunç bir arkadaşsın."

"Sevdalı bir arkadaşım ben."

"Çok istiyorsan abimi kendin ara. Kapatıyorum. Olric beni bekliyor."

"Tamam. Teşekkürler aradığın için. Görüşürüz." Telefonu kapatıp Beren'e dönüyorum. "Neden kimse bana yardımcı olmuyor?"

"Neden Emre sonunda sana ilgi göstermeye başlamışken onu aramaktan çekiniyorsun?" Bu haklı soru karşısında somurtarak mutfaktan kaçıyorum. Telefonu elime alıp birkaç kez salonu turladıktan sonra kendimi ikna edip Emre'nin ismine dokunuyorum. Sonuçta beni ilk arayan oydu değil mi? Baygın olduğum için konuşamamıştım ve nezaketen aramaya geri dönmeliydim.

Arama üçüncü çalıştan sonra yanıtlanıyor. "Selam." Emre'nin sesini duyunca yüzüme kendiliğinden yerleşen büyük gülümsemelere alıştım artık. Kontrol etmeye çalışmıyorum.

"Selam, nasılsın?"

"Şirketteyim ve muhtemelen tüm gece burada olacağım için pek mutlu olduğum söylenemez. Yoğunluktan arayamadım seni, nasıl oldun?"

"Çok iyiyim, teşekkürler. Yarı zamanlı bir eleman için çok fazla çalışmıyor musun?"

"Tam zamanlı elaman olmak için çok fazla çalışıyorum diyelim."

"Hayalin bu mu? İyi bir şirkette iş sahibi olmak mı?"

"Bu bir hayal değil. Bu bir gelecek hedefi. Benim hayalim bir şeyler üretmek, icat etmek ve bunu insanlara sunmak."

"Yani hayalin bir mucit olmak?" Yumuşak bir gülüş kulaklarıma doluyor. Bu sesle iç organlarımın pelteye dönüştüğünü söyleyebilirim ama bunu kanıtlayamam.

"Senin hayalin ne?" Aslında bunu zaman zaman düşünüyorum ancak bir hayal olarak anlatabileceğim amaçlarım olup olmadığından emin değilim. Süslü bir şeyler uydurmayı bir saniyeliğine düşünsem de dürüstlüğü tercih ediyorum.

"Bilmem. Ben gelecek hakkında fazla düşünmüyorum sanırım. Anı yaşamayı ve insanları gülümsetmeyi seviyorum, hepsi bu."

"Yapma, senin hayalin olmadığına asla inanmam. Neden sosyal hizmetler okuyorsun?"

"Bir sebebim var ama daha önce kimseye söylemedim. Sana söylersem özel birisi olursun. Bunu istediğine emin misin?" Soruyu gülümseyen bir sesle, muziplik peşinde biri gibi soruyorum ama aslında çok heyecanlı ve beklenti doluyum. Emre düşünür gibi bir ses çıkarıyor. Kalbim çarparak cevabını bekliyorum.

"Sanırım bunu kaldırabilirim."

"Peki." *Hiç önemli değilmiş gibi söylüyorum ama bu en önemli şey merkez. Kayıtlara geçilsin lütfen.* "Lisede bir yetiştirme yurduna gitmiştik. Oyuncaklar ve kıyafetler götürmüştük ama çocuklar onlarla hiç ilgilenmemişti. Tek istedikleri bizimle oyun oynamaktı ve onlara dair en ufak sorumuz, ilgimiz akıllarını başlarından alıyordu. Bizi gördükleri için o kadar mutlu olmuşlardı ki o günden sonra oraya daha sık gittim ve çocuk-

larla ilgilenmenin hem kendim hem de onlar için yapılabilecek en güzel şey olduğunu düşündüm sanırım. Bilmiyorum."

"Yani senin hayalin çocukların yüzünü güldürmek," diyor Emre yalın bir sesle. "Bunun ne kadar değerli olduğunun farkında değil misin?"

"Bunun bir hayal olduğunu sanmıyorum. Sadece... Ne bileyim. İyi bir ailede doğdum ve bu şansa sahip olmayanlar için yapabileceğim çok az şey var." Bunları daha önce düşünüp düşünmediğimi bile bilmiyorum ama kelimeler ağzımdan kolayca dökülüyorlar.

"Sen çok güzelsin biliyor musun?" Bunu o kadar içten söylüyor ki nefesim kesiliyor. "Dış görünüşünden bahsetmiyorum. Yani, elbette *çok güzelsin.*" Utangaç gülüşünü duyunca elimi kalbimin üstüne koyup nefesleniyorum. "Ama ben görünüşünden bahsetmiyorum. Sen çok güzel bir *insansın* Defne. Ailesi olmayan insanları bu kadar önemsemene hayranlık duyuyorum. Biliyor musun, ben annemle babamı kaybettiğimde on üç yaşındaydım. O güne dek annesi olmayan diğer çocukları hiç düşünmemiştim. Yaşadıklarımdan öğrendiğim kadarıyla iyi bir aileye sahip olup diğerleri için kalbinde anlayış taşıyan çok az insan var. Bir hayalin olmadığına inanmıyorum. Sen de inanma. Bazen farkında bile olmadığımız gizli hayallerimiz vardır. Onları bulacağına eminim."

Aramıza tatlı, nahif bir sessizlik doluyor. İkimiz de diğerinin orada olup olmadığını sorma ihtiyacı duymadan susuyoruz. Sonunda konuştuğumda sesim titriyor.

"Emre... Yarın benimle reçel yapılığımız çocukları görmeye gelmek ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden avuçları arasındaki kalbimin üstüne çiçekler serperek veriyor cevabını.

"Çok isterim."

14. Bölüm

"İşe Yaramayan Yetenekler"

Salı sabahı güne epey erken başlıyorum. Uyanır uyanmaz hızlıca bir şeyler atıştırıp hazırlanmak için odama geçiyorum. Elbiselerime hiç bakmadan dolabımdan açık renk bir kot pantolon ve gülkurusu örgü kazağımı çıkarıyorum. Kazağı kotun içine sokup üstlerden çekiştirerek daha salaş görünmesini sağlayıp en sevdiğim botlarımı giyiyorum. Teyzemin doğum günümde elleriyle örüp hediye ettiği kırık beyaz beremi uzun fönlü saçlarımın üstüne geçirip kollarını kıvırdığım kazağıma uygun bilekliklerle bileklerimi süslüyorum. Çiçek kokulu parfümümü sıkıyor, hafif makyajımı kazağımın rengine uyan bir rujla tamamlayıp okula gitmeden önce aynanın karşısında kendime başparmaklarımı gösteriyorum.

Sabahki derslerim bitmek bilmiyor. Okuldan sonra Emre'yle buluşacak olmamız beni aşırı heyecanlandırdığı için günü kendi içimde bu heyecanı yaşayarak sessizce geçiriyorum.

"Defne, aramızda mısın?" Arkadaşım önüme dumanı tüten bir çay bırakırken karton bardağa neredeyse sarılıyorum.

"Otobüsle yapacağım uzay seyahatimi planlıyorum." Burak karşıma otururken genişçe sırıtıyor. "Yanına birkaç bidon benzin alsan iyi edersin. Oralarda benzin istasyonu bulacağını sanmıyorum."

"Havada süzülürken benzine neden ihtiyacım olsun ki?"

"Otobüsün yönünü bulması için?"

"Bunu hayal gücüyle yapabileceğime inanıyorum."

"Senin hayal gücünün her şeyi yapabileceğine eminim." Burak, Tuğba'ya da bir bardak uzatırken grubun kalanı da masama doluşuyor. Çoğumuz geçen yıldan beri Dilek Gönüllüleri kulübündeyiz ve çoğu sevdiğim insanlar, hatta birkaçı espri anlayışımı kabul bile ediyor. Bu yüzden onların yanında rahat ve konuşkan olabiliyorum. *Her zaman böyle olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun merkez. Sana insan ilişkileriyle ilgili sorunlarımın detaylı raporunu vermiştim.*

"Neden kıpırdanıp duruyorsun?" Sürekli kontrol ettiğim telefonumu sakince masaya bırakıp Tuğba'ya dönüyorum.

"Kıpırdamıyorum."

"Defne her zaman kıpırdanıp durur," diyor Mete. Grubun çoğunu sevdiğimi söylemiştim ya, bu çocuk sevmediğim yüzde yirmilik dilimde yer alıyor. Dudağımı itip dişlerimi göstererek çirkin bir surat yaptığımda Mete tiksinir gibi bakıp önüne dönüyor. Bu adamın böyle bir kulüpte ne işi olduğunu anlayamıyorum.

Burcu yanıma oturup avcundaki çubuk krakerlerden ikram ediyor. "Etkinlikte ne kadar topladın?"

"Umduğumdan çok daha fazlasını." Bunu bir parça gururla söylüyorum. Sevdiğim beyin reçellerini satarak topladım bu parayı millet!

"Ben de çok daha azını."

"Sana o çirkin bebekleri satamayacağını söylemiştim." Burcu, Mete'nin olduğu tarafa sırtını verip bana dönüyor. Dudaklarını hareket ettirerek *gıcık* dediğinde başımı sallıyorum.

"Boş versene. Sonuçta bu yardım etkinliğiydi. Çabalamış olman önemli. Hem bebeklerin de gayet güzeldi." Burcu kendi ördüğü bebekleri satmaya çalışmıştı ama anlaşılan çocuklar artık böyle şeylere pek değer vermiyorlar.

"Öyle tabii. Ne diyeceğim, senin reçellerden aldık Sevda'yla. Tadı harikaydı. Sen mi yaptın?" Yüzüme alık bir ifade yayılıyor hemen.

"Hayır, bir arkadaşım yaptı."

"Neden delirmiş gibi sırıtıyorsun? Bir dakika," Burcu doğrulup bana sokuluyor. Kızların olduğu bir yerde romantizm hissedildiği an bu alık sırıtış tüm suratlara yayılır. Burcu'yla birbirimize aynı salak ifadeyle bakarken Tuğba kafasını aramıza sokuyor ve onlara biraz Emre'den bahsediyorum. Yanaklarımın kızarmasından, ondan bahsederken utanmamdan öyle keyif alıyorlar ki Emre aradığında ikisi de kulaklarını telefona dayamak isterken kafaları birbirine çarpıyor.

Onların şaşkınlığından faydalanıp aralarından sıyrılıyorum. Emre bir saat sonra gideceğimiz yerin yakınlarındaki metro durağında olacağını söyleyince ben de arkadaşlarımla vedalaşıp okuldan çıkıyorum. Metroya girmeden önce çocuklara vermek için çikolatalar ve şekerler alıp yola koyuluyorum. Durağa geldikten beş dakika sonra Emre karşımda beliriyor.

"Birimizin arabası olmalıydı." Onun elinde de poşetler var ve yaklaşırken ellerini hafifçe kaldırıyor.

"Kendine bir araba icat etmelisin. Sadece benim sesimle çalışmalı."

"O zaman sen olmadan arabayı çalıştıramam."

"Amaç o zaten," deyip göz kırpıyorum. Emre kendi poşetlerini tek eline alıp benimkilere uzanıyor ama gerek olmadığını söylüyorum. "Kaslı kollarınla beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece poşet taşıma yeteneğimi göstermek istemiştim." Oyuncu bir tavırla iç çektiğinde kıkırdıyorum.

"Başka yeteneklerin de var mı?"

"Baloncuk sesi çıkarabiliyorum."

"O ne be?" Küçük bir kahkaha attığımda Emre dünyanın en saçma taklidini kusursuz bir şekilde yaparak beni daha çok güldürüyor.

"Peki, senin yeteneklerin neler?"

"Kulaklarımı oynatabiliyorum." Emre durup bana dönüyor.

"Cidden mi? Bakayım."

"Şu an oynatıyorum."

"Kulakların görünmüyor ki." Omuz silkip yürümeye devam ediyorum. "Eh, şansına küs."

"Ama ben sana baloncuk sesi çıkardım." Küçük bir çocuk gibi sızlanınca gülüyorum. O kadar tatlı bir adam ki keşke suratını yiyebilsem.

"Başka bir yetenek. Şarkı söyleyebilirim."

"Onu biliyorum." Kafeden çıkarken yaptığım işgüzarlık aklıma gelince kızarıyorum. Yan yana yürümemize rağmen Emre yüzümdeki renk değişikliğini hemen fark ediyor. "Başka bir yetenek, kızarıyorsun."

"Başka bir yetenek, yakışıklısın," diyorum birden. Tatlı, kısık bir kahkaha atıyor.

"Başka bir yetenek, çok sevimlisin."

Ağzımdan puflamaya benzer bir ses çıkıyor. "Başka bir yetenek, paslarımı sürekli kaçırıyorsun."

"Başka bir yetenek, hiç utanman yok."

"Başka bir yetenek, çok utanman var."

"Böyle bir cümle yok," diyor yüzünü buruşturarak. Poşetlerimi hafifçe oynatıp acıyan ellerimi rahatlatıyorum.

"Kim karar veriyor buna?"

"Dil bilgisi kuralları?"

"Ben anarşik bir insanım. Kurallara gelemiyorum." Emre buna uzun uzun gülüyor. Bu haldeyken yanında yürümek benim için çok zor çünkü her an ayaklarım birbirine dolanıp yere kapaklanabilir.

Yurdun kapısına geldiğimizde bekçiye selam verip Nermin Hanım'ın geleceğimizden haberi olduğunu söylüyorum. Buraya sık sık geldiğim için bekçi kontrol etme gereği duymadan bizi içeri alıyor. Aslında bu kurumlarda işleyen bazı prosedür-

ler vardır, öyle önüne gelen istediği zaman içeri giremez. Yurdun müdürü Nermin Hanım bir aile dostumuz olunca, burada gönüllü olarak çocuklarla ilgilenmeme izin verdi. Bu yüzden sık sık ziyaret edebildiğim bir yer.

İçeri girerken kapıda öğretmenlerden Tülay Hoca'yla karşılaşıyoruz. Çocukları oyun salonuna getireceğini, orada bekleyebileceğimizi söylüyor. Yolu bildiğim için Emre'yi salona ben götürüyorum. Ana sınıfına benzer, oyuncaklar ve küçük masa sandalyelerle dolu bir salona giriyoruz. Emre etrafı dikkatle izlerken durgunlaşıyor. Poşetlerimi yere bırakıp birkaç saniye ses çıkarmıyorum ama daha fazlasına dayanabildiğimi söyleyemem.

"Ne düşünüyorsun?"

"Buradaki çocukları düşünüyordum," diyor yalın bir sesle. Yüzü söylediği şeyden çok daha fazlasının olduğunu düşündürüyor ama sormuyorum. Ailesiyle ilgili hassasiyet derecesini bilmediğim için onu istemeden kırmak ya da rahatsız etmekten çekiniyorum. Ben de durgunlaşıp bakışlarımı ayaklarıma dikince Emre konuşuyor. Dudağının kıyısında neşeden uzak, buruk bir gülücük var.

"Genelde böyle anlarda aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu sorarlar."

"Bu korkunç bir şey. Neden sorayım ki?"

"Nasıl öldüklerini de sormuyorsun."

"Seni rahatsız etmek istemiyorum." Endişelenip biraz panikle ekliyorum. "Duyarsız biri gibi mi göründüm?"

Sorum Emre'yi şaşırtıyor. Kaşları havalanıp ciddiyetimi sorgular gibi baktığı bir andan sonra başını sallıyor. "Hayır, hayır. Sadece..." Konuşmak ister gibi bir hali yok ama yine de söyleyeceklerini tutamıyor. "Genelde insanlar böyle şeyleri öğrenmek ister. Kendilerini yerime koyup nasıl bir dram yaşadığımı anlamaya çalışırlar. Bazen bunu yaparken kırıcı olurlar... Biliyor musun Defne, sen böyle bir konuda kimseyi incitmeyecek birine benziyorsun."

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onu asla bilerek incitmeyeceğimi haykırmak istesem de konuşmayı bir trajediye sürükleme taraftarı değilim. Böyle bocaladığım anlarda, heyecanlanınca ya da utanınca bunu belli etmemek için o kadar çabalarım ki aptal biri gibi görünürüm. Bu yüzden kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. "Şey, bu tuhaf çünkü genelde patavatsız olduğumu söylerler."

Emre duruşunu değiştirip o durgun halinden sıyrılıyor ve ellerini kamuflaj montunun ceplerine koyuyor. "Ama sevimli bir patavatsızsın."

"Ha ha, prenses gibiyim ben." Başını eğip güldüğünde gür saçları öne dökülüyor. Elini onların arasına atıp tarayarak geriye ittiğinde nasıl kafasını alıp göğsümün ortasına bastırarak ağlamaya başlamadım inan bilmiyorum merkez.

Çocukların kendilerinden önce sesleri salona ulaşıyor. Dört altı yaş arası çocuklar içeri girip de beni gördüklerinde hep bir ağızdan adımı haykırıp üzerime koşuyorlar. Bir saniye sonra küçük eller ve kollar tarafından sarmalanmış bir halde yerde oturuyorum.

Kollarımı kucağımdaki çocuk yığınının etrafına sarıp neşeli bir sesle bağırıyorum. "Ekip, n'aber?"

Selamlaşmamızı hep bir ağızdan tamamlıyorlar.

"*İyiiiiyiiiizzz meeeerkeeeez.*"

Başımı kaldırınca Emre'yle göz göze geliyorum. Bakışları kendimi utangaç hissettiriyor bu yüzden hemen çocuklara dönüyorum. "Bugün atçılık oynayabilelim diye size harika bir at getirdim." Hepsinin gözleri kocaman açılıyor. Ellerinden kurtulup Emre'ye kalkmama yardımcı olması için elimi uzatıyorum. Elimi kavrayıp beni yukarı çektiğinde kalp atışlarım hızlanıyor. Çocukların içinde bütün iyi niyetiyle bana yardımcı olan bir beyefendiye karşı daha metanetli olmalıyım aslında ama böyle şeyler benim için kolay değil. Bir omzunu tutup yanına geçerken "İşte atımız," diyorum. "Emre!"

"Ama o bir insan?" Batuhan'ın sorusunu diğerleri de küçük kafalarını sallayarak destekliyorlar.

"Sevgili Emre," diyorum oyuncu bir tavırla. "Bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı?"

"En büyük yeteneğimden bahsedeceğim. Henüz sana söylemediğim bir şey."

"Hiii! Neymiş?" Çocuklara doğru baktığımda heyecanla kıpırdanıyorlar.

"Ben çok iyi at taklidi yaparım. Sırtıma binip denemek ister misin?" Tam evet diye haykıracağım sırada çocuklar zıplayarak binmek istediklerini bağırıyorlar. Oyuna kendimi kaptırıp çocukları bir saniyeliğine unutmuş olabilirim. *Kesin duyarsız olduğumu düşünüyor ya!*

Sonrasında çocuklarla oyuna dalıyoruz. Ben onları kucağıma alıp döndürürken, kızların saçlarını örüp erkeklerle parmak güreşi yaparken, Emre de her birini sırtında, omuzlarında gezdirip çocukları uçak yaparak havada döndürüyor. Ara sıra ona bakıp hayranlıkla iç çekmekten kendimi alamıyorum. Çocuklara çok düşkün olup gördüğü her çocuğa çığlıklar atarak koşan biri değilim ama onları seviyorum. Özellikle buradaki çocukları. Başka hiçbir yerde, hiç kimse benim dünyanın en iyi kızı olduğumu düşünüp buna yürekten bağlanmaz ama buradaki çocuklar buna inanıyorlar. Onlara şefkat gösteren herkesi sevgileriyle ödüllendiriyorlar ve bu müthiş bir şey. Emre'yi onlarla görmeninse benim için anlamı çok büyük.

Onları iyice yorduktan sonra hep birlikte oturup aldığımız çikolataları yiyoruz. Emre yere çökmüş, kucağında benimkine benzeyen sapsarı saçlarıyla güzeller güzeli bir çocuk olan Öykü oturuyor. Emre'ye attığı hayran bakışları kaçırmam imkânsız çünkü o bakışları iyi tanıyorum.

"Defne, bize şarkı söyler misin?" Beyza'nın tatlı isteğini duyan çocuklar da kafalarını hızlı hızlı sallıyorlar. Onlara öğrettiğim bir sürü şarkı var ama aklıma doluşan sözler hiçbiri-

ne ait değil. Çocuklar anlamadan Emre'ye sataşmak ve biraz muzırlık etmek için bildiğim iyi bir şarkı var. Gizemli olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle Emre'ye bakıyorum. Öykü'nün saçlarıyla oynarken bana bakıp kaşlarını kaldırıyor.

"Bana eşlik etmek ister misin?"

"Bu seferlik dinlemeyi tercih edeceğim."

"Ha, başka seferlerimiz de olacak yani?" Yerimden kalkıp telefonumdan aklımdaki şarkıyı açıyorum. Geniş bir halka şeklinde oturan çocukların ortasındaki boşluğa geçip Emre'nin yüzünü göreceğim şekilde durarak telefonu mikrofon gibi ağzıma doğru tutuyorum.

Murat Boz'la aynı anda, Emre'ye bakarak şarkıya girdiğimde çocuklar el çırpmaya başlıyorlar.

"*Kalmadı tahammülüm gücüm göz göre göre tükeniyorum. Mecnun misali pervaneyim ama gün be gün soluyorum.*" Emre'nin alnında çizgiler beliriyor. "*Hastayım sana, ben tescilli vurgununum, küt küt atıyor bu kalbim gönül tutuklunum!*" Göz kırpıp omuzlarımı hareket ettirerek şarkımı söylerken Emre sözleri kavrıyor. Alt dudağını ısırıp yüzüme baktığında heyecanın ağırlığını boğazımda, göğsümde hissediyorum. Bu şarkının tam benlik bir itiraf olduğunu düşündüğüne neredeyse eminim.

"*Püfle üfle yanıyorum, mum gibi alev alev eriyorum, hanidir bu gönül divanem senin için için için tütüyorum.*" Yüzünü kucağındaki kızın saçlarına bastırıyor ama sarsılan omuzlarından ne kadar eğlendiğini görebiliyorum. Ayağa kalkan çocuklardan birinin elini tutup dans ederken bağırarak şarkımı söylemeye devam ediyorum.

"*Kaşına gözüne boyuna posuna yavrum tü tü tü tü maşallah! Bi' hayli özenip bezenip yaratmış seni Allah!*" Tekrar bana bakıp başını iki yana sallayarak muhtemelen deli olduğuma dair bir şeyler mırıldanıyor. *Aşkın bir çılgınlık hali olduğunu söyleyen biriyle tanışmıştım. Bu kadar haklı olduğunu kim bilebilirdi ki merkez?*

"Endamın aman yakıyor yeri göğü tü tü tü tü maşallah, sabrın sonu selamettir benimsin inşallah!" Araya giren melodiyle birlikte kalçalarımı sallayarak dans ederken çocuklar da bana eşlik ediyor. Birkaç tanesi Emre'nin sırtına, kollarına asılsa da onun dikkati tamamıyla benim üzerimde.

Şarkının sonlarına doğru Emre'ye yaklaşıp önünde diz çöküyorum. Öykü'yle oynamak için gelmiş gibi davranıyorum ama asıl derdim Emre'ye daha yakından bakıp şarkının son sözlerinin hiç de gülünecek bir şey olmadığını anlamasını sağlamak.

"Fazla naz âşık usandırır ya, hafife alma beni," diyorum *Murat Boz'la birlikte. "Elini çabuk tut acilen bence kaçırma beni!"* Son nakaratı çocuklarla beraber bir sürü uyumsuz söz ve yanlış kelime eşliğinde söylerken hepimiz kıkır kıkır gülüyoruz. Şarkı bittiğinde Emre'ye bakıp ellerimi iki yana açıyorum. O da başını sallayarak bakışlarını Öykü'nün ellerini tutan ellerine çeviriyor.

Hâlâ mı olmaz vicdansız! Daha ne yapsın bu kız?

Yuvadan ayrılışımız biraz sancılı oluyor. Çocuklar bizi bırakmak istemiyorlar. Bu da Emre'yi etkilemiş olmalı ki çıktıktan sonra epey sessizleşiyor. Beraber yürürken "Çok mutlu oldular," diyorum bir şey söyleme ihtiyacıyla.

"Evet, ben de çok iyi hissettim kendimi. Ecrin'le de gelmeliyiz buraya." Tekrar gelmek istemesi beni o kadar mutlu ediyor ki en büyük gülümsememi ortaya çıkarıyorum.

"Olur tabii." Şarkım hakkında bir şey söylemesini çok istiyorum ama söylemiyor. Benim de bir sınırım olduğu için kendim sormuyorum. İstiyorum ki Defne Bilger sana sevdalandım desin. Tutsun kolumdan çeksin kendine... Sonrasını hayal edemeyeceğim çünkü sapıtıyorum sonra.

"Eve mi gideceksin?"

"Evet. Sen?" Emre ellerini cebine atıp yaylanıyor. Ben kaldırımda durduğum için aramızdaki boy farkı daha az görünü-

yor şu an. Yine de Emre'nin bana bakması için başını eğmesi gerekiyor.

"Ben işe döneceğim. Bu aralar iş de okul da çok yoğun."

"Sesimle çalışan araba işini bir düşünmelisin."

"Üzerinde çalıştığım bir araba var ama ses sistemini düşüneceğim, teşekkürler."

"Peki, öyleyse görüşürüz."

"Görüşürüz." İkimiz de arkamızı dönmek için bir harekette bulunmuyoruz. Birbirimize bakıp utangaç gülücüklerle tekrar vedalaştıktan sonra geri geri yürüyerek metroya giriyorum. Ben içeri girinceye kadar Emre yerinden kıpırdamıyor.

Benden hoşlandığına inanıyorum ancak ben bu kadar açık oynuyorken bir şey yapmıyor oluşu beni şüpheye düşürüyor. Acaba sadece egosunu okşayan tatlı bir kız mıyım onun için diye düşünmeden edemiyorum. Bu da tadımı kaçırıyor.

Yine de bütün bu düşünceler bugün Emre'yle birlikte en güzel günlerden birini yaşadığım gerçeğini değiştirmiyor. Çok daha güzellerini yaşayabilmek için dua ediyorum.

15. Bölüm

"Küçük Flörtler"

Çocuk yuvasında geçirdiğimiz harika günden sonra sınav haftama girdiğim için başımı kaldıracak vakit bulamadım. Ders çalışırken sürekli Emre'yi düşündüğüm için çalışamıyor ve çalışmadığım için de onu görmeye gidemiyordum. Çünkü Beren beni her akşam sınava tabi tutup ders çalışıp çalışmadığımı öğreniyordu.

İblis.

Bu yüzden cumartesi gününü arkadaşlarımla kütüphanede geçiriyorum ancak önümdeki notlara odaklanabildiğim söylenemez. Masanın üzerindeki telefonuma ellinci kez baktığımda Burcu kalemini bırakıyor.

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Dikkatini toplayabilseydin dağılmazdı. Sesimi çıkarmıyorum bile."

"Ama sürekli hareket halindesin Defne. Umutsuzca aramasını beklediğin kişi kimse dışarıya çık ve onu ara. Hepimiz kurtulalım." Surat asarak sandalyeme gömülüyorum. Neslin bana omuz atıp "Konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Sadece biraz sıkıldım," diyerek cevap veriyorum ona. "Gidip bir çay alacağım." Telefonumu cebime atıp dışarı çıkıyorum. Soğuk havanın beni kendime getirmesini umarak merdi-

venlerin başında hırkama iyice sarılıp yerimde sallanıyorum. Neslin'e canımı sıkan şeyi anlatmak istiyorum ama pek yakın olmadığımız için bunun çok anlamsız olacağı düşüncesinden kurtulamıyorum. İnsanları yakınlaştıran şeylerin bir şeyler paylaşmak olduğunun da farkındayım aslında ama bunu bir türlü aşamıyorum. Muhtemelen bunun ilkokulda gördüğüm zorbalıklarla ilgisi var. Ve muhtemelen bir psikoloğa gitmeliyim... Evdeki hariç. Evdeki benim için bir terapist olamaz, ancak hayatımı karartacak bir iblis olur.

Elinde kitaplarıyla merdivenleri çıkan Mete tam önümde durup yüzüme bakınca kafamı ne var dercesine sallıyorum. "Önümden çekilsene," dediğinde gözlerimi deviriyor bir adım yana kayıyorum. Onun aptallıklarıyla uğraşacak ruh halinde değilim. Mete de bunu fark ediyor.

"Ne yani bağırıp çocukluk etmememi söylemeyecek misin?"

"Şimdiye kadar bunun işe yaradığını görmedim Mete."

"Bir sorun mu var?" İnsan gibi konuştuğunda şaşırıyorum. Onunla sürekli ağız dalaşına girdiğimizden, alışkanlıkla savunmacı bir tavra bürünüyorum.

"Neden soruyorsun? Sırlarımı öğrenip okuldaki herkese bir e-posta mı göndereceksin?"

Mete'nin dudakları seğirince gözlerimi kısarak ona gözdağı vermeye çalışıyorum. "İyi fikirmiş. Bunu düşüneceğim."

"Neyse ki seninle dertleşilmeyeceğini herkes bilir."

"Bu yanlış bir bilgi. Ben harika bir sırdaşımdır. Bu okulda pek çok kişinin dert ortağıyım."

"Sana neden hiç inanmıyorum acaba?"

"Kimse seninle dertleşmediği için kıskanmışsındır."

"Ölüyorum kıskançlıktan," deyip arkama dönüyorum. Binaya girerken peşimden geliyor. Bir şeylerden bahsediyor ama onu dinlemiyorum çünkü sahte hesabımı devreye sokmam gerekir mi diye düşünmekle meşgulüm.

Kütüphaneye girip masama yöneleceğim sırada Mete önüme geçip yolumu kesiyor. Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakınca gözlerimi büyüterek sertçe fısıldıyorum. "Ne bakıyorsun?"

"Sırlarını öğrenmeye çalışıyorum."

"Şimdi de zihin mi okuyorsun?" Yüzümü buruşturup elimle onu kovalayarak çekip gitmesini ima ettiğimde zihin okuyabildiğini kanıtlamak için geri çekiliyor. Neredeyse gülecek gibi olsam da yüzümü sabit tutup ağırbaşlılıkla arkadaşlarımın yanına gidiyorum.

Masaya oturduğumda, "Yine ne söyledi?" diyor Burcu. Mete'ye gerçek bir nefret beslediği için yaptığı her hareketi takip ediyor.

"Hiç. Arkadaş olası gelmiş."

"Bir çıkarı vardır," diyor Burcu. İkisi birinci sınıfın başlarında flört etmişler ama aralarında ne geçtiyse bu işin hiç de arkadaşça sonlanmadığı belli oluyor.

"Belki senden hoşlanıyordur," diyor Neslin. Yüzümü buruşturup bunun olamayacağını söylüyorum. Hoşlandığı kızlara böyle davranacak kadar salak birine benzemiyor.

Burcu söylenirken ona aldırmadan notlarımı masanın üstüne yayıp odaklanmaya çalışıyorum. Tam o sırada telefonum titriyor. Ekrana şöyle bir göz atıp tekrar kâğıtlara dönüyorum. Gördüğüm şeyi idrak etmem biraz zaman alıyor, anladığımdaysa yerimden sıçrıyorum. Ani hareketim kızları da korkutunca bir özür mırıldanıp sakin olmaya çalışarak telefonuma uzanıyorum.

Emre bana bir fotoğraf göndermiş! Fotoğrafı indirirken heyecanla dudağımı ısırıyorum. Önüme duvara asılmış eski bir Murat Boz Posteri çıkıyor. Püf şarkısının klibinden bir fotoğraf bu.

Murat Boz posteri görünce kahkaha attım. Hem de patronumun yanında. Karizmamı nasıl toparlayabilirim?

Emre'nin harika bir selfiesi olmadığı için hayıflanmayacağım çünkü sevdiğim bey sonunda bana öylesine muhabbet etmek için mesaj atmış! Evet be! Evet!

Senin karizman asla dağılmaz.

Cevabımı gönderip sesim çıkmasın diye elimle ağzımı kapatıyorum. Kızlar gözlerini üzerime dikip dik dik bakınca boğazımı temizleyip yerimde daha dik oturuyorum. *İyi bir ajan soğukkanlılığını korumalıdır Ateşböceği3.*

Patronum öyle düşünmüyor.

Öyleyse hemen konuyu değiştir ve dikkatini dağıt.

Ne önerirsin?

Ateşböceklerinden bahset.

Ateşböceklerini severim.

Ateşböcekleri de seni seviyordur eminim.

E evlenelim o zaman? Yazacak oluyorum ama o kadar da değil. Merkezi utandıracak hamleler yapmam yasaklandı çünkü. Cevap veremeden Emre'den bir mesaj daha düşüyor ekranıma.

Nasılsın?

Başımı eğip alnımı hafice masaya vuruyorum. Birkaç kez. "Delirdi bu," diyor Neslin.

"Delirmedi, âşık oldu," diye açıklama yapıyor Burcu. Gözucuyla Neslin'in omuz silktiğini görüyorum.

"Eh, ikisi aynı şey değil mi zaten?" Onlara cevap vermek yerine Emre'ye odaklanıyorum çünkü odaklanılacak daha güzel bir şey var mı şu hayatta be!

Sınav haftam. Ölmek üzereyim. Sen?

Son iki yıldır her günümü o tempoda geçiriyorum ben, artık alıştım.

Seni tutmayayım öyleyse. İyi çalışmalar.

Dudaklarım bükülüyor. Konuşmayı buradan döndürmek biraz ezikçe görüneceği için içim dağlanarak veda ediyorum.

Teşekkürler. Görüşürüz ☺

Telefonu bir köşeye bırakıp derin bir nefes alıyor ve bu kısacık konuşmanın verdiği motivasyonla bugünkü konularımı bitiriyorum. Pılımı pırtımı toplayıp kızlara veda ederken kafama bir kâğıt parçası çarpıyor. Arkama baktığımda Mete'nin sırıtan yüzünü görüyorum. Normalde onunla kavga ederim ama bugün canım hiç uğraşmak istemiyor. Neyse ki benden tepki alamayınca sataşmanın bir zevki olmadığı için devam etmiyor.

Saat akşam altıya gelirken Beren'i almak için işyerine uğruyorum. Üç gündür sıkı çalıştığım için sinemaya gidebileceğimizi düşündüm. Konularımı bitirdiğim için iblis kuzenin sınavlarını da geçebilirim nasılsa. Otobüsten indiğimde yürürken konuşmak için abimi arıyorum. Telefonu dördüncü çalışta açıyor. "N'aber deli?"

"İyidir deve," diye söyleniyorum ama yüzümde bir gülücük beliriyor. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. İşlerle uğraşıyorum. Birkaç haftaya sizi ziyarete gelebilirim, bir toplantı için geleceğim muhtemelen."

"Gelmeden önce haber verdiğin sürece sorun yok. Sonra evde bulamayınca yıllarca söyleniyorsun."

"Evde ol sen de. Abin gelecek."

"Tabii, Devran Bey gelecek diye el pençe divan kapıda beklerim bir ay." Abim gülüyor. Arkadaki seslerden kalabalık bir yerde olduğu anlaşılıyor.

"İşin varsa sonra arayabilirim?"

"Önemli bir şey değil, sıkıcı bir şirket etkinliği. Sen neler yapıyorsun? Yakın zamanda eve gelecek misin?" Abim de başka bir şehirde yaşıyor ama sadece birkaç saat uzaklıkta ve bir arabası olduğu için sık sık eve gidebiliyor. Bazen sadece akşam yemeğine katılmak için eve uğramasını kıskanıyorum. Hep birlikte bana fotoğraf attıklarında onlara belli etmesem de kalbimi kıran bir özlemle uğraşmak zorunda kalıyorum. Kalp kırıklığının ailemle bir ilgisi yok elbette. Sadece o an yanların-

da olamadığım için üzülüyorum. Beni teselli edense eksikliğimi hissettiklerini bilmek oluyor.

"Aslında belki seninle dönüp birkaç günlüğüne kalabilirim. Deniz'i çok özledim."

"Her gittiğimde seni neden getirmediğimi soruyor. İkimizin beraber yaşadığına dair sarsılmaz bir inancı var." Bunun farkındayım. Bu yüzden küçük kardeşimiz eve beraber gittiğimizde bize kızgın oluyor. Onu dışladığımızı ve sadece ikimizin kardeş olduğunu düşünüyor. Eve her gittiğimde bunun doğru olmadığını söyleyip gönlünü alıyorum ama uzun süre ikimiz de ortalıkta olmadığımızda bu düşüncelere tekrar dönmesi kaçınılmaz oluyor.

"Peki." Abim, abi sesini kullanınca cümlenin devamını dudaklarımı oynatarak onunla birlikte getiriyorum. "Var mı rahatsız eden birileri?"

"Olsa da sana söylememe gerek kalmaz. Beren onu doğduğuna pişman eder, biliyorsun."

"Beren olmasa göndermezdik seni zaten oralara. Safsın sen. Herkese inanıyorsun."

"Bana olan bu sarsılmaz güvenin için teşekkür ederim abiciğim. Neden yalnız olduğunu anlamak çok zor gerçekten..."

"Çok konuşma. Paran var mı?"

"Var, teşekkür ederim."

"Tamam. Kapatmam gerekiyor. Dikkat et kendine."

"Sen de." Konuşma tam zamanında bitiyor. Telefonu kapatıp önümdeki apartmana giriyorum. İkinci katta Sinan Ertekin isminin yazılı olduğu kapının ziline bastığımda kapıyı Beren açıyor. "Hoş geldin."

"İşin bitti mi?"

"Beş dakika," deyip beni içeri çekiyor. Geniş bekleme salonundaki mavi koltuğa oturacağım sırada arkadaki ofisin kapısı açılıp dışarıya Elvin çıkıyor. Yüzünde büyük bir gülümseme ve elinde bir not defteri var. Beni görünce samimiyetle, "Defne

gelmiş!" diye sesleniyor içeriye. "Hoş geldin."

"Hoş buldum. Ne kadar neşeli görünüyorsun," diyorum biraz şaşırarak. Genelde ihtiyatlı bir duruşu olur çünkü.

Arkasında sevgilisi belirip elini Elvin'in beline doluyor. "Çünkü benim gibi bir sevgilisi var."

Suratımı düşürüp koltuğa yığılıyorum. "Hayatımın bu dönemine nasıl geçebilirim?"

Sinan gülerek sevgilisinin yanağını öpünce oturduğum yerde hafifçe aşağı kayıyorum. "Bence sendeki bu azimle uzun sürmez." Sinan'ın yorumu aramızda tuhaf bir bakışmaya sebep oluyor. *Buna cevap vermem psikolog. Bulaşma bana.*

"İşim bitti," diye sesleniyor Beren masasından. Son bir tuşa basıp ayağa kalkınca izin istercesine patronuna bakıyor.

"Gitmeden önce birer kahve içmek ister misiniz?" Beren bana bakınca omuz silkiyorum. Bu hareket olumlu bir cevap olarak kabul edilince Sinan küçük mutfak bölümüne gidip içeceklerimizi hazırlıyor. Patron tavrı olan bir adam gibi değil ama Beren'in ona çok saygı duyduğunu bildiğim için bu konu hakkında bir yorum yapmıyorum. Beş dakika sonra bekleme odasında hep birlikte kahvelerimizi yudumluyoruz.

"Ganimet Sultan'la tanışmışsın," diyor Sinan. "O kadın tanıdığım en harika insanlardan biridir."

"Evet, öyle gerçekten. Benim Selahattin Dedem de öyledir."

"Öz deden mi?" diye soruyor Elvin. İkisi karşımdaki ikili koltukta oturuyorlar. Sinan kolunu sevgilisinin omzuna dolamış, Elvin de sırtını onun göğsüne yaslamış, birlikte moralimi bozmak için ellerinden ne gelirse yapıyorlar.

"Hayır, huzurevinde yaşayan bir dede."

Sinan çenesini Elvin'in başına yaslıyor. *Seninle böyle olabilirdik Emre Sezgin...* "Bizi de götürsene bir gün."

"Tabii," diyorum gülümseyerek. Aslında huzurevlerine, çocuk yuvalarına gittiğimi söylediğimde herkes benimle birlikte

gelmek ister ama gerçekten gelenlerin sayısı o kadar da fazla değildir. Fakat Sinan'ın bu isteğinde samimi olduğunu düşünüyorum.

Ofisin zili çaldığında Beren saatine bakıyor. "Beklediğiniz biri mi vardı?" Sinan omuz silkerken Beren kapıyı açmaya gidiyor. Şekerli kahvemden bir yudum aldığım sırada kapıdaki kişinin sesini duyuyorum. Aynı anda kahve boğazıma kaçıyor. Bir yandan öksürerek göğsüme vururken, bir yandan da duyduğum sesin sevdalı kalbimin bir oyunu mu yoksa gerçek mi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Emre içeri girdiğinde kuvvetli ajanlık hislerime güvenmem gerektiği ortaya çıkıyor. Elinde büyük bir kutu var. Beni görünce duruyor. O bir şey içmediği için öksürük krizine girmiyor ama bence elinde bir içecek olsaydı o da benimle aynı hazin duruma düşebilirdi. Şaşkınlığından hemen sıyrılarak üstünden oyunbazlık akan bir tavırla başını eğip "Ateşböceği?" diyor.

Şurada içimden bir çikolata şelalesi fışkırsa bu tatlılık noktasına erişemem merkez! Ajanın bu oyunu çoktan kaybetti...

"Beni nasıl buldun?" diyorum aynı oyuncu tavırla. "Işığımı mı takip ettin?"

"O senin ışığın mıydı?" diyor hayretle. "Ben de bu parıltının sebebi ne diyorum..." Elvin'le Sinan birbirlerinin kollarında çok sıkılmış olacaklar ki kahkahalarla gülmeye başlıyorlar. Beren'in yüzünde iğrenen bir bakış var. Biz de ortada birbirimize sırıtıyoruz. Emre biraz bozuluyor ama benim hiç umurumda değil. Herkesin romantizmi kendisini ilgilendirir kardeşim!

Emre kutuyu masanın üstüne bırakıyor. "Beni bir daha ayak işlerin için kullanmazsan sevinirim," diyor Sinan'a. "Neyim ben? Uşağın mı?"

"Sen de benim ışığımsın Emreciğim," diyor Sinan ona öpücük atarken. Sonra bize dönüyor. "Hep beraber yemeğe gitmeye ne dersiniz?" Yanımda dikilen Beren'i çaktırmadan çim-

dikliyorum. Bu kabul etmesi içindi ama kuzenim tam tersini anlıyor.

"Aslında bizim programımız vardı. Başka bir gün bize bekleriz olur mu?" deyip Emre'ye dönüyor. "Hem sana teşekkür edemedik."

"Neden teşekkür ediyoruz Emre'ye?" Sinan şu an küçük erkek kardeşine sataşan bir abiden farksız. Abileri iyi tanırım. Ona karşı kullanabileceği bir şey, bir eğlence aradığına adım gibi eminim.

"Önemli bir şey değil," diyor sevdiğim bey. Bir elini arka cebine koyup bakışlarını odada gezdiriyor.

"Defne hastayken onula ilgilenmişsin. Tabii ki önemli," diyor Beren ki haklı. Yaptığı şeyin sıcaklığını uzun bir süre daha yüreğimde taşıyacağım.

"Peki, ateşböceği olayı ne?" diye soruyor Elvin.

"İkiniz her geçen gün birbirinize daha fazla benziyorsunuz ve bu korkunç." Emre'nin homurtusu onları daha da eğlendiriyor. "Benim de gitmem gerekiyor. Bu akşam çalışacağım. Siz iki deli yemeğinizi baş başa yiyebilirsiniz."

"O zaman bize sözünüz olsun. Bayan Renk'le birlikte yemek kursuna gidiyoruz. Bundan sonra evimde düzenlenen akşam yemekleri efsaneleşecek."

"Bayan Renk'in önce mutfağın yolunu öğrenmeli," diyor Emre gitmeden önce. "Herkese iyi akşamlar." Yüzüme bakıp utangaç bir tavırla, "Görüşürüz," dediğinde aptal gülücüğümle ona el sallıyorum. Yüzündeki utangaç ifade öylesine tatlı ki ağzımı açacağım anda bir aşk itirafı haykırabileceğim için bir şey söyleyemeden gitmesine izin vermem gerekiyor.

Emre çıktığında Sinan, "Sen bana hiç böyle bakmıyorsun," diyor. Ona döndüğümde sevgilisiyle konuştuğunu görüyorum.

"Bu kız benim on katım daha neşeli ve cıvıltılı çünkü. Ayrıca sana böyle baksam benimle sonsuza kadar dalga geçersin."

Koltuğun kolunda oturan Beren'e yanaşıyorum. "Bana mı diyorlar?"

Kuzenim, "Mimiklerini kontrol et biraz," diyor sessizce. "Çocuğa vurgun olduğunu bu kadar belli etmene gerek yok."

Sessiz konuşmamıza rağmen Sinan araya giriyor. "Bence Emre'den hoşlandığını açıkça ifade etmen çok güzel Defne. Başka türlü Emre'nin ilgisini üzerinde toplayamayacağını düşünüyorum."

"Benim öyle bir derdim yok," derken havalı görünmeye çalışıyorum. Omuzlar dik, çene yukarıda. Peşinden koşan ben değilmişim gibi davranıp Emre'yi tavladığımda herkese bana olan aşkından öldüğü için ona bir şans verdiğimi anlatacağım.

Sinan sessiz kalıyor ama yüzünde sinirimi bozan bir gülücük var. Onlarla vedalaşıp ofisten çıktığımızda Beren'le birlikte biraz alışveriş yapıp sinemaya gidiyoruz. Filmdeki çifti sürekli Emre ve kendimle kıyaslıyorum. Emre'nin ateşböceği diyen yüzü gözümün önünden gitmiyor. O an o kadar tatlı görünüyordu ki nasıl öne atılıp onu öpmedim hiç bilmiyorum. İradem bu kadar güçlü olduğundan haberim yoktu doğrusu. Gece yarısı eve geldiğimizde her gün yaptığım gibi sahte hesabımdan Emre'nin hesabına girip fotoğraflarındaki gülümseyen yüzüne bakıyorum.

Uyumadan önce yakın geleceğe dair ilk hedefimin ikimizin de olduğu güzel bir fotoğraf çektirmek olduğuna karar veriyorum.

16. Bölüm

"Ateşböcekleri Tek Eşlidir"

Sınavlarımın bitişini kutlamak için Ecrin'le birlikte sufle yemeye karar veriyoruz. Bu yüzden arkadaşımı almaya, işyerine gidiyorum. Ecrin cuma günleri öğleden sonra ve hafta sonları tam gün kitabevinde çalışıyor. Aynı zamanda lise öğrencilerine de ders verdiğini biliyorum. O da Emre gibi vaktini her zaman çalışarak mı dolduruyor emin değilim ancak meşgul biri olduğu ortada. Cumartesi günü öğle molasında takılmak için bana söz verdiğinde bunun bir lütuf olduğunu da açıkça belirtti.

Marketten bir sürü abur cubur alıp cicili bir kutuya koyduktan sonra Ecrin'in yanına gidiyorum. Çalıştığı yer Kitapçılar Çarşısı olarak bilinen büyük bir sokağın içinde. Ecrin kırtasiye ve kitap ürünleri satan kurumsal bir mağazada çalışıyor. İçeri girmeden önce tam karşıda olan Limon Sahaf'ın vitrinine göz atıyorum. Diğer kitabevinden daha cazip göründüğü için meraklı bakışlarım sahafın önündeki küçük kitap stantlarında geziniyor. İki kitabevinin arasında bazı farklar var. Biri eski ve yeni eserleri satıyor olsa da içerideki tüm kitaplar matbaadan çıkıp buraya gelmiş, henüz okunmamışlar. Limon Sahaf'ta ise ciltleri eskimiş, sayfaları sararmış, yıllar içinde kim bilir kaç elden geçmiş kitaplar var. Aynı zamanda antika görünen bazı

eşyalar, daktilolar ve gramofonlar vitrinini süslüyor. Kitabevlerine baktığımda, iki taraf farklı dünyalara ait gibi dursa da aslında sadece aynı dünyada barınan güzelliklerin farklı yüzleri olduğunu düşünüyorum.

Ecrin beni Limon Sahaf'a bakarken bulunca, "Harika değil mi?" diyor dertli bir sesle. "Orada çalışmayı isterdim ama sahibi geçimsiz bir adam." Bunu söylerken sesinde bir ima seziyorum.

"Oranın farkı ne ki?"

"Temelde iki taraf da kitap satıyor tabii ama buranın müşterisi daha çok gençler. Şikâyetçi değilim, ben popüler kültür romanlarını severim. Ama diğer tarafta her gün başka bir hikâye var. İnsanı özendiren hikâyeler. Sahafların ruhu vardır." Başını hafifçe eğip sahafın içini görmeye çalışırken kendi kendine mırıldanıyor. "Belki de bu yüzden sahibi o kadar kibirlidir."

"Tanıyor musun?"

Sorumla şaşırıp kaşlarını çatıyor. Kendime verdiğim ajan eğitiminden bildiğim üzere, konuşmak istemediği bir konuda açık verdiği için kendine kızgın olmalı. Konuyu didiklemiyorum.

"Ben de huzurevi ve çocuk yuvasını karşılaştırdığımda böyle kıyaslar yapıyorum. Tabii onlar özendirici olmuyor. Trajik ve daha trajik oluyor." Aptalca bir şey söylediğim için kendime kızarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ecrin'in rahatsız olacağını sanıyorum ama o, konuyla ilgileniyor.

"Onlarla ilgilenmenin sebebi hayatında bir trajedi olması mı yoksa tam tersi mi?" İçeri girdiğimizde arkasından gelmemi işaret edip yeni çıkanlar rafının önündeki kolileri boşaltmaya başlıyor. Ben de açık kolilerden birine uzanıp yardım ediyorum.

"Yani... Aslında hiç böyle düşünmedim ama sanırım tam tersi. Hayat, kendini güvenceye alabileceğin bir yer değil. Her şey bir saniyede değişebilir ve ne kadar iyi bir hayat yaşadı-

ğımızın hiçbir önemi kalmaz. Birini kaybetmeye kendimizi hazırlamamız imkânsız ancak yakınlarını kaybetmiş insanlarla vakit geçirmek bunun her an başıma gelebileceğinin farkında olmamı sağlıyor. Bu da beni aileme karşı daha düşünceli biri yapıyor."

"Umarım birini kaybetmenin ne demek olduğunu hiç öğrenmezsin." Ecrin'in sesinde bir acı, hüzün ya da ima yok. Yalnızca bir gerçeği dile getirir gibi konuşuyor. Annesini kaybettiğinde çok küçük olduğunu hatırlayınca kalbimin kırılmasını engelleyemiyorum. Böyle bir acının hiçbir zaman azalmadığına eminim ama sanırım buna dayanmak zamanla öğrenilen bir şey.

"Umarım... Bunları buraya koyuyorum." Ecrin başını sallayıp önüme bir koli itiyor ve ben de sessizce dizmeye başlıyorum. Bana uzun zamandır arkadaşmışız gibi davranması hoşuma gidiyor. Bu sayede ona bir şeyler anlatmak benim için daha kolay. "Emre nasıl?"

"Bilmem. Ona sorsana."

"Bazen yazışıyoruz. Geçen hafta da onu Sinan'ın ofisinde gördüm ama sonrasında pek konuşmadık. Epey meşgul biri."

"Evet. Deli gibi çalışıyor. Geriye kalan vaktini evde geçirmeyi tercih eder genelde. Babaannemle birbirlerine epey düşkünler."

"Emre hepinize düşkün bence."

"Evet, o bir süt çocuğu." Ecrin düz bir ifadeyle konuştuğu için acaba yanlış bir şey mi söyledim paniğine kapılıyorum. Bilirsiniz, panik en iyi dostlarımdan biri değildir.

"Öyle demek istemedim. Bence sizi bu kadar sevmesi harika bir şey. Benim abimin sevgi anlayışı ara sıra arayıp canımı sıkan insanları döveceğini söylemektir."

"Bütün abiler aynıdır Defneciğim."

"Neden benden nefret ediyor gibi konuşuyorsun?" Bunu söylerken sesim birazcık titriyor. Ecrin doğrulup yüzüme ba-

karken o kadar şaşkın görünüyor ki buradan kaçıp arkadaşlığımızı kesmemizi sağlayacak kadar utanıyorum.

"Senden niye nefret edeyim be? Deli misin?"

"Ne bileyim... Tersler gibi konuşuyorsun." Ecrin'in kaşları çatılıyor. Düşünceli bir tavırla elini beline atıp "Terslemiyorum," diyor. "Mizacım böyle sadece."

"Yani beni seviyor musun?" Ciddiyetimi sorgular gibi yüzüme baktığı bir andan sonra gülüyor.

"Ablam da bazen böyle şeyler söyler. İnsanları kolay sevmediğim doğru ama sana çabuk ısındım." Israrla yüzüne bakmaya devam ediyorum. "Of! Kimsin sen? Sinan Ertekin'in kadın versiyonu mu?" Bakmaya devam ediyorum. Sevildiğimi duymak istiyorum şu an. Bunun geçiştirilmesine izin vermem. "İyi! Seviyorum seni. Mutlu musun?"

Muzır bir sırıtışla başımı sallıyorum. "Çok mutluyum. Akşam babaanneni görmeye gelebilir miyim? Börekler ve hasta çorbası için teşekkür etmek istiyorum."

"Olur, seni soruyordu zaten. Hatta buralarda biraz oyalanırsan birlikte çıkabiliriz."

"Tatlı yemeyecek miyiz?"

"Şu kolileri kaldırayım, caddedeki kafenin suflesi müthiştir." Ecrin etrafı toparlayıp arkadaşına molaya çıkacağını söyledikten sonra kafeye geçiyoruz. Duvarlarda plakların ve şiir kitaplarının asılı olduğu küçük, hoş bir yer burası. Ecrin tezgâhın arkasındaki adama selam verip siparişlerini söylerken adamın ona bakışlarını hiç farkında değil gibi davranıyor ama ben bunu yapabilecek kadar soğukkanlı bir kız değilim.

"İçeriye girdiğimizde garsonun müthiş bir şey görmüş gibi gözlerinin parlamasıyla senin ne kadar ilgin var?"

Ecrin saçlarını omuzlarının arkasına atıp omuz silkiyor. "Müthiş biriyim."

Kıkırdayarak onu onaylıyorum. Her ne kadar şakalaşıyor olsa da söylediği doğru. Çıkık elmacık kemikleri, sivri çenesi

ve pürüzsüz yüzüyle çok güzel bir kız. Kestane rengi gür saçları neredeyse beline kadar uzanıyor. Üstünde zayıf ve kıvrımlı vücuduna çok yakışan siyah bir etek ve koyu kırmızı bir kazak var. Bu haliyle cazibeli ve ulaşılmaz birine benziyor. Sert ifadesinin erkeklere yardımı olduğunu sanmıyorum.

Kahvelerimiz geldiğinde Ecrin kabalıktan uzak ama mesafeli bir tavırla teşekkür ediyor, ben de bunu yumuşatmaya çalışır gibi gereksiz bir mahcubiyetle gülümseyerek kahvemi garsonun elinden alıyorum. *Ben olmak çok zor merkez. Bana güncelleme atabilir misin?*

"Erkek arkadaşın var mı?" Bunu biraz çekinerek soruyorum çünkü Ecrin bazen çekinilecek birisi.

"Yok. Senin olacak gibi mi?"

"Bilmiyorum." Omuzlarımı düşürerek öne eğiliyorum. "Emre çok tatlı, çoğu zaman benimle flört de ediyor gibi ama bir adım sonrasını umut edeceğim bir şey yapmıyor. Geçmişinde unutamadığı biri falan mı var? Ya da bir ilişkisinde çok mu incindi? Bunları bana söylemen sorun olur mu? Ben olmayacağından emin değilim."

Ecrin hafifçe gülüp yüzünde nadiren ortaya çıkan yumuşak bir bakışla arkasına yaslanıyor. "Hayır. Sadece çok çalışıyor. Liseden sonra onu bir kızla görmedim. Üniversiteye geçtiğinde kendine belirlediği hedefler çok ağırdı ve onlara ulaşabilmek için sosyal hayatını çok fazla geri plana attığını düşünüyorum. Tabii ki arkadaşlarıyla eğleniyor ama önceden o kadar hareketli yaşardı ki bir dönem onun için epey endişelendik. Belki sana zaman ayıramayacağını düşünüyordur. Ama senden hoşlandığına eminim."

Suflelerimiz gelince karamsar bir halde kaşığıma bakıyorum. Ecrin kaşığını doldurup gözlerini kapatıyor. Sallanarak suflesini yerken gözü bizde olan garsonun bayılacağını sanıyorum. Bu beni biraz güldürüyor. Ben pek hayran bakışların odağı değilimdir çünkü sürekli bıcırdayarak etrafta dolaşırım,

sakarlık ederim ve boyum normal bir insanın bacağı kadardır. Bu yüzden Ecrin'e biraz özeniyorum. Her hareketinden cazibe akıyor ve bunun için çabalamıyor bile.

"Ye hadi." Ecrin iştahından etkilenip sufleme odaklanmaya çalışıyorum. "Abimi işkolik olmaktan kurtaracak birisi varsa o da sensin. Başaracağına inanıyorum."

"Desteğin için teşekkürler."

Akşamüstü elimde bir kutu sütlü nuriyeyle beraber Ganimet Sultan'ın önüne çıktığımda o an için dünyadaki en sevdiği insan oluyorum. Bana çiçeklerini gösterip torunlarının küçüklük anılarını anlatıyor. Emre'nin nasıl yaramaz bir çocuk olduğunu şaşkınlık dolu bir keyifle dinliyorum. Laf arasında torunlarını azarlayıp dursa da onlara duyduğu sevgi sesine ve bakışlarına yansıyor.

Sofrayı hazırlarken Ecrin fazladan bir tabak koyunca öylesine soruyormuş gibi, "Emre gelecek değil mi?" diyorum. Peçeteleri müthiş bir dikkatle kaşıkların altına dizerken baba-anneye yakalanmamak için tüm oyunculuğumu kullanıyorum.

"Geleceğini söyledim ya." Ecrin'in benim çaresiz aşkımla eğlendiğinin farkındayım. Arkadaşım zalimce hislerimle ilgili sorular sorup cevaplarıma kıs kıs gülerken zil çalıyor. Elimdekileri bırakarak kapıya fırlıyorum. Normal biri gibi davranma becerilerim buraya kadarmış. *Sevdanın önünde kimse duramıyormuş merkez. Biz bu işleri bırakıp aşevi gönüllüsü olalım bence.*

Kapıyı açtığımda karşımda sevdiğim beyi değil, kocaman karnıyla ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi görünen ablasını ve ona destek vermek için kolunu beline dolamış kocasını görüyorum. Bu manzara beni içten içe ağlatıyor ama kalan son yeteneklerimle çok mutluymuş gibi davranıyorum.

"Merhaba." Geçmeleri için kenara çekildiğimde Mısra bitap düşmüş gibi görünmesine rağmen samimi bir gülücükle, "Defneciğim," diyor. "Hoş geldin."

"Siz de hoş geldiniz." Kerem'le de selamlaşıp salona geçiyoruz. Ona bey mi abi mi, enişte mi desem hiç bilemediğim için bir süre adıyla seslenmemeye karar veriyorum. Zamanla her seçeneği deneyip tepkilerini ölçeceğim.

Ecrin elinde ikişer tane tabak ve çatalla içeri girerken ablasına şöyle bir bakıp "Neden doğurmak üzereymiş gibi görünüyorsun?" diye sorunca Kerem Ecrin'e uyarı dolu bir bakış atıyor. "Öyle görünmüyorum." Kardeşine dolu gözlerle bakan Mısra kocasına dönüyor.

"Görünüyor muyum?"

Kerem ise güven verircesine çenesine dokunup karısını rahatlatıyor. "Merdiven çıktığın için yoruldun sadece. Çok güzelsin."

Kalbimden vuruluyorum merkez. Ben de bu iltifatları almak, insan içinde Emre'ye sevgi sözcükleri sarf etmek ve mümkünse onunla aynı evde yaşamak istiyorum. Çocuk konusunda henüz bir planım yok. Bu kısmı zamana yaymaya karar verdim.

Mısra pek ikna olmuş gibi görünmese de uzatmıyor. Bu yüzden dikkatini dağıtmak adına karşısındaki koltuğa oturup dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Kızınızın adına karar verdiniz mi?"

Kerem elini Mısra'nın şişkin karnına koyup şefkatle, "Gülce," diyor. "Gül gibi demek."

"Söyleyiş tarzından mı nedir kulağa çok romantik geliyor," diyorum hayranlıkla. Mısra kocasının omzuna yaslanırken gülüyor.

"Kerem okuyuşuyla bir alışveriş listesini bile romantik bir şeye dönüştürebilir."

"Romantizmimi sadece en sevdiğim kızlar için kullanırım." Kerem uzun boylu, gür saçlı, güzel bir yüze sahip, hoş biri. İlk

bakışta çok yakışıklı ya da cazibeli bir adam değil ama öyle beyefendi görünüyor ki kadınlar etrafında dolaşmaktan kendini alamıyor olmalı.

Zil tekrar çaldığında bu kez daha sakin ayağa kalkıyorum. Bu ailenin bilmediğim bir kuzeni falan geldiyse onu içeriye almayacağım. Kapıyı açtığımda kulağında telefonu, içinde bir şeyler aradığı için kolundan sarkıttığı sırt çantasıyla birilerine dert anlatmaya çalışan sevdiceğim karşıma çıkıyor. Başı çantasına doğru eğik olduğu için önce beni görmüyor. Telefonu kapatıp çantasını sırtına attıktan sonra söylenerek başını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz.

Tüm neşemi, ışıltımı sesimde ve bakışlarımda toplayıp "Hoş geldin," diyorum. Bir anlığına yüzüme bakakalıyor. Bakışları üzerimde gezinirken Emre'nin yüzüne yayılan gülücüğün tadını çıkararak bir adım yana kayıyorum. Sevdiğim bey ayakkabılarını çıkarıp içeriye giriyor. "Asıl sen hoş geldin Ateşböceği."

Sesinden, bakışlarından, beni gördüğüne sevindiği o kadar belli ki kendime engel olamıyorum. Ellerimi yanaklarıma koyup başımı eğiyorum. "Sen hoş bul diye geldim. İyi ettim mi?"

"Çok iyi etmişsin," deyip montunu çıkarıyor. Elimi uzatıyorum ama o arkamdaki askılığa uzanıp montunu kendisi asıyor.

"Şurada biraz hayal kurup role gireceğim, hemen limon sıkıyorsun," diye söylenerek kapıyı kapatıyorum. Emre'yi öpmek için uzanmaya nedense çekiniyorum. O da bana sarılmak için bir şey yapmıyor. *Üzülüyorum merkez.*

"Özür dilerim, tekrar gireyim ister misin?"

"Hevesimi kaçırdın bir kere, artık neye yarar?" Babaanne banyodan kollarını sıyırarak çıkıp koridorda bize doğru yürüyünce hanımcık kız oluyorum hemen. Birkaç adım geriye kaçıp yüzümdeki âşık kız ifadesinden kurtuluyorum.

"Heh! Oğlum da gelmiş, hadi sofraya oturalım." Emre babaannesinin omuzlarına kolunu dolayıp içeri geçerken ben de

Ecrin'in yanına gidip emek sepetini ve tuzlukları alıyorum. Ben önde, o arkada salona geçiyoruz. Ailenin gelini rolünü ne kadar kolay benimsedim görüyor musunuz?

İçeri girdiğinde Ecrin sırtıma çarpıyor. Emre'yi görünce aklımı kaybettiğim için adım atmayı bırakmışım çünkü. Arkadaşım tarafından iteklenerek masanın kenarına kadar gelmeyi başarıyorum ama gözümü Emre'den alamıyorum. Ablasının önünde dizlerinin üzerine eğilmiş, elleri ve başı Mısra'nın karnının üzerinde. "Dayıcığım," diyor muhteşem bir gülümsemeyle. "En çok seveceğin insan benim, biliyorsun değil mi?"

"Kızımın aklına girme Emre." Kerem, Emre'nin başını Mısra'nın karnından uzaklaştırmaya çalışıyor. "Gülce en çok babasını sevecek."

"Babası sıkıcı bir adam."

"Dayısı da bir serseri ama."

"Serseriler yaşıyor bu hayatı, biliyorsun değil mi?" Emre Kerem'e sahte yumruklar atmaya başlayınca ikisi çocuk gibi güreşmeye kalkıyorlar. İkisini de bu halde görmeyi beklemediğim için şaşırıyorum. İnsanların ev hallerinin dışarıda olduğundan çok daha rahat olduğunu tabii ki biliyorum ama insan gözüyle görmeyince hep efendi, uslu adamlarmış gibi düşünüyor.

"Misafirimize develerin doğal ortamında nasıl yaşadığını mı gösteriyorsunuz?" diyor Ecrin aksi bir sesle. "Sofraya gelin hadi."

Emre'yle Kerem gülerek birbirlerinden ayrılıyorlar. Kerem bir abi tavrıyla Emre'nin saçlarını karıştırıyor, sonra karısının kalkmasına yardımcı oluyor. Emre de elini yıkamak için banyoya gidiyor. Herkes oturduktan sonra masaya gelip yanımdaki boş sandalyeye oturuyor. Geniş omuzları ara sıra bana çarptıkça kalbimin nasıl hızlı attığı açığa çıkacak diye korkuyorum.

Yemekte Mısra bana o çok merak ettiğim evlilik hikâyesini anlatıyor. Emre'nin homurtuları eşliğinde hikâyeyi şaşkınlıkla dinliyorum. Mısra o kadar tatlı ki anlatırken o günleri tekrar

yaşıyor gibi role giriyor hemen. Kahkahalar masada dolanıp dururken bazen başımı çevirdiğimde Emre'nin beni izleyen yüzüyle karşılaşıyorum. Kızaran yanaklarıma mutluluktan parlayan gözlerimin eşlik ettiğine eminim.

Yemekten sonra Ecrin tatlıları servis ediyor. Mısra akşam boyunca neşeli olsa da ara sıra gerilen yüzünü fark ediyorum. Eşi de farkında olmalı ki hemen yanından bir saniye olsun ayrılmıyor. Bir ara babaanne, Mısra ve Kerem arasında bebekle ilgili bir konu geçerken Emre kulağıma eğilip bana göstermek istediği bir şey olduğunu söylüyor. O birkaç saniyeliğine odasına uğradıktan sonra montlarımızı alıp dışarı çıkıyoruz. Ben merdivenlerden ineceğim sırada Emre elimi tutup beni yukarıya, tehlikeli görünen merdivenlerden çatı katına çıkarıyor. Buraya sık sık gelindiğini belli eden iki kişilik bir kanepe, birkaç büyük fener ve bazı ıvır zıvırlar var. Çatının teras kısmında da kiremitli bir çıkıntı.

"Orada oturmak ister misin?" diye soruyor Emre. Koltuğun üstündeki battaniyeyi alıp kiremitlerin üzerine atıyor ve terasın korkuluğundan oraya sıçrıyor. Elini bana uzattığında aşağıya bakmaya çalışıyorum. "Bir şey olmaz," diyerek güvence veriyor Emre. "Ben buradayım."

Eh, bunu duyduktan sonra naz yapacak değilim. Zaten elini tutmak için yapamayacağım çok az şey var. Eline uzanıp yanına çıkıyorum. Beraber kiremitlerin üzerine oturup yıldızlara bakıyoruz. Dizlerimi karnıma çekip yanağımı dizime yaslayarak Emre'ye döndüğümde onun da bana baktığını görüyorum.

"Bazen kendimi çok bunalmış hissettiğimde buraya çıkarım. Ecrin'le ben lisedeyken ablam geç saatlere kadar çalıştığı için onunla fazla vakit geçiremezdik. En büyük eğlencemiz patlamış mısırlarımızla buraya çıkıp yapabildiğimiz kadar çok konuşmaktı."

"Şimdi de sen çok çalışıyorsun. Hâlâ aynı şeyi yapıyor musunuz?"

"Ecrin'le fırsat buldukça yapıyoruz. Ablamın bir süre buraya çıkabileceğini sanmıyorum. Onun şu merdivenleri çıkma ihtimali bile Kerem Abi'ye kalp krizi geçirtebilir."

Çatıya çıkan bozuk, dik merdivenleri görünce ona hak veriyorum. "Başka kimlerle vakit geçiriyorsun? Seni başkalarından bahsederken hiç duymadım."

"Ben de seni duymadım." Kollarını dizlerinin üstüne atıp başını göğe kaldırıyor. "Umut var, çocukluk arkadaşım. Liseden yakın arkadaşlarım var. Ofiste sabahlara kadar beraber çalıştığımız için hep birlikte kafayı yediğimiz arkadaşlarım var... Senin?"

"Benim en yakın arkadaşım Beren. Onun dışında bir sürü insan tanıyorum," diyorum omuz silkerek.

"İnsan tanımakla arkadaş olmak aynı şey değil."

"Evet," deyip kollarımı yukarıya kaldırarak vücudumu esnetiyorum. "Bunu zor yoldan öğrendim. Peki, söyle bakalım. Unutamadığım bir ilişkin oldu mu?"

"Sevgili mi?"

"Yok, kazık yediğin arkadaşlarını soruyorum," diyorum göz devirerek. Emre gülüyor. Kısık gülüşü bana da sıçrıyor elbette. Ona bakarken gülümsememek benim için zor.

"Kazık atacak tiplerle arkadaş olmayarak işimi sağlama alırım genelde. Unutamadığım bir kız arkadaşım da yok. Senin var mı?"

"Kız arkadaşım mı?" diyorum onun tavrıyla. Karanlığı kıkırtılarımız dolduruyor. Bunlar başka birinin göz devireceği kıkırtılar ama bu anda, beraberken her şey öyle güzel ki kıkırdamaktan başka çaremin olmadığını düşünüyorum. "Benim hiç ciddi bir ilişkim olmadı ki unutamadığım biri olsun."

"Sen çapkın birine benziyorsun." Yorumu yüzünden ağzım açık kalıyor. İnanamaz bir halde elimi göğsüme koyuyorum. Manipüle edilmediğim zaman gayet de iyi bir oyuncuyum işte. "Ben mi? Hiç de değil!"

"Cesursun ya, ondan herhalde. Çapkın görünüyorsun." İltifatı yüzünden kafam karışınca anlık bir yumuşama belirtisi göstersem de başımı çevirip *hah* diyorum.

"Ben tek eşli bir dişiyimdir." Emre koca bir kahkaha atıyor. Montunun cebinden bir şey çıkarıp önümüzde tutarken karanlıkta da olsak küçük robotu tanıyorum. Emre bir şeye basınca robottan benim sesim yükseliyor. "*Selam yakışıklı! Beni özledin mi?*"

"Bu benim sabah alarmım," diyor Emre. Robot anlık, hızlıca yapılmış bir şey bu yüzden çok da güzel görünmüyor. Emre'nin yaptığı çok daha profesyonel şeyleri gördüm ama bu hepsinden daha değerli benim için.

"Sabahları benim sesimle mi uyanıyorsun?" diye soruyorum beklenmedik bir cilveyle. Emre utangaç bir bakışla ağzını açıyor ama söyleyeceği her neyse onu duyamıyorum. Çünkü aşağıdan, merdiven boşluğundan Ecrin'in bağırışı yükseliyor.

Söylediği şeyi doğru mu anladık diye birbirimize bakıyoruz. Emre'nin şoka girmişe benzeyen ifadesinden korkarak onu dürtüyorum. "Emre... Sanırım dayı oluyorsun."

Emre birden ayağa fırlarken beni de beraberinde çekiyor ve aşağı inip hengâmenin içine dalıyoruz.

17. Bölüm

"Hoşça Kal Merkez"

Merdivenlerden koşarak inerken Emre elimi hiç bırakmıyor. Hatta o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse rahatsız oluyorum. Açık kapıdan içeri girdiğimizde telaşlı kalabalığın gürültüsü arasında Mısra'nın sesini duyuyorum: "Tamam! İyiyim! İyiyim! Ay değilim!"

Kerem karısını kollarının altından sarmış, yüzünde o sakin karakterinden beklenmeyecek bir dehşetle Mısra'yı dış kapıya getirmeye çalışırken babaanne de uzun paltosunun tek kolunu giymiş odaların arasında koşturup duruyor. Emre önümde donakalmış ablasına bakarken Ecrin birden koluma yapışıyor. "Biz seninle bebek çantasını almaya gidelim tamam mı?" Panikle başımı sallıyorum. "Abi arabayı çalıştırsana! Hastanede buluşuruz. Bir şeye ihtiyaç olursa beni ara." Beni kapıya doğru itince Emre'yle ellerimiz ayrılıyor. Onun bunu pek farkında olduğunu sanmıyorum. Ecrin merdivenlere yönelmeden önce ablasıyla göz göze gelip "Sakın ben gelmeden doğurma!" deyince Mısra'nın cevabı yüksek sesli bir inilti oluyor. Bu ses herkesi daha da telaşlandırırken Emre'nin harekete geçmesini sağlıyor. O, önümüzden koşarak inip Kerem'in arabasına yönelirken biz de Mısra'nın birkaç sokak ötedeki evine doğru koşturuyoruz.

"Daha erken," diyor Ecrin nefes nefese. "Ya bir şey olursa?"

"Olmaz, benim kardeşim de erken doğdu. Birkaç gün kuvözde kalır en fazla." Onu rahatlatmak istemiştim ama Ecrin birdenbire yolun ortasında durup ağlamaklı bir sesle, "Kuvöz mü?" diye sorunca yanlış bir yol seçtiğimi fark ediyorum.

"Her çocuk kuvözde kalır," diye ufak bir yalan söylüyorum. "Bu bebek için gerekli olabiliyor. Kötü bir şey değil."

"Tamam... Şu binaya gireceğiz." Çaprazdaki apartmana girip üçüncü kata çıkıyoruz. Ecrin'in elleri titrediği için kapıyı ben açıyorum. İçeri girmeden kapının yanındaki portmantodan hazır bekleyen çantaları alıp gerisin geri çıkıyoruz.

"Sinan Abi'yi arayalım."

"Tamam, önce bir taksiye binelim tamam mı?"

"Tamam." Ecrin'in paniği sadece heyecan değil, korkuyu da barındırıyor. Doğum hakkında pek bir fikri olmadığı için böyle olduğunu tahmin ediyorum. Şu an söyleyeceğim hiçbir şey onu sakinleştiremeyeceği için sadece elini tutuyorum. Evde ablasının acı çeken yüzüne karşı attığı korku dolu bakışlarını görene kadar Mısra'ya düşkünlüğünü fark etmemiştim. Görünüşe göre bu üç kardeşin arasında benim anlayamayacağım türden, farklı bir kardeşlik bağı var.

Hastaneye vardığımızda bir görevliden yardım isteyip doğum katına çıkıyoruz. Emreleri bir odada bulacağımızı düşünürken doğumhanenin kapısında bulunca şaşırıyorum. Mısra'nın içeriye götürüldüğünü son anda görüyoruz. Biz o tarafa koştururken arkasından Kerem de içeri giriyor. "Ne? Ne oldu?" diyerek abisine koşuyor Ecrin.

"Doğum başlamış."

"Hemen içeri mi aldılar?" İki kardeş şaşkınlığımı fark edip bana bakıyorlar.

"Bu normal değil mi?"

"Ben... Bilmem. Hiç doğum yapmadım." Babaanne köşedeki sandalyelere oturmuş dualarıyla içerideki torununa destek okurken Emre ve Ecrin birbirlerine sığınıyorlar. Sonra

Kerem'in ailesi, hemen ardından da Sinan ve Elvin geliyor. Sinan herkesi sakinleştirmeyi başarıyor ama beklediğimiz süre arttıkça yapabilecekleri azalıyor. Birkaç saatin sonunda artık Sinan bile gerginliğini gizleyemeyecek noktaya gelmişken Kerem perişan bir halde dışarı çıkıyor. Gözleri kıpkırmızı, yüzü terden ya da gözyaşından sırılsıklam bir halde doğumhanenin duvarına dayandığında nefesimizi tutuyoruz.

Hemen arkasından doktor çıkıp çok zor bir doğum olduğunu ama annenin de bebeğin de iyi olacağını söyleyip giderken hepimiz nihayet derin bir nefes alabiliyoruz.

Kerem Abi ona endişeyle bakan yüzlere dönüp, "Kalbi durmuştu," dediğinde karşımda duran Emre'nin zorlukla yutkunuşunu yakalıyorum. "Öldüğünü sandık. Sesini duyana kadar sadece birkaç saniye geçti ama öyle uzun sürdü ki... Mısra da çok yıprandı." Koca adam annesine sarılıp ağlamaya başlayınca benim de gözlerim doluyor. Sonra neredeyse herkesin ağladığını fark ediyorum.

Ganimet Babaanne'nin yaprak gibi titrediğini fark ettiğimizde Sinan onun koluna girip oturmasına yardım ediyor. Sarılmalar ve ağlaşmaların içinde Emre'ye bakabilmek için arkama dönüyorum. Gözleri kıpkırmızı olmuş, dudakları sıkıca kapalı ve elleri iki yanında hissiz gibi uzanıyor. Yanına gidip elini tutuyorum.

"Atlatmışlar," diyorum sessizce. "Şimdi ikisi de iyi olacak." Emre başını sallıyor. Gözlerini kırptığında kirpiklerinde birikmiş yaşlar yanaklarına düşüyorlar. Kalbim öyle kırılıyor ki onu teselli edebilmek için delice bir arayışa giriyorum. "Camın arkasından da olsa bebeği görmemize izin verirler. Yeğenin seni ilk kez görecek. Kendini toparlamalısın. Sen onun ilk aşkı olacaktın, unuttun mu?"

Emre başını sallayıp teşekkür edercesine elimi bir kez sıkıyor. Sonra benden uzaklaşıp babaannesinin yanına gidiyor. Konuşamayacak durumda olmasını anlıyorum. Ecrin'le birbir-

lerine sarılırlarken ikisi de öyle ürkek görünüyor ki ablalarının onlar için bir anneden farksız olduğunu o an idrak ediyorum. Birbirlerine verdikleri değer açıkça ortada olsa da bunu bu kadar duygusal bir şekilde görmek bambaşka oluyor.

Birkaç saat sonra, artık herkes sakinleşip şoku atlattığında Mısra'yı ve bebeği görmemize izin verecekleri anı bekliyoruz. Burada fazlalık olmaktan çekiniyorum ama ayrılmaya da gönlüm razı olmuyor. Emre ve Ecrin'le birlikte oturup onların sessizliklerini paylaşıyorum. Bir ara Beren'e mesaj atıp durumdan haberdar ediyor ama şu an gelirse fazlalıktan başka bir şey olmayacağını söylüyorum. Aslında ben de başka bir işe yaramıyorum ama ilk andan beri burada olduğum için bu kimsenin dikkatini çekmiyor. Şey, belki Sinan'ın dışında. Sinan Ertekin her zaman, her şeyin farkında olan biri gibi görünüyor.

Sonunda bebeği görmemize izin verdiklerinde heyecanla alt kata iniyoruz. Bir camın ardından kuvözde yatan minicik şeyi gördüğümüzde herkes tekrar ağlamaya başlıyor. Kerem bir kolunun altında annesi, diğerinde Ganimet Sultan, güç alırcasına onları kucaklamışken gözyaşlarıyla kızına sesleniyor. Bu andan öyle etkileniyorum ki neredeyse sesimi bırakıp ağlamaya başlayacağım. Bunun yerine düşüp duran gözyaşlarımı kimseye göstermemeye çalışıyorum.

Kerem'in annesi, "Emre'ye benzeyecek," diyor. Camın ucuna yaslanmış yeğenlerine bir mucizeymiş gibi bakan iki kardeşe dönüyoruz. Emre çatlak bir sesle, "Ben bu kadar çirkin miyim Nurdan Teyze?" diye sorunca herkes gülüyor. Bebeği görmek hepimize iyi geliyor.

"Burçak'a benziyor şimdi. Güzelleşince bana benzer." Burçak, Emre'ye bozulmuş gibi davranmaya çalışıyor ama yüzündeki gülücük onu ele veriyor.

Diğerlerinden biraz uzakta duruyorum. Sürekli Emre'ye bakıyorum ama sıkı sıkı sarıldığı kardeşinden ve yeğeninden başka bir şeyi gözü görecek gibi değil. Mısra'yı görebileceği-

mizi söylediklerinde yukarı çıkıyoruz. Doktoru çok kalabalık olduğumuz için herkesin girmesini istemiyor ama ailenin ne kadar endişeli olduğunu görünce kısa bir an için içeri girilmesine izin veriliyor.

Kapı açıldığı an Mısra'nın yorgun bir sesle bebeğinin nasıl olduğunu sorduğunu duyuyorum. Kapıdan içeri girmiyorum çünkü içerisi yeterince kalabalık ve şu an Mısra için varlığımın bir şey ifade edeceğini düşünmüyorum. Ben dışarıda beklerken Elvin de çıkıyor.

"İçeride çok fazla aile duygusallığı var," diyor duvara yaslanırken. "İnsan kendini fazlalık hissediyor."

"Siz eski arkadaşlar mısınız?"

"Mısra Sinan'ın yakın arkadaşı. Narin ve kırılgan görünür ama aslında çok güçlü bir kadındır. Kardeşlerinin ona nasıl düşkün olduğuna baksana... Bu sadece aile olmanın getirdiği bir düşkünlük değil, Mısra onlar için çok fedakârlık yapmış ve onlar da kıymetini bilmişler."

İkimiz de açık kapıdan içeriye, Mısra'yı rahatlatmak için seferber olan gruba bakıyoruz. "Değeri bilinmediği zaman yaptığın fedakârlıklar ağır gelip seni tüketebilir. Tam tersi olduğundaysa insanı daha güçlü birine dönüştürür."

Çocuk yuvasında, huzurevinde, Dilek Gönüllüleri grubuyla yaptığımız hasta ziyaretlerinde bize duyulan minnet ve koşulsuz sevgiyi düşünüyorum. Yaptığım şeyler onlar tarafından bu kadar değer görmeseydi belki de buna değmediğini düşünür ve onları görmeyi bırakırdım. Ama onlar bana sevgilerini verdikçe benim isteğim, inancım ve kendime olan saygım arttı. Bunları şimdi fark ediyor olmam ilginç aslında. Bir hastanede, çok az tanıdığınız insanlarla konuşurken kendinize dair yeni şeyler keşfedeceğinizi düşünmezsiniz ama hayatın karşınıza nerede ne çıkaracağını kim bilebilir ki?

Sinan dışarı çıkıp sevgilisinin omuzlarını sarıyor. Saçlarının arasına bir öpücük kondurup, "Kendine olan tüm inanç-

sızlığına rağmen iyi bir danışman olacaksın," dediğinde Elvin göz devirip bana bakıyor.

"Adam takipçi sapığın teki. Sürekli birilerini dinliyor."

"Gözüm, kulağım hep seni aradığı için özür mü dilemeliyim?" Elvin elini midesine koyup hastalanmış gibi bir role girdiğinde Sinan gülüyor. İkisinin birbirlerine gösterdiği o kendine has, zahmetsiz romantizme hayran kalıyorum. Odadakiler teker teker çıktıktan sonra içeride yalnızca Ecrin kalıyor. Odadan çıktığında yüzündeki gözyaşlarını gören herkes onu kucaklamak için yarışıyor çünkü Ecrin'in ağlaması hepsini çok korkutuyor. Arkadaşımın bu kucaklaşmalardan memnun olmadığı belli ama bir şey söylemiyor. Diğerleri dinlenme odasına geçeceklerini söylediklerinde daha fazla burada kalmamın anlamı olmadığına karar veriyorum.

"Geçmiş olsun, gözünüz aydın," diyerek seslendiğimde Ecrin uzanıp elimi tutuyor. "Çok teşekkürler Defne, desteğin bizim için çok değerliydi." Bunu söylerken abisinin omzunu tutuyor. Emre'ye kaçamak bir bakış atıyorum ama onun içine kapanmış bir hali var.

"Rica ederim. Allah analı babalı büyütsün," dediğimde Ecrin'in gözleri doluyor ve kendimi mahcup hissediyorum.

"Âmin. Sağ ol. Ben biraz hava alacağım."

"Tamam. Ben de artık gideyim. Bir şeye ihtiyaç olursa arayabilirsiniz." Ganimet Babaanne'nin elini öpüp oradakilerle vedalaştığımda Sinan Emre'ye arabasının anahtarını atıyor. Emre anahtarı refleksle yakalayıp *bu ne* dercesine baktığında Sinan beni bırakması için olduğunu söylüyor. Emre şu an herkese karşı biraz uzak göründüğü için gerek olmadığını söylüyorum ama sonunda birlikte asansöre binip sessizce aşağı iniyoruz. Gece girdiğimiz binadan sabahın ilk saatlerinde çıkıyoruz. Emre başını göğe kaldırıp derin bir nefes alıyor. O halinin bir fotoğrafını çekmeyi deli gibi istesem de sırası olmadığı için çenemi kapayıp uslu uslu onu izliyorum. Sonra bana dö-

nüp yüzüme uzak bir ifadeyle uzun uzun baktığında gerilmeye başlıyorum. Onu güldürmek umuduyla şirin bir sesle, "Hayırdır, bana âşık mı oluyorsun?" diye sorduğumda Emre'nin dudakları buruk bir gülücükle kıvrılıyor.

Bir yerlerde fena halde sıkıntı var merkez. Sorunun ne olduğunu bul.

"Pek iyi görünmüyorsun. Sarılmak ister misin?" diye sorup kollarımı açıyorum çünkü bence sevgi dolu bir kucak en hızlı tedavi yöntemidir. Emre sonunda bakışlarını yüzümden çekip yere bakıyor. Ayağıyla ağaçlardan düşen birkaç yaprağı süpürürken, "Sana âşık olmak çok kolay olurdu biliyor musun?" diyor. Böyle bir şeyi beklemediğim için ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Ama ben sana sarılamam Defne. Benim şu an sana istediğin ilişkiyi verebilecek bir hayatım yok."

Kollarım iki yana düşüyor. Hem hayal kırıklığına uğramış, hem de öfkeli hissediyorum. "Benim ne istediğimi nereden biliyorsun ki?"

Emre ellerini cebine koyup omuz silkiyor. "Çok açık değil mi?"

Kavga etmeye hazır halim parçalanıp yerini ağır bir kalp kırıklığına bıraktığında duruşumu düzeltip sarsılmaz bir tavır takınarak içten içe kendimi teselli ediyorum.

"Anlaşılan değilmiş."

Arkamı döndüğümde Emre sesleniyor. Elinde arabanın anahtarları var. Kırgın ya da üzgün görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Kendim giderim. Sen ailenle ilgilen. Bebekle ilgili başka bir sorun yaşanmaz umarım. Tekrar gözünüz aydın." Hafifçe başımı sallayıp hızlı adımlarla yürüyorum. Hastaneden uzaklaşırken, metroya binerken hatta Selahattin Dede'nin yanına uğrarken gayet metanetli davranıyorum. Kendime hiçbir sorun olmadığını söyleyerek her zaman yaptığım şeyleri yapmaya çalışıyorum. Huzurevindeki arkadaşlarımla

konuşuyor, onlara kitap okuyor ya da basit ihtiyaçlarıyla ilgileniyorum. Fakat akşam eve gelip Beren'in kapıma yapıştırdığı *geç geleceğim* notunu gördüğümde sıkıca tuttuğum ip ellerimin arasından kayıyor. Açılan düğümlerin arasından çıkan hayal kırıklığı ve incinmişlik hissiyle yatağıma uzanıp ağlamaya başlıyorum.

Ateşböceği3 'ten merkeze, görev başarısızlıkla sonuçlandı.

18. Bölüm

"Kalp Kırıklığıyla Nasıl Başa Çıkılır?"

O sabah terk edilmiş, yıkılmış ve bunalımlı bir halde gözlerimi açıp bütün gün ağlayarak yatağımda kalacağımı düşünmüş olabilirsiniz. Bunu ben de düşündüm. Ama aslında terk edilmedim, onurumla savaştım ve mücadeleyi kaybettim. Bu ihtimali her zaman göz önünde bulunduruyorduk zaten. Bu yüzden tüm gece geriye bir şey kalmayana kadar gözyaşı döküp sabah normale dönmek için kendime söz verdim. Erkenden kalkıp aynaya bakmadan banyoya girdim çünkü kendimi perişan bir halde görmek direncimi kırabilirdi. Ilık suyla uzun bir duş alıp çaydanlıkta kalan bayat çayla gözlerime beşer dakikalık çay pansumanı yaptım. Bunun ne kadar faydası var bilmiyorum ama küçükken çok ders çalıştığımda, ya da bir şeyler yüzünden gözlerim kuruyana kadar ağladığımda annem çay pansumanının iyi geleceğini söylerdi.

Yüz bakımımı soğukkanlı bir halde yapıp her zamanki makyajımı biraz kapatıcı takviyesiyle uyguladıktan sonra üzerime siyah olmayan güzel şeyler giydim çünkü bir erkek yüzünden siyah olmayı reddediyorum. Ruh halimi karartmayarak neşe dolu bir insan olmaya devam edeceğim. Yine de üstümdeki bir parça durgunluğu atamıyorum. *Ateşböceği3 iyi bir ajan olsa da, nihayetinde o da bir insan...*

Hazırlandıktan sonra özenle hazırlanmış bir kahvaltı sofrası kurup masaya oturuyorum. Ben tabağımı doldururken Beren ayaklarını sürüyerek mutfağa giriyor. Uykulu ifadesi sofrayı, beni ve erken bir saatte bunları yaptığımı fark edince dağılıp yerini temkinli bir ifadeye bırakırken şüpheci bakışlarıyla beni süzüyor.

"Bu ne?"

"Günaydın. Çay hazır."

"Ya çok güzel bir şey oldu, ya da çok kötü," diyor Beren. "Rızanla söyleyecek misin yoksa zor kullanmam mı gerekecek?"

"Dün minicik bir bebek gördüm. Keyfim yerinde," deyip gülümsüyorum. Aslında gerçekten iyi görünüyorum ama şamatacı bir insan olduğunuzda birazcık sakinleşmeniz hemen dikkat çeker. Bir sorun yoksa bile yanınızdakiler olduğuna emindir bu yüzden sürekli sizi incelerler. Neyse ki ara sıra böyle günlerim olduğundan ve Beren canımı sıkan şeylerden bahsetmeyi sevmediğimi bildiğinden boyun eğip sofraya oturuyor. Ona Mısra'dan, bebeğin durumundan ve aileyle geçirdiğim zamanlardan bahsediyorum. Tehlikeli isimden özenle uzak duruyorum. İşimi o kadar iyi yapıyorum ki Beren Emre'den bahsetmekten kaçındığımı fark etmiyor.

"Akşam bebeği görmeye gidelim mi?"

"Bu akşam Selahattin Dede'yle birlikte Neşeli Günler'i izleyeceğiz ama istersen sen gidebilirsin." Beren'in ne söyleyeceğini anlayınca, "Ben zaten sonra uğramayı planlıyorum," diye ekliyorum.

"Peki... Emre'yle aranız nasıl?" Onu atlatabileceğime her seferinde nasıl da inanıyorum ama! Sorusu kalbimi tekrar kırmamış gibi davranıyorum. Çayımı yudumlarken omuz silkip sakince mırıldanıyorum. "Benimle ilgilenmiyormuş."

Beren çatalını bırakıp ifademi inceliyor. "Üzüldüm... Peki, bununla ilgili ne hissediyorsun?"

Gerçeği tamamen gizlersem yakalanacağımı bildiğim için bir parça gerçekle süslenmiş bir yalan söylüyorum. *Ateşböceği3 yaralı ama hâlâ bu diyarın en iyi casusu.* "Yani, biraz hayal kırıklığına uğradım tabii ama ne yapalım? Âşık falan değildim sonuçta." Bunu söylerken sesimden bir şey anlaşılmıyor ama bir bıçak alıp kalbimin üzerine batırsam aynen böyle hissedeceğimi düşünüyorum.

"Bu kadar güzel karşılamana sevindim. Konuşmak istersen her zaman buradayım, biliyorsun."

"Seninle mi konuşacağım?" diyorum alayla. "Sen korkunç bir buz heykelisin. Bir psikolog olduğunda danışanların senden korktukları için konuşamayacaklar ve sen de iflas edeceksin."

"Anlaşılan keyfin gerçekten yerinde," diyor Beren. Kapalı ağzımı yayarak gülümsüyorum. Ya konuyu ustaca değiştirip dikkatini dağıtarak kahvaltıya yön verip gerçekten iyi performans sergiliyorum ya da kuzenim bunu yapabildiğime inanmama izin veriyor. Yeteneklerime güvensem de Beren'in korkunç güçlerini hafife alamam.

Kahvaltıdan sonra etrafta biraz oyalanıp okula geçiyorum. Dersleri dinlemek için bütün irademi kullansam da bazen kendimi bir noktaya bakakalmış halde yakalıyorum. Kıyılarında gezindiğim hüzün kuyusunun içine düşmemek için o kadar çabalıyorum ki konuşmak ya da yemek yemek aklıma gelmiyor. Arkadaşlarıma gece iyi uyuyamadığımı söylediğim için bu halimi fazla sorgulamıyorlar.

Bu şekilde geçen üç günün ardından Huzur Huzurevi'nde Selahattin Dede'nin ayaklarının dibinde oturmuş ona kitap okurken duyduğum hafif horultuyla başımı kaldırıyorum. Kitap bir savaş mağdurunun günlüğü aslında ama içinde beklediğimiz dram ya da mücadele ruhu yok, bu yüzden onun kadar ben de sıkılmış durumdayım. Başımı Selocan Dede'nin dizine yaslayıp iç çekerek telefonumu çıkarıyorum. Elim Sarı Puantiyeli Şemsiye hesabıma gidiyor. Oraya günlerdir girmedim. Bir

daha gireceğimi sanmıyordum da aslında ama merakıma yenik düşüp şemsiye simgeli profilin üstüne dokunuyorum. En üstte ana sayfaya düşen Ecrin'in ve Mısra'nın gönderilerini görüyorum. Sanırım bebeği birkaç gün içinde eve götürebilecekler. Önceki günlerde Ecrin beni aradı ve o gün yanlarında olduğum için teşekkür etti. Tüm dikkati bebeğin üzerinde olduğu için benim durgunluğumu ya da onları görmeye gitmekten kaçındığımı fark etmedi anlaşılan. Emre'yle birlikte bebeği ilk kim kucağına alacak iddiasına girdiklerini duyunca biraz üzüldüm. Bunun için üzülmekten utanıyorum ama Emre için bir şeyin değişmemiş olması kalbimi kırıyor. Belki de başından beri bazı şeyleri ilk defa çıplaklığıyla gördüm.

Selahattin Dede düşmanlardan korunmak için bağırarak ayağa kalkınca başım geriye savruluyor. Yere düşünce, "Genç bir kıza bu şekilde davranamazsın Komutan Logar!" diye bağırıyorum.

"Komutan Logar da kim?" Selahattin Dede üzerime eğiliyor. Dişleri ağzında olmadığı için tehditkâr görünmeye çalışması onu sadece daha da komik gösteriyor. "Emir komuta zincirinde önemli biri mi? Konuşursan seni vatanına göndereceğiz, her şeyi anlat!"

"Komutan Logar bir büyücü," diyorum fısıldayarak. "Kara büyüleriyle insanlığı yok etmeye çalışıyor. Lütfen onu bulup öldürün." Selahattin Dede'nin yüzündeki korkuyu görünce gülmeye başlıyorum. "Şaka yapıyorum! Defne ben, Defne. Savaş çoktan bitti." Nerede ve kim olduğumuzu hatırladığında duyduğu şaşkınlık yüzüne yansıyor. Sonra dişsiz ağzıyla gülünce ben de ona katılıyorum. Kahkaham histerik bir hal alırken gözlerime yaşlar doluyor. Ağladığımı fark ettiğimde bana endişeyle bakan yaşlı adama gülümsemeye çalışıyorum.

"Kimseye söyleme tamam mı?" diyorum takılırcasına. "Bugünlerde biraz hassasım." Biraz şefkat görmek için Selahattin Dede'nin dizlerine sarıldığımda yaşlı adam nazikçe saçımı

okşuyor. Yaşlılar çoğu zaman bir çocuktan farksızdırlar. Daima istedikleri olsun isterler. Herkes onları sevsin, etraflarında pervane olsun isterler. Mızıkçıdırlar, ilgiye muhtaçtırlar. Fakat sizin için pek çok şeyi feda edebilirler. "Dolabımda bir tane gofret saklıyorum. Paylaşmak ister misin?"

Burnumu çekerek gülüyorum. "Bunu yapmamalısın biliyorsun değil mi? O gofretler senin için zararlı."

"Yaşlanıp tuzsuz sebzeleri yemek zorunda bırakıldığında beni hatırla, o zaman anlayacaksın." Ona hak vermeden edemiyorum. Çok değerli gofretini paylaşıyoruz. Sonrasında bu durumdan hemşiresini haberdar etmek zorunda kalıyorum ama hemşire Selahattin Dede'nin huysuzluğunu bildiği için kontrolünü yaparken beni ya da sırrımızı bildiğini açık etmeyeceğinin güvencesini veriyor.

Birkaç saat sonra kampüste bir kafede oturmuş, masaya uzattığım kolumun üstüne yatmış defterime bir şeyler karalarken kafama muhtemelen bir kâğıt parçası çarpıyor. Hiç umursamıyorum. İkinci hatta üçüncüden sonra Mete karşıdaki sandalyeye oturuyor. "Ne düşünüyorsun uzaylı?"

"Seni nasıl öldüreceğimi."

"Zihnini meşgul ediyorum demek," deyip çenesin kollarının üstüne dayıyor. Gözlerimi yukarı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Esmer, hoş bir çocuk ama o kadar sinir bozucu bir karakteri var ki ona sempati duymamı imkânsız hale getiriyor.

"Masama oturamayacağını söylemem hiçbir işe yaramayacağı için..." Ayağa kalkıp kitaplarımı topluyorum. "Ben kalkıyorum. Peşimden gelirsen gerçekten bir uzaylıya dönüşür ve beynini yerim."

"Bunun için zombi olman gerekir seni salak."

"Uzaylılarda zombi virüsü yok mu sanıyorsun? Vampir virüsüm bile var benim. Bana bulaşırsan başın belaya girer." Mete hafifçe gülüyor ama sonra ciddileşip yanımda yürümeye başlıyor. "Dediklerimi anlamadın mı?"

"Birkaç gündür kafama bir şeyler atmadığın için biraz endişeliyim. Sen iyi misin?" Herkesin bana ciddiyetle bunu sormasından öyle gına geldi ki iyi olduğumu ispatlamaya çalışmaktan yoruldum.

"İyi falan değilim." Ona doğru dönüp bakışlarımı yüzüne sabitliyorum. "Ne yapabileceksin bunun için?"

Mete sözlerime alınıyor. "Yardımcı olmaya çalışıyorum!"

"Sorunumun sebebi sen değilsin, nasıl yardımcı olabilirsin ki?"

"Defne, sürekli beni geri itip sonra da sana karşı iyi olmadığım için bana kızamazsın."

"Senden hoşlanmıyorum," derken sesim çok agresif çıkıyor. Aslında bunun Mete'yle ilgisi yok. Hatta karakterini düşündüğümde bugün sahiden de beni sinirlendirecek bir şey yapmadı fakat bu noktaya gelmemek için insanlarla iletişimimi en alt düzeyde tuttuğum bir dönemde üstüme gelmesi benim suçum olamaz.

"Ben de senden hoşlanmıyorum," diyor Mete şaşırarak. "Yani evet, başlarda biraz hoşlandım ama sen aksi çingeneler gibi sürekli bana saldırdığın için gözümden düştün."

Elime kalbime koyup metanetli bir tavırla iç çekiyorum. "Şükürler olsun."

Mete gülüyor. Kolunu omzuma dolayıp kafamı sıkıştırarak yürümeye devam ettiğinde kollarına vurup kurtulmaya çalışıyorum. "İyi ki benden hoşlanmıyorsun!" diyorum bağırarak.

"Yoksa seni başımdan nasıl atardım değil mi?"

"Eğlenceli birisin. Dayanıklısın da. Bence ikimiz iyi arkadaş oluruz."

"Kafama attığın kâğıtlara tepki vermediğim için mi karar verdin buna?"

"Aynen öyle. Şimdi söyle bakalım, kimden hoşlanıyorsun?"

"Bence bunları konuşacak kadar yakın değiliz ve sana pek güvenmiyorum." Ondan uzaklaşıp omzuna pat pat vurarak yanından ayrıldıktan sonra bir süre söylediklerini düşünüyorum.

Eğer söylediklerinin aksine Mete'nin bana karşı beslediği hisler varsa bile onu incittiğimi düşünmüyorum. Diğer türlüsünün daha incitici olduğunu ilk elden öğrendim. Birine karşı duygularınız olduğunda ve karşılık alamadığınızda incinmemenin bir yolu olduğunu sanmıyorum.

Telefonum cebimde titremeye başladığında umursamamaya çalışıyorum ama arayan kişi pes etmeyince açmak zorunda kalıyorum.

"Hey sen!" Ecrin'in neşeli sesini duyunca dudaklarım kıvrılıyor. Genelde sevgi dolu olmadığı için sesindeki keyiften rahatsız olmak yerine şu perişan halime bakmadan onun adına mutlu oluyorum. "Neden akşam gelip ne harika bir teyze olduğumu görmüyorsun?"

"Eve mi geçiyorsunuz? Çok sevindim."

"Biz de öyle. Gelecek misin? Ablam seni sorup duruyor çünkü ona bir kahraman olduğunu anlattım." *Size yanlış bilgi verilmiş Ecrin Hanım. Bugünlerde tam bir zavallıyım.*

"Aslında akşam bir planım vardı."

"Tamam, öncesinde ya da sonrasında gel."

"Bugün gelebileceğimi sanmıyorum Ecrin."

"O zaman yarın gelirsin." Adımları durdurup kampüsün ortasında yere çökmemek için derin bir nefes alıyorum.

"Aslında bu aralar çok meşgulüm ama uğramaya çalışacağım."

"Defne Bilger. Beni başından mı savıyorsun?"

"Gerçekten çok meşgulüm," diyorum gülümseyerek. Tecrübelerime göre gülümsemek sese yansıyıp insanların sürekli neyiniz olduğunu sormasını engelliyor. Tabii bir yere kadar. "Ama akşam uğramaya çalışacağım."

"İnsanların sevgimi kazanması kolay değildir, biliyorsun." Bu kez gerçekten gülüyorum.

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz." Telefonu kapatıp Beren'e mesaj atıyorum. Akşama iki tane sinema bileti aldığımı

söyleyip öncesinde Mısra'ya uğramak ister mi diye sorduktan sonra ayaklarımı sürüyerek derse gidiyorum.

Mısra'nın evine geldiğimizde kapıyı Ecrin açıyor. Kestane rengi saçları ve iri gözleriyle karşıma dikilip bana şüpheci bir bakış attığında gereksiz bir neşeyle ona sarılıp teyzeliğini tebrik ediyorum.

"Şunu üstümden çek," diyor Beren'e doğru. Kuzenim kedi yakalar gibi montumun ense kısmını tutup beni geriye çekince surat asar gibi yapıyorum ama ağzımdan küçük bir kıkırtı çıkıyor. Beren'le Ecrin selamlaşırken montumu asmak için diğer tarafa dönünce Emre'yle yüz yüze geliyorum. Bunu hiç beklemediğim için yüzümdeki gülücük donup kalıyor. Emre'nin karşısında gülüşümün yavaş yavaş solmasına engel olamıyorum. Kucağındaki minicik bebeği göğsüne yaslamış, tüm görkemiyle karşımda dikiliyor. Onu görmek bana kendimi hiç de iyi hissettirmiyor ama kendimi toparlayıp nazikçe selam veriyorum.

Emre çekimser bir tavırla, "Hoş geldiniz," diyor. Burnunu bebeğe doğru eğip kafasında gezdirirken o kadar güzel görünüyor ki bu ziyareti atlatabileceğime olan güvenim sarsılıyor. *Hemen şu an acil bir aramaya ihtiyacım var merkez. Bir kerecik yardımcı ol Allah'ın cezası!* "Hâlâ prensesle tanışıyoruz," diyor Emre yeğenine açıkça aşkla bakarken. O bakışların bana yönelmesi için gösterdiğim çabayı ve bu kadar çabuk geri itiklenmemi düşünmek beni üzüyor.

"Deniz'den beri bu kadar küçük bir bebek görmemiştik, değil mi Defne?" Beren'i onaylayıp Deniz'in kim olduğunu açıklıyorum. Gülce'nin ufacık ağzından bir ciyaklama çıktığında Emre hızla Mısra'nın yanına dönüyor. Biz de salona, bir curcunanın içine giriyoruz. Kerem'in annesi ve kardeşleri, Ganimet Babaanne, Sinan ve Elvin; hepsi buradalar. Herkesi teb-

rik ederken Mısra geliyor. Bebek için aldığımız hediyeyi verip iyi dileklerimizi sunduğumuzda Beren'e yanaşıp gitmeyi teklif ediyorum ama o Sinan'la bir şeyler konuşması gerektiğini söylüyor. Yüzüme baksa ciddiyetimi anlayacak fakat beni ısrarla görmezden geliyor. Bu yüzden mecburen dolu salonun bir köşesine oturup oradaki tanımadığım insanların sorularını yanıtlıyorum. Kerem'in annesi beni hastaneden hatırlıyor ve orada olmamı Emre'yle ilişkilendirdiğini açıkça ima ediyor. Ecrin'le arkadaş olduğumuzu söyleyip düşüncesi çok komikmiş gibi gülüyorum. Ara sıra Emre'yle bakışlarımız birleşiyor. Kadınların söylediklerini dinlerken başımı çeviriyorum ve onu bana mahcup bakışlar atarken yakalıyorum. Bundan tüm kalbimle nefret ediyorum. Kimse birine âşık olmadığı için kendini kötü hissetmemeli. Bunu ben ona iyice kapılıp bağlanmadan söylediği için mutluyum. Şimdi bile bu kadar üzüldüysem hislerimi büyütecek vaktim olsa ne olurdu kim bilir.

İkram edilen lohusa şerbetini içip mutfağa kaldırmak için ayaklanıyorum. Yanından geçerken ağzımı oynatarak Beren'e saatimi gösterdiğimde başını sallıyor. Onun da bardağını alıp mutfakta onları yıkayacak bir şeyler arıyorum. "Bana ver," diyor Emre yanıma geldiğinde. Bardaklarımı elimden alıp makinenin kapağını açarken, "Nasılsın?" diye soruyor.

Kendi irademin sağlamlığına şaşırarak içten bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "İyiyim, sen?"

"Aslında..." Küçük mutfakta amaçsızca etrafına bakınıyor. "O gün seni üzdüysem diye endişeleniyordum."

Rahat bir tavırla omuz silkiyorum. "Endişelenme."

"Yani bir sorunumuz yok?" Makinenin kapağını kapatıp bana bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Bir eliyle diğer kolunu tutup yere baktığını görünce kıvranmasından bir parça haz alıyorum. "Arkadaşlığımız değişmedi değil mi?"

Bunu onaylayabilir ve sonrasında Emre'yle karşılaşabileceğim yollardan bir daha geçmeden aramıza mesafe sokabilirim. Ya da dürüstçe ne hissettiğimi söyleyebilirim ve bunu yapmayı seçiyorum.

"Arkadaş olduğumuzu sanmıyorum Emre."

"Ben böyle düşünmüyorum," derken konuşmanın başından beri ilk kez gözümün içine bakıyor.

"Evet, ikimiz de nasıl düşündüğümüzü açıkça ifade ettik. Bu yüzden seninle arkadaş olamam. Seni kırmamak için kendimi üzüp sonrasında senden kaçmanın yollarını arayamam. Sevdiğim insanlar için pek çok şey yapabilirim, birçok şeyin üstünü kapayabilir, idare edebilirim fakat mesele kendimi üzmek olunca bunu yapmam. Sana çok değer veriyorum ama ben senden daha değersiz değilim. O yüzden senin arkadaşın olmam Emre. Umarım hayatta istediğin her şeye sahip olursun. Bunu gerçekten çok isterim."

Emre'nin şok olmuş gibi bir hali var. Başını iki yana sallarken ne yapacağını bilemeyerek elini saçlarında gezdiriyor. "Seni üzmediğimi söylemiştin." Buna gülüyorum çünkü bu duyduğum en aptalca şey.

"Şaşıracaksın ama bir kalbim var," diyorum alayla. O an Beren gelip *gidiyor muyuz* diye soruyor ve onu ilk fırsatta yanaklarından öpeceğimin notunu alıyorum.

Emre'yi mutfakta saçma şokuyla baş başa bırakıp ev halkıyla vedalaştıktan sonra evden çıkıp kol kola giriyoruz. Bu pek Beren'in tarzı olmadığı için duygusallaşmaya yer arayan kalbim kıpırdanıyor. "Söyleyeceğim bir şey var," diyorum ona yaklaşarak.

"Dinliyorum."

"Sanırım birazcık ağlayacağım. Panikleme tamam mı?"

"Paniklemem," diyor Beren. "Sen ağlarken ben de dondurma almaya gideyim mi? Sinemayı boş ver, bütün gece evde romantik filmler izleriz."

Dolan gözlerime rağmen gülüyorum. "Bence bu harika olur."

"Tamam, biraz dayan. Akşam seninle ağlayacağım."

Beren benimle ağlamıyor ama ben dondurmamı yiyerek gözyaşı dökerken yanımda oturup omzunu hizmetime sunuyor. Şu an için mümkün olan tüm şeylere sahip olduğumdan kendimi epey iyi hissediyorum aslında. Kalbim kırık olsa da bununla başa çıkış şeklimden gurur duyuyorum ve aciz davranmadığım için herkesin düşündüğünün aksine güçlü ve olgun biri olduğuma olan inancım katlanarak artıyor.

Bir ara Beren tuvalete gittiğinde, bundan sonra Emre'yle karşılaşmayacağıma emin olduğum için telefonumu alıyor ve Sarı Puantiyeli Şemsiye hesabımı –bunu yapmak beni kahretse de– sonsuza dek kapatıyorum.

Bir süre daha yaralı iznimi kullanacağım ama eskisinden çok daha güçlü bir halde geri döneceğime eminim merkez.

19. Bölüm

"Güvenli Bölge"

Film gecesinden sonraki birkaç günü evde geçiriyorum. Sevdiğim kitapları okuyor, akşamları Beren'le güzel filmler izliyor ve yemekler yapıyorum. Aslında kendimi mutsuz hissetmiyorum ama içimdeki hayal kırıklığını da bir türlü bastıramıyorum. Depresyona girip sürekli ağlamayı kendime yakıştıramıyorum fakat neşe saçacak gücüm de yok. Beren bunun gayet farkında ve mümkün olduğunca yanımda kalıyor. Kendi soğuk kişiliğine rağmen beni neşelendirmek için her şeyi yapıp asla üstüme gelmiyor bu yüzden onu çok seviyorum. Bir akşam bulaşıkları makineye koyarken kapımız tıklatılıyor. Tanıdık, ritmik bir tıkırtı. Beren'le birbirimize bakıp gülüyoruz.

Kapı ikinci kez tıklatılırken ellerimi silip açmaya gidiyorum. Abim elinde bir poşet yeşil elma, diğer eli havadayken sevimli bir yüzle havadaki elini sallıyor. "Sana aramanı söyledim değil mi?" diyorum omzuna hafifçe vurarak. Abim kafamı kolunun altına sıkıştırıp içeri girerken beni de peşinde sürüklüyor.

"Ben de sana dizini kırıp beni beklemeni söyledim."

"Elinin hamuruyla sokağa çıkma falan mı diyeceksin?"

"Ben medeni bir adamım." Kafamı abimin kıskacından kurtarıp boynumu ovuşturuyorum. Normalde bu noktada kavga

etmeye başlarız ama onu gördüğüme öyle mutluyum ki söyleyeceklerimden vazgeçip boynuna sıkıca sarılıyorum. Abim benden otuz santim kadar uzun olduğu için büyüdüğümü asla kabul etmez ve böyle sarıldığımızda ben de kendimi hâlâ çocukmuşum gibi hissederim. "Hoş geldin yakışıklı," derken ona bebek muamelesi yapmama aldırmıyor.

Beren de gelip abime sarıldığında her zaman yaptığım gibi kollarımı ikisine dolayıp onların kucaklaşmasını sabote ediyorum. İkisinin çok iyi anlaşmasından nefret ediyormuş gibi davranmak hoşuma gidiyor. Böyle aptalca davranınca kendimi daha çok kardeş gibi hissediyorum. Üçümüz birkaç saat sohbet edip birbirimizi görmediğimiz zamanlarda neler yaptığımızdan bahsederek çay keyfi yaparken abim yorgunluğa yenik düşüyor.

"Ben yatsam iyi olacak. Sabah erkenden geri dönüp üç gün sonra da tekrar geleceğim. Toplantılarım çakışıyor o yüzden gidip gelmem gerekti. Anneme gidiş geliş yapacağımı söylemedim, hep beraber gidip sürpriz yapalım mı bizimkilere?"

"Ben gelemem. Sınavlarım daha bitmedi." Beren inleyerek koltuğa yığılınca onu teselli etmek için kolunu sıvazlıyorum.

"Benimkiler bitti," diyorum heyecandan uzak bir sesle. "Evi de çok özledim. Çok iyi olur aslında."

"Niye birazdan ağlayacak gibi konuşuyorsun kızım? İstemiyorsan gelme."

Sevdiğim bey bu şehirdeyken gitmek çok zor abiciğim diyemeyeceğim için, "Ana hasreti vurdu bir an," diyorum gülerek. "Kaçta çıkarız?"

"Ben birkaç saat uyuyayım öyle çıkalım. Nerede yatayım?"

"Benim yatağımı hazırlarım sana." Ayağa kalkıp hala aynı pozisyonda duran Beren'in saçını okşuyorum. "Üzülme ponçik. Teyzemi senin yerine de öperim." Beren acı çeker gibi kıvranmaya başladığında onu orada bırakıp odama geçiyorum.

Yatağımın çarşaflarını değiştirip abim için hazırladıktan sonra sırt çantama birkaç günlük eşyalarımı ve Deniz için gördükçe alıp biriktirdiğim hediyelerimi koyuyorum. Abimle Beren yattıktan sonra salondaki kanepede kendime yatak hazırlayıp uzun uzun telefonuma bakıyorum. İçimden Emre'yi aramak ya da şehir dışına çıkacağıma dair mesaj atmak geliyor. Fakat bu o kadar acizce görünüyor ki kalbime yenilip de onu aramamak için telefonumu tamamen kapatıyorum. Benim annemi görmeye gitmemden haberdar olması için hiçbir mantıklı sebep yok. Aslında artık benden herhangi bir şekilde haberdar olması için de bir sebep yok.

Gece pek uyumuyorum, sabah da erkenden yola çıkıp Antalya'ya gidiyoruz. Arabada uyuklayarak geçen yolculuktan sonra vardığımızda içimde uyanan heyecanla arabadan inip büyüdüğüm eve bakıyorum. Evimizin yanındaki küçük bahçenin arkasında annemin ektiği mevsim sebzeleri ve babamın ağaçları var. Ön tarafta ise Deniz için bir salıncak ve benim hamağım duruyor. Kendimi aşırı derecede duygusal hissediyorum. Abimi beklemeden evimizin kapısını çaldığımda önce küçük ayakların pat pat vuran sesleri geliyor, hemen sonra kapı açılınca Deniz'in küçük bedeni ortaya çıkıyor. Üzerinde benimkilere benzeyen kısa, kadife bir elbise var ve sarı bukleleri yüzünün önüne dökülmüş. Beni görünce gözleri irice açılıyor.

"Anne! Defne gelmiş!" İçeriye koşarken vazgeçip tekrar geri gelerek kucağıma zıpladığında ona sımsıkı sarılıyorum. Genelde soğukkanlıdır, sizi sevip sevmediğinden emin olamazsınız. Bu yüzden uzun ayrılıklar sonrasında gelen bu heyecanını görmeyi her zaman iple çekerim. Deniz'in tatlı yanaklarını öpüp içeriye geçerken annem bütün neşesiyle karşımda belirip beni sımsıkı sarıyor. Arkamda abimi de görünce o kadar mutlu oluyor ki kucağımda Deniz, omuzlarımdan bizi saran abim ve hepimizi kucaklayan

annemle sıkı bir yumak oluyoruz. Aradan gelen boğuk çığlığı duyana dek annem neşeyle gülmeye ve bizi sıkmaya devam ediyor.

"Boğuluyorum!" Deniz kucağımdan düşüp büyüklerin arasından kendini attığında kıpkırmızı yanakları ve kızgın suratıyla bizi azarlamaya başlıyor. Kafamı annemin omzuna yaslayıp ona dil çıkarıyorum.

"Yaşar!" diye bağırıyor annem ortalığa. "Bütün çocukların evde!" Deniz babama haber vermek için bahçeye çıktığında abim de onunla gidiyor. Annemle beraber salona geçiyoruz. Her zaman sokulgan bir tip olmuşumdur ama bunu genelde çığlıklar ve kahkahalar eşliğinde yaparım, bu yüzden annem duygusallığımı hemen fark ediyor. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni incelerken kaşları çatılıyor hemen.

"Zayıfladın mı sen?"

Sorusu burnumun direğini sızlatsa da şımarık bir gülüşle onu geçiştirmeyi başarıyorum. "Yaa, zayıflamış mıyım? Harika."

"Solmuşsun da Defne. Hastalandın mı?" Parmaklarımı kaldırıp, "Azıcık," dediğimde annem hemen başını sallayarak azarlamaya girişiyor.

"Hiç dikkat etmiyorsunuz kendinize, hiç. Ben sana güzel bir kemik çorbası yapayım hemen toparlanırsın."

"Anne hayır ya." Kemik çorbası annemin sihirli iksiri gibi bir şeydir. *Korkunç kokulu bir iksir.*

"Kızım mı gelmiş?" Babamın sesini duyunca kapıya koşturup boynuna atlıyorum. Babam hem uzun boyu hem de kocaman göbeği olan pofuduk biri olduğu için kucağında kaybolmamak imkânsız. Deniz kaşlarını çatarak, "Buradayım ya," diye söylenince abim onu kucağına alıp kendisinin favorisinin Deniz olduğunu söylüyor. Onlara sataşmak için gözlerimi şaşı yapıp yüzlerine baktığımda gülerek beni taklit ediyorlar.

Evde olmak bana çok iyi geliyor. Ailece yemek yemek, birlikte gülmek, çocukluğumuzdan bahsetmek, annemle babam tarafından şımartılmak... Hepsine bayılıyorum ama gece herkes odasına çekildiğinde, bahçeye çıkıp hamağıma oturduğum zaman içimdeki burukluk kendini hatırlatıyor. Sonsuza kadar böyle kalmaktan endişeleniyorum. Her mutluluğumun Emre'ye duyduğum trajik sonlu aşk yüzünden gölgeleneceğinden korkmaya başlıyorum.

Battaniyeme iyice sarılırken cep telefonumu açıyorum. Dün kapattığımdan beri sadece abimin telefonundan Beren'le görüştüm. Telefonum olmayınca yapacak bir şey bulamayacağımı sanıyordum ama gün içinde telefona bakmak aklıma gelmedi bile. Yine de birilerinin öldüğümü düşünmesini istemem bu yüzden telefonu kontrol etmenin faydası olacağını düşünüyorum.

Sınıf grubundaki bazı mesajlar, kulüpteki kızlarla grubumuzdan birkaç mesaj ve Beren'den de evde yalnız ve mutsuz olduğuna dair bir şeyler geveleyen bir mesaj var. Onları tek tek cevaplayıp Ecrin'in mesajını açıyorum. Emre ve Gülce'nin bir fotoğrafını göndermiş. Emre kanepeye uzanmış ve yeğeni de göğsünde yatıyor. Gözlerimi kapatıp ağlamamak için nefes egzersizi yapıyorum. Bu konuda kendimi epey geliştirdim.

Bunu görmek isteyeceğini düşündüm. İkinizin arasında bir şey mi geçti?

Sadece aramızda bir şey geçmeyeceğini netleştirdik.

Cevabımı gönderip üstteki fotoğrafı silmeye çalışıyorum. Bunu gerçekten deniyorum ama içim el vermiyor. Öyle güzel bir fotoğraf ki her bakışın kalbimi kırmasına bile değer.

Fotoğrafa dalıp gitmişken aniden hamağın bir kenarı çökünce korkup çığlık atıyorum. Elim refleksle ağzımı kapatıp çığlığımı boğarken Deniz'in bedeni üzerime yuvarlanıyor. Asla toplatmadığı saçlarını yüzünün önünden çekip battaniyemin altına girerken, "Kapıyı açık bırakmamalısın," diye fısıldı-

yor. "Ayrıca soğuk akşamlarda bahçeye çıkmak yasak. Annem burada olduğunu duyarsa sana çok kızar."

Şaşkınlığımdan sıyrılıp gardımı düşürürken hafifçe gülüyorum. "Sen de buradasın küçük hanım."

Parmağını dudağının önüne getirip sessiz olmamı işaret ediyor. "Ben görünmez olabiliyorum."

Sesime meraklı bir hava katarak battaniyeyi başımızın üstüne kadar çekip üşümemesi için ona sıkıca sarılıyorum. Deniz, küçük el fenerini yakıp battaniyenin altını ışıkla dolduruyor. "Bak, böyle." Cenin pozisyonunda kıvrılıp elini ağzına bastırdığında kahkahamı tutmak için dudaklarımı ısırmak zorunda kalıyorum. "Vay canına, sahiden görünmüyorsun."

Tepkimden tatmin olunca yüzünü yüzümün yanına koyup bana bakıyor. "Söylemiştim. O yüzden yakalanırsak benden bahsetme."

"Anlaşıldı merkez. Neden uyumadın?"

"Seninle uyuyacaktım ama yatağında değildin."

"Burası soğuk. Eve girelim mi?" Deniz başını sallayıp alnını alnıma yaslıyor. Fenerin rahatsız edici ışığına alıştığım için artık iri mavi gözlerini görebiliyorum.

"Sen neden üzgünsün?"

Sorusu karşısında şaşırıyorum. Fenerini tutan ellerini tutup öperken dikkatle yüzümü izliyor. "Üzgün değilim ablacığım. Eve geldiğim için çok mutluyum."

"Ama dudağın böyle," parmağını dudağımın kenarına koyuyor, "Aşağı aşağı düşmüş. Benim ağlamam gelince aynı böyle oluyor." Deniz'in sorusuna gülüyorum ama beklenmedik bir şekilde gözlerim de doluyor. Yavaşça yutkunup fısıldıyorum. "Çünkü evde olmadığım zamanlarda sizi çok özlüyorum. Sence geri dönmesem olur mu?"

Deniz'in yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor. "Ama orada okula gidiyorsun. Okula gitmek önemlidir."

"Burada da okul var."

"Arkadaşların orada. Onları özlemez misin? Ben Buse'nin olmadığı bir okula gitmek istemiyorum çünkü o benim en iyi arkadaşım."

Kendine şimdiden bir en iyi arkadaş bulmuş olmasını biraz-cık kıskanıyorum. Böyle bir şeye şimdiye dek sahip olamamış olmam gerçekten tuhaf. Sanırım arkadaşlıklar da biraz şans meselesi. Hayatımı yalnız geçirmiyorum, etrafta her zaman arkadaşlarım oluyor ama ailem dışında hayatından çıktığımda bir boşluk bırakacağım birileri olduğunu sanmıyorum. Buna karşın çok kısa süredir tanıdığım birisinin yokluğu kalbimde kocaman bir delik açabiliyor. Uslanmaz bir romantik miyim, yoksa aptal biri mi bilmiyorum.

"Sanırım haklısın," diyorum Deniz'e. "Hadi yatağa gidelim." Hamaktan kalkıp onu battaniyeye dolayarak kucağıma alıyorum. Birlikte sevdiği bir kitabı okuyup birbirimize hikâyeler anlattıktan sonra uyuyakalıyoruz.

Ertesi gün annem beni akla gelebilecek her türlü sağlıklı şeyle besliyor. Abim işe gitmek zorunda olduğu için kahvaltıdan sonra ayrılınca biz de babamla portakal ve limon bahçelerini geziyoruz. Babam, Beren ve benim için iki kasa portakal toplayıp çürütmeden yememiz gerektiğini hatırlatıp duruyor. Akşamüstü eve döndüğümüzde zorla içirilen kemik çorbasının ardından odama saklanıp şişen midemi ovuşturuyorum. Evde bıraktığım telefonumu komodinin üstünden alıp yatağa tekrar devrildikten sonra telefonu yüz hizamda kaldırıyorum ve gördüğüm şeyin şaşkınlığıyla telefon suratıma düşüyor. Sanırım burnumu kırdım merkez!

Emre'den gelen yedi cevapsız çağrıyı görünce şok oluyorum. Daha üzerinde düşünemeden adı ekranda bir kez daha parlıyor. Gelen aramayı şaşkın bir halde cevapladığımda Emre kızgın bir sesle adımı söylüyor.

"Seni bin kere aradım," diyor öfkeyle. Onu hiç öfkeli görmediğim için daha da şaşırıyorum.

"Neden aradın ki?" *Güzel soru Ateşböceği3, çak bir beşlik!*

"Neden mi aradım? Buradan gitmek de ne oluyor?"

"Nereden gitmişim?" Uzandığım yerden kalkıp yatağın ucuna oturuyorum. Kaşlarım hafifçe çatık ve kalbimde tuhaf bir sancı var.

"Beren'i gördüm. Antalya'ya gittiğini söyledi."

"Evet?"

"Lütfen saçmalamayı bırakır mısın? Okulun ne olacak? Burada ilgilendiğin bir sürü insan var. Sen bundan çok daha akıllı birisin, böyle davrandığına inanamıyorum."

"Emre. Seni gerçekten anlamıyorum. Okulum yerinde duruyor ve ilgilendiğim herkes gayet iyi. Senin derdin ne?" Birden sinirleniyorum. "Ne yapıyorsun sen? Benimle ilgilenmiyorsun, arkadaş kalmak istiyorsun, arayıp azarlıyorsun. Asıl ben böyle davrandığına inanamıyorum!"

Emre'nin derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Haklısın," diyor daha sakin bir sesle. "Özür dilerim. Bak, bunun benimle ilgisi olduğunu düşünmekten kafayı yiyeceğim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama yaptığım hiçbir şeyin seninle ilgisi yok. Konuştuk ve anlaştık sanıyordum. Meseleyi eşelemeye devam edip duracaksan bunu kendi kendine yap." Telefonu yüzüne kapatıp öfkeyle Beren'i arıyorum. Daha ilk çalışta cevap veriyor.

"Emre'ye ne söyledin?"

"Ailenin yanına gittiğini..." Beren hiç duraksamadan cevap verince bir sağa bir sola gitmeyi bırakıp elimi belime atıyorum.

"Neden?"

"E, seni sordu. Ben de söyledim."

"Başka bir şey de söyledin değil mi?"

"Neden?" Yemin ediyorum sesinden şeytanlık akıyor. "Sana ne dedi?"

"Ne söyledin Beren?"

"Ne zaman geleceğini sordu, ben de gelip gelmeyeceğini bilmediğimi söyledim." Ağzım açık kalıyor. Aynadaki yansımamdan suratımın halini görünce aynaya arkamı dönüyorum.

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"E bilmiyorum çünkü."

"Salak, birkaç gün sonra geleceğim dedik ya."

"A-a!" Abartılı bir sesle bağırınca iyice hayrete düşüyorum. "Tamamen aklımdan çıkmış bu, hay Allah." Beren hiç de böyle davranan biri olmadığı için öfkeli kalmayı başaramıyorum. Yatağa çöküp sinirim bozuk bir halde gülerken Emre'nin telaşı zihnimde bir anlam kazanıyor.

"Sen delirmişsin."

"Sonuçta seninle yaşıyorum," diye cevap verince saçma bir kardeş kavgasına girişip telefonu kapatıyorum. Emre'yi geri arayıp aramamakta kararsız kaldığım birkaç dakikadan sonra söylenerek Emre'nin ismine dokunuyorum. Aramam ilk çalışta cevaplanıyor.

"Defne?"

"Beren'in söylediklerini yanlış anlamışsın. Birkaç günlüğüne ailemi görmeye geldim ama geri gelmeyecek olsam da bu senin yüzünden olmazdı. Bir adam benden hoşlanmıyor diye hayatımı tümüyle değiştirecek değilim. Beni bu kadar bile tanımıyor musun? Kalbimi kırıp durmaktan vazgeç tamam mı? Bir daha konuşmak istemiyorum Emre. Lütfen." Cümlelerimi hızlı hızlı kurup telefonu kapatmaya yeltendiğim sırada Emre telaşla sesleniyor.

"Dur!" *Telefonu kapatmalıyım.* Bu yapılacak en doğru ve havalı hareket ama kırgın da olsa hâlâ sevdalı bir ateşböceğiyim merkez. "Defne, geldiğinde yüz yüze konuşabilir miyiz?"

"Bana söyleyecek neyin kaldı ki?"

"Hayatımdan öylece çıkacağını bilseydim o gün hiç konuşmazdım," diyor üzgün sesiyle. "Benim için değerlisin. Her sabah senin sesinle uyanıyorum." Ateşböceği robotunu hatır-

layınca gözlerim doluyor. O gün Emre sesimi kaydederken hissettiğim heyecandan geriye kocaman, paramparça bir aşk kaldı.

"O robotu atmalısın. Bir gün âşık olduğun kız için yenisini yaparsın. Böylesi daha adil olur. Hoşça kal." Telefonu kapatıp parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. Ağlamamak için içimden yüze kadar saydıktan sonra burnumu çekip banyoya gidiyorum. Sonraki birkaç saat kızgınlık beni ele geçiriyor. Emre'nin ondan vazgeçmeme izin vermeyişine o kadar sinirleniyorum ki döndüğümde onu bulup kafasında bir vazo parçalamaya sadece bir adım uzağım.

Banyodan çıktığımda kapı çalıyor. Abimi kapıda görünce, "Niye geldin?" diye tersliyorum.

"Evime gelirken sana mı soracağım manyak?" İçeriye girmeye çalışınca onu itiyorum. *Alın işte delirdim sonunda!*

"Sen burada yaşamıyorsun ki. Kendi evine git."

"Defne dokunsam uçacaksın neyin artistliğini yapıyorsun?" Beni bir yastıkmışım gibi tutup havaya kaldırdıktan sonra omzuna atıyor. Mutfağa giderken yolda Deniz'i de yakalayıp diğer omzuna attığında ikimiz onun sırtını pataklamaya çalışıyoruz.

"Anne, kızlarını akıl hastanesine yatırmalıyız."

"Devran! İndir kızları oğlum, çok ayıp!"

"Anne! Oğlunu evlendirmeliyiz!" diye sesleniyorum abimin sırtını ısırmaya çalışırken. Deniz de bana katılıyor. "Devran evlensin!"

"Devran seni yutsun da gör bakalım cadaloz!" Abim beni indirip Deniz'i kucağına yatırıyor. Ona çığlıklar attırana kadar gıdıklarken ben de sırtına atlayıp küçük kardeşimi kurtarmaya çalışıyorum. Emre'yle konuşurken içimde biriken öfkeyi kardeşlerimle boğuşarak atmak harika oluyor. Böyle şeyler için biraz büyüdüğümün farkındayım ama hiç umurumda değil. Abim de bir sıkıntım olduğunun farkında olmalı çünkü çoktan

beni üzerinden atıp defolup gitmemi söylemesi gerekiyordu ama bunun yerine benimle oynayıp yüzümü güldürmeye çalışıyor.

Belki de uzak bir şehre hiç gitmemeliydik merkez. Güvenli evimizde kalbimizi kimse kıramazdı.

20. Bölüm

"Emre'nin Hikâyesi"

Ailemle geçirdiğim birkaç günün sonunda döneceğimiz sabaha Deniz'in heyecanlı fısıltılarıyla uyanıyorum. Ben henüz tam anlamıyla ayılamamışken kapım açılıyor ve "İyi ki doğdun!" diye bağıran insanlarla gözümü açıyorum.

Bir süre neler olduğunu anlayamıyorum çünkü doğum günüm falan değil. Daha bir hafta var ama ben bu kadar yaklaştığının da farkında değildim aslında. Eğer olsaydım böyle bir şeyin beklentisine girerdim. Olayı kavradığımda gülerek kalkıp yatağın ortasına oturuyorum. Annemin elinde kocaman bir krep tabağı var. Her krepin arasına meyveler doldurmuş ve üzerine de çikolata dökmüş. Söyledikleri doğum günü şarkısıyla beraber dans etmeye başlıyorum. Bir yanıma babam, bir yanıma annem oturuyor. Deniz tam önüme dizlerinin üstüne otururken abim de burnumun ucuna iki tane mum uzatıyor.

"İyi ki doğdun cadı!" dediğinde ona dil çıkarıp mumlarımı üflüyorum. Dilek dilemiyorum çünkü böyle batıl inançlarım yoktur. En üstteki krepi sarıp koca bir ısırık aldığımda ailemden bir alkış tufanı kopuyor. Çikolatalı ağzımla hepsini tek tek öpüyorum. Krepleri abimle ve Deniz'le paylaşırken tabağı sürekli onlardan kaçırmaya çalıştığım, sahte kavgalar ve kah-

kahalarla dolu doğum günü curcunasından sonra yola çıkıyoruz. Sekiz saatlik yolu abimle konuşarak, şarkı dinleyerek ve kitap okuyarak geçiriyorum. Evden geç çıktığımız için akşam dokuza doğru ancak evime varıyoruz. Apartmanın önünden dairemin karanlık camlarını görünce telefonumu çıkarıyorum. Beren ilk çalışta açıyor.

"Geldin mi?"

"Beni neden karşılamıyorsun? Kardeşin gurbetten geldi."

"Beş dakikaya evdeyim," deyip yüzüme kapatıyor. Abime dönüp omuz silktikten sonra arka koltuktan sırt çantamı alıyorum. Dairemin kapısına geldiğimizde çantamdan anahtarımı bulup kapıyı açıyorum. Ben kendimi içeri atacakken abim elini omzuma koyuyor. Karanlıkta beni salona sürükleyip arkamdan ışığı yaktığında karşımda bir sürü tanıdık yüzle karşılaşıyorum. Birisi yüzüme doğru bir konfeti patlatıyor ki bunun ödümü kopardığını söylemeliyim. Alkışlar ve kıkırtılarla bugün ikinci kez *iyi ki doğdun Defne* seremonisi gerçekleşirken açık ağzımla etrafıma bakıyorum.

Tanıdığım herkes burada.

Bu garip çünkü benim böyle doğum günü partilerim olmaz. Böyle bir şeyi ayarlamak isteseydim şu an salonumuzdaki yüzlerin neredeyse tamamının doğum günüme gelmek isteyecek kadar yakınım olmadığını düşünürdüm ama işte hepsi buradalar ve alkışlıyorlar. Çok. Saçma.

Abim omuzlarımı sıkıca sarıp kulağıma eğilerek, "Mutlu yaşlar cadı!" diyor bir kez daha.

"Sen biliyor muydun?" Kafamı yukarı çevirip yüzünü görmeye çalışıyorum. "Bir günde iki kez doğum günümü kutladın ve ikisinde de hediyen yok mu?"

"Hediyeni görmek için banka hesabına bakabilirsin." Rahatça söylediği şey çığlık atmama sebep olacak kadar mühim bir olay. Hemen boynuna sarılıp harika biri olduğunu bağırıyorum. Sonra misafirlerimize dönüp hepsinin yüzüne

bakmaya çalışıyorum. Böyle bir organizasyonun yıldızı olmak canlandırıcı bir şey. Kendimi biraz şımarık hissediyorum.

"Arkadaşlar, dağılmanızı istemek zorundayım. Doğum günüm falan değil, haftaya tekrar gelin." Önce kimseden çıt bile çıkmıyor, sonra hep bir ağızdan kahkahalar atıyorlar. Gözüm Ecrin'e takıldığında yüzüme geniş bir gülücük konuyor. Yanında Sinan ve Elvin var. Sınıftan ve kulüpten bazı arkadaşlarım, çoğu aslında Beren'in yakını olan arkadaşlarımız ve mahalleden tanıdığım birkaç dost canlısı insan seçiyorum. Arkalarda bir yere saklanmış yüzü gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Gözlerimi ondan ayırmadan yanıma gelen Beren'e sarılıyorum. "Sen delirdin mi?"

"Seni neşelendirir diye düşündüm."

"Ve Emre'yi mi çağırdın?"

"O bir kazaydı," diyor Beren. Gelen herkesi tek tek öpüp iyi dileklerini kabul ediyorum. Salonumuzdaki alçak orta sehpanın yüzeyi hediyelerle dolmuş. Bu beni biraz duygulandırıyor çünkü ilk kez böyle bir şeyle karşı karşıyayım.

İnsanların arasında Mete'nin yüzünü görünce Beren'e eğilip "Bu da mı kazaydı?" diye fısıldıyorum. Cevabını beklemeden yanına gittiğimde bana ufak bir kutu veriyor. "Doğum günün kutlu olsun, deli."

"Bunu sen aç. İçinde tehlikeli bir madde olmadığına inanmıyorum çünkü." Mete gözlerini kısarak kavgaya hazırlanınca ateşkes imzalamak için gülerek ona sarılıyorum. Son konuşmamızda ona arkadaş olmadığımızı ima etmeme rağmen burada oluşu takdirimi kazanıyor.

Odadaki herkesi öpüp sarılırken biraz sarhoş gibi hissediyorum. Herkesin suratına burada ne işin var diye bağırmamak için ciddi bir irade göstermem gerekiyor. Muhtemelen ben onların doğum günü partisine katılmazdım ve muhtemelen onların bana gelmemesinin sebebi de bu olurdu.

Sonunda Emre'yle karşı karşıya geldiğimde kendimi konuşmaya hazırlıyorum ancak Beren elinde kocaman bir pastayla girince birisi kolumdan tutup beni pastanın yanına çekiştiriyor. Herkes hep bir ağızdan dilek dilemem için bağırınca gözlerimi kapatıp içimden, *Şinasi bu senin son şansın*, tekerlemesini dilim dolanmadan söylemeye çalışıyorum. Bu merasimde dileğin kimden dilendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Pastadan mı? Artan yaşımdan mı? Doğduğum günden mi? Dileklerimi özel bir günde değil, her gün dualarımda dile getiriyorum zaten. Sırf gelenek olmuş diye mantığıma sığmayan bir şeyi yapmak istemiyorum ama kimsenin hevesini de kırmıyorum. *Bu kadar iyi bir insan olmak beni bazen yoruyor merkez.*

Pastamı kesip arkadaşlarıma dağıtırken sürekli gülümsüyorum. Emre'nin üstümde gezinen bakışlarını elbette farkındayım ve bu elbette içimde bir kasırga çıkarıyor ancak bunu belli etmek istemiyorum. Beni ne kadar etkilediğini görürse ona karşı kaybedecekmişim gibi geliyor. Zaten kaybettiğimi düşünmeyin. Kazanmanın onun aşkına sahip olmakla ilgisi yok. Kazanmak Emre'ye karşı güçlü durabilmemdir.

Abim ve Beren'le birlikte pastamı yerken Mete yanımıza geliyor. Abimden hiç çekinmeden ikimizin arasına oturup evdeki insanlar hakkında saçma yorumlar yapmaya başladığında ona ayak uyduruyorum. Dikkatinin dönüp dolaşıp Burcu'ya çevrildiğini fark edince kendi kendime Mete'yi ehlileştirme kararı alıyorum. Hoşlandığı kızlara karşı takındığı korkunç tavır haricinde hoş bir çocuk olabilir ama ilgisini belli etme şekli öyle kötü ki kızlara karşı bir şansı kalmıyor. Cadının teki olduğum için artık benden hoşlanmadığına karar verdiğine göre bu konularda açıkça konuşabileceğimizi düşünüyorum.

Mete diğer arkadaşlarımızın yanına gittiğinde abime yaslanıp evimde benim için toplanan kalabalığı gözlemliyorum. Hiç de benim için toplanmışlar gibi gelmiyor aslında. Daha çok biri onlara bedava ortam sunmuş da bunun hatırına gelmiş

gibiler. Yine de bu yorumu kendime saklıyorum çünkü birilerinin arkadaşça duygularını öldürmek istemem. Abim neden onun yanından ayrılmadığımı sorgulayarak beni izlerken Ecrin yanımıza geliyor.

"İyi görünüyorsun." Müthiş bir casusum çünkü. Duygularımı gizleme lisansım var.

"İyiyim, böyle bir sürprizden sonra neden iyi olmayayım?"

"Doğru." Abime bakıp, "Ben Ecrin," dediğinde abim başını sallayıp kendini tanıtıyor.

"Devran. Defne'nin abisiyim." Ecrin'in yüzüne tuhaf, imalı bir bakış yerleşirken Emre'ye anlık bir bakış atıyor.

"Demek abisi," diyor birden keyiflenerek. "Ne hoş. Diğer arkadaşın kimdi?"

"Ecrin." En yapmacık halimle sırıtıyorum. "Seni öldürmemi ister misin?"

"Ne yaptım ki?" Ecrin'in oyunculuğu da fena sayılmaz ama benim kadar tecrübeli değil. Biraz saf olsam da akıllıyımdır. Üstelik arkadaşım bu konuşmayı yapmaya pek de hevesli görünmüyor. Onu Emre'nin gönderdiğini düşünmek hoşuma gidebilirdi ama bunu yapmamak için dikkatimi başka bir şeye yönlendirmeye çalışıyorum.

"Hadi sana hediyelerini verelim." Ecrin koluma girip beni salonun ortasına çekerek ilk hediyemi verdiğinde diğer herkes de kucağıma hediye paketleri bırakıyor. Burcu'yla Neslin'den penguenli panduflar, Mete'den bir cadı şapkası, diğer arkadaşlardan ufak tefek hediyeler, Ecrin'den de el örgüsü bir atkı – bunu babaannesinin ördüğünü söylemesi içimi sızlatıyor– bir de peri figürü alıyorum. Küçük perinin tutunduğu platformda onun bir iyilik perisi olduğu yazıyor ve o anda kendime gerçekten harika bir arkadaş bulmuş olabileceğimi hissediyorum. Abisine rağmen.

Beren bana hediye almamış, bunun yerine Huzur Huzurevi'ne kendi çapında bir bağışta bulunmuş. Onu canını acıtacak

kadar sıkı kucaklayıp dünyada en sevdiğim insan olduğunu tüm samimiyetimle söylüyorum. Biraz oyun oynuyoruz, ben birkaç şarkı söylüyorum ve biraz da dans ediyoruz. Kalabalık dağılmaya başladığında onları uğurlayıp biraz nefeslenmek adına mutfağa kaçıyorum. Bu kadar ilgiye alışık değilim. Mutfağın camını açıp başımı soğuk havaya uzattığımda arkamda bir hareketlilik oluyor.

"Selam doğum günü kızı." Sinan'ın saçtığı enerjiye imrenerek mutfak masasına yaslanıyorum.

"Selam Sinan Ertekin. Az önceki performansına bayıldım." Şarkı söylediğimiz sırada Sinan mikrofonu kapıp korkunç sesiyle şarkı söylerken sevgilisine sarılmış onun söylenmelerini geri vokal olarak kullanmıştı. Utanç verecek kadar kötü bir sesle bile harika görünebilen başka bir insan daha olacağını sanmıyorum.

"Teşekkürler. Bunca neşeye ve hediyeye rağmen neden bu kadar mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim," diyorum şaşırarak. "Bütün gün yolday-dım, belki o yüzden durgun görünüyorumdur."

"Peki yüzündeki ifadenin aynısı, hatta daha acılısı neden Emre'nin yüzünde de var?" *Emre'nin yüzünde acılı bir ifade mi varmış? Bu biraz ilgimi çekiyor...*

"Belki Emre kabız olmuştur."

Sinan gülüyor. Bana bakışında sanki gururlu bir tavır var ve buna anlam veremiyorum. "Peki, neden sürekli birbirinize üzgün yavru köpek bakışları atıyorsunuz?"

"Ne olduğunu biliyorsun işte!" diye patlıyorum. "Doğrudan konuya gir ve bu işkence bitsin." Cevap vermek yerine elinde tuttuğunu fark etmediğim defteri bana uzatıyor. Küçük, hoş desenlerin olduğu sert kapağı kaldırıp defteri karıştırıyorum.

"Bu nedir?"

"Bazı insanlar sorunlarını, üzüntülerini çok kolay dile getirir. Bazıları anlatmaktan hoşlanmaz. Bazıları hem anlatmaz,

hem de gizlemek için çok çabalar. Bazen bu çaba insanı yıpratır. Yıpranmamak için yazabileceğini düşündüm."

Sinan'ın yüzüne bakakalıyorum. *Hayret içindeyim merkez. Burada benden daha kıdemli casuslar var.* "Nasıl bilebilirsin ki?"

"İnsanları farkına varıyorum, hepsi bu."

"Peki Bay Kâhin, sence Emre'nin derdi ne?"

"Bunu sana söyleyebilirim," diyor rahatça tezgâha yaslanıp. "Ama yapmayacağım. Senin çok cesur olduğunu düşünüyorum Defne. Kendini açıkça ifade ettiğini ve elinden geleni bütün sevimliliğinle yaptığına inanıyorum. Emre'nin kendine göre haklı sebepleri olabilir ama bu senin sorunun değil, değil mi? Sen üstüne düşeni yaptın. Emre eğer seninle olmak istiyorsa bundan sonra çabalaması gereken o. Yanılıyor muyum?"

Ona hayranlıkla bakıyorum. Hislerim bu kadar yoğunken, kafam karışmaya böylesine müsaitken bana duymak istediğimi değil de doğru olan cevabı verdiği için ona minnettarım. Bunu söyleyip garip, duygusal bir konuşma başlatmak yerine işi şakaya vuruyorum. "Acayip gaza geldim şimdi. Gidip Emre'nin yüzüne tüküreyim mi?" Sinan'ın güzel yüzü bir kahkahayla aydınlanınca çapkın yanım biraz etkilenmiyor değil. Kalbimin kırık olması yakışıklı beyleri görmezden geleceğim anlamına gelmiyor sonuçta.

"Belki bu onu kendine getirir." Gülümsemesi giderek küçülürken, "Olgunluğuna hayran kaldım," diyor.

Dirseğimle kolunu dürtüp, "Zaten bir sevgilin olması çok kötü ha?" diye takılıyorum. Olgun olduğumu söyleyen ilk kişiye sulu şakalar yapmak istemezdim ama Sinan'ın, olgunluğun ağırbaşlılık olmadığını bilen biri olduğuna eminim.

"Neşene de öyle," deyip omzumu tuttuktan sonra kapıya yöneliyor. "Bayan Renk bensiz kaldığında mantığını yitirdiği için onun yanına dönmeliyim. Bu arada Emre'yi az önce balkonda gördüm. Kalabalıktan uzaklaşmış, yorgun bir ruh haliy-

le dışarıya bakıyordu. Bu sana birini hatırlatıyor mu?" Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkınca yerimde kalmaya çalışıyorum ama Emre'den kaçıp durmanın bir mantığı olmadığının da gayet farkındayım. Bu yüzden salondaki balkona doğru sessizce ilerliyorum. Küçük balkonumuzda yanına dikilip başımı siyah geceye kaldırdığımda beni fark etmiş gibi görünmüyor.

"Hastaneleri hiç sevmem biliyor musun?"

"Efendim?" Karanlıkta gölgelenen yüzünün ifadesi seçilmiyor ama sesi yalın, duruşu gerginlikten uzak görünüyor.

"Küçükken en sevdiğim şey bisiklet sürmekti. Okuldan eve dönmek için sabırsızlanırdım. Eve gelip yemek bile yemeden bisikletle sokağa çıktığım için annem çok kızardı. Bisikletim çok eskiydi. O sene boyum da çok uzamıştı. Yeni bir tane için ölüyordum. Sonra babam matematikten tam not alırsam istediğim bisikleti alacağını söyledi. O güne kadar çalışkan bir çocuk değildim ama o sınava deli gibi çalıştım. İstediğim bisikletin fotoğraflarını bulup hem kendi odama hem de salona asmıştım. Kimsenin unutmasına izin vermiyordum."

Bana bunları neden anlattığını bilmiyorum ama duruşundaki, tavrındaki bir şey onu bölmeden dinlemem gerektiğini söylüyor. Bu yüzden kollarımı göğsümde birleştirip saçlarımı hırpalayan rüzgâra aldırmadan konuşmasını bitirmesini bekliyorum.

"Sınavın açıklandığı gün eve koşarak geldim. Babam işe akşamüstü giderdi o yüzden okuldan geldiğimde evde olacağını biliyordum. Ona notumu söyleyip bisikleti alması için yalvarmaya başladım." Titrek bir nefes alınca hikâyenin anlam kazanacağını fark ederek dikkat kesiliyorum. Göğsümün ortasına bir sıkıntı çöküyor. Her yeni kelimeyle biraz daha hassaslaşıyorum. "Babam çok yorgun olduğunu, hafta sonu gidip alacağımızı söyledi ama ben o kadar ısrar ettim ki dayanamadı. Anneme seslendi. Bisiklet almaya gittiğimizi söyledi. O kadar sevinmiştim ki yerimde duramıyordum. Annem o halimi

görünce bizimle gelmek istedi. Bana bakıp gülümsüyordu. Annem çok güzel bir kadındı biliyor musun? Ecrin ona çok benziyor. Ama annem Ecrin gibi mesafeli değildi, ona bakınca hemen gülümserdin..." Başını eğip korkulukları kavrayan ellerini izlemeye başladığında merakıma yenik düşüyorum.

"Sonra ne oldu?"

"Mahallemizde o bisikleti bulamadık. Ben çok üzülünce babam bir taksi çevirip başka bir yere gideceğimizi söyledi. Taksıde babama sürekli bisikletlerle ilgili sorular soruyordum, hepsine sabırla cevap veriyordu. Hayatımın en güzel günü olduğunu düşünüyordum. Sonra birden araba sarsıldı...

"Annemin beni yakalayıp üstüme kapandığını hatırlıyorum. Çığlıkları, patlayan camın sesini, korna seslerini... Çok fazla ses vardı. Ne olduğunu anlamamıştım. Birileri beni tuttu. Bir şeyler sordular. Cevap verip vermediğimi hatırlamıyorum. Sadece annemin kanlar içindeki yüzünü hatırlıyorum." Emre'nin benimle böyle bir şey paylaşmasını beklemiyordum ama hiçbir şeyin beni bunları duymaya hazırlayacağını da sanmıyorum. Elimi göğsüme götürürken gözlerimden yaşlar akıyor. O anlatırken sesimi çıkarmamaya, Emre'yi daha fazla üzmemeye çalışıyorum.

"Evdekiler gelene kadar hastanede tek başıma bekledim. Hemşireler odaya girip zavallı çocuk gibi şeyler söylüyorlardı. Öldüklerini anlamıştım. Ölümün ne olduğunu bile bilmiyordum ama artık annemle babamı göremeyeceğimi biliyordum." Yüzünü göremiyorum ama sanırım ağlıyor. Ben de onunla birlikte ağlıyorum.

"Ne zaman hastaneye gitsem, o anları tekrar yaşıyorum. Bana bakan herkes zavallı çocuk diyecekmiş gibi geliyor. Bazen o bisikleti istemeseydim hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Bisiklet sürmeyi hiç öğrenmeseydim? Mahallede o bisikleti bulabilseydik? Sorular hiç bitmiyor Defne. İhtimaller, keşkeler... Çok sevdiğin birinin kaybı atlatabileceğin bir şey

değil. İstediğin kadar atlatmış görün. Gül, eğlen. Çok mutlu ol. Günün sonunda ışıklar kapanıp da kendinle baş başa kaldığın zaman kafana onlarca soru doluyor. Bir şeyleri değiştirebilir miydim düşüncesiyle boğuşup duruyorsun ama değiştiremezsin. Hayatımda çok değerli üç kadın var." Hafifçe burnunu çekip gülümsemeye çalışıyor.

"Bir de Gülce var tabii. Onları kaybetme düşüncesi beni o kadar korkutuyor ki herkesten uzaklaşıp bir köşeye saklanmak, yalnız başıma kalmak istiyorum. Kimseyi sevmemek, kimseyi kaybetmek zorunda olmamak... Babaannem giderek daha da yaşlanıyor, güçsüz düşüyor. Onu da kaybedersek Ecrin'le bana ne olur hiç bilmiyorum. Bunu düşünmekten bile kaçarken hayatıma yeni insanlar almak benim için çok zor. Hastanedeyken, ablamı beklerken çok korkmuştum. Sana baktım ve düşündüm ki seni sevmemem imkânsız. Keşke seni kaybetmemenin de imkânsız olduğunu bilebilseydim. Söylediklerimin mantıklı olmadığını biliyorum ama hislerimizi mantığımıza uydurabilseydik ikimiz de bu kadar üzülmezdik değil mi?" Bana dönüp elini uzatarak yüzümdeki yaşları silmeye yelteniyor.

"Seni üzmeyi hiç istemedim Ateşböceği. Sen o kadar güzel, neşeli, sevgi dolusun ki seni hiç korkmadan sevecek birini hak ediyorsun. Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Titrek bir nefes alıp yutkunmaya çalışıyorum. Daha önce kimseyi kaybetmedim, onu anlamam imkânsız ama kaybının acısını yüreğimde hissediyorum. Ben vereceğim cevabı toparlamaya çalışırken abim başını balkon kapısından dışarı uzatıyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" İkimiz de yüzümüzü sokağa çevirip telaşla yüzümüzü siliyoruz.

"Konuşuyorduk." Abimin kaşları çatılıyor. Emre'ye bakarken sert bir sesle, "Beren mısır patlatmış, film açıyorlar," deyince onu içeriye itmeye çalışıyorum. "Tamam geliyoruz."

"Önden buyur."

"Geliyoruz abi!" Abimin içeri girmeyeceğini anlayınca Emre'nin geçmesi için gönülsüzce kapıyı gösteriyorum. Abim gözlerini onun üzerine sabitlemiş, korkutmaya çalışırken ben biraz sonra geleceğimi söyleyip geride kalıyorum. Ellerimi yüzümün üstüne kapatıp az önce duyduklarımın ağırlığını sindirmek için derin nefesler alıyorum.

Emre'ye olan dargınlığımın yerini uçsuz bucaksız bir anlayış alıyor. Bu anlayışla ne yapacağımı ise hiç bilmiyorum.

21. Bölüm

"Ateşböceği3 Göreve Hazır"

Bundan sonra nasıl davranacağıma karar vermeye çalışarak geçirdiğim uzun gecelerin ardından elimde hâlâ hiçbir şey olmayınca yardıma ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Emre'yle ilgili kiminle konuşabileceğimi düşündüğüm an, aklımda tek bir isim beliriyor. O andan sonra sabahı zor edip hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra evden aceleyle çıkıyorum.

"Defne." Kapıyı açan Elvin bir saniyeliğine duraksayıp kaşlarını kaldırıyor. "Gece pek uyumadın sanırım."

"Zombi olmaya çalışıyorum. Deneysel meseleler."

"Sinan böyle meselelere bayılır. Onunla paylaşmalısın. Beren için geldiysen bugün öğleden sonra çalışıyor."

"Aslında Sinan'la konuşmak istiyordum."

"Tabii ama biraz beklemen gerekecek. Şu an bir görüşmesi var."

"Beklerim." Elvin'in arkasından yürüyüp masasının önündeki sandalyelere oturuyorum. Bir şey içmeyeceğimi söyleyip gözlerimi ellerime dikerek Sinan'a söyleyeceklerimi düşünürken Elvin beni rahatsız etmiyor. Önündeki kâğıtlara odaklanmış işini yaparak ben yokmuşum gibi davranıyor. Orada yokmuşum gibi davranmada bu kadar başarılı olup hiçbir şey sormamasına biraz şaşırıyorum aslında. Her ne kadar konuş-

mak istemediğimin sinyallerini vermiş olsam da bir insanla yan yanayken uzun süre sessiz kalabilecek birisi değilim.

"Sinan rahatça konuşabileceğim biri mi? Yani bir psikolog olarak değil, arkadaş olarak." Elvin kalemini bırakıp dirseklerini masasına yaslıyor.

"Danışan veya dost, konuşmaya ihtiyacın olduğunda Sinan'dan daha iyisi yoktur."

"Sevgilin olduğu için böyle söylemiyorsundur umarım," diyorum gülerek. Şaka yapmak istemiştim ama Elvin ciddiyetle cevaplıyor.

"Sinan benim için bir sevgiliden çok daha fazlası ama olmasaydı da cevabım değişmezdi. Objektif bakışa sahip kimse Sinan için farklı bir şey söylemez. O tanıdığın kimseye benzemiyordur, bunu bilmem için etrafındaki insanları tanımam gerekmez, inan bana."

"İnsanın hakkında böyle şeyler söylenmesi güzel olmalı," diyorum daha çok kendi kendime. O sırada Sinan'ın odasının kapısı açılıyor. İçeriden bir kadınla birlikte çıktıklarında ayağa kalkıyorum.

"Ateşböceği gelmiş," diyor Sinan sevecenlikle. Emre'den başka birinin bana böyle demesinden pek hoşlanmıyorum. Elvin bunu fark etmiş gibi, "Onun bir adı var, biliyorsun," diyerek ayağa kalkıp Sinan'ın danışanını geçiriyor. Kadın Elvin'e bir şeyler söylerken ben de Sinan'a konuşmak için vakti olup olmadığını soruyorum. İçeriye geçtiğimizde ofisin büyük penceresinin önündeki koltuğa oturup "Benden para isteyecek misin?" diye takılıyorum.

Sinan ciddi bir suratla, "Elbette," diye yanıtlıyor. "Maddi bir şey olması gerekmez," diyor. "Bana bir sırrını ver."

"Emre'ye âşığım."

Sinan hiçbir tepki vermiyor. "Bunu zaten biliyorum."

"Sanırım Emre de bana âşık."

"Bunu da biliyorum..."

"Biliyor musun?" Sinan sıkılmış gibi yaparak başını sallıyor ama ciddi olmadığını anlamama yetecek kadar da muzır görünüyor. İkisini aynı anda yapabilmesinden etkileniyorum. "Peki, Emre'nin bana muhtemelen daha önce kimseye anlatmadığı şeyleri anlattığını biliyor musun?" Bu kez Sinan'ın ilgisini çekebiliyorum. Kaşları havalanıyor ve ilgiyle öne eğiliyor.

"Ne gibi?"

"Ailesinin kaybıyla ilgili hissettikleri, bunun hayatına nasıl yansıdığı gibi."

"Emre'nin bir gün bunu dile getireceğinden umudumu kesmiştim artık. Onun için ne kadar değerli olduğunun farkında demek ki."

"Ama hâlâ beni istemiyor."

"Peki bununla ne yapacaksın?" Derin bir nefes alıp gözlerimi pencereye çeviriyorum.

"Emre'yi gerçekten seviyorum biliyor musun? Aşkın ne olduğundan pek emin değilim ama kalbimi kırabiliyorsa, onu bu kadar özlüyorsam, ona kızdığım halde anlayış gösterebiliyor ve acısını kalbimde hissedebiliyorsam ona âşık olmalıyım değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Daha fazla onun peşinden koşamam. Bir kez daha geri itilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum ama onu bırakmak da istemiyorum. Bunları Beren'le konuşamadım çünkü Emre'nin anlattıklarından ona üstü kapalı bile bahsedemezdim. Onun hislerini anlatmasam da ne olduğunu bileceğini düşündüm, bu yüzden sana geldim."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Sinan pencereye yaslanmayı bırakıp karşıma oturuyor. "Emre'yi tanıdığımda liseli bir çocuktu. O büyüyüp olgunlaşırken yanındaydım ve içini dökmesi için çok uğraştım. Konuşmadı ama neler hissettiğini tahmin ediyorum. Kaybetmekten korktuğun için birine hiç yaklaşmamak aptallıktır. İnsanın ilk düşüncesi bu oluyor

değil mi? Ama biz kim oluyoruz ki acı çeken birinin kendini koruma ihtiyacını yargılıyoruz? Ne yapacağına karar verirken bunu hiç unutma Defne. Emre'nin bir şeylerin bilincine varması gerekiyor ve bunun için senin etrafta olmana ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Fakat sana bunların olacağının garantisini veremem. Sana verebileceğim tek bir tavsiye var. İşler her zaman istediğimiz gibi gitmez. Sahip olmak istediğimiz her şeye ulaşamayabiliriz ama bir gün geriye dönüp baktığımızda keşke dememek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

İç çekerek arkama yaslanıyorum. "Onu beni sevdiğine ikna mı etmeliyim?"

"Hayır. Sadece kendin ol. Hislerini sahiplen ve kırgınlıklarından bahsetmekten korkma. Emre'nin, hayatından çıkmak istemediği belli. Senin onunla arkadaş olmak istemediğin de ortada. Bana sorarsan artık çabalaması gereken o. Etrafta olduğun sürece sana direnemeyeceğini biliyorum."

"Bunu yapmaz ki," diyorum dertli bir sesle. Sinan gülüyor. Bana hiç de katılmadığını söyleyen bir gülüş bu. Telefonumun sesi araya girince özür dileyerek çantamı açıyorum ve nedense Ecrin'in aradığını Sinan'a bildiriyorum. Çapkın bir göz kırpışla, "Kabul et," dediğinde yüzüme istemsiz bir gülücük konuyor. Ne söylediğini Ecrin beni akşam yemediğine davet edene kadar anlayamıyorum. Ganimet Sultan'ın torunu şerefine lokma tatlısı yaptığı ve Kur'an okuttuğunu, bizi de davet ettiğini ve herkes gittiğinde ailece yemek yenmesini istediğini söylüyor. Ailenin içinde Beren ve benim de olmamız çok anlamsız ama beni duygulandırmayı başarıyor ve kabul ediyorum. Sinan'la biraz daha konuştuktan sonra epey rahatlamış ve her şeyi olağan seyrine bırakmaya karar vermiş bir halde oradan ayrılıyorum.

Ganimet Sultan'ın evine yalnız gitmek istemediğim için eve geçip Beren'i bekliyorum bu yüzden gidişimiz biraz geç oluyor. Oraya geldiğimizde kapıyı tanımadığım birisi açıyor.

Karşımdaki yakışıklı suratı gözlerimi kısarak inceliyorum. Kahverengi bakışları ve kestane rengi kısa saçlarıyla, esmer sevimli bir yüzü olan sakallı adamı nereden tanıdığımı bulmaya çalışırken Emre'nin numarasını bulmamı sağlayan Umut olduğunu fark ediyorum ve bu beni sevindiriyor. Sonuç vermese de çabalarımda bu kadar ileriye gidebilmemde bana yardımcı olan biriyle tanışmak hoş bir şey.

Elinde bir tabak tatlı olan yakışıklının gözleri Beren'i uzun uzun süzdükten sonra bana dönüp, kalbim çoktan dolmuş olmasa düşüp kalacağım çapkın bir sırıtışla, "Güzel hanımlar," diyor. Tavrı laubalilikten çok uzak. İnsanı cilveyle güldürecek kadar sevimli bir hali var. "Hoş geldiniz."

"Merhaba," diyor Beren ifadesizce. Kendini tanıtıp içeri girdiğinde arkasından bakakalan adamın koluna dostça dokunuyorum. "Alışırsın..."

"Güzel kızlar tarafından terslenmeye mi?"

"Ben de güzel bir kızım ve seni terslemiyorum," diyorum omuz silkerek. Umut elini alnına koyup tam karşısına, başımın epey üstüne kadar ilerletiyor.

"Seni göremediğim için güzel olup olmadığını anlayamadım." Korkunç şakası yüzümdeki gülücüğü alıp götürürken sevimsiz bir gülücükle başımı ona doğru kaldırıyorum. Başka türlü gözlerine bakamıyorum çünkü. Yazıklar olsun!

"Güzel kızlar tarafından terslenmeye alışkın olduğuna ikna oldum ben. Peki kısa kızlar tarafından tekmelenmeye ne dersin? Bir alıştırma yapalım mı?"

Umut kahkaha atıp serçe parmağını bana uzatıyor. Bunun bir barış çağrısı olduğunu fark ediyorum elbette ama omuz silkip arkamı dönüyorum. Umut arkamdan sesleniyor. "Bana senin sevimli ve eğlenceli biri olduğun söylendi. Şimdi küsüp gidemezsin."

"Yanlış bilgi verilmiş. Ben korkunç bir cadıyımdır."

"O ablan değil mi?"

Somurtkan halimden sıyrılıp sahte bir şaşkınlıkla tekrar Umut'a bakıyorum. "Nereden bildin?" Salona dönüp bir adım attıktan sonra tekrar arkamı dönüyorum. "Bu arada o kuzenim. Ve şakacılardan hoşlanmaz."

Umut yanaklarının içini lokmalarla doldurduğu için biraz geç cevap veriyor. Ağzında lokma tatlısının bıraktığı şerbet iziyle, "Ben müthiş cool bir adamım," dediğinde kahkaha atıyorum. O sırada hâlâ açık olan dış kapıdan içeri Emre giriyor. Kahkaham yüzümde donup kalırken o da beni gördüğüne epey şaşırmış görünüyor. Görüşmediğimiz zaman içerisinde onu öyle çok düşündüm ki şimdi karşı karşıyayken ona sıkıca sarılıp ağlamamak için müthiş bir irade göstermem gerekiyor. Aramızda karşılıklı, tuhaf bir bakışma yaşanırken ilk toparlanan ben oluyorum. Daha küçük bir gülümsemeyle ellerimi arkamda birleştirip topuklarımın üstünde gergince yaylanıyorum. "Merhaba."

"Hoş geldin," diyor elini saçlarının arasına daldırırken. Bir süre önce bu hareketten ne kadar etkilendiğimi yüzüne bağırarak söyleyebilirdim ama şimdi tek yaptığım bir cevap mırıldanıp içeri geçmek oluyor. Ganimet Babaanne'nin elini öpüp diğer herkesle selamlaşıyorum. Gülce bebek babasının dizlerinin üstünde çok mutlu görünüyor. Oturan bir adamın dizlerine boylu boyunca serilebilen tek varlığın küçük kediler olduğunu sandığım için bebeği yabancı bir cisimmişçesine inceliyorum. Deniz'in bu hallerini unutmuşum. Muhtemelen o sıralar zorlasam çocuğum olacağı yaşta annem doğurduğu için triplerde olup Deniz'le ilgilenmeyi reddettiğimden, o anlara dair fazla anım yok.

Zor bir ergenlik geçirdim merkez. Umarım bunun kayıtları sende yoktur.

Sinan ve Elvin'in de olduğu salona üzeri nefis şeylerle dolup taşan bir masa kurulmuş. Servisler de açılmış, Beren'le ikimiz guruldayan karınlarımızla masayı inceliyoruz. Ben eve

yeni gittiğim için anne yemeği hasretimi epey dindirdim ama Beren neredeyse duygusallaşıyor. Salonda hoş bir gürültü hâkim. Ganimet Sultan evinin böyle keyifli seslerle dolmasından, yemek yedireceği bir sürü insanla beraber olmaktan dolayı çok mutlu olduğunu laf arasında mırıldandığı şükürlerle sık sık dile getiriyor.

Ecrin çorbaları doldururken Umut odaya elinde saman rengi bir zarfı sallayarak geliyor. Zarfın üstüne süslü pullar yapıştırılmış. Herkesin ilgisi ona dönerken Umut bağırarak, "Bu kimin?" diye soruyor.

Ecrin başını kaldırıp zarfı görünce elindeki kepçeyi tencerenin içine atıp bir saniyeden daha kısa bir sürede Umut'un önüne dikiliyor. "Benim!" deyip aceleyle zarfa uzanıyor ama Umut onu tutup kolunu geriye kaçırdığı için zarfı alamıyor.

"Yavaş ol. İçinde ne var ki bu kadar heyecanlandın?"

"O özel bir şey. İçinde ne olduğunu sana söylemek zorunda değilim." Emre Umut'un arkasından yaklaşıp zarfı alınca Ecrin'in yüzündeki paniğe şahit oluyorum. Abisi zarfı elinde çevirip üstündeki yazıyı okuyor.

"Gönderen: C.M.K" deyip Ecrin'e anlamsız bir bakış atıyor. "Alıcı: Limon Çiçeği."

Ecrin sakin olmaya çalışarak cevap veriyor ama onu hiç böyle kendini kaybetmeye yakın bir halde görmemiştim. Bu yüzden salondaki herkes dikkat kesilip evin küçük, huysuz kızına odaklanıyor. "Okulla ilgili bir şey. Lütfen verir misin?"

"O zaman açmamda bir sakınca yok," diyor Emre. Zarfın ucunu tuttuğunda Kerem'in sesi onu durduruyor.

"Emre."

"İçinde ne yazdığına bakacağım."

"Ecrin açmanı istemiyorsa bakmayacaksın." Kerem'in sakin ama otoriter sesini duyunca Mısra'nın kardeşleri üzerinde babacan bir konumu olabileceğini düşünüyorum.

"İstemiyorum!" Ecrin ileri atılıp bir kez daha zarfa uzanıyor.

Bunun üstüne Emre'nin sesi biraz yükseliyor. "Okulla ilgiliyse neden saklıyorsun?" Kardeşine karşı yaramaz bir erkek çocuğu gibi olduğunu daha önce de fark etmiştim. Şu an pek de sevimli bir hali yok ama Ecrin'in onun hakkından geleceğine eminim.

"Emre." Kerem'in sesi uyarı dolu. "Ecrin yetişkin bir kız. Her şeyini sana göstermek zorunda değil. O zarfı Ecrin'e verip masaya otur." Bebeğini kucağından kaldırıp salonun köşesindeki ufak beşiğe yatırdıktan sonra herkesi sofraya davet ediyor. Emre de kardeşine hesaplaşacaklarını bildiren bir ifadeyle zarfı uzatıp masaya yöneldiğinde Ecrin salondan tüyüyor. Olayı kısık gözleriyle izleyen Mısra'yla göz göze geliyoruz. İkimiz de kaşlarımızı kaldırıp birbirimize gülerken kocası onun elini tutup masaya getiriyor. Herkes yerine yerleşirken ben Umut'un karşısına oturuyorum. Bir tarafıma Beren otururken diğer tarafa da Emre geçiyor. Başımı çevirip ona hiç bakmıyorum. Babaannenin önderliği ve Ecrin'in servisiyle yemeğe başlıyoruz. Gündem ailenin yeni üyesi olunca konuşmalar da hep bebek hakkında oluyor. Herkes gülüp eğlenirken kendimi ortama biraz yabancı hissediyorum. Artık Emre'yle olabileceğimiz şeyleri düşünmeyi de bıraktığım için de biraz içleniyorum bu duruma. Aynı şekilde mi hissediyor diye Beren'e dönüyorum ama o ve Elvin kafa kafaya vermiş hararetle konuşuyorlar. Ecrin hâlâ kızgın görünüyor. Umut, babaanneyle sohbet ediyor ve diğerleri de zaten konuşabileceğim mesafede değiller. Yemeğimi dürtükleyip durmaktan sıkılıp Emre'ye dönüyorum. Ailemin evindeki konuşmamızdan sonra kendime bunu düşünmediğimi söyleyip dursam da aklımdan hiç çıkmayan bir şey var.

"Ateşböceği robotunu istiyorum."

Emre onunla konuşmama şaşırıyor, söylediğim şeye ise bundan daha fazla şaşırıyor. "Efendim?"

"Ateşböceği robotu." Çatalını bırakıp bana dönüyor. Kaşları hafifçe çatılmış ve biraz da kafası karışmış gözüküyor.

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"O benim robotum."

"Ama benim sesimle çalışıyor."

"Hayır, senin sesini kullanıyor. Başka bir ses kaydetseydim onun sesini çıkarırdı."

"Peki, o zaman sesimi geri ver."

"Onu bana kendi rızanla verdin." Emre, kollarını göğsünde birleştirip mücadeleci bir tavra girince ben de aynısını yapıyorum.

"Şimdi de kendi rızamla sesimi geri istiyorum."

"Vermeyeceğim."

"Öyleyse ben de onu çalarım."

"Bu bir suç." Sinan'ın bu sabah söylediklerini düşünüyorum. Şu noktada Emre'ye karşı tekrar o aşk oldu kız olarak konuşmam çok zor. Yine de kendim olmanın bir yolu olduğunu biliyorum. Onunla flört etmeden de sözünü sakınmayan biri olabilirim. Onun ilgisini çekmeye çalışmadan da tanıdığı Defne olabilirim. Bundan cesaret olarak soğuk bir ifadeyle gülümsüyorum.

"Beni dava et. Savcıya kalbini kırdığım yetmedi bir de hapse attırmak istiyorum dersin."

Başka bir şey söylememek için önüme dönüyorum. Zaten Emre de diyecek bir şey bulamamış gibi görünüyor. Kafamı kaldırdığımda Umut'la göz göze geliyoruz. Bana muzır bir ifadeyle sırıtınca kendimi gülerken buluyorum. Biraz histerik bir gülüş bu ama Emre'nin dikkatini çekiyor. Gözucuyla önce bana, sonra arkadaşına baktığını görüyorum. Umut peçetesini eğip bükerek bir gül yapıp bana uzatıyor. Gülü alıp karşılında ona kendi tabağımdan birkaç yaprak sarması veriyorum ve üç beş aptal şaka yapıp gülüşüyoruz.

Ağzıma bir sarma atıp etrafa bakındığım sırada Sinan'la karşılaşıyorum. Yüzümde nasıldım diye soran bir bakış orta-

ya çıkıyor. Sinan beni anlayıp burnunun ucuyla Emre'yi işaret edince çaktırmadan yanımdaki adama bakıyorum. Tabağındaki tavukları minicik parçalara ayırmış ve hâlâ onları katletmeye uğraşıyor. Gerginliğini fark edince bunun sebeplerini düşünüp biraz keyifleniyorum ama sonra kendime bunu yapmayacağıma karar verip dikkatimi yemeğime çeviriyorum. Umut'la ve Emre haricindeki herkesle sohbet ederken bir daha Emre'yle ilgilenmiyorum. Yemekten sonra Beren ve diğer kızlar mutfağı toplarken ben Gülce'yle oynuyorum. Küçücük gıdısını koklayıp gülerken Emre'nin bakışlarını hep üstümde hissediyorum ama farkında değilmiş gibi davranıyorum.

Mutfağa geçtiğimde Ecrin arkamdan kapıyı kapatıp elini beline atıyor. "Hey sen! Nasıl olur da bana hiçbir şey söylemezsin?"

"Ne hakkında?"

"Emre Sezgin'le aranda yaşananlar hakkında!" Azarlar bir tavırla beni sandalyeye oturtuyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Bense gelin görümce olacağımızı ummuştum," deyip rahatça omuz silkiyorum. "Kısmet değilmiş."

"Umurunda değilmiş gibi davranman işe yaramıyor. Davranamıyorsun çünkü."

"Ne diyeyim Ecrin? Olmayacak bir şeyi zorlayamam. Abin kovalanmak istemiyorsa daha fazla peşinden koşmanın bir anlamı yok."

Ecrin itiraz edecek gibi oluyor ama bu konuşmayı benimle yapamayacağını anlamış olacak ki pes ediyor. "Tamam... Haklısın. Umarım bizim arkadaşlığımız bundan etkilenmez?"

"Tabii ki," diyorum kesin bir tavırla. "Peki, sevgili arkadaşım. O zarfın içinde ne yazıyordu?"

"Bunu ben de merak ediyorum," diyor sessizce makineyi dolduran kuzenim. Elvin bile kafa sallayarak onu destekliyor.

"Bir mektup."

"C.M.K. Bir adam mı?" diye soruyor Beren hınzır sesiyle.

"Bunu nasıl aklında tuttun?" Beren hain bir sırıtmayla bize doğru dönünce Ecrin burun kıvırıyor.

"Öyle bir şey değil. Bir tartışma mektubu. Korkunç bir adam tarafından gönderildi."

"Nesi korkunç? Yaşlı mı?"

"Kel mi?" diye soruyorum ben de.

"Baston kullanıyor mu?" diyor Elvin. *Adamın sapık olma ihtimali araştırılmalı merkez.*

"Hayır, hayır ve hayır."

"O zaman ne? Yakışıklı mı değil?" Ecrin saçlarını savurup kollarını göğsünde birleştiriyor. Yüzüne yerleşen sinirden söz konusu adama karşı bir ilgisi olduğunu seziyorum.

"Yakışıklı ama mütevazı değil. Hoşgörülü hiç değil. Nezaketten haberi bile yok ve kibirden burnunun ucunu göremiyor."

Elvin düşünceli bir sesle, "Biraz Sinan'a benziyormuş," dediğinde hepimiz gülüyoruz.

"Peki neden mektuplaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bu başka bir günün hikâyesi olsun. İnsanlar çay bekliyor." O kaçmaya çalışırken, "Anlatacağına söz ver," diyerek onu sıkıştırıyorum.

"Düşüneceğim." Ondan alabileceğim en kesin sözün bu olduğunu bildiğimden işine dönmesine izin veriyorum. Fazladan bir kişiye ihtiyaç olacak kadar işleri olmadığı için salona dönmeyi planlamıştım ama bir şey beni durduruyor. Parmaklarımı karıncalandıran muzır bir dürtüyle harekete geçiyorum. Koridorun ucundaki açık kapıya doğru gidip başımı içeri uzatıyorum.

Emre'nin odası biraz dağılmış ama temiz ve kendine has bir düzeni varmış gibi görünüyor. Yatağın yanındaki komodinin üstünde Ateşböceği robotunu görünce içeri girip girmemek konusunda ahlaki bir tereddüt yaşıyorum ama sonunda Sinan'la yaptığımız konuşmadan çıkardığım bazı sonuçlar beni tetikli-

yor ve öne atılıp hızlıca robotu kapıyorum. Kazağımın içine sokup kimseye görünmeden robotu sırt çantama tıkıştırdıktan sonra kızarmış yanaklarımla birlikte içeriye geçip Umut'un yanına oturuyorum.

Gecenin kalanında herkese neşe saçıp Emre'nin arada sorduğu bir şeylere kısa cevaplar vererek yüzüne hiç bakmadan diğerleriyle sohbet edip gülüp duruyorum.

Beren bendeki olumlu gelişmeyi şaşkınca izlerken Emre biraz bocalamış görünüyor. Bundan memnun bir halde akşamı sağ salim atlatıp gecenin sonunda çantamdaki Ateşböceği robotuyla evden çıkıyorum. Beren'i, koluna girip biz eve varmadan robotun yokluğu anlaşılmasın diye hızlı hızlı yürütüp kaprislerini çekiyorum ama sonuçta kimse bizi durdurmuyor. Evime gelip telefonumu salonda bıraktıktan sonra robotu başucuma koyup tatmin olmuş bir halde yatağıma seriliyor ve ilk operasyonu başarıyla tamamlamanın gururuyla uykuya dalıyorum.

22. Bölüm

"Görevimiz Tehlike"

Kollarımı gererek yatağımda yan dönüyorum ve uykulu gözlerimle Ateşböceği robotuma gülümsüyorum. Uzanıp robotun göğsünün üstündeki çıkıntıya bastığımda kendi sesim odamda yankılanıyor. "*Selam yakışıklı! Beni özledin mi?*"

Emre'nin her sabah bunu yaptığını hayal ediyorum. Benim neşeli sesimi duyduğunu, güne böyle başladığını, beni düşündüğünü hayal ediyorum. Bu yüzümü yastığa gömüp küçük bir çığlık atmama neden oluyor.

Onun korkularını anlamıyorum ama yaşadıklarının onu etkilediğini ve böyle bir şeyi aşmanın kolay olmadığını biliyorum. Hislerimi paylaştığına inanıyorum. Eğer öyle olmasa sebeplerini anlamam ve affetmem için bana içini dökmezdi. Emre'nin iyi bir adam olduğuna ve benden hoşlandığına inanıyorum. Eğer daha cesur olmak için iteklenmeye ihtiyacı varsa bunu kendimi küçük düşürmeden yapabileceğimi de biliyorum. Bu yüzden yatağımdan kalkıp perdelerimi açıyor ve günler sonra nihayet tam anlamıyla keyifli bir sabaha başlıyorum. Odamı toplayıp kahvaltı yaptıktan sonra üzerime kahverengi ve turuncu tonlarını barındıran etnik desenli elbisemi ve elbiseyle aynı boyda olan tarçın rengi hırkamı giyiyorum. Uzun saçlarımı dağınık bir örgüyle iki yandan örüp kafama bir ressam beresi geçiriyorum. Sırt çantamı ve botlarımı giyip

evden çıktıktan sonra sabahtan beri hiç bakmadığım telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Beş cevapsız çağrıyı gördüğümde yüzümde sinsi bir gülüş beliriyor.

Emre'nin ne aramalarına ne de mesajlarına dönerek okuluma giden otobüse biniyorum. Mesajları açmıyorum bile çünkü görmediğim zaman direnmek daha kolay geliyor. Mesajı açtığımda cevap verme dürtüme engel olabileceğimden emin değilim. Güvenilmez bir kalbim var...

Kulaklıklarımı takıp kendime neşeli bir şarkı açıyorum ama şarkının sonuna gelemeden birisi kulaklığımı çekiştiriyor. Bir saniyeliğine Emre'nin burada olduğunu sanıp paniğe kapılıyorum ama sadece Mete'ymiş. "Medeniyetten hiç haberin yok değil mi?" Surat asarak kulaklığımı elinden kurtarıp dinlediğim şarkıyı kapatıyorum.

"Seslendim. Duymadın."

"Varlığını daha kolay belli edebileceğin yollar öğrenmenin zamanı geldi artık. Bu hıyarlıklarla arkadaş edinmen kolay olmuyordur. Burada ne arıyorsun?"

"Kibarlıktan bahsederken böyle mi konuşuyorsun yani?" Yüzüne dik dik bakmaya devam ettiğimde omuz silkiyor. "Arkadaşımın evi buralarda. Okula geçmeden bir kahve içelim mi? Uykusuzluktan ölüyorum."

"Benim vaktim yok."

"Hadi ama cadı. Bana pislik muamelesi yapmayı bırak artık. Sana söyledim, iyi bir takım olabiliriz."

"Az önce kulağımı koparıyordun." Mete'nin yüzü sevimli bir ifadeye bürünüyor.

"Özür dilerim. Bana kahve alacak mısın?"

"Arkadaşlarımdan birinden mi hoşlanıyorsun? Ya da ödevini yapmamı falan mı isteyeceksin?"

Mete'nin bakışları masum bir hal alıyor ama bunun sahte bir ifade olduğuna eminim. "Neden sadece seninle arkadaş olamıyorum?"

"Burcu'yla aranı düzeltmek istiyorsun değil mi?" derken parmağımı yüzüne doğru sallıyorum.

"Ben iniyorum. Kahve içeceğim. Yalnız!"

Mete bana arkasını dönüp duracak düğmesine basarken buranın neresi olduğunu ve hangi günde olduğumuzu fark ettiğim bir aydınlanma anı yaşıyorum. Kendimi son anda duran otobüsten aşağı attığımda Mete'yle çarpışıyoruz. Yeni, tuhaf arkadaşım arkasına dönüp elini gözünün üstüne siper ederek uzaklara bakıyor. "Allah Allah, bir şey çarptı sanki..."

Gözlerimi devirip öne geçiyorum. "Devede de boy var biliyorsun değil mi? Kahve almaya karar verdim. İstersen gel."

"Benimle gelen sensin."

"Ben her zaman gittiğim kafeye gidiyorum, senin nereye gideceğin beni ilgilendirmez."

"Defne sen nerenin delisisin?" Mete arkamdan söylenerek gelirken derin bir nefesle kafeye giriyorum. Bakışlarımı şöyle bir içeride gezdirdiğimde gülesim geliyor. Bir yerlerde büyük bir sevap işlemiş olmalıyım çünkü Emre burada. *Bu şans mı yoksa senin işin mi merkez?*

Yüzümü toparlayıp onu hiç görmemiş gibi kahvemi sipariş etmeye gidiyorum. Mete yanımda filtre kahve isterken ben bol çikolatalı, üzerinde süslü kremaları olan bir şeyler sipariş edip Emre'nin çaprazındaki masaya geçiyorum. Mete o sırada telefonla konuştuğu için kahvelerin hazırlanmasını tezgâh taburelerinin yanında bekliyor.

Oturduğum yerden Emre'nin masasına kaçamak bir bakış attığımda kapıdan girdiğimde fark etmediğim bir kişiyle oturduğunu görüyorum. Masanın üstünde açık iki bilgisayar, yüzeye yayılmış kâğıtlar ve kahveler var. Emre bilgisayarıyla çalışır, bir yandan da elini saçına daldırmış güzelim saçlarını bir çekip bir tarayarak kendini oyalarken karşısında da paspal görünümlü bir kız oturuyor. Kızın üzerinde kocaman kırmızı bir sweatshirt var. Yüzüne büyük gelen gözlükleri, torbalı gö-

zaltları ve taranmamış saçlarıyla Emre'nin karşısında duruyor. Günlerdir uyumamış ve yıkanmamış gibi görünse de güzel bir kız olduğu inkâr edilemeyecek bir gerçek. Bu kadar perişan olmaya değecek bir iş yapıyorlardır umarım. Gözlerimi kısmış onları izlerken ikisinin de önlerindeki kâğıtlara ve bilgisayarlara gömülmüş halde olduklarına ikna olunca kendimi önüme dönmeye zorluyorum.

Camdan dışarı bakıp gözlerimi orada sabit tutmaya çalışırken Mete içecekleri getiriyor. Deri ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına attıktan sonra yerine geçip kahvesini hızla kafasına dikiyor. Bir saniye sonra yerinden zıplayıp dilini dışarı çıkardığında elimde çikolatalı içeceğimle onun saçma sapan telaşını hoşnut bir sakinlikle izliyorum.

"Uf mu oldu?" Mete dilini eliyle serinletmeye çalışırken durumunu fark edip toparlanmaya uğraşıyor. "Zavallı bebecik. Ben içireyim mi sütünü?"

"Dalga geçme be." Abartılı bir hareketle dudak büküp kendi içeceğimi uzattığımda elimi itip surat asarak arkasına yaslanıyor.

"Söyle bakalım, benden ne istiyorsun sen?"

"İnsanlara pisliğin teki olduğumu söyleyip duruyorsun. Değilim. Anlaman için seninle arkadaş oluyorum."

"Bana pislikmişim gibi davranıyordun."

"Çünkü senden hoşlanmıştım." Omuz silkerek kahvesinden temkinlice bir yudum daha alıyor. "Artık hoşlanmıyorum. Senden daha iyisini buldum."

"Pekâlâ, arkadaşın olduğum için sana bir tavsiye vereceğim. Kızları böyle etkileyemezsin. Ona sataşıp canını sıktığında senden etkileniyorsa o normal bir kız değildir."

"Şimdiye kadar stratejilerim gayet iyi işledi."

Başımı iki yana sallayarak karşımdaki umutsuz vakaya bakıyorum. Onu Burcu'ya yaklaştırmamalıyım. İkisinin birbirlerine karşı hâlâ bazı duyguları olduğuna dair deliller olsa da

ikisinin de ciddi bir ilişki eğitimine ihtiyacı var. Yalnız eğitmen ben değilim. Ben olsaydım şu an sevdiğim bey uzak bir masada değil, yanımda oturuyor olurdu. "Demek ki hep kendin gibi acayip insanlar buluyorsun. Kendine saygısı olan kızlar, Burcu gibi mesela, bu hallerine katlanmazlar." Mete'nin açıkça tadı kaçıyor ve bunu hain bir sırıtışla izliyorum. Mete'nin bir art niyeti olmadığından emin değildim ancak şu haline bakılırsa dürüst oynadığına inanabilirim.

"Defne?" Sağımdan gelen sese doğru refleksle dönüyorum. Emre, kaşları hafifçe çatılmış bana bakıyor. Yanındaki arkadaşı da bilgisayarından başını kaldırıp bana şöyle bir baktıktan sonra işine geri dönünce burun kıvırıyorum. Arkadaşları da kendisi gibi çalışkan sanırım.

Emre ayağa kalkıp yanımıza geliyor. Üzerinde yine kamuflaj desenli ceketi var. Keşke dün gece o ceketi de çalsaydım. Gün ışığında, ela gözleri ceketinin yeşilini kopyalamış. Yeşilleri benimkileri bulduğunda kalbim sıkışıyor. "Telefonlarımı açmıyorsun," diyor geldiğinde.

Cevap vermek yerine, "Sana da günaydın," diye homurdanıyorum.

"Aramalarımı görmedin mi?"

"Gördüm." Emre kaşlarını kaldırınca omuz silkiyorum. "Ne? Açmak istemedim."

Mete'ye bir bakış atıp o arkasında kalacak şekilde duruyor. Kollarını göğsünde birleştirip önümde durduğunda ona bakmakta zorlanıyorum çünkü kafası benden epey uzakta.

"Biraz konuşalım mı?"

"Aslında çok önemli bir konuşmanın ortasındaydık," diyorum ciddiyetle. Emre başını çevirip Mete'ye üstten üstten bakıyor.

"Öyle mi? Ne konuşuyordunuz?"

"Yanık dereceleri ve insan ilişkileri hakkında derin bir konu," diye cevaplıyor Mete. Bunu o kadar doğal ve ciddi söylüyor ki kahkahamı zor bastırıyorum.

"Peki, bu çok önemli hadiseyi beş dakika sonra konuşsanız olmaz mı?"

"Herkes kendi arkadaşıyla takılsın bence. Bak kızcağız yalnız kalmış." Emre işaret ettiğim yere bakma gereği duymadan omuz silkiyor. "Ona bir şey olmaz." Nazikçe kolumu tutup beni çekiştirerek kaldırırken Mete'ye, "Sıkılırsan Seren'in yanına geçebilirsin, kafa kızdır," deyip beni kafenin bahçeli bölümüne sürüklüyor.

"Demek kafa kız. Beraber eğleniyor musunuz?"

"Hayır ama siz eğleniyor gibiydiniz."

"Bizim konuyla hiçbir ilgimiz yok."

"Kafamı karıştırmaya çalışma küçük hırsız." Emre tam karşıma dikilip onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kalacağım kadar yakınımda duruyor. "Robotum nerede?"

"Hımm... Nerede bıraktıysan oradadır?"

Parmağını bana doğru sallıyor. "Robotumu çaldın."

"Yuh!" İncinmiş bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. "Şimdi de hırsız mı oldum? Senin benimle derdin ne ya? Kalp bu kardeşim, karton bardak değil! Yeter ezdiğin!" Dramatik bir halde yanından geçip gitmeye çalışıyorum ama beni yakalayıp tekrar önüne alıyor.

"Güzel oyunculuk." Yüzüne şok içinde bakıyorum ama bana mısın demiyor. Mecburen pes ederek omuzlarımı düşürüyorum.

"Yemedin mi?"

"Seni hangi tepkinin gerçek olduğunu bilecek kadar tanıyorum Ateşböceği." Birden ona sarılma isteği o kadar şiddetle yüzüme çarpıyor ki sersemliyorum. Burnumun sızladığı, hâlâ kollarımı tutan ellerinin değdiği yerlerin yandığı tuhaf, çaresiz bir an yaşıyorum ama bunu yüzüme yansıtmamak için çok çabalıyorum. Yine de Emre bir şeyler sezmiş gibi kollarımı bırakıyor. "Robotumu istiyorum."

"Bende değil."

"Defne." Sesi uyarı dolu ama bu pek umurumda olmuyor.

"Arkadaşımın yanına dönmem lazım."

"Robotumu geri alacağım."

"Sana bol şans." Kafeye geçip içeceğimi elime alıyorum. Çapraz masadaki Seren'i gözlerimle süzerken başımı çevirdiğimde Emre'nin de aynısını Mete için yaptığını görüyorum. Bakışlarımız birleştiğinde parmağını bana doğru sallayıp ağzını oynatarak görüşeceğiz diyor. Çantamı omzuma asarken içeceğimi elime alıyorum.

"Bittiyse kalkalım mı?" Mete kahvesinin son yudumunu alıp ayağa kalkıyor. O ceketini giyerken ben hâlâ ayakta dikilip bizi izleyen Emre'ye dönüyorum. Gece aklıma düşen ve peşimi bırakmayan fikrimi daha fazla içimde tutamayacağım ortaya çıktı merkez. Bu yüzden Emre'ye seslenip niyetimi açık etmeden ona bir soru soruyorum. "Baksana, yarın benimle bir yere gelmek ister misin?"

"Gelirsem robotumu verecek misin?"

"Onu bulman için dua edeceğim."

Emre gözlerini kısarak, "Hırsızlığını kanıtlayamayacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor.

"Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Birkaç saniyelik bir duraksamanın ardından çenesini havaya dikip savunmacı bir duruşla cevabını bildirdiğinde gülmemek için dilimi ısırıyorum. "Geleceğim."

"Güzel. Mesaj atarım. Size iyi eğlenceler."

"Tabii." Mete'ye bakıp suratsız bir ifadeyle konuşuyor. "Size de."

Kafeden çıktığımızda ayaklarımı birbirinin önüne atarak yaylana yaylana yürüyorum. Pipetimle içeceğimi karıştırıp çikolata ve kremanın tadını çıkarırken yarın olabilecekleri düşünerek kendimi iyice keyiflendiriyorum.

"Hırsızlık derken neden bahsediyordu?"

"Kalbini çaldım, onu söylüyor."

"Flörtün mü yani?"

"Belki de gelecekteki kocamdır. Nereden bilebiliriz bunu?"

"Onun da böyle düşündüğünden emin misin?" Heidi gibi hoplaya zıplaya yürürken birden duruyorum. Kaşlarım çatılıyor. Asık yüzümle Mete'ye dönüyorum. "Emin değilsem ne olmuş? Hayal de mi kurmayacağız?"

Mete bir anlığına ne diyeceğini bilemiyor. "Yok, yani kur tabii. Ben öyle demek istemedim. Sadece geçenlerde biraz üzgündün. Bu adam yüzünden olduğunu düşündüm sanırım."

"Sen bunları düşünme. Biri beni üzerse üstesinden gelebilirim, biri beni kızdırırsa onu haklayabilirim de." Mete'ye gözdağı verir gibi çenemi kaldırıyorum. "Sana bir ödev. Kızlara doğru yaklaşımın ne olduğunu bul ve bunu bir kâğıda yazıp bana bildir. Eğer yaparsan Burcu'yla aranızı düzeltmene yardım etmeyi düşünürüm. Şimdi gidiyorum." Benimle beraber döndüğünde parmağımı suratına doğru sallıyorum. "Gelme."

Karşı yola geçip yaklaşan dolmuşa bir işaret çakıyorum. Paramı verip boşalan bir koltuğa oturunca, Emre'yi götürmek istediğim yere telefon açıp yanımda bir arkadaşla ziyarete gelmek için izin alıyorum. Sonra çantamdan not defterimi çıkarıyor, şimdiye dek hedefimle aramda olan her şeyi kâğıda dökerek bir çizelge çıkarıyor ve tahmini bir sonuç belirliyorum. Görevimiz küllenmiş bir aşktan kalanları toplamaktan çok daha fazlası merkez. Görevimiz, Emre Sezgin'i o güvenli mağarasından çıkarıp ateşböceklerinin ne kadar parlak ve vazgeçilmez olduklarını görmesini sağlamak!

23. Bölüm

"Eskort Hamdi"

Emre'yle buluşmak hiç önemli değilmiş gibi davranmakta ısrar ettiğim için her zamanki cicili elbiselerim yerine siyah pantolonumu ve siyah beyaz çizgili tişörtümü giyiyorum. Üzerine yeni aldığım büyük beden kot ceketimi giydikten sonra beremi ve sırt çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Derse yetişmek için koşturarak okula gittikten sonra sınıfta, arkadaşımın benim için ayırdığı yere oturuyorum. Eşyalarımı çıkarırken Neslin'in kulağına eğilip, "Sence Burcu'nun aklı hâlâ Mete'de mi?" diye soruyorum. Neslin elindeki kalemin ucunu ısırıp düşünceli bir halde mırıldanıyor. "Sürekli ona öfkelenecek bir şeyler buluyor. Tabii ki aklı hâlâ onda."

"Bence Mete de hâlâ Burcu'yu düşünüyor."

"Birbirleriyle sürekli kavga etmek yerine güzelce konuşmayı deneseler aralarını düzeltmeleri üç saniye sürecek."

"Bazen konuşmak da çözüm olmuyor," diyerek iç çekiyorum ama Neslin bu yorumun benim için olduğunu fark etmiyor.

"Ceketini nereden aldın?"

"Pazardan." Kollarımı uzatıp gururla ceketimi gösteriyorum.

"Senden nefret ediyorum. Bu giysileri yasal yoldan buluyor olamazsın. Aynı yerde oturuyoruz!"

"Tehlikeli insanlar tanıyorum," diye fısıldadığımda Neslin gülüyor. Ders başladığında dinlemek şöyle dursun, bitmesi için dakikaları sayıyorum. Biter bitmez arkadaşıma veda edip sınıftan çıktıktan sonra oturup beklerken orta yerimden çatlama ihtimalime karşın, Ecrin'e gitmeye karar veriyorum. Metroda üç durak gittikten sonra Kitapçılar Çarşısı'na girip Ecrin'in çalıştığı kitabevine giriyorum. Arkadaşım dışarıya bakan büyük camın önünde durmuş, kolunu göğsünde bağlamış kısık gözlerle karşıya bakarken elindeki çayı o kadar ciddiyetle içiyor ki yanına dikilip baktığı yeri gözetlemekten kendimi alamıyorum. Karşıdaki sahafın ön camı dolu ancak diğer taraftaki eni daha kısa olan cam büyük bir çalışma masasına bakıyor. Oturduğu yerde bile epey uzun olduğu anlaşılan, yüz hatlarını seçemediğim bir adam elyazısıyla bir şeyler yazarken baktığım şeye bir anlam veremeyip fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Beni fark etmediğini düşünmüştüm ama varlığım Ecrin'i hiç şaşırtmıyor. Onun mistik bir yanı olduğuna eminim. "Kinimi büyütüyorum."

"Kime karşı?" Ecrin her ne kadar kinden bahsetse de adama bakışlarında kin ya da nefret seçilmiyor. Zihnimde küçük parçaları farkında olmadan birleştirdiğimde gözlerim irice açılıyorlar. "Bu mektup adam mı?"

"Mektup adam mı bilemem ama korkunç bir adam olduğu kesin."

"Havalı görünüyor."

Ecrin çayını kafasına dikip cama sırtını dönüyor. "Abimle mi buluşacaksın?"

Ne ustaca konu değiştirdi ama. Takdirimi her zaman kazanıyorsun muhtemel küçük görümce. "Nereden bildin?"

"Dün, gece yarısı eve gelip odasında dolanıp durdu. Sabah da saçlarını tarayıp bana kıyafet seçtirdi."

Etkilenmiş görünmemek için çabalıyorum ama kalbim çırpınıp duruyor. "Normalde böyle şeyler yapmaz mı?"

"Hayır. Eve çoğunlukla geç gelir. Biraz babaannemle oturur. Günümün nasıl geçtiğini sorar ve yatmaya ya da çalışmaya gider."

"Her zaman bu kadar çok çalışıyor muydu?" Ecrin ciddiyetle elindeki boş çay bardağını çevirirken omuz silkiyor.

"Ablam evlendiğinden beri elinden gelenin daha fazlasını yapmaya çalışıyor. Bu sene çalıştığı şirkette iş yükü daha da arttı sanırım. Kimsenin ondan böyle bir isteği yok ama ablamın üstünden aile reisi sorumluluğunu almak istiyor... Bunları sana söylüyorum çünkü anladığım kadarıyla abim seninle çok şey paylaşıyor Defne. Belki bunlar onu daha iyi anlamana yardımcı olur."

Böyle düşünmesi karşısında kalbime inanılmaz bir sıcaklık doluyor. Ecrin karakteri gereği her zaman biraz mesafeli görünen biri olsa da bu sözleriyle bana olan güvenini ve arkadaşlığımıza verdiği değeri görebiliyorum. "Bu sizi nasıl etkiliyor peki?"

Sorum Ecrin'i şaşırtıyor. Mağazanın içindeki okuma puflarına karşılıklı oturuyoruz. "Böyle bahsedince hayatı sadece çalışmaktan ibaret gibi duruyor ama öyle değil. Ne kadar çok ve düzensiz çalışıyor olursa olsun her gün evde bizimle vakit geçirmeyi beceriyor. Çoğu zaman yeterince uyumuyor, dinlenmiyor ama bunlar sadece bizim için yaptığı fedakârlıklar değil. Nasıl anlatsam... Emre bir şeyler üretmeyi seviyor. Okula ve işe gittiği, bir saniyesinin bile boş olmadığı bir günün sonunda eve gelip uyumak yerine takım çantasını salona sürükleyip o sıralar neyle ilgileniyorsa onun üstünde çalışmayı tercih ediyor. Bazı günler okul ve işte yoğun zamanlar geçirdiğinde biraz dinlenmesi için ona neredeyse yalvarıyorum ama onun yaptığı, bütün uykusuzluğuyla birlikte yeni bir keşfin üstünde çalışmak oluyor. Bu onun stres atma yöntemi. Belki de hayatının kontrolünü elinde tuttuğunu hissetmek için yaptığı bir şey, bilmiyorum. Bildiğim şey

bunları yapmaktan mutlu olduğu. Çalışmak onu yormuyor, aksine besliyor. Hayatında sevmediği, yapmaktan hoşlanmadığı hiçbir şey yok.

"Çok fazla çalışmaktan beyni yorulduğunda eve gelir ve benim için metal parçalarından küçük, aptal figürler yapar. Konuşan ve hareket eden minik arabalar ya da babaannem için otomatik gırgırlar gibi." Ayağa kalkıp kasanın altından çantasını çekip, içinden küçük, elinde kitaba benzer bir şeyin olduğu çirkin bir robot çıkarıyor. Onu bana uzattığında kâğıtla kaplanmış kitap figürünün üstünde Emre'nin imzasını ve çok eski bir tarihi okuyorum. "Bütün hayatının işleri olmasına izin vermiyor. Arkadaşlarıyla görüşmek için her zaman vakit buluyor. Bazen Umut'la birlikte film geceleri yaparlar ya da ablam ve benimle birlikte çatıya çıkıp kaçırdığı bir şey olmasın diye tekrar tekrar o günlerde nelerle uğraştığımızı öğrenmeye çalışır. Onun yaptığını ben yapamazdım. Evin sorumluluğunu almak için çok çalışıyor ama asla hayallerinden vazgeçmiyor. Bazı günler çok yorgun göründüğünü biliyorum fakat zamanı yakalamaya çalışmayı bırakıp dururşa, diğer şeylerden vazgeçerse mutsuz olacağına eminim. Şikâyet edip, yorulup bizden uzaklaşmak yerine bize ve hayatındaki bir avuç insana daha sıkı tutunuyor ve dışarıda kalmamak için elinden geleni yapıyor. Bunu hiç söylemedi ama bence abim geride kalan kişi olmaktan korkuyor Defne. Bu yüzden aileden uzaklaşmamak için bu kadar çabalıyor. Bu yüzden seninle yakınlaşmak onun için çok zor. Geride kalan kişi olmanın nasıl olduğunu bilmek kolayca başa çıkabileceğin bir şey değil."

Söyleyecekleri bittiğinde derin bir nefes alıyor. Bu kadar çok şey söylemeyi beklemediğini düşünüyorum ama konu Ecrin iken kafasının içinde neler döndüğünü kestirmek çok zor. Aramıza uzayıp giden bir sessizlik giriyor. Boğazımda yutamadığım bir yumruyla beraber otururken Emre'ye karşı göğ-

sümde kabaran hayranlığı hayretle fark ediyorum. "Ecrin... Biliyor musun, ben Emre'yi çok seviyorum."

Ecrin'in sert yüz hatları tebessümle yumuşuyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Abimin de sana âşık olduğuna emin olmasam bunları söylemezdim."

Ben onun kadar emin olmasam da bunun hakkında bir şey söylemiyorum. "Öyleyse ben kaçayım."

"Güle güle." Ayağa kalkıp beni geçirirken karşı sahaftaki yakışıklı adam başını çalıştığı kâğıtlardan kaldırıp bu tarafa çeviriyor. Camın arkasından bile gözlerinin Ecrin'e kilitlendiği görebiliyorum. İkisinin arasında kıvılcımlar çakan bir bakışma gerçekleştiğine yemin edebilirim.

Oradan ayrılırken kendi kendime gülüp duruyorum. Tramvayla beş durak ileriye gidip indiğim yerde Emre'yi bulunca keyfim daha da artıyor.

"Geç kaldın." Kolunu gözümün önüne getirip saatini kaldırınca abartılı bir tepkiyle ağzımı kocaman açıyorum.

"Hih! Nasıl olur!" Bugün kendine özen gösterdiğini kardeşi söylemese de anlardım ama haberdar olduğum için daha hazırlıklı davranıyorum. Ağzı açık ayran budalası gibi davranmıyorum mesela. Bunun sebebi müthiş ajanlık yeteneğimin getirdiği rol becerim de olabilir tabii. Ona iltifat etmek ya da yakışıklılığının farkında olduğuma dair herhangi bir ima yapmak yerine koluna hafifçe vurup, "O zaman koşalım!" diye bağırıyorum. Arkamı dönüp koşmaya başladığımda Emre'nin şaşkın seslenişi duyuluyor. Tramvay durağından çıkıp huzurevine giden uzun sokağa dönüyorum.

Emre yanıma yetişince kahkaha atasım geliyor. Yanımda koşarken sürekli kafasını bana çeviriyor, yüzünde ne yaptığını hiç bilmeyen bir ifade olduğuna eminim. "Niye koşuyoruz?"

Ne bileyim, âşık insanlar böyle davranıyor dendi bana. "E geç kaldık!"

"Geç kalmamızın bu kadar önemli olduğu nereye gidiyor olabiliriz ki?"

"Şşşşh, kral hazretleriyle görüşeceğiz."

"O ne be?"

Hızımı artırıp huzurevinin kapısına kadar gidiyorum. Kapıya vardığımda arkamı dönüp kollarımı kaldırarak, "Seni yendim!" diye bağırdığımda Emre başını iki yana sallıyor.

"Sana yenilmediğim tek bir şey olacak mı acaba?"

"Ne yapalım? Harika biriyim." Kızaran yanaklarımı görmesin diye huzurevinin bekçisi Suat Amca'ya sesleniyorum. Emre Sezgin bunu kendi ağzıyla değiştirene kadar benim ancak kankam olabilecek. Bu ona verilebilecek en iğrenç sıfat ama suçlusu tamamen kendisi. Kapı açılıp içeri girdiğimizde Emre merakla etrafa bakınıyor. Binaya doğru yürürken, "Kimi görmeye geldik?" diye soruyor. Önceki cevabımı tekrarlıyorum. İdareciyle görüştükten sonra üst kata, Selahattin Dede'nin odasına çıkıyoruz. Burada herkes tarafından tanınıp sevildiğim için başımıza bir görevli dikme gereği görmüyorlar. Selahattin Dede'nin odasına girdiğimizde yerlere kadar eğilip, "Kralım," diyorum saygıyla. "Bakın size kimi getirdim."

Eğer içeriye bir köy ağasını selamlayarak girseydim Selocan Dede beni ona göre karşılardı. Şimdiyse bir kral havasına bürünmesi sadece birkaç saniyesini alıyor. Ellerini arkasında birleştirip karşımızda dimdik durduğunda elimin tersiyle Emre'nin karnına vuruyorum.

"Ne!" Sertçe fısıldarken bir yandan da reverans yapınca gülmemek için dudaklarımı ısırıyorum. Selocan Dedeciğim, "Kalkın!" diye emrediyor.

"Ne yapıyoruz Defne?"

"Şşş." Kralımıza dönüp bir adım öne çıkıyorum. "Size dünyanın en iyi soytarısını getirdim efendim."

"Göster bakalım marifetlerini soytarı." İkimiz de Emre'ye bakarken o karşımızda ezilip büzülüyor. Bana attığı çaresiz bakışlarına omuz silkerek cevap veriyorum.

"Ben... Fıkra anlatayım mı?" Kahkaham odanın içinde patlıyor. Elimi ağzıma kapatıp kendimi susturmaya çalışsam da fayda etmiyor. Selocan Dede bana bakıp kaşlarını çattığında dudaklarımı ısırıyorum. "Mizah anlayışınızı gözden geçirmelisiniz küçük hanım. Şimdi kelleniz uçmadan evvel gözümün önünden kaybolun."

"Ama komik değil miydi? Şunun suratına baksana." Selocan Dede Emre'ye yaklaşıp yüzünü inceliyor. "Eskort Hamdi değil mi bu?" Emre'nin fotoğraflarını gösterdiğimde yaptığı yorumu hatırlaması beni daha da güldürüyor. Şu an kim olduğunu bile hatırlayamazken Eskort Hamdi'den bahsetmesine inanamıyorum.

"Ta kendisi." Selahattin Dede az önce düşündüklerimi sezmiş gibi kral rolünden çıkıp kendi huysuz, Defne'nin dedesi olan karakterine bürünüyor.

"Bana bak ahlaksız herif," diye başlıyor söze. "Eğer bu kızı üzersen eskortluk yapmanı sağlayan şeylere artık sahip olmazsın. Anladın mı?" O kadar aklı başında bir tavır takınıyor ki hayretle dudaklarımı büzüyorum.

"Üzmem efendim..." Emre'nin neden burada olduğumuz, şu an ne yaptığımız hakkında bir fikri yok ama ayak uydurmaya çalışıyor. Her ne kadar irice açtığı gözleri ve ürkek tavrı ortada olsa da kaçmadığı için ona bir öpücük verebileceğimi düşünüyorum. Tabii daha sonra. Eğer beni tavlamayı başarırsa.

"Ne iş yapıyorsun sen?"

"Mühendisim..."

Selahattin Dede ağır ağır başını sallayıp yatağının yanına gidiyor. Komodininin çekmecesinden küçük bir radyo çıkarıp Emre'ye uzatarak eline bırakıyor. "Bozuk bu. Tamir et bakalım, edebilecek misin?"

"Bir bakayım..." Emre küçük odada yatağın yanında yere bağdaş kurunca ben de onun yanına çöküyorum. Ceketinin iç cebinden cüzdana benzer bir şey çıkarıyor. Cüzdanı açtığında içinde farklı uçlardan oluşan bir tornavida takımı çıkıyor ortaya.

"Sen delirmişsin," diyorum gülerek. Emre radyonun arkasını açıp hiç anlamadığım şeyler yaparken Selahattin Dede bir diktatör edasıyla onu izliyor.

"Kaç yaşındasın?"

"24 yaşındayım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Mühendisim..." Emre başını radyodan kaldırmadan hafifçe gülüyor. "Aynı zamanda öğrenciyim."

"Sabıka kaydın var mı?"

"Hayır," derken sesi o kadar savunmacı çıkıyor ki gözlerimi kısarak "Yalan söyleme, anlarım," bakışlarımı üstüne dikip onu huzursuz ediyorum.

"Ne iş yapıyorsun?" Emre dudaklarını birbirine bastırıyor. Durumun tadını çıkararak Selahattin Dede'nin dizlerine yaslanıyorum.

"Kaçakçıymış."

"Ne kaçırıyormuş?"

"Eskort adam ne kaçırır sen düşün artık."

Selahattin Dede gizlice söyler gibi yaparak bana doğru eğiliyor. "Polisi aradın mı?"

"Birazdan burada olurlar," diye cevap veriyorum aynı yüksek fısıltıyla.

"Sizin nasıl bir bağınız var peki?" Emre'nin sorusunu cevaplamayı Selocan Dedeme bırakıyorum. Göğsünü gererek, "Sarı kızım benim torunum olur," diyor.

Emre ikimizin gerçekten dede torun olma ihtimalini tartar gibi yüzlerimize bakınca sevimlice sırıtıp havaya bir öpücük atıyorum. *Bunu yapmak istememiştim ama Emre'ye baktığım*

zamanlarda bazen aklımı yitirebiliyorum merkez. Hem ben kankalarıma da öpücük atarım. Şebek öpücüklerin romantizmle bir ilgisi yoktur. Konuyu kapatalım.

Eskort Hamdi dudağının kıyısındaki gülücüğüyle işine dönüyor. O, elindeki radyoyu tamir ederken ben de saçının aşağı düşen tutamlarını geriye ittiğimi hayal edip gizli gizli kendime acıyorum. Birkaç dakika sonra Emre eski radyonun antenini açıp camın yanına koyuyor. Radyodan yükselen hafif sesi duyunca Selahattin Dede'nin yüzüne bakıyor ama hiçbir takdir belirtisi göremiyor. "Sen niye geldin buraya?"

Emre cevap vermem için bana bakıyor çünkü bu sorunun cevabı onda yok. Ama benim de ona yardımcı olasım yok. İyi bir ajan olmak istiyorsa Albay Selocan'la yalnız mücadele etmeli. Emre'nin cevap vermesine kalmadan Selocan Dede diziyle kolumu dürtüyor. "Getirme bunu bir daha. Sen de görüşme. Sevmedim ben bu veledi."

"Ama radyonuzu tamir ettim."

"Bozuk değildi ki o. Götüne vurunca çalışıyordu. Mühendisim diye bir şeyler biliyormuş gibi yaptın ama yemezler, şansın yaver gitti sadece. Hadi git, gelme bir daha."

"Ama Selahattin Dede ben Defne'nin arkadaşıyım. İyi anlaşmamız önemli değil mi?"

Emre'nin çabasını içten içe takdir ederek oturduğum yerden komodinin üstündeki fındıklara uzanıyorum.

"Sen Defne'yle görüşmeyeceksin artık. Benimle iyi anlaşsan ne olacak?"

"Haklı," diyorum fındıklarımı yerken.

"Hadi çık!" Selocan Dede elini sallayarak Emre'yi kovuyor. Emre bana dönüp, "Defne'siz gitmem," deyince dede onu bastonuyla kovalamaya kalkıyor ama ne yaptıysa da Emre'yi gönderemiyor.

"İyi madem, yarın sana söyleyeceğim yere istediğim şeyleri alıp getirirsen, Defne'yle görüşmene izin vermeyi düşünü-

rüm." Emre tüm ciddiyetiyle başını sallayıp bir kâğıda Selahattin Dede'nin birbiriyle alakası olmayan yerlerden istediği garip garip ürünleri not alıyor.

"Ama bunların hepsini bir günde nasıl toplayacağım?" diye cılız bir itirazda bulununca Selahattin Dede listeyi alıp onu tekrar kovmaya çalışıyor ama en nihayetinde odadan Emre'yle birlikte, tekrar geleceğimizi söyleyerek çıkıyoruz.

Daha normal olan birkaç kişiyle daha selamlaşıp Emre'yi tanıştırdıktan sonra huzurevinden çıkıyoruz. Serin hava yüzümüze çarptığında Emre derin bir nefes veriyor. "Çok acımasızsın."

"Ben yufka yürekliyimdir bir kere." Birkaç adım attıktan sonra ona bakmadan ekliyorum. "Selahattin Dede'nin söylediklerini almak zorunda değilsin. Yarına unutur zaten."

"Alacağım."

"Neden?"

"Adamı sevdim," diyor omuz silkerek. "Hem ben efendi bir adamım. Büyüklerin istediklerini yapmak gerekir." Benim için yaptığını söyleseydi tam şu an onu kaçırıp nikâhıma alabilirdim ama tutup da dünyanın en nazlı adamına âşık olmuşum işte!

"Yalancı," diye mırıldanıyorum. Tramvay durağına geldiğimizde Emre ellerini ceplerine atıp önümde dikiliyor.

"Robotumu ne zaman vereceksin?"

"Sana söyledim. Bende değil."

"Şimdi kim yalancı?"

"Sensin," deyip geri geri yürümeye başlıyorum. "Gitmem gerek. Arkadaşımla buluşacağım."

"Hangi arkadaşın?" Arkamı dönmek üzereyken duruyorum.

"Hiçbirini tanımıyorsun ki."

"Dün yanındaki arkadaşınla tanıştım ya." Bunu o kadar rahatsız bir halde söylüyor ki tavşanlar gibi kulaklarımı dikesim geliyor.

"Ha... Mete mi? Yakışıklı çocuk, iyi kalpli de. Tanısan seversin."

"Yakışıklıysa ne olmuş, nesini seveyim?"

"Bilmem. Benim için yakışıklı olması yeterli bir sebep."

Emre'nin yüzü kıskançlığın izleriyle dolunca sırıtmamak için içimden aptalca tekerlemeler tekrarlamak gibi çözümler üretiyorum. "Sen hain bir ateşböceğisin."

"Ben var ya, çok tatlı bir ateşböceğiyim. Beni sevmeyen kendi kaybeder." Telefonum çalınca cebimden çıkarıp kimin aradığına bakıyorum. Ekrandaki ismi görsün diye telefonu Emre'ye tutarken, "Görüyor musun?" diyorum. "Beni seven insan çok. Sen kendi derdine yan." Aramayı cevaplıyorum. Mete'nin telefonundan kulüpteki başka bir arkadaşımız, Oğuz aramış ama bunu Emre'nin bilmesi için bir sebep yok. Oğuz diğerlerini de aradığını, bana da uygunsa beş kişilik bir grupla hafta sonu aşevinde çalışmayı teklif ediyor.

"Yarın mı?" diye özellikle soruyorum. Oğuz hafta sonu olduğunu söylerken Emre de gözümün içine bakıp, "Yarın olmaz," diyor. Eh, madem hain biri olduğum iddia edildi, ben de öyle davranırım. Oğuz'a geleceğimi söyleyip telefonu kapatıyorum.

"Dedim sana, sevilen biriyim ben."

"Yarın benimle gelmek zorundasın."

"Hayır, değilim."

"Gelmezsen Selahattin Dede'ye bana hiç yardım etmediğini ve başka eskortlarla buluştuğunu söylerim."

"Selocan Dede eskortları sever," Parmağımı şıklatıp işaretparmağımı ona uzattığımda sertçe yüzüme bakmaya devam ediyor. "Sevimli yüzü olan insanlar öfkelenmemeli... Yakışmıyor bir kere." Arkamı dönüp, "Görüşürüz," diyerek el sallıyorum.

"Evet. Yarın."

"Başka bir gün."

"Yarın. Sabah seni alırım." Dersim olduğunu söyleyince o zaman okuldan alacağını bildiriyor. Arkasını dönüp gittiğinde burun kıvırmaya çalışıyorum ama kendi kendime gülmeden edemiyorum. Yarın onunla gitmeyeceğimi tekrar edip dursam da konu Emre olduğunda kararlılığımda övünecek bir konumda değilim. Hem... Belki ona tatlı tatlı eziyet etmek için yeni yollar bulurum.

24. Bölüm

"Zırvalıklar Listesi"

Beni uykunun içinden çekip çıkaran ısrarcı bir tıkırtı oluyor. Sesin ne olduğunu anlamaya çalışırken yüzümü buruşturup kafamı yastığımın altına gömüyorum. Kapımın tıklatıldığını fark ettiğimde çirkin bir sesle, "Girsene be!" diye haykırıyorum ama ne kapı açılıyor ne de tıkırtı kesiliyor. Midemden boğazıma doğru yükselen bir öfkeyle kendimi yataktan atıp uyku sersemi bir ejderha gibi kapımı savurarak açıyorum.

"Ne var!" Uykulu zihnim karşımdaki manzarayı idrak etmekte biraz zorlanıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum. Nerede olduğumu kontrol ediyorum hatta uzanıp karşımdaki adamın göğsünü parmağımla dürtüklüyorum.

"Günaydın Ateşböceği." Ses beni zihnimdeki karmaşadan çekip alırken afyonum tam anlamıyla patlıyor. Gözlerim irice açılırken ne halde olduğumun farkına varıyorum. Dudaklarımdan kopan bir çığlıkla kapıyı Emre'nin suratına kapatıp sırtımı kapıya yaslarken kalbim gümbürdüyor. Kapının karşısındaki aynamdan halimi görünce yıkılıyorum. *Merkez! Beni bu saldırıya karşı uyarmalıydın.*

Kurabiye canavarı baskılı pijama takımıma ve örgüsü bozulmuş korkunç saçlarıma çaresizce bakarken, "Burada ne işin var!" diye yüksek sesle mızmızlanıyorum.

"Seni götürmeye geldim."

"Saat daha dokuz!"

"Aslında on bir."

"Yine de çok erken!" diye bağırıyorum saçlarımı düzeltmeye çalışırken.

"Beş buçukta uyandım. Bugün yazmam gereken raporlarımı bitirdim hatta sabah bir derse bile girdim. Üstelik sana sıcak simit getirdim. Mızmızlanmayı bırakıp kahvaltıya gelmelisin."

"Seni içeri kim aldı ki? Hem okula gideceğim ben!"

"Beren bugün dersin olmadığını söyledi."

Kapıyı tekrar hışımla açıyorum. Emre koridorun duvarına sırtını yaslamış, elleri ceplerinde kapıma bakıyor. O kadar yakışıklı görünüyor ki kendimi imha etmek istiyorum.

"Böyle habersizce kapıma dayanamazsın."

"Gelmeden önce Beren'i aradım..."

"O zaman Beren'le gez bugün!" Bana yaşattığı duygusal karmaşanın üstesinden gelmek sağlam kafayla bile zorken, yeni uyanmış halimle imkânsızmış. *Bir daha böyle karşılaşmalara engel ol merkez.*

"Defne, zırlamayı kesip yüzünü yıka. Çayları koyuyorum." Kuzenimin mutfaktan gelen sesiyle ihanetle yüzleşiyorum.

Emre gözlerini büyüterek sahte bir korkuyla, "Ablama benziyor," deyince inleyerek banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra üstümü değiştirmeden mutfağa yürüyorum. Nasılsa ifşa oldum. Ayrıca sinirliyim. Kapımda belirdi diye çiçekler açacağım onca gün varken iş işten geçtikten sonra bunu yapmasına gıcık oluyorum. Saçlarımı sıkıca topladıktan sonra kahvaltı sofrasına oturup agresif hareketlerle çayıma şeker atarken Emre tatlı bir ifadeyle yüzüme bakıyor.

Beren çayının son yudumunu kafaya dikip aceleyle kalktığında şaşkınca ona dönüyorum. "Benim çıkmam lazım. Görüşürüz."

"Ne? Nereye?"

"Dersim var Defne."

"Bir dakika. Beni yabancı bir adamla evde yalnız bırakıp gidiyor musun?"

"Kim yabancı ya?"

Emre araya girip, "Ben değilim," deyince ona uyaran bir bakış atıyorum.

"Kendi kendine uyanmadığında zor biri oluyor, idare et." Beren mutfaktan çıkarken açık kalmış ağzımla arkasından bakıyorum. Dış kapının sesini duyana kadar gideceğini düşünmüyordum ama sahiden beni bırakıyor.

"Ben uyandığımda seni görsem çok mutlu olurdum." Emre kafasını tabağına eğmiş bir çocuk gibi mırıldandığında yumuşamamak için büyük bir mücadele veriyorum.

"Bir süre önce gelseydin ben de olurdum. Ama şu sıralar seni kalbimden sökmeye çalışıyorum. Yardımcı ol lütfen." Çatalımla bir salatalığı yakalayıp öfkeyle çiğnerken Emre gözlerini kaldırıp yüzüme bakıyor. Bir an o kadar üzgün görünüyor ki söylediğim şeyi geri almak için ağzımı açıyorum ama sonra bunun bir faydasının olmayacağını hatırlıyorum. Kalbimde kalmak istiyorsa bunu bana söylemeli. Söylemeyecekse de zaten onu kalbimden söküp yoluma devam etmem gerekecek.

Sessizce kahvaltımızı yapıyoruz. İkinci çayımı içerken kendimi biraz sakinleşmiş hissediyorum. Saçlarımı çekiştiren tokamı çekip çıkarırken Emre'ye hiç bakmıyorum. Saçımı tek omzuma alıp örerken Beren'in masanın üzerinde bıraktığı psikolojiyle ilgili bir makaleye göz gezdiriyorum. Sessizliği daha fazla görmezden gelemeyip karşımdaki adama döndüğümde gözlerimiz buluşuyor. Emre mahcubiyet dolu küçük bir gülüşle, "Saçların çok güzel," dediğinde savunma sistemim güçlü bir darbeyle sarsılıyor. Yıkılmamak için direniyorum ama gözlerim bana ihanet ederek birkaç damla yaş döküyorlar.

Ağladığım zaman bunu gizlememin hiçbir yolu yoktur çünkü gözlerim ve burnun anında kıpkırmızı kesilir. Görüntüm

karşısında Emre'nin mahcubiyeti yerini korkmuş ve gergin bir ifadeye bırakıyor. "Beni çok üzüyorsun," diyorum burnumu çekerek.

"Ben..."

Söyleyeceği bir şeyi yok tabii. Olsaydı kahvaltıdan geriye kalanlara bakarak ağlamazdım. Elimin tersiyle yüzümü silerken masadan kalkıyorum. "Giyinip geleceğim. Sen devam et."

Odama girip kapımı kapadıktan sonra biraz daha gözyaşı döküyorum. Kontrol mekanizmamın bu kadar zayıf olduğunu bilmiyordum. Çizdiğim yolların, nasıl davranacağımı düşünüp durduğum anların hiçbir faydası yok. Duygularını perdeleyebilen bir insan değilim, bu yüzden olmak istediğim kadar kayıtsız davranamıyorum. Kendini korumaya çalışırken beni bu kadar yıpratması büyük haksızlık.

Toparlanmaya çalışırken üzerime kot pantolonumu, büyük beden sweatshirt ve abimden arakladığım kahverengi tonlarındaki ekose desenli kalın ceketi giyiyorum. Ördüğüm saçımı açmadan üst taraflarını biraz dağıtıp kasıtlı bir şekilsizlik verdikten sonra çantamı alıp odamdan çıkıyorum. Ceketin büyük gelen kollarını katlayarak kendime uydururken koridorda Emre'yle çarpışıyoruz. Kafam tam göğsüne çarpınca alnımı tutarak gözlerimi büyütüyorum. *Duygusallığının üstünü örtmek için güzel bir fırsat Ateşböceği3.* "Nesin sen, Demir Adam mı?"

"Sen nesin, Atom Karınca mı?" Emre bunu o kadar tatlı bir suratla söylüyor ki kulağa hiç de alaymış gibi gelmiyor.

"Ben Wonder Woman'ım unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim?" Uzanıp elimi tuttuğunda ona daha rahat bakabilmek için bir adım geriye gidiyorum. Bakışları ellerimizdeyken, "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Ona sinirli kalmak ya da küsmek bu yüzden çok zor. En az benim kadar üzülüyor gibi bir hali var ve sanırım bunu nasıl aşacağını bilmiyor. Ben de ona nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum. Tek

yapabileceğim bana olan hislerinin üzerinin kapanmasına izin vermek ya da bunun yerine o duyguları kaşıyıp durarak göz ardı etmesini imkânsız hale getirmek. İkisi de hiç kolay seçimler değil.

"Beni uyandırdığın için mi? Dilemelisin." Omzuna vurup yanından geçiyorum. Botlarımı giyip kapıyı açarken peşimden geliyor. "Nereye gidiyoruz?"

"En kolayından başlarız diye düşündüm. Leblebi tozu alacağız."

"Leblebi tozu yiyebilir mi ki? Onu vermeden önce hemşireye sormamız lazım."

"Bana sorgulamamam söylendi," deyip omuz silkiyor. Sokağa çıktığımızda metro istasyonuna kadar gördüğümüz her bakkala giriyoruz ama leblebi tozu bulamıyoruz. "Bunun kolay olması gerekiyordu."

"Sizin mahallenizde bulmamız daha olası bence. Çocukken aldığımız şeyleri satan bir bakkalınız yok mu?"

"Hayır. Çoktan baktım."

"Kendimiz yapsak? Leblebi alıp un haline gelene kadar robottan çekeriz. Kavanoza koyup üzerine havalı bir etiket yapıştırırız."

"Olur mu dersin?"

"Listede başka neler var?" Emre yüzünü asıp, "Kuzu," diyor.

"Ne?"

"Kuzu."

"Kuzu eti mi?" Cebinden listesini çıkarıp önümde sallıyor. "Tam olarak şöyle yazıyor. Kanlı canlı, sevilmelik kuzu."

Sokaktaki insanların dikkatini çekecek gürültülü bir kahkaha atıyorum. "Onu nasıl bulacağız?"

"Hiçbir fikrim yok." Listeye göz atarken, "Padişah kaftanı," diye saymaya başlıyor. "Misvak. Dönen topaç. Revolver tabanca, hani şu Rus ruleti yapılan. Kovboy şapkası." Gülme-

ve başladığımda o da sırıtıyor. "Giderek ilginçleşiyor. Çizgili robdöşambır. Türkan Şoray afişi. Brezilya purosu. Kemik tarak. Geyikli duvar kilimi. Sinek raketi ve ibrik." Son maddeyle beraber ikimiz de gülüyoruz.

"Bunları ne yapacak ki?" diye soruyor Emre.

"Vazgeçelim. Kolay bir şeyler alırım ben onun için. Zaten ne söylediğini hatırlamaz."

"Ateşböceği, seni dürüstlüğe davet ediyorum."

"Daha önce denedim. İşe yaramadı." Emre önce şaşırıyor. Sonra elini kalbine koyup vurulmuş gibi yapıyor. Dil çıkarıp saçma sapan bir ifade takınarak önünden yürümeye başlıyorum. "Madem o kadar isteklisin. Hepsini bul. Kilimi bile kıpırdatmayacağım."

Beraber önce Kapalıçarşı'ya gidiyoruz. Kaftan, misvak ve Türkan Şoray afişini buradan aldıktan sonra Emre kaliteli bir oyuncak tabanca arayışına giriyor. Oyuncakçıları sahte olduğu çok belli olan tabancalar yapmakla suçlarken tam dört dükkândan kovuluyoruz.

"Gerçeğini almaya ne dersin? Daha önce hiç gerçek silah görmedim."

"Kızlara ve yaşlılara silah alan korkunç bir adama mı benziyorum?" Emre etrafta yeni bir oyuncakçı arayarak sağı solu tararken ben de Kapalıçarşı'dan aldığım hurmalardan yiyorum.

"Daha çok işkolik bir mucide benziyorsun. Biraz delirmişsin doğal olarak. Bu sebeple de kızlara silah alıyorsun."

"Düşündüm de mantıklı aslında." Emre önümde durup telefonundan aradığımız yerin konumunu kontrol ederken hurmalarımdan birini ağzına uzatıyorum. Bakmadan ağzını açıp hurmayı çiğneyince yüzü buruşuyor.

"Beni ellerinle beslemen çok hoş ama ben hurma sevmem ki."

"İyi geri ver." Elimi ağzına uzattığımda gülerek benden uzaklaşıyor. "Hurma şifadır delikanlı," diyorum dolu ağzım-

la. "Kendine fayda sağlayacak her şeyi reddetmek gibi bir problemin var, farkında mısın? Bunun üstünde biraz düşünmelisin."

"Çerez gibi hurma yiyen başka birini görmedim hayatımda." Sesi sahiden hayret içinde çıkıyor. Yüzüne dümdüz bakıp ağzıma bir hurma daha atıyorum. Söylediğim şeylerin derin anlamlarını kaçırıyorsun aslan parçası. Yapma bunu.

Bir saat daha gezdikten sonra sonunda demirden yapılma ağır bir tabanca buluyoruz. Fiyatını duyunca almasına izin vermiyorum ama Emre beni dinlemiyor. Benim ödememi de kabul etmiyor. Fiyatı paylaşmaktan söz ettirmiyor bile. Bunun onun listesi olduğunu ve benim sadece manevi destek verebileceğimi söyleyip duruyor.

Kemik tarağı nerede bulacağımız hakkında bir fikrimiz olmadığından internete başvurup Kapalıçarşı'nın yakınlarındaki bir pasaja gidiyoruz. 70'li yıllardan beri tarak yaptığını söyleyen bir amcanın küçük dükkânındaki tarakları incelerken Emre çok hoş görünen, yeşil taşlarla süslenmiş bir tarağı gösteriyor.

"Bunu sana alabilir miyim?"

"Alamazsın."

"Alacağım." Tarağa uzanan elini tutup önüne geçiyorum. Kaşlarımı çatarak en ciddi ifademle, "Almayacaksın," dediğimde çocuk gibi surat asıyor.

"O kadar beğendiysen Ecrin'e al."

"Ecrin'e bu aralar kıl oluyorum. Ona hiçbir şey almam."

"Neden?" Yakışıklı yüzü şüpheci bir ifadeye bürünüyor. Benim abim hem karakter olarak daha ağır biri olduğundan hem de aramızdaki yaş farkından dolayı onunla bu tarz inatlaşmalara pek girmeyiz. Bu yüzden Emre'nin bu hali bana çok sevimli görünüyor.

"Bir şeyler karıştırıyor."

"Neden böyle düşündün?"

"Mektuplar yüzünden. Onları ustaca saklıyor ve her mektuba cevap yazıyor. Bir haftalığına işten izin alıp kapıda postacı beklemem an meselesi."

"Kardeşin yirmi bir yaşında. İstediğini yapabilir, biliyorsun."

"Tabii ki yapabilir. Ama benden saklayamaz. Saklarsa yanlış bir şey yaptığını düşünürüm."

"Herkes bazı şeyleri kendine saklamak isteyebilir. Ben abime kendi ilişkilerimden hiç bahsetmedim."

"İlişkilerinden mi?" Emre, Selahattin Dede için seçtiği tarağın parasını öderken ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Kaç ilişkin oldu ki?" diye soruyor.

Küçük dükkândan çıkıp sokak boyunca yürüyoruz. "Bilmem. Çapkın birisiyim."

"Onu biliyorum." Hafif gülümsemesine burun kıvırıp omzuna vuruyorum. Darbeyle savrulmuş gibi yapıp kendi kendine gülüyor. Bu kadar tatlı olmanın bir suç olduğunu da biliyor musunuz beyefendi?

"Peki sen?"

"Ben ne?"

Göz devirmeden edemiyorum. "Hiç ciddi bir ilişkin oldu mu?"

"Olsaydı bile sana söyler miydim sanıyorsun?"

"Bu doğru bir tercih olurdu çünkü aksi halde sana zarar vermek zorunda kalırdım," diyorum en tatlı gülümsememle. Benim saf ve masum aşkımı kendi içsel sorunları yüzünden reddetmesini anlayabilirim ama bunu sadece benim için yapmış olmasını kabul edemem. O kadar da yüce gönüllü değilim.

Akşama doğru ayaklarım yürümekten neredeyse parçalanmış haldeyken inleyerek kaldırım taşına oturuyorum. Listede alacağımız sadece birkaç şey kaldı ama onu tamamlayacak gücüm kalmadı. "Bir adım daha atamam."

"Hadi ama mücadeleci ruhuna ne oldu?"

"Onu sen öldürdün," diyorum aksi bir sesle. "Sinek raketini buldun diyelim, kuzu ne olacak?"

"Kedi götürmeye ne dersin? Beyaz bir kedi bulup onun bir kuzu olduğunu söyleriz."

"Dürüstlüğüne ne oldu?" Çenemi kaldırarak sesini taklit ettiğimde işaretparmağıyla alnıma dokunup bir süre orada kalıyor. "Yaşlı bir insanı mutlu etmek için alternatif üretiyorum." Alnımdaki parmağı yakalayıp ısırmaya çalıştığımda gülerek geriye kaçıyor.

Yere saçtığımız torbalara iç çekerek bakıyorum. "Acıktım ben. Bu saatten sonra huzurevine giremeyiz. Sinek raketiyle kuzuyu yarın bulsan olmaz mı?"

"Brezilya purosu da var. Hayatımda hiç puro aramamıştım. Bu şeylerin nerede satıldığını bile bilmiyorum."

"Vazgeç işte." Emre birden doğrulup poşetleri eline alıyor.

"Vazgeçmeyeceğim. Önce seni doyuralım sonra kuzu bulacağız." Küçük bir duraksayışın ardından daha kısık bir sesle ekliyor. "Ya da kedi."

Birlikte yemek yerken sadece listeden ve bugün gittiğimiz yerlerde yaşadıklarımızdan bahsedip kalan şeyleri nasıl bulacağımızı konuşuyoruz. Emre bu konuda garip bir şekilde ciddi ve azimli. Ona ayak uydurmaya çalışsam da sürekli dalga geçmekten kendimi alamıyorum.

Yemekten sonra Emre Sinan'ı arıyor. Bir kuzu bulmak için yardım isterken ben de internette sinek raketi araştırıyorum. "Pazara gitseydik kesin bulurduk," diyorum onuncu kez. Bugün yakınlarda bir pazar olmadığı için gidemediğimizi tekrar söyleme zahmetine girmiyor beyefendi. "Şöyle yapalım, ben yarın mahalle pazarına gideyim, sen de kuzuyu hallet. Brezilya purosunu da Sinan bulsun. Bütün bunlar hallolduğunda, bana çok büyük bir borcun olacak."

"Nedenmiş?"

"Çünkü saatlerdir beni peşinde gezdiriyorsun. Geyikli duvar kilimi almak için pazarlık etmenin bir bedeli olmayacak mı sandın?"

"Yalnız söylemeden edemeyeceğim, pazarlık etmek için doğmuşsun."

"Cazibeli biriyim, insanlar karşı koyamıyor. Bazıları dışında." Sabahtan beri attığım laflara bağışıklık kazanmış olmalı ki bu kez şaşırmış ya da dargın görünmeden yoluna devam ediyor. Emre'nin poşetlerine uzandığımda ellerini geriye çekip beni uzaklaştırıyor. "Birkaç tanesini ben taşıyabilirim."

"Küçücük bir şeysin. Sana nasıl poşet taşıtayım?"

"Bir kere benim boyum tamı tamına bir elli beş." Bu tamamen doğru olmayabilir...

"Yani seni cebimde taşıyabilirim. Çok tatlı."

"Sen beni hiçbir yerde taşıyamazsın artık." Her söylediğim şeyle yüzü biraz daha düşüyor ama bunu bitirmek için ne beni azarlıyor ne de beni kollarına çekip öpüyor. Böyle bir şeyi beklediğim falan yok tabii... *Ölüyorum böyle bir şey için merkez.* Seni şu an kendime çekip öpsem ne yapabilirsin ki Emreciğim?

Taksi durağına geldiğimizde ben ayrı bir taksiye bineceğimi söyleyip Emre'yi öndeki araca doğru itekliyorum. "Yarın tekrar buluşacağız ama değil mi?"

"Bilmiyorum. Programıma bakmam lazım." Poşetlerini arabanın içine bırakıp bana dönüyor.

"Yarın işlerimizi bitirdiğimizde seni sinemaya götüreceğim."

Kaşlarımı kaldırıp kibirli bir bakış atmaya çalışıyorum. "Seninle geleceğimi nereden çıkardın?"

"Sana borçlu olduğumu söyledin. Seninle ilgilenerek bunu öderim. Olmaz mı?" Kollarımı göğsümde bağlayıp başka tarafa baktığımda bana gülüyor. "Sana söylemek istediklerim var. Belki benimle akşam yemeği de yersin?" Sesindeki bir şey umutlanmama neden oluyor. Daveti o kadar utangaç ve

heyecanlı görünüyor ki bana neler söyleyebileceği hakkında zihnimde sahneler oynamaya başladı bile. Ancak günlerdir yaşadığım kalp kırıklığının acısı beni ele geçirip kulaklarımı intikam vaadiyle doldurduğunda ona karşı gelemiyorum.

"İstemiyorum."

"Ama bu önemli." Bana bir adım yaklaşınca birkaç adım geriye gidiyorum.

"Yarın akşama programım var."

İtiraz edecek gibi durduğu bir andan sonra, "Tamam," diyor asık yüzüyle. "Sonraki akşam olur."

"Olmaz. Asla ekemeyeceğim bir görüşmem var."

"Beni geçiştiriyor musun?" Elimi kalbimin üstüne koyup, "Neden böyle bir şey yapayım ki?" diyorum sahte bir şok içinde.

"Defne..."

"Gençler, biniyor musunuz?" Taksici sigarasını söndürüp arabaya binerken sabırsızca söyleniyor.

"Hadi bin. Seni ararım. Haftaya bir şeyler yaparız belki." Elimle onu itekleyip taksiye binmesini sağladıktan sonra kendi taksime binip heyecandan titreyen ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırıyorum. Eğer kendi kendime bir şeyler kurmuyorsam mutluluğa sadece birkaç adım uzaklıkta olabilirim merkez. Ancak ona ulaşmadan önce Emre Sezgin'in neler hissettiğimi anladığına emin olacağım.

25. Bölüm

"İtiraflar"

Emre Sezgin seni takip etmek istiyor.

Boğazıma kaçan mandalina yüzünden ölmemeye çalışırken koltuktan aşağı yuvarlanmama sebep olan cümle bu. Emre Sezgin seni takip etmek istiyor! Bunca zaman sonra! Peşinden koştuğum ve ona açıkça kur yaptığım onlarca anıdan sonra sonunda onu bırakmaya hazırken beni takip etmek istiyor!

Buna inanabiliyor musun merkez? Bir insan nasıl bu kadar arsız olabilir? Düştüğüm yerde öksüre öksüre bir şekilde kendime gelip yere boylu boyunca uzanıyorum. Kanepede ayaklarını uzatmış elindeki notlara çalışan kuzenime bakıp "Endişelenme," diye bağırıyorum.

"Hiçbir şey olmadı, gayet iyiyim."

Beren'in beni duyduğuna adım gibi eminim ama bunu o kadar iyi gizliyor ki kanıtlamam imkânsız. El yordamıyla yere düşen telefonumu bulup bir kez daha ekrana bakıyorum. Gerçekten de orada. Bir yanılsama değilmiş!

Ok gibi yerimden fırlayıp telefonu kuzenimin kucağına atıyorum. "Şifremi değiştir."

"Ne?"

"Instagram şifremi değiştir ve bir hafta boyunca bana asla söyleme." Beren yüzüme *def ol git aptal çocuk* isimli bakışla-

rını dikince oflayarak açıklıyorum. "Emre takip isteği atmış. Kabul etmemem gerekiyor."

"Reddet o zaman."

"Hayır. Umursamamalıyım. Reddetmeye bile tenezzül etmemeliyim."

"Bunun şifreyle ne alakası var?"

"Anlamıyor musun Beren? Kendime güvenmiyorum. Instagram'a girmemem gerekiyor."

"Delirdin iyice!" diyor ama telefonumu alıp söylediğimi yapıyor. Telefonu tekrar bana uzatınca sarı puantiyeli hesabımın özlemini çekiyorum. Kendimi odama kapatıp telefonu da yatağımın altına ittikten sonra elime bir aşk romanı alıyorum ama okuduğum hiçbir şeyi anlayamıyorum. Son bir haftadır Emre'nin her buluşma çağrısını, randevu talebini geçiştiriyorum. Bunu yapmaktan da gizli bir keyif alıyorum açıkçası. İçimdeki küçük kindara istediğini vermezsem daha sonra Emre'nin bana yaşattığı hayal kırıklığını öfkeli zamanlarımda ona karşı kullanabilirim. Bunu yapmak istemiyorum. Herkesin kendi küçük gururları vardır. Emre'nin beni istediğinde itebileceği birisi olarak tanımasını istemem bu yüzden hemen yelkenleri suya indirmemeye çalışıyorum. Fakat işin aslı şu ki yelkenlerim sırılsıklam.

Yatağıma yanlamasına yatıp ayaklarımı duvara dayıyorum. Kafamı yatağın kenarına getirip aşağı baktıktan sonra gizlice elimi uzatıp yatağın altındaki telefonuma uzanıyorum. Parmaklarım Instagram simgesinin üstünde gidip geliyor. Kendime istek hâlâ orada mı diye kontrol edip tekrar kapatacağımın teminatını verdikten sonra geçen on dakikayı hesabıma hatalı şifre girişi yaparak geçiriyorum. Sonunda kendimi odadan attığımda Beren'i bıraktığım yerde buluyorum. Sarı saçlarını tepesinde toplamış, üstünde farklı takımların parçalarından oluşan pijaması var. Mavi gözleri uykusuzluktan küçücük kalmış ama hâlâ ders çalışıyor. Ailenin altın çocuğu olmak işte böyle bir şey.

"Şifre ne?" Cevap vermediği için sorumu yedi kez daha sormak zorunda kalıyorum. En sonunda ayaklarının altındaki yastığı suratıma fırlatıyor. "Sadece bir kere bakıp çıkacağım."

"Defne seninle uğraşacak sabrım yok şu an. Lütfen gidermisin?" Strateji değiştirmek için ağzımı açtığım sırada Beren'in telefonu çalıyor. Sehpanın üstündeki telefona ondan önce uzanıp aramayı cevaplıyorum.

"Teyze! Kızın beni dövüyor."

"Sen de onu döv anneciğim." Teyzemin her zamanki kıkırtılı sesini duyunca ister istemez gülümsüyorum.

"Gücüm yetmiyor ki Allah'ın delisine. Katır gücü var bunda. İnadı da var. Beren aslında bir katır olabilir mi ne dersin?"

"Sen şaşkın bir ördeksen o da katır olur, niye olmasın? Ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Beren ders çalışıyor. Ben de yalnızlıktan ölmek üzereyim."

"Sevgili yap kendine. Sonra da Beren'e bulursun birini. Yaza çifte düğün yaparız."

Teyzemle birlikte kahkaha atıyorum. Beren gözucuyla bile bakmıyor. Bazen bu kadar meraksız oluşuna hayret ediyorum. Stres altındayken ya da yorgunken zor birisi oluyor. Asabi ve gergin. Ama iyi günlerinde tatlı ve kendi sınırları içinde sevecen bir insandır. Yine de ruh hali nasıl olursa olsun asla meraklı bir tip olmuyor. Bu yüzden bazen ona gizlice hayran oluyorum. Teyzemle biraz laflayıp telefonu Beren'e vermeden kapatıyorum. Sehpaya geri koyacakken tekrar çalınca ekrana bakmadan cevaplayıp kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum.

"Yine benim teyzoş. Kızın bu gün katırların kralı olduğu için onunla konuşamazsın."

"Katırların kralı mı?" Yabancı bir erkek sesi duyunca irkilerek telefonun ekranına bakıyorum. İsmi gördüğüm anda gözlerim irice açılıyor. Beren'e şok içinde bakıp dudaklarımı

oynatarak "*Umut mu?*" dediğimde saatlerdir yaşam belirtisi göstermeyen kuzenim sakince kucağındaki kâğıtları bırakıp telefonu vermem için elini uzatıyor.

"Umut?" diyorum tekrar, bu kez yüksek sesle. "Neden kuzenimi arıyorsun?"

"Çünkü birileri seni arayamıyor ve ben de senin hakkında bilgi toplamak için kuzenini aramak zorunda kaldım." Yüzümü kaplayan kocaman sırıtışla Beren'e dönüyorum. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir suratla yüzüme bakarken ona sessizce öpücük atıyorum. Deli gibi görünüyor olabilirim ama bu kuzenimi korkutmaz.

"Doğrudan beni de arayabilirdin, biliyorsun."

"Evet ama o zaman Beren'le konuşma şansını kaçırırdım. Şimdi de kaçırıyorum. Sayende. Telefonu ona verir misin?"

"Hey, onun korkunç bir cadı olduğunu biliyorsun değil mi?" Beren telefonu elimden almaya çalışınca geriye kaçıp kıkırdıyorum. "Hatta şu an beni öldürmeye çalışıyor."

"Sorun değil. Korkunç cadılara karşı güçlü bir silahım var."

"Neymiş?"

"Yakışıklı suratım ve sevimli karakterim."

"Vay canına Umut. Emre'ye flört etme dersi vermelisin."

"Emre'den daha zeki olduğum tek konu kızların hisleri ve yaptıklarını çözümlemektir, bu yüzden bu bilgileri onunla asla paylaşmıyorum. Gerçi sen de onun burnunu sürtme işini kısa kesmelisin. Tamam, haklısın ama abartma."

"En iyi arkadaşım olmak ister misin?"

"Önce Beren'le konuşabilir miyim? Ondan senin hakkında bilgi almam gerekiyor."

"Tabii ki. İyi geceler." Telefonu en tatlı gülümsememle Beren'e uzatıp konuşmaya başlamadan önce odasına saklanmasını büyük bir keyifle izliyorum. Sonrasında kendime bir romantik komedi filmi açıp mutlu bir ruh haliyle gecemi geçiriyorum.

Sabah gözlerimi telefonumun sesiyle açıyorum. Beklentiyle dolu olduğum için ekranda sevdiğim beyin ismini görmek beni hiç şaşırtmıyor. Keyifle gerinip uykulu halimden sıyrılamadan yanıtlıyorum aramayı.

"Alo?"

"Günaydın Ateşböceği."

"Herkesi kendin gibi vampir sanmayı bırakman gerekiyor."

"Senin de biraz erken kalkmayı öğrenmen gerekiyor. Ben güne çok erken başlarım, ayak uydurman gerekebilir."

"Sana niye ayak uydurmam gereksin ki?"

"Az önce Selahattin Dede'nin yanındaydım."

"Neden?" Doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Kaşlarım çatılıyor ve koruma kalkanlarım açılıyorlar. Benim dedemi bensiz ziyaret etmiş olmasından hiç hoşlanmıyorum.

"Fikrini almam gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç saat okulda olacağım ama sonrasında bana bir konuda yardım eder misin?"

"Bu beni randevuya çıkarmak için uyguladığın bir strateji mi?" Söylediklerim onu güldürüyor.

"Hayır. Bu seni görmek için uyguladığım bir strateji." Kısık, neredeyse utangaç bir sesle ekliyor. "Seni özledim." Bu itirafın kalbime bıraktığı sarsıntıyı farkında olsaydı eminim ki utangaçlığından eser kalmazdı. Heyecanımı sesime hiç yansıtmadan kusursuz bir ajanın yapacağı gibi rolüme uyarak cevap veriyorum.

"Daha yeni uyandım. Dersten çıktığımda ararım. Görüşürüz." Telefonu kapatıp yatağın karşısındaki duvara bakarken titrek nefesler alıyorum. Beni özlemesi, beni düşünmesi, benim için çabalaması kalbimi giderek genişletip her yerini onun adıyla dolduruyor.

Bu kez kendime umutlanmak için izin vererek güne başlıyorum. Yüksek belli kot pantolonumu giyip bileklerimde durması gerekirken boy engeline takılan paçalarımı iki kez kıvırıyorum.

Üstüme dik yakalı kısa bir sweatshirt giyip aynada belime kadar uzanan saçlarıma bakıyorum. Birkaç dakika boyunca aynadaki yansımamı izledikten sonra ani bir kararla elime bir makas alıp banyoya gidiyorum. Saçlarımı iki yandan ayırıp boylarının eşit olmasına dikkat ederek omuz hizamda kesiyorum. Banyodaki fişin yanında sabit duran Beren'in kalın uçlu saç maşasıyla saçıma doğal dalgalar verip her zamankinin aksine yandan ayırıyorum. Bu sayede tepeleri iyice havalanıp daha hacimli görünüyor. Sonuçtan memnun kalınca birkaç fotoğraf çekip anneme de atıyorum. Annemin beğenisinin ardından Deniz'in yolladığı heyecanlı ses kaydıyla yüzüm gülüyor. Onların övgüsünü alınca iyice keyiflenip ceket tipi yağmurluğumu ve siyah botlarımı giyerek harika bir enerjiyle okula gidiyorum.

Saçlarım çok uzun olduğu için değişikliği hemen herkes fark ediyor. Birkaç kişi nasıl kıyıp kestiğimi soruyor ama bu konuda içimde hiçbir üzüntü olmadığı için omuz silkerek çok kolay olduğunu söyleyebiliyorum. Saçımın şu anki boyundan memnunum.

Sabahki yağmurlu hava sağ olsun kampüste toprak kokusu hâkim. Bunun tadını çıkararak bahçede ağır ağır yürüyorum. Emre'yi aramak için çantamdan telefonumu çıkarırken ekranın onun aramasıyla aydınlanıyor. Gülümseyerek telefonu açıyorum.

"Selam. İşin bitti mi?"

"Evet, senin?"

"Bitti. Nereye geleyim?"

"Aslında şu an okuldayım. Fakülten yakınlarda mı?" Düşünceli bir ses çıkarıp abartılı bir şüpheyle, "Bir dakika, burada Sosyal Hizmetler var mı ki?" diye soruyor.

Adımlarım duraksıyor, "Hmm, geçen gün karşılaştığımız kafede buluşmaya ne dersin? Yarım saate orada olurum. Görüşürüz." Telefonu aceleyle kapatıp utanç dolu bir iniltiyle koşmaya başlıyorum. Otobüsle asla yarım saatte oraya ulaşamayacağım için taksiye binmem gerekiyor. Yirmi dakika sonra

kafeye girdiğimde Emre'yi her zamanki masasında bilgisayarıyla ilgilenirken buluyorum.

"Selam." Beni görünce birkaç tuşa basıp bilgisayarını kapatıyor ve dirseğini masaya, çenesini de eline yaslayıp manidar bir ifadeyle yüzüme bakıyor.

"Okul dergisini okuyordum. Röportajımız neden yok?" Hemen şu an arkamı dönüp kaçmakla cesur yürekli Ateşböceği3 olmak arasında bir tercih yapmam gerekiyor. Tabii ki cesareti seçiyorum. Bu bana ne kadar acı verse de.

"Pekâlâ, bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve eğer bana gülersen yemin ederim ki kalkıp giderim." Emre kaşlarını kaldırınca çantamı çıkarıp karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. "Burada okumuyorum ve okul dergisiyle de hiçbir ilgim yok. Sadece seninle konuşmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı." Buna hiç de şaşırmıyor ama ben çoktan bilip bilmediğini sormak yerine dilimi kesmeyi tercih edeceğimden huysuz bir ifadeyle gözlerimi üzerine dikiyorum. Sımsıkı bastırdığı dudaklarının üstünü büyük eliyle kapadığında kaşlarım çatılıyor. "Gerçekten giderim. Biliyorsun."

"Tabii ki," deyip toparlanıyor ama gözlerindeki o keyifli parıltıyı görebiliyorum. "Bir şeyler içer misin?"

"Hayır. Beni neden çağırdın?"

Asık yüzüme gülümseyerek bakıp, "Hadi," diyerek ayaklanıyor. "Bir yere gidiyoruz."

Konuşmama fırsat vermeden beni kaldırıp dışarı çıkardığında bir taksi çevirmek için etrafa bakınıyor ama yağmur yağmaya başladığından o işi unutmasını söylüyorum. Beraber tramvaya doğru yürürken giderek sertleşen rüzgâr yüzünden yanaklarım ve kulaklarım buz tutuyor. Ellerimi kulaklarıma koyup rüzgârdan korumaya çalıştığımda Emre önüme geçip ellerini benimkilerin üstüne koyuyor.

"Üşüdün mü?" Cevap olarak burnumu çektiğimde işaret parmağıyla burnumun ucuna dokunup başındaki koyu kırmı-

zı bereyi çıkarıyor. Diğer eliyle kabarık saçlarını düzelttikten sonra beresini başıma takıp kulaklarımın üzerinin kapandığından emin oluyor.

"Teşekkür ederim." Emre'nin elleri yanaklarıma inip yüzümü avuçlarının arasına alırken gözleri öyle yoğun bir ilgi ve tatlılıkla üzerimde geziniyor ki heyecandan durduğum yerde düşeceğim diye korkuyorum.

"Saçların çok güzel olmuş," diyor içtenlikle. "Her halinle çok güzelsin."

Birbirimizin yüzüne uzun uzun bakarken kendimi kaybedip Emre'yi öpme eşiğine bir adım mesafede olduğumu fark edince boğazımı temizleyerek geriye çekiliyorum. "Sen de fena sayılmazsın."

"Teşekkür ederim," diyor gizli bir kahkahanın saklandığı sesiyle. Yağmur iyice bastırmadan bir taksi yakalamayı başarıyoruz. Emre'yle daha önce geldiğimiz çocuk yuvasının önünde inince burada ne yapacağımızı soruyorum.

"Çocuklara tekrar geleceğimi söylemiştim, unuttun mu? Ben sözünün eri bir insanım."

"Seni öylece içeri alacaklar mı? Önceden aramamız gerekirdi."

"Müdire Hanım beni çok seviyor. Sorun olmayacaktır." Kaşlarımı kaldırarak bu özgüvenin nereden geldiğini soruyorum çünkü Müdire Hanım ziyaretçilere karşı çok otoriterdir. Çocukların iyiliği için en doğru şekilde davranır, bu yüzden dil dökerek onu bir şeylere ikna etmek zordur.

Yine de Emre gerçekten de sorunsuz bir şekilde ilerliyor. Bekçiyle görüşüp içeri girdiğimizde Aysun Öğretmen bizi karşılayıp oyun salonuna alıyor. Sonraki bir saat boyunca sorgulayacak zamanı bulamıyorum çünkü çocuklar içeri giriyorlar. Bizi gördüklerine sevindiklerini belli ederek bacaklarımıza dolandıklarında Emre'yle birlikte onlarla oyunlar oynayıp heyecanla anlattıkları şeyleri dinliyoruz.

Bir saat kadar vakit geçirdikten sonra Emre, "Kim şarkı söylemek ister?" diye soruyor. Kucağındaki geçen sefer arkadaş olduğu minik Öykü kıkırdayarak onun söylemesini istediğinde alaycı bir tavırla yüzüne bakıyorum ama bu onu hiç rahatsız etmiyor.

"Bence bu çok iyi bir fikir, bana bir mikrofon verir misin?" Öykü kucağından zıplayıp ona silindir şeklinde bir oyuncak uzattığında Emre telefonundan bir şarkı açıp çocuklarla dans ederek bir süre önce yaşadığımız sahneyi bana hatırlatıyor. O gün ben komik bir şarkıyla beraber söyleyip dans ederken Emre kenarda durup beni izlemişti. Rollerin değiştiğini görmek beni öyle heyecanlandırıyor ki hiçbir şey söyleyemiyorum.

Kollarımı göğsümde bağlayarak duvara yaslanıyorum. Şarkının melodisini duyduğum an dudaklarımdan kopan kahkaha küçük kıkırtılara dönüştü. Son birkaç ayda onu çok etkilemiş olmalıyım çünkü bu, böyle bir anda tam da benim seçeceğim türden bir şarkı. İlk dizeler başladığında Emre Tarkan'la birlikte şarkıya giriyor. En fazla ortalama bir ses bekliyordum ama aslında epey iyi söylüyor.

Ağlamadan ayrılık olmaz, hatıralar uslu durmaz, kalanlar gideni gönlünde taşır, aşk sevene yük olmaz, biz böyle bilir böyle yaşarız.

Çocuklar hep bir ağızdan şarkının nakaratını söylemeye başlayınca gözlerim doluyor. Miniklerin bu şarkıyı tesadüfen biliyor olmalarına imkân yok. Daha önce bu salonda gözlerine bakarak söylediğim şarkıyı hatırlıyorum. O zamanlar şarkımla beraber, hislerimi kendi yolumla dile getirmiştim. Bunu hatırlaması ve bana böyle bir jest yapması bu anı sadece bir şarkı olmaktan çıkarıp bir itirafa dönüştürüyor.

Bana yaklaşıp sahte mikrofonunu uzattığında başımı iki yana sallayarak itiyorum ama çocuklarla beraber ısrar ediyor. Sevdalı kalbim daha fazla dayanamadığı için başımı mikrofona eğip şarkıya devam ediyorum. Tek istediğim benim için

çabaladığını görmekti. Karşımdaki sahneden sonra hâlâ direnmek için nasıl bir sebebim olabilir ki?

Bu gönül ona torpil geçiyor, etrafında fır dönüyor, el bebek gül bebektir o, ne yapsa inadına hoş görüyor, kara kara düşündürüyor.

Yanımdaki çocuklara bakıp gülümsedikten sonra başını mikrofonuma eğiyor ve sırayla sözleri söylüyoruz.

Ooo o da biliyor

Ooo o da seviyor

Bile bile kafa tutuyor aşka, gözü kara o yine bildiğini okuyor

Başımı manidar bir tavırla eğip gözlerinin içine bakarak söylüyorum sıradaki sözleri. Aslında bu komik bir an olmalı çünkü kız arkadaşlarımla birlikte gece yarısı pijamalar içinde söylediğimiz şarkılara benziyor. Fakat söylerken hem bu kadar eğlenip hem de bu kadar romantik bulduğum bir şarkı söylediği için ona gülmeyi aklıma bile getiremem.

Sen güldüğüme bakma, gör de duyda inanma, tuz buz oldu bu kalp ah on bin parça

Emre de yüzünde samimi bir mahcubiyetle devam ediyor.

Aldığım her nefeste, attığım her adımda, burada olsa, cancağzım yanımda olsa.

Çocuklardan birkaçı arkamdan itekleyerek beni salonun ortasına götürürken Emre elimi tutuyor. Şarkıya devam etmem için mikrofonu uzatınca duygusallığımı atmak için oyunbaz bir ciddiyetle rap kısmı söylemeye başlıyorum.

Ata ata dertleri hep içime attım, insan gibi yaşamak benim de hakkım, içimdeki zemberek kırıldı artık tamiri mümkün değil ise işte o gün yandık.

Emre bana bir adım daha yaklaşıp bakışlarımı kendininkilere kilitliyor. Gözlerimi ondan ayırmadan delice çırpınan kalbimle söyleyeceklerinin bir şarkıdan çok daha fazlası olduğunu bilerek dinliyorum onu. Bunun bir özür olduğunu biliyorum. Özrünü kabul etmeye çoktan razı olduğumu da öyle.

Her gün yağmur yağabilir, insan hata yapabilir, birbirimize tutunursak belki güneş doğabilir.

Çocuklar bağırarak nakarata başladıklarında Emre nazikçe yanağımı okşuyor. Kendimi ağlayacakmış gibi hissediyorum ancak çocukların önünde ağlamama kuralım olduğu için kendimi tutmasını da biliyorum. Bir çift minik kol bacaklarıma dolanıyor. Miniklerden Arda çenesini bacağıma yaslamış, kocaman gözleriyle bana bakarken onu kucağıma alıyorum. Çocuklara uyum sağlarken Emre'ye bakmaktan kaçınıyorum çünkü onunla göz göze geldiğim an gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağımdan endişeliyim.

Onlarla bir saat daha kalıyoruz. Yaşları küçük olduğu için sessiz bir ortamda kalmamız pek mümkün olmuyor bu yüzden Emre'yle diyaloğa girmemeyi başarıyorum. O da aksi için çabalamadığından heyecanım biraz dağılıyor ama sadece birazcık.

Yuvadan çıktığımızda Emre'nin kırmızı beresini tekrar başıma geçiriyorum. Uzun sokak yolu boyunca yan yana sessizce yürürken yüzüme birkaç damla düşüyor. Hemen ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlayınca Emre beni bir binanın balkonunun altına çekiyor. Pek kalabalık olmayan sokak saniyeler içinde boşalırken ikimiz bir binanın yol üzerinden görünmeyen kuru köşesine sığınıyoruz.

Ona bakmamak için yağmurla ilgilendiğim uzun bir dakikanın ardından merakıma yenik düşüp başımı hafifçe yana çeviriyorum. Omzunu duvara yaslamış, elleri pilot ceketinin cebinde, bana bakıyor.

"Son günlerde buraya kaç kez geldin?" diye soruyorum çok da ilgili görünmemeye çalışarak.

"Birkaç kez..." Durup düzeltiyor. "Birçok kez."

"Buna nasıl izin verdiler?"

"Söyledim. Müdire Hanım beni seviyor. Yine de bazı bedeller ödemem gerekti."

"Tahmin ediyorum." Ayakuçlarıma basıp durduğum yerde yaylanıyorum. Ne yapacağımı bilemez bir halde orada dikilirken Emre'nin sıcak eli üşümüş parmaklarımı sarıyor. Ona döndüğümde tam karşıma geçip ellerimi avuçlarının içinde kaldırarak sıcak nefesini ellerimize üflüyor.

"Biliyor musun ben zeki biriyimdir," dediğinde şaşırıyorum. Yüzümdeki ifadeye gülüp ellerimi sararak ısıtmaya devam ediyor. "Yani, evin salak çocuğu her zaman bendim ama okulumda, işimde, küçük çaplı icatlarımda hep zekâmla övülen birisi oldum. Yine de sana söylediklerimi düşününce aslında ne kadar aptal olduğumu anlıyorum. Senden uzak kalmanın seni kaybetme ihtimali kadar korkutucu olduğunu tahmin edemediğim için aptalın tekiyim. Senin cesaretini, tutkunu, sevgini görüp sana güvenmekten kaçtığım için de. Sana âşık olmamın kaçınılmaz olduğunu bile bile senden kaçmaya çalıştığım için dünyanın en aptal herifiyim."

"Bana âşık mısın?" Heyecan ve sanırım biraz da şoktan sesim bir fısıltıdan ibaret. Emre ellerimin üstüne birer öpücük konduruyor.

"Sana söyledim. Sana âşık olmamam imkânsız... Beni affedecek misin?"

"Sanırım beni sevdiğini söylersen, seni affedebilirim," diyorum titrek bir sesle. Sevecen bir ifadeyle yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Eğilip üşümüş burnumun üstüne bir öpücük kondururken, "Defne Bilger," diyor sıcacık bir sesle. Bir başka öpücük de yanağıma konuyor. "Sen tanıdığım en cesur," diğer yanağımı da öptüğünde ellerimi göğsüne koyup benimkine benzer bir ritimle çarpan kalbini hissediyorum. "En gözü kara, en tatlı, en akıl almaz, en güzel kızsın." Her kelimenin arasında yüzüme öpücükler bırakırken ona sımsıkı tutunuyorum. Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Ve ben seni seviyorum."

Ona biraz daha sokulup hafifçe yutkunuyorum. Kelimeler dudaklarımdan bilinçsizce dökülüyorlar. "Robotunu ben çaldım."

Parmakları çenemde gezinirken gülümsüyor. "Biliyorum."

"Ve ben de seni seviyorum."

Bu kez dudaklarımı öpmeden önce daha da genişleyen gülümsemesiyle bir kez daha fısıldıyor. "Bunu da biliyorum."

26. Bölüm

"Aşk tam bir çılgınlık haliymiş dostlarım."
Sinan Ertekin

Hayatımın. En. Mutlu. Günü.

Gerçekliğinden emin olamadığım bir şey var merkez. Emre Sezgin benim sevgilim. Bu bilgiyi benim için teyit ettirebilir misin? Çünkü biliyorsun, zorlu görevimde pek çok badire atlattım ve travma sonrası stres bozukluğu yüzünden olmayan şeylerin var olduğunu düşünüyor olabilirim.

Emre'yle geçirdiğim harika bir günün ardından ondan ayrılmak benim için epey zor oldu. Beni teselli eden şey onun da gitmeye hiç istekli olmayışıydı. Ama iş yerinden aranıp ilgilendiği işle ilgili bir sorun olduğu için çağırılınca gitmesi gerekti. En azından öncesinde birbirimize sarılacak epey vaktimiz oldu. O kadar mutluyum ki salonumun ortasındaki alçak sehpaya dirseklerimi dayamış, yüzümü ellerime yaslamış sırıtarak karşıdaki boş kanepeye bakıyorum. O kadar mutluyum ki boş kanepeye bakmak gözlerimi dolduruyor. O kadar mutluyum ki delirmiş olabilirim.

Onu ilk gördüğümde yakışıklı yüzüne tutulmuş ve karakterinden hoşlanmamanın endişesini taşımıştım. Ama hayal ettiğimden bile güzel bir adam olduğu ortaya çıktı ve hoşlantım

her geçen gün büyüyüp genişleyerek bütün bedenimi saran bir aşka dönüştü. Böyle bir duygunun bir anda var olacağına inanmıyorum. Emre hastanede beni reddettiği zaman kalbim çok kırılmıştı, üzülmüş ve hayal kırıklığına uğramıştım ama dünyam başıma yıkılmamıştı. Eğer yan yana gelmeye devam etmesek ve tüm bağları koparsaydık bir süre sonra kalbim kırılmadan onu hatırlayabilirdim, bunu biliyorum. Fakat Emre'yi artık gerçekten tanıdığımı hissettiğimde, bana acılarını ve kalbini açtığında hislerim giderek büyüdü ve sonunda bugün kendime onu doludizgin sevmek için tam yetki verecek cesareti buldum.

Beren'in habercisi olan anahtar sesini duyduğumda halimi düzeltmek hiç aklıma gelmiyor. Hatta içeriye girip bana tuhaf tuhaf bakmasını bile umursamıyorum. Başımı yana eğip, "Selam kuzen," diyorum şapşal bir tavırla. "Bugün ne güzelsin böyle." Beren temkinli bir ifadeyle karşıma oturup yüzümü inceliyor. Birkaç saniye sonra *tabii yaa* dercesine arkasına yaslanıp, "Seni öptü değil mi?" diye soruyor.

Ağzım kulaklarıma varana kadar sırıtıyorum. "Hem de üç kere." Şu an tam bir aptal âşık olduğumdan, kuzenim gülmeden edemiyor. Benim için sevindiğini kanepenin yastığını alıp üstüme atmasından anlıyorum.

"Gözün aydın, deli."

"Teşekkürler bebişim. Umut da seni öpüyor mu? Anlatsana biraz."

"Ne alaka be?" Beren kaşlarını çatınca kalkıp yanına oturuyorum. Kızmasın diye sıkıca sarılıp yanaklarını öperken beni itmeye çalışıyor ama dayanamayıp tekrar gülüyor.

"Sevgili de olunmuş anlaşıldı! İlanı aşk da yapıldı mı?"

"Hem de en iyisi!" Emre'yle aramızdaki geçenleri, bana söylediği harika şeyleri Beren'e aktarıyorum. Elimi tuttuğunda kuzenime biraz daha sokulup pek göstermediği şefkatinin tadını çıkarıyorum. "İkiniz için de çok sevindim."

Bir teşekkür daha cıvıldayıp geri çekilerek saçlarımı önüme getiriyorum. "Peki buna ne diyeceksin? Kendim kestim."

Beren takdir eden bir bakışla saçlarımın uçlarına bakıp kesimini inceliyor. "Çok güzel olmuş. Bu yenilikleri bir yemekle kutlayalım mı?"

"Evet!"

Saat geç olmasına rağmen beraber mutfağa girip teyzemin yaptığı nefis domates konserveleriyle kendimize menemen ziyafeti veriyoruz. Emre'den bir arama ya da mesaj gelmiyor. Ayrılırken yoğun olabileceğini söylediği için ben de beklentiye girmiyorum zaten. Yemekten sonra kendimi meşgul etmek için daha epey vakti olan ders sunumumu hazırlıyorum. Gece yarısına doğru gözüm sık sık telefonuma kaymaya başlıyor. İşi bitti mi, evine gitti mi, o da sürekli bizi düşünüyor mu merak ediyorum ama ararsam da bu pek hoş olmayacak gibime geliyor.

Bu şekilde kendime eziyet ettiğim on dakikanın ardından kameramı açıp birkaç fotoğraf çekiyorum. En güzel görüneni Emre'ye yollayıp altına ***Nasıl gidiyor?*** yazıyorum. Bunu yapmak bile beni heyecandan öldürüyor. Birkaç dakika sonra cevap gelince yatağımın üstünde çırpınarak mesajı açıp kıkır kıkır gülüyorum.

Sevgilim olduğu için artık kızlarla konuşmuyorum.

Sevgilin benim salak.

Çalışmaktan kör olduğum için seni tanıyamadım, özür dilerim. ♥

Ağzımdan aşk dolu bir ses çıkıyor. Dudaklarımı bükerek ekrana bakarken bir yandan da gülümsüyorum.

Seni sevdiğim için özrünü kabul edeceğim. Hâlâ şirkette misin?

Beni sevdiğin için şanslıyım öyleyse. Evet. Birkaç saat daha buradayım.

Nesin sen? Şirketin CEO'su mu? Yarı zamanlı çalışanların bu kadar yoğun olduğunu bilmiyordum.

Uluslararası fuarlara katılmak için kendi projelerimi tasarlıyorum. Şirketin sağladığı imkânları kullanıyorum ama bu kişisel bir iş. Şirket işleriyle birleşince hepsini yapmak için fazladan çalışmam gerekiyor.

Yaptığın şey harika ama yine de sana kıyamıyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?

Bana bir fotoğraf daha gönderebilirsin.

Bu tatlı isteği kalbimi sıcacık hislerle dolduruyor. Elimi yanağıma koyup gözlerim küçücük kalana kadar gülümsediğim bir fotoğraf çekip sevgilime gönderiyorum. Birkaç mesaj daha atıp birbirimize iyi geceler diledikten sonra yatağıma serilip bugün yaşanan harika şeyleri düşünerek uykuya dalıyorum.

Sabah uyandığımda ilk düşündüğüm şey Emre oluyor ama eve kim bilir ne zaman gittiği için mesaj atmak yerine uyanıp kendisinin aramasını beklemeye karar veriyorum. Çok erken uyandığım için ne yapacağımı bilemediğim bir yarım saatin ardından duş alıp saçlarımı şekillendiriyorum. Dolabımın karşısına geçip elimi kıyafetlerimin arasında gezdirerek biraz vakit öldürdükten sonra koyu kırmızı kısa eteğimi ve krem rengi dar kazağımı giyiyorum. Siyah çoraplarımı da giydikten sonra duşa giren Beren'in ayakkabılarını çalıp bugün giyebilmek için dolabıma saklıyorum.

Kahvaltıyı hazırlarken annemden bir mesaj geliyor. Mor kalp simgesini görünce hemen görüntülü arama açıyorum. Deniz'in güzel yüzü ekranımda göründüğünde, "Günaydın bela," diyorum gülerek. "Rüyanda beni mi gördün?"

"Bir evcil hayvanım oldu." Kendime çay alıp masaya otururken telefonu şekerlikle sabitleyip karşımda düz durmasını sağlıyorum.

"Annemi eve köpek almaya ikna ettiğini söyleme sakın." Bütün çocukluğum bunun için çabalayarak geçti ve başaramadım. Bunu Deniz yaptıysa ciddi sorun çıkarırım anneciğim.

"Hayır Defne. Köpeklerin bahçede evi var. Biliyorsun."

Salatalık tabağını önüme çekip, "Ne o zaman?" diye sorduğumda Deniz ağzını kameraya yaklaştırıp fısıldıyor.

"Bir solucan. Onu bahçede buldum ve boş balık akvaryumuna koydum. Ama neyle besleyeceğimi bilmiyorum. Sen biliyor musun?" Akvaryumu o kadar komik söylüyor ki gülmeden edemiyorum. Çocuksu sesi ve bazı kelimeleri telaffuz edememesine rağmen bir genç kız gibi takılması beni eğlendiriyor.

"Annemin haberi yok değil mi?" Deniz parmağını dudağına bastırıp sessiz olmamı işaret ediyor. "Denizciğim solucanlar evde yaşayamazlar ki. Onlar besinlerini topraktan bulurlar." Yani, öyle yapıyorlardır herhalde. Orada yaşıyorlar sonuçta.

"Ama kuşlar onları yiyor."

"Onlar da başka canlıları yiyor. Besin zincirini hiç duymadın mı?" Deniz duymak istediği şeyleri söylemediğim için surat asarak telefonu kendinden uzaklaştırıyor.

"Duymadım. Yani onu besleyemez miyim?"

"Maalesef. Onu bahçeye geri bırak olur mu? Belki babam sana bir muhabbet kuşu alır. Annemin buna izin vereceğine eminim."

"Annem bahçede istediğim kadar hayvan besleyebileceğimi söylüyor."

"O zaman sen de kışın yaptığımız bütün kedi evlerini doldur." Dudaklarını sarkıtıp küskün bir tavırla artık kapatması gerektiğini söyleyip hoşça kal demeden aramayı bitiriyor. Küçük kardeşimin aramaları pat diye sonlandırmasına alışık olduğum için bunu hiç yadırgamıyorum.

Beren kafasında havluyla mutfağa girip kendine çay alırken kiminle konuştuğumu soruyor. Ona Deniz'in evcil hayvanın-

dan bahsediyorum. "Biz çocukken Devran'ın kirpisi vardı, hatırlıyor musun?" diyor yüzünü buruşturarak.

"Nasıl unutabilirim? Zavallı hayvanı yatağımın içine sakbenzer anıyı birbirimize hatırlatıp kahvaltımızı ederken birden lamıştı. Hangimiz daha çok korkmuştuk bilmiyorum." Birkaç ellerimi birbirine vuruyorum. "Ay! Instagram şifrem!" Telefonu ona uzattığımda yüzüme bakarak sakince çayını yudumluyor.

"Bir hafta dolmadı ki."

"İyi de Emre artık sevgilim." Cümlem bitince birden masaya düşüyorum. "Of! Cümlenin güzelliğine bak."

"Bir parça aklını da yitireceksin bu gidişle. Şifreni değiştirmedim."

"Ne?"

"Sadece çıkış yaptım. Anlaman gerekirdi," deyip ukala bir bakış atıyor. Söylediğini doğrulamak için kendi şifremi yazıp giriş yapıyorum ve hesabım açılıyor!

"Beren..." diyorum hem hayranlık hem de nefret dolu duygularla. "Sen iğrenç bir insansın."

Emre'nin isteğini kabul edip ben de ona takip isteği atıyorum. Sonra profilimdeki tüm fotoğrafları alıcı gözüyle inceleyip sınıfta kalanları arşivliyorum. Sonuçta sevdiğim bey fotoğraflarıma bakacak ve bu mühim bir konu. Beren evden çıktıktan sonra ben de ortalığı toparlayıp vakit öldürmek için biraz makyaj yapıyorum. Öğleden sonraya kadar dersim yok ve ben sabahın köründe kalkıp iki dirhem bir çekirdek hazırlandım. Saat yeni on bir oldu ama çok daha fazla vakit geçmiş gibi hissediyorum.

Neyse ki sonunda telefonum çalıyor! Cıvıl cıvıl bir sesle cevaplıyorum aramayı. "Günaydın!"

"Günaydın." Uykulu ama keyifli sesi kulaklarımı doldurunca küçük kızlar gibi kendi etrafımda dönerek havalanan eteğimi izliyorum. "Kardeşin sana benziyor."

"Uyandın ve ilk yaptığın şey fotoğraflarıma bakmak mı oldu? Bana umutsuzca âşık olmuşsun."

"Evet. Fotoğraflarına bakarken ağlıyorum."

"Çok güzel olduğum için mi?" diyorum abartılı bir saflıkla. Emre gülüyor. Yeni uyanmışken nasıl göründüğünü düşündüğümde gözümün önüne gelen görüntü öyle heyecan verici ki dudaklarımı ısırıp birkaç kez alnıma vuruyorum.

"Bugün önemli bir dersin ya da programın var mı?"

"Hmm, bir düşüneyim." Bugün ondan önemli hiçbir şeyim olamaz ama hemen hazırda beklemek de iyi değil, biliyorsunuz. "Sanırım randevu defterimi boşaltabilirim."

"Ne kadar yüce gönüllüsün. Kahvaltı yaptın mı?"

"Evet. Birileri bana erken kalkmaya alışmamı söylemişti. Bir yerden başlamak lazım diye düşündüm."

"Çok bilgece bir öğütmüş. İki saat sonra seni almaya gelirim, olur mu?"

"Olur." Kelime dudaklarımdan öyle cilveli bir tonla çıkıyor ki kendi kendime şaşırıp elimle ağzımı kapatıyorum. Bir ara Emre'nin yanında kendimi ehlileştirmeyi beceriyordum ama görünen o ki araya giren ayrılık ve sonrasında yapılan harika ilanı aşk beni delirtmiş. Artık ehlileştirilemez, uslanmaz bir âşığım.

Telefonu kapadıktan sonraki saatlerde vakitleri bir türlü geçiremeyince birkaç bölüm dizi izleyip yalnız kaldığımda yapmaktan en çok hoşlandığım şeyi yapıyorum. Aradaki büyük aynanın önünde dans ederek şarkı söylemek gibi şeyler. Saat ikiye yaklaşırken zil sesi evimi dolduruyor. Yemin ediyorum bu zil bu güne kadar hiç bu kadar güzel çalmadı merkez!

Kapımı açıp asansöre bakıyorum ama sesler merdivenlerden geliyor. Tembelliği hayatının hiçbir alanında sevmiyor adam. Hayranlıktan patlayacağım vallahi! Merdivenlerin ucunda göründüğünde ne yaptığımın pek farkında olmadan ellerimi çenemin altında birleştirip hafifçe sallanarak bana

gelmesini bekliyorum. Karşımda durup elini belime sarması, yanaklarıma tatlı öpücükler kondurması aklımı başımdan alırken kollarımı boynuna sıkıca dolayıp ona sarılıyorum. Sonra birden ayaklarım yerden kesiliyor. Önce bunu heyecanımdan kaynaklanan bir yanılsama sanıyorum. *Emre doğruldu̇ğu içinmiş.*

Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçıyor. Birbirimize sımsıkı sarılmış, ayrılmaya da pek niyetimiz yokken başımı geri çekip yüzüne bakıyorum. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," deyince burnunu ısırasım geliyor ama onu korkutmak istemediğim için bu isteğime ket vurmak zorunda kalıyorum. "Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni götürmek istediğim bir yer vardı ama hava bozacak gibi. Bugün gidemeyiz. Doğaçlama yapmamız gerekiyor."

"O zaman evde kalmaya ne dersin? Hem sana gözaltı maskesi uygularız." Kaşlarını kaldırınca masum bir sesle, "Halkalar çıkmış uykusuzluktan," diyorum.

"Peki," diyor ama pek de mutlu olduğu söylenemez. İçeri girmek için bir şey yapmayınca gülüyorum.

"Beni bırakman gerekiyor ama."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," deyip iç çekince başımı omzuna saklayıp komik bir ses çıkarıyorum. Ayaklarım tekrar yere bastığında birkaç adım geriye kaçıp eteğimin uçlarını tutarak şirince gülümsüyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzelsin." Aksi mümkün olamazmış gibi söylemesi beni mest ediyor. *Delireceğim mutluluktan biri bana sakinleştirici versin!*

"Beğenmene sevindim ama evde oturacaksak üstümü değiştirmem gerekiyor, sen içeri geç. Hemen geliyorum."

Odama koşup kazağımı çıkarıyorum. Emre'yi görmenin heyecanı beni o kadar ısıttı ki kazak olduğundan beş kat daha kalın hissettiriyordu. Yerine basit bir tişörtle pantolon giyip bir

lastik toka alarak salona dönüyorum. Emre koltuğumda oturmuş beni bekliyor. Bu manzaraya o kadar kolay alışırım ki sen bile şaşırırsın merkezciğim. Saçımı toplarken beklemesini söyleyip banyoya gidiyorum. Birkaç bakım kremi ve bir yüz maskesi alıp içeriye girdiğimde Emre şüpheci bakışlarıyla elimdeki ürünleri izliyor. Kanepenin ucuna yerleşip bağdaş kurduktan sonra önüme bir yastık koyup üstüne vuruyorum.

"Ne?"

"Uzan. Seninle biraz ilgileneceğim." Biraz gergin görünse de sözümü dinleyip başını yastığa koyuyor.

"Merak etme," diye fısıldıyorum elime biraz krem dökerken. "Sana zarar vermeyeceğim." Kremi gözlerinin altına sürüp masaj yaparak yüzüne yediriyorum. Parmaklarımın altında yüzü iyice gevşeyip katı omuzları rahatlıyor.

"Hoşuma gitti."

"Söyledim sana. Kendini biraz şımartmalısın. Sürekli çalışmak cildini yorar."

"Beni senin şımartmanı tercih ederim," dediğinde kontrolümü kaybediyorum. Ehlileşme çabası buraya kadarmış. Ellerimi sevgilimin yanaklarına bastırıp kafasını sağa sola sallıyorum. Hatta hızımı alamayıp çenesine de bir öpücük konduruyorum.

"Bugün dersin yok muydu?

"Gitmedim." Tek gözünü açıp yüzüme bakıyor. "Beni kötü etkiliyorsun."

"Sen kendi iradenle gitmedin, ben senin isteğinle. Kimin kimi kötü etkilediği gayet açık."

Ellerini göğsünün üstüne koyup sahiden sorguluyormuş gibi mırıldanıyor. "Aşk beni serseri birine mi dönüştürdü acaba?"

Kore dizilerinden heveslenip aldığım panda maskesini açıp Emre'nin yüzüne yapıştırmadan önce sehpanın üstündeki sürahiye uzanıp avucuma biraz su döküyorum. Yüzü ıslanınca Emre gözlerini açıp yukarı bakıyor. "Bu ne şimdi?"

"Yüz maskesi hazırlığı."

"Benim buna ihtiyacım yok ki. Ablamla Ecrin bakım günlerine sık sık beni de dahil ediyor." Yüzüne iyice eğilip dikkatle inceliyorum. Sahiden cildi çok iyi durumda. "Niye hevesimi kırıyorsun ki? Sevgilimle ilgileniyorum şurada ne güzel." Maske poşetini sehpaya atıp alnına vuruyorum. "Kalk."

"Rahatım burada." Vurmaya devam edince doğrulup oturuyor. Ellerimi yıkayıp geri dönüyorum. Kanepede yanına oturduğumda telefonunu alıp hesabımdaki fotoğrafları açıyor. Pek öylesine paylaşım yapmam. Fotoğraf çekmeyi önemserim ve hesabımda paylaştığım şeylerin de hoş ve anılarla dolu olmasını isterim. Bu Emre'nin de ilgisini çekmiş olmalı ki bana fotoğraflarımın hikâyelerini soruyor. Yanımdakilerin kim olduğunu, grup arkadaşlarımı, gönüllüler grubuyla yaptığım işleri, ailemi... Çenemi omzuna yaslayıp sorularını cevapladıktan sonra telefonunu elinden alıp kolunun altına giriyorum. Ufak tefek olduğum için böyle ani değişimleri hiç fark ettirmeden yapabilirim. Sırtımı göğsüne yasladığımda o da yanağını başıma yaslıyor. Bu kez ben aynısını yapıp fotoğrafları, arkadaşları, robotları ve yapmaktan hoşlandığı şeyler hakkında bir sürü soru soruyorum. Aptalca olanları bile hiç dalga geçmeden cevaplıyor. Birbirimize bu kadar kolay alışmamız şaşırtıcı aslında. Emre'ye her şeyi anlatabileceğimi düşünüyorum. Şimdiden kulağa nasıl geleceğini düşünmeden konuşacağım birkaç kişiden biri oldu. Kimseye anlatmadığı şeyleri bilmek, sıkıntılarına ortak olmak ilişkimizi sağlam bir zeminin üzerine kurmuşuz gibi hissettiriyor ve bunun verdiği güvene sırtımı yaslayıp önünü arkasını düşünme ihtiyacı duymadan özgürce Emre'yi sevebiliyorum.

Bütün günü beraber geçiriyoruz. Birlikte yapay zekâlara dair bir belgesel izleyip robotların yapabilecekleri hakkında konuşuyoruz. Konuşmanın çoğu Emre'nin bana bir şeyler açıklamasıyla geçiyor ama ilgiyle dinleyip sorular sormamdan hoşlandığı için bilgisizliğim hiç sıkıntı olmuyor. Acıktığımız-

da birlikte yemek yapıyoruz. Hiç sessiz kalmıyor, birbirimizi tanımak için her şey hakkında konuşuyoruz. Daha önce doğduğumdan beri tanıdığım kişilerden başka biriyle bu kadar rahat konuştum mu bilmiyorum.

Her geçen dakika Emre'nin ne harika bir sevgili olduğuna şahit oluyorum ama bunu büyüleyici bir şeye dönüştüren onun arkadaşlığı oluyor.

Her geçen dakika ona olan sevgim büyürken, birbirimiz için doğru kişi olduğumuza daha da emin oluyorum.

27. Bölüm

"Merkezde Sıradan Bir Gün"

Okul bahçesinde arkadaşlarımın arasında otururken herkese gülücükler ve kahkahalar dağıtıp duruyorum. Son zamanlardaki durgunluğumdan sıyrılmış olmam hepsinin ilgisini çekiyor. Özellikle de Mete'nin. Yanımdaki arkadaşım kalktığında onun yerini doldurup önüme bir kâğıt bırakıyor.

"Bu ne?"

"Kızlara doğru yaklaşım hakkındaki makalem."

Gözlerimi büyüterek tamamen ona döndüğümde sessiz olmam için beni uyarıyor. "Ne yani," diyorum sessiz bir kıkırtıyla. "Bunu gerçekten yaptın mı? Sahiden Burcu'yla aranı düzeltmek mi istiyorsun?"

Mete omuzlarını düşürerek arkasına yaslanırken, "Sanırım bana karşı inatçı olan kızları seviyorum. Bu yüzden senden hoşlandığımı düşünmüştüm ama fark ettim ki bana Burcu'yu hatırlattığın için senden hoşlandığımı sanmışım."

Yüzümü buruşturup parmağımı havaya kaldırarak araya giriyorum. "Kızlara doğru yaklaşım ders bir: Onlara eski kız arkadaşına benzediği için ilgini çektiklerini söyleme."

"Sen normal bir kız değilsin ki. Ders konularını sende uygulamam."

"Terbiyesiz birisin," desem de gülerek makalesini elime alıyorum. Yazı bütünüyle zırvalıklarla dolu. Çantamdan kalemi-

mi çıkarıp kabul edilemez davranışların üstünü çizerek yerine yenilerini yazıp yarına kadar bunları öğrenmesini tembihleyerek kâğıdı Mete'ye geri veriyorum.

Sonunda bütün gün beklediğim mesaj, ekranıma düşünce herkese veda edip masadan kalkıyorum. Hızla çıkışa yönelirken Mete peşime takılıp yazı hakkında saçma bulduğu yerlerden bahsediyor. Onu ne kadar savuşturmaya çalışsam da okulun kapısına gelene kadar çenesinden kurtulamıyorum.

"Senin taktiklerin işe yarasaydı benimkileri istemezdin. Ya söylediklerimi yap ya da Burcu'yla kavga etmeye devam et."

"Sen de ilişki uzmanı falan değilsin. Sana niye güveneyim ki?"

"Bir ara ilişki uzmanlığım hakkında sevgilimle konuşabilirsin. Şimdi müsaadenle gidiyorum. Burcu'ya seninle ilgili iyi şeyler söylerim... Tabii bulabilirsem."

Öfkeyle söylenerek yeni bir tartışma açmaya çalışmasına aldırmıyorum. Ona el sallayıp diğer yöne döndüğümde okulun girişinde beni bekleyen sevgilimi görüyorum. Kalbimin orta yerinden bir kuş sürüsü havalanıyor. Gözlerimi yüzünden ayırmadan ona yaklaşırken onun bakışları arkamda bir yere odaklanmış, muhtemelen Mete'nin durduğu yer. İyice yaklaştığımda bana bakıyor. Kendimi kollarına atıp ona sarılmanın tadını çıkarıyorum. Evimde ona maske yaptığım günün üstünden iki koca gün geçti. Sevdalı kalbim bunun iki asır olduğunu düşünmekte ısrarcı.

"Merhaba," diyorum geriye çekilip yüzüne bakarken. Emre rüzgârdan dağılan saçlarımı düzeltirken bakışları bana kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissettiriyor.

"Merhaba. Seni özledim." *Ve sözleri.*

Kollarımı beline dolayıp ona sokuluyorum. "Ben de seni özledim." Emre üşümüş burnumun üstüne bir öpücük bırakırken ben de onun çenesini öpüyorum. Sonra birkaç öpücük de yanaklarına bırakıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor Emre beni yanına çekip yürümeye başladığında. "Ben çok açım. Bütün gün bir şey yemedim."

"Dışarıda yemeyi sevmiyorsun değil mi?"

"Babaannemin yemeklerine alıştığında sen de sevmeyeceksin." Babaannenin yemeklerine alışmaktan ne kadar mutlu olacağımı bir bilsen!

"Eve gitmek istersen durağa kadar yürüyüp sonra ayrılabiliriz." Buna pek hevesli değilim ama Emre'nin pek boş vakti olmayan biri olduğunu biliyorum. Son iki günde günlük programını düzene sokup biraz yer açabilmek için epey çabaladı ve bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim. Şimdiye dek neden bir sevgilisi olmadığı anlaşılır bir şey. Ailesindeki kadınlar kadar ilgilenmesi gereken biri daha olacaksa ona yer açması gereken bir düzeni var. Onun dengesini bozmaktan, düzenini dağıtmaktan çekiniyorum.

"Neden? Benimle eve gelmek istemez misin?" Rüzgâr sertleşince ona biraz daha yaklaşıyorum. Elimi daha sıkı tutuyor.

"Gelirim tabii ki ama bunu teklif edip seni korkutmak istemem. Malum, çabuk korkan birisin."

"Unutmamıza izin vermeyeceksin değil mi?"

"Bir daha kalbimi kırmazsan, belki unuturum."

Kolunu omzuma dolayıp saçlarımın üzerine bir öpücük bırakırken, "Kırmam," diyor Emre. "Seni kırmanın bana ne yaptığını gördüm."

"Akıllısın, bu güzel."

"Kiminle yürüyordun?"

Ona bakışlarını hatırladığımda gözlerimi kısarak yüzüne bakmaya çalışıyorum ama bu pek mümkün olmuyor. Belki de uzun tahta çubukların üzerinde yürümenin vakti gelmiştir.

"Arkadaşım, Mete."

"Yakın mısınız?"

"Ne o, kıskanıyor musun?" diyorum gülerek. "Kıskanç biri misin?"

"Hayır, hiç değilim."

Dudak bükerek onunla biraz dalga geçtikten sonra, "Bu iyi bir şey çünkü ona sevdiği kızı kazanması için yardım ediyorum," diyorum.

"Bu konuda iyi işler çıkardığını kabul etmeliyim. Bana da güzel dersler verdin."

Beni bir kafeye doğru çekip yanağıma son bir öpücük bıraktıktan sonra oturmam için sandalyemi çekiyor. Karşıma oturup menüyü aç gözlerle incelerken ona gülüyorum.

"Sahiden acıkmış olmalısın."

"Ölüyorum," diye cevaplayınca onu rahat bırakıyorum. Kendisine tavuklu mantarlı bir şeyler söylerken ben de ızgara köfte alıyorum.

"Lütfen hızlı gelsin," diyorum en sevimli halimle. "Sevgilimin acıkınca bayılmak gibi bir huyu var." Siparişimizi alan kız gülüp elinden geleni yapacağını söylüyor. Yanımızdan ayrıldığında Emre'nin güzel gülümsemesine dönüyorum.

Aynı gülüşle ve cilveyle cevap vermem kaçınılmaz oluyor. "Ne?"

Omuz silkip arkasına yaslanıyor. "Sana sahiden âşık olduğumu düşünüyordum." Bunu söylemesini beklemediğim için aniden yüzüme çarpan sıcaklığın önüne geçemiyorum.

"Öyle birden söylenir mi ya," diyorum ellerimle yüzümü saklayıp. *Kuvvetli bir sağlık sigortası istiyorum merkez.* Bileklerimi tutup ellerimin içine birer öpücük bırakıyor.

"Sana bir şey soracağım. Beren'in sevgilisi var mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır."

"Güzel çünkü Umut'a bu konuda güvenmiyorum. Önce bunu öğrenmem gerekiyordu." Konuşma ilginçleşiyor. *Kuzenimin telefon kayıtlarının raporunu almamız gerektiğini söylemiştim!* "Umut Beren'i buluşmaya ikna edemiyormuş. Bu yüzden bir akşam bizimle takılması sorun olur mu diye sormamı istedi. Beren'in de bizimle olacağı bir akşam."

"Neler diyorsun böyle," derken o kadar keyifliyim ki bu Emre'yi şüphelendiriyor.

"Ne oldu?"

"Beren Umut'tan hoşlanmasaydı, bunu bilirdi. Emin ol. Duygusuz bir pislik gibi davranmakta epey iyidir. O yüzden bence onları bir araya getirmek bizim görevimiz."

"Neyiz biz? Batı yakasının ünlü casusları mı?" *E evet.*

"Hayır. Maceracıyız. İşimizi daha iyi yapabilmek için beni bir sayborga dönüştürmeye ne dersin? İlk gerçek sayborgu yaptığın için dünyaca ünlü bir bilim insanı olursun."

"Sevgilimi bir makineye dönüştürmek istemiyorum. Teşekkürler."

"Makine olmayacağım. İnsan-bilgisayar olacağım. Sen de benimle herkese hava atacaksın."

"Kılcal damarlarına kablolar dolamamı istiyorsun, farkında mısın?" Ben sadece gözümün önündeki bilgisayardan zihnimle işlemler yapabildiğim bir sistem düşünmüştüm.

Kılcal damarlardan bahsetmeye gerek yoktu. Bu kadar gerçekçi olması keyfimi kaçıyor.

"Unut gitsin. Başarılarına fazla anlam yükledim." Emre gülerek benimle ciddi ciddi sayborg olmanın iyi ve kötü yanlarını tartışmaya başlıyor. Yemeklerimiz geldiğindeyse acı çeker gibi görünüyor. Yanıma daha erken gelmek için karnını bile doyuramadığını düşünüp kendimi şımartıyorum. Birkaç lokma aldıktan sonra yemeğinden bana da uzatıyor ama başımı hayır anlamında sallıyorum. "Ben mantar sevmem."

Emre'nin güzel gözleri büyüyor. "Bu bir suç."

"Abim de hep böyle söyler," diyorum yüzümü buruşturup. "Herkes her şeyi sevemez beyler. Bunu kabullenmeniz gerekiyor."

"Ben yemek seçmem."

"Ben çok seçerim," diyorum biraz utanarak.

"Ganimet Sultan hanene eksi bir puan yazdı şu an."

"Ne hanesi?"

"Potansiyel gelin adayı hanesi." Söylediği çok önemsizmiş gibi yemeğini yemeye devam ederken bu kez yüzüne bakakalan benim.

"Bir dakika, öyle bir puan tablosu mu var?"

Emre hiç istifini bozmuyor. "Tabii. Onay alırsan benimle evlenmek zorunda kalırsın. Alamazsan sonsuza dek kafe köşelerinde buluşuruz." Yemeğine odaklandığı için bana bakmıyor. Dehşete düştüğümün hiç farkında değil. Ganimet Sultan'ın geleceğini belirleyecek kişi olmasına mı korkayım yoksa Emre'nin benimle evlenmeye niyetli olduğu sonucunu mu çıkarayım bilemedim.

Emre başını kaldırınca şaşırıyor. Yüzüme tuhaf bir ifadeyle bakarken gülmeye başlıyor. "Şaka yapıyorum Defne."

"Çok geç. Kafama bu fikri soktun bile."

"Öyle bir puan tablosu olsaydı bile endişelenmen gerekmezdi. Babaannem seni seviyor."

"Seviyor mu?"

"Seni sevmemek pek olasılık dahilinde değil," deyip beni mest ettikten sonra günümün nasıl geçtiğiyle ilgili sorular soruyor. Kanserli çocuklar için hazırladığımız etkinlikten bahsediyorum. O da bana mezuniyetten önce yazması gereken tezin onu ne kadar zorladığını anlatıyor.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra birer çay içiyoruz. Kahveyi daha çok sevdiğini düşünmüştüm ama yemekle beraber ya da sonrasında çay içmeyi sevdiğini öğreniyorum. Ona dair tuttuğum hayali dosyaya öğrendiğim her yeni bilgiyi ekliyorum elbette.

"Defne, benimle Gülce'yi görmeye gelmek ister misin? Seni onunla ve ablamla tanıştırmak istiyorum."

"Ablanla tanıştık ya." Onunla tabii ki giderim ama bunu söylemeden edemiyorum.

"Kız arkadaşım olarak değil. Henüz ablama bizden bahsedemedim ama Ecrin ona çoktan söylemiş." Ecrin beni de ara-

yıp bunu neden benden öğrenmediğine dair güzel bir ayar vermiş, sonra da benimle birlikte çığlıklar atmıştı.

"Ecrin'i çok seviyorum." Söylediğim şeyin samimiyeti sesime yansıyor. Emre'nin bundan ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Kardeşlerine çok değer veriyor. Bana da öyle. Bu yüzden iyi anlaşmamız onun kadar beni de sevindiriyor. "Gülce'yi görmeyi çok isterim," diyorum sonra. Emre ablasına mesaj atıyor ve kalkmak için toparlanıyoruz. Hesabı ödemek için cüzdanımı çıkarırken Emre kartını çıkarıp yaklaşan görevliye uzatıyor. Ben de kendi kartımı uzatıyorum, "Buradan alın lütfen."

"Hayır, buradan alın." Garson ikimize de baktıktan sonra Emre'nin kartını alıp pos cihazını getireceğini söyleyerek yanımızdan ayrılıyor.

"Öyleyse herkes kendi yemeğini ödesin," diye çıkışıyorum. "Benim yemeğimi ne diye sen ödüyorsun?"

"Çünkü sen öğrencisin, benimse bir maaşım var."

Mantıklı bir cevap vermesine hazırlıklı değildim. Daha çok erkek adam kızlara hesap ödetmez tarzı bir maçolukla karşılaşacağımı sanmıştım. Yine de yüzüne dik dik bakmaya devam ediyorum. "Yani?"

"Yani benim ödemem gerekir."

"Yediğim bütün yemekleri ödemeye mi kalkacaksın? Nesin sen Memati mi?"

"Memati mi?" Küçük bir kahkaha atıyor. "Sadece bir yemek Defne." Garson geri geldiğinde bu kez ona dönüyorum.

"Neden onun kartını alıyorsun? Erkek diye mi?" Kızın bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra omuz silkiyor. Emre'den ödemeyi alıp giderken arkasından öfkeyle bakıyorum.

"Bir daha seninle yemek yemeyeceğim."

"Abarttığını düşünüyorum." Açıkça tavır alarak arkama yaslandığımda iç çekiyor.

"Tamam. Bir dahakine sen ödersin. O kadar çok şey yiyeceğim ki bunu yaptığına pişman olacaksın."

"Öyle bir şey olursa kendi yemeğimi ödeyip çeker giderim."

"Gururuna ne oldu?"

"Senin şımarıklığının gururunu niye ben yapıyorum?" Emre pes eder gibi ellerini havaya kaldırıyor. Kazanmanın verdiği tatmin duygusuyla kalkıyorum masadan. Yolda sürekli konuşuyorum. Emre beni dinlerken elleri ve ela rengi bakışları daima üzerimde oluyor. Sadece sessizliği dolduruyorum, önemli hiçbir şey söylemiyorum ama gözlerime bakarak, elimi tutup saçlarımı severek beni dinlerken söylediklerim çok mühim şeylermiş gibi hissediyorum. Mısra'nın apartmanına girdiğimizde beklenmedik bir heyecan ellerimi terletiyor.

"Ona nasıl sesleneceğim? Mısra mı, abla mı?"

"Daha önce ne diyordun?"

"Bilmiyorum ki, Mısra galiba."

"O zaman böyle devam et."

"Ama sen Sinan'a abi diyorsun. Bizden o kadar da büyük değil." *Abi olacak kadar büyük.*

"Ona abi diyorum çünkü ablamın arkadaşı."

"Öyleyse Mısra'ya abla demeliyim çünkü senin ablan." Emre'nin heyecanımla eğlendiğini fark edince elimi elinden çekip pantolonuma siliyorum.

"Komik değil."

"Tabii ki." Suratındaki ifade hiç öyle söylemiyor ama! Kapının önüne geldiğimizde Emre kapıyı tıklatmak için elini kaldırıyor ama onu durduruyorum. "Dur!" Eli havada bana döndüğünde saçlarımı düzeltip derin bir nefes alıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. *Sana zarar vermek istememe neden oluyorsun aslanım. Dikkat et. Haşin bir âşığımdır.* "Çok güzelsin." Neyse ki samimi görünüyor. Tekrar elini kaldırınca aklıma gelen şeyle panikliyorum.

"Dur! Bir şeyler almalıydık."

"Ne gibi?"

"Tatlı, çiçek. Ne bileyim bisküvi, süt falan."

"O yaşlı hastalara götürülmüyor mu?" Emre'nin kıkırtılar saçan sesine karşı surat asıyorum.

"Geri dönelim."

"Ablam bunları önemsemez Defne."

"Ama ben önemsiyorum. Lütf..." Cümlemi bitiremiyorum çünkü kapı açılıyor. Mısra kucağında battaniyeye sarılı bebeğiyle karşımıza geçip "Kapıyı çalacak gibi görünmüyordunuz, ben de açayım dedim," deyince utançtan kıpkırmızı kesiliyorum.

"Belki açmamanı gerektirecek şeyler oluyordur, ne diye açıyorsun çingene." Emre'ye nasıl tekme atmadım bilmiyorum ama yüz ifadem yeterli olmuş olmalı ki Mısra Abla koluma girip beni içeri alıyor. "Onun bu yüzüyle daha tanışmadın değil mi?" Bebeği içeri giren kardeşine verip bana sıkıca sarılıyor. "Hoş geldin Defne."

"Hoş buldum." Mısra'yla birçok kez bir araya gelmiş hatta daha önce evine bile girmiş olmama rağmen kendimi utangaç hissediyorum. Salona geçtiğimizde Emre de arkamızdan geliyor.

"Siz oturun, hemen geliyorum."

"Tatlı getirmeliydik," diye fısıldıyorum Emre yanıma otururken. Yeğenine büyülenmiş gibi bakarken gülüyor. "Sen varsın ya."

"Ha ha," diye söyleniyorum ama Gülce'nin minicik yüzüne baktığım an gerçekten gülümsüyorum. O kadar minik ki bu inanılmaz bir şey.

"Tutmak ister misin?" Kollarımı uzattığımda Emre bebeği kucağıma bırakıyor. Burnumu yanağında gezdirip güzel bebek kokusunu içime çekiyorum. Onun ne kadar güzel olduğunu söylemek için Emre'ye döndüğümde bakışlarımız birleşiyor. Bana bakışı sanki... *Hayran olmuş gibi.*

Ben de ona bakarken böyle görünüyorsam diğer insanların içinde aptal durumuna düşüyor olmalıyız. Bu düşünce beni güldürüyor. Emre neye güldüğümü soruyor ama cevap vermiyorum.

Mısra Abla dönüp karşımızdaki koltuğa geçtiğinde, "Demek çıkıyorsunuz," diyor keyifle.

"Çıkmak ne ya?" diye söylenen sevgilime bakıyorum. Çok... Rahat görünüyor. Rahat ve sataşan bir ruh halinde. Onun bu yönüne birkaç sefer şahit oldum ama çok ilgili görünmemek için uzak durmaya çalıştım. Şimdi evdeki rahatlığını ve bu kardeş hallerini tanımak için dikkatimi ona veriyorum.

"Gençler böyle şeylere ne diyor?"

"Kaç yaşındasın ki?" diye soruyorum Mısra'ya. Gülce minik ağzını açıp esnediğinde bir anlığına hepimizin ilgisi ona yöneliyor. Emre'nin çenesini omzuma koyup parmağını yeğenine uzatmasına hazırlıksız yakalanıyorum. Tekrar Mısra'ya bakabilmem biraz zor oluyor.

"Yirmi dokuz yaşındayım. Senin utangaç olduğunu düşünmemiştim biliyor musun?" diyor Mısra. Emre'yle birlikte gülüyorlar. Alay eder gibi görünmedikleri için daha çok utanıyorum.

"Ben de bilmiyordum," diyor Emre. "Hiçbir şeyden utanmaz bir hali vardı."

"Sen fazla utangaç olduğun için ben diğer rolü üstlenmek zorunda kaldım."

"Neyse ki. Sizi böyle görmek çok güzel." Kardeşine bakarken biraz duygusallaşıyor. "Emre'yi âşık görmek en güzeli."

"Eğer ağlarsan burayı terk edeceğim." Emre uzaklaşıp arkasına yaslandığında rahat bir nefes alıyorum. "Hamileliği boyunca ağladı. Hâlâ her şeye ağlıyor."

"İçinden bir çocuk çıkarmak kolay mı sanıyorsun?" dediğimde Mısra beni alkışlıyor. Sonraki bir saat boyunca birlikte kahve içip sohbet ediyoruz. Mısra ve Emre'nin ne kadar iyi anlaştığına şahit oluyorum. Kardeşlerine davranışları benim

yanımdaki halinden çok farklı. Ecrin'e karşı kavgacı bir sevgi anlayışı, ablasına ise daha uysal bir yaklaşımı var. Hatta sanırım daha duygusal.

Emre Gülce'yi öpüp salondaki ufak beşiğe koyduğunda gitmek için kalkıyorum. Montlarımızı giydiğimizde Mısra önce Emre'ye, sonra bana sarılıyor. "Pazar günleri babaannemde hep beraber yemek yeriz. Seni davet etmemi rica etti. Gelirsin değil mi?"

"Ben mi?" Emre'ye bir bakış attığımda Mısra, "Sen de artık ailedensin," diyor.

"Ve tabii Beren de," diye ekliyor sevgilim. Bu jestleri beni biraz duygusallaştırıyor ama gizlemeye çalışıyorum. "Çok mutlu olurum." Uzun ve anlamsız bir duygusallık içeren bir kucaklaşmadan sonra evden ayrılıp dışarı çıkıyoruz. Montumun yakalarını kaldırıp bir bere almamış olmanın pişmanlığıyla Emre'ye sokuluyorum. "Bizim eve uğrayıp sana bir atkı bulalım mı?"

"O kadar üşümedim." Emre hiç üstelemiyor. Sanırım aile buluşmalarının hepsini bir araya sığdırmanın iyi olmayacağını düşündü. Ben bu konuda ne hissettiğimden pek emin değilim.

"Ben anneme senden bahsetmedim."

"Peki," diyor Emre birbirine kenetlenmiş ellerimizi montunun cebine alırken. Diğer elimi kendi montumun cebine saklıyorum. "Bahsedecek misin?"

"Bilmiyorum ki, bahsetsem mi?"

"Yani, bahsetmelisin sanırım." Sesindeki değişim beni güldürüyor.

"Bu işler biraz zor değil mi?" Emre sessiz kalıyor. Beni eve bırakmak istiyor ama buna hiç gerek olmadığını söylüyorum. Ayrılıp evime giden otobüse biniyorum. Emre'yle böyle olmamıza hâlâ alışabilmiş değilim. Onun yanında çok rahat hissediyorum ama uzaklaştığımız anda kendimi *vay be, resmen bir sevgilim var,* demekten alamıyorum.

Telefonum çalıp abimin ismi ekranda belirince oturduğum koltukta doğruluyorum. Üstümdeki âşık mayışmasından sıyrılıp yersiz bir ciddiyetle telefonu cevaplarken abime sevgilimden bahsetmek için henüz erken olduğuna karar veriyorum. İçimden bir ses başlangıçta Emre'den hoşlanmamak için epey direneceğini söylüyor. Aslında babamın ondan daha fazla direneceğine eminim.

Umarım Emre'nin korumacı abiler ve babalara karşı yeterli hoşgörüsü vardır.

28. Bölüm

"Ganimet Sultan'ın Bütün Torunları"

Mutfağımızda kahvaltımızı bitirmiş, çay keyfi yapıyoruz. Beren saçlarını uğraşarak asla yapamayacağınız türden şık bir ev topuzu yapmış. Sarı saçları, şekilli beyaz yüzü, mavi gözleri ve yüzüne çok yakışan küçük ağzıyla o kadar güzel bir kız ki oturup onu kesmekten başka yapacak daha iyi bir işim yok. Son bir dakikadır gürültüyle çayımı karıştırdığım için Beren sonunda kafasını okuduğu dosyadan kaldırıp bana sert bir bakış atıyor.

Çay kaşığını yavaşça bırakıp ellerimi havaya kaldırarak teslim olur gibi yapıyorum. "Birkaç saate Emre gelecek. Bir şeyler yapacağız. Sen de gelir misin?"

"Sizinle ne işim var ki?"

"Umut da gelebilir." Beren tepki vermemiş gibi görünüyor ama ilgisini çektiğimi biliyorum. Yüzündeki kasıtlı durgunluktan anlıyorum bunu. *Ciğerini biliyorum kızım senin.*

"Hâlâ ne işim olduğunu anlamadım."

"Senden hoşlanıyormuş. Sen ondan hoşlanıyor musun?" Gözlerini kaldırıp yüzüme bakıyor ve kontrollü bir sakinlikle, "Hayır," diyor. *Eğer bu kadar inatçı ve arsız olmasaydık ikna olabilirdik merkez.*

"Öyleyse sadece bize eşlik et. Umut'un tek başına bizimle takılması biraz tuhaf olur."

"Belki gelirim." Gülüşümü gizlemek için çayımı yudumluyorum. Beren benim gibi değil. Onun havalı görünümü erkeklerin her zaman ilgisini çekiyor, o da bunu gayet farkında. Eski sevgililerini düşündüğümde Umut onların hiçbirine benzemiyor ama eğer Beren onun ilgisine bir şans verecekse, sebebinin bu olacağına bahse girerim. Konu aşk olduğunda zıt karakterlerin iyi anlaştığı söylenir. Beren'in kendine benzeyen adamlarla şansı pek açık olmadı.

Kahvaltıyı toparlarken zil çalınca elimi suyun altına sokup bulaşıkları yıkayan kuzenimin azarını yedikten sonra kapıya koşuyorum. Delikten kapının önünde boğuşan iki koca oğlan görünce dudaklarımdan komik bir ses fırlıyor. Kapıyı açtığımda Emre'yle Umut birbirlerini itip bir saniye içinde toparlanarak beyefendi rolüne giriyor ama çok geç. Ne yaptıklarını gördüm. Az önce hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırken o kadar komik görünüyorlar ki dayanamayıp kahkaha atıyorum.

Umut'un her şeyden habersiz görünme çabası yaramaz bir gülücükle bölünürken sevgilim utanmış görünüyor. Keşke şu an onu kalbimin tam içine sokabilsem. "Göstermeye çalıştığın efendi adamın aksine tam bir fırlama olduğuna birçok kez şahit oldum biliyorsun değil mi?" diyorum Emre'ye bakarak. "Birbirinize sataşırken çocuklaştığınızı görmek seni daha az sevmemi sağlamaz. Onu da bil."

Emre tüm yüzünü kaplayan bir gülücükle eğilip yanağımı öpüyor. "Bu ne be?" diyerek aramıza giren Umut'u boynunu uzatmış evi görmeye çalışırken buluyorum. "Buraya sizin sevda şarkılarınızı dinlemeye gelmedik herhalde. Günün starı nerede?"

"Buradayım," diyorum sahte bir kırgınlıkla. Onları içeri alıp kapıyı kapattığımda Umut'u salona geçirip Beren'e sesleniyorum. Emre kolunu omzuma atıp benimle beraber salona girerken başımı kaldırıp arkamda kalan yüzünü görmeye çalışıyorum. "N'aber yakışıklı?"

"Senin yanındayken iyi olmamak mümkün mü Ateşböceği?" Onu öpmek için parmak uçlarıma uzandığım sırada yüzüme bir yastık çarpıyor. Emre'nin eli yanağımı kavrarken en yakın arkadaşını bana yöneltmesini hiç istemediğim bir bakışla tehdit ettiğini görüyorum.

"Umut, seni rezil edebilecek her bilgiye sahibim biliyorsun değil mi? Canımı sıkma. Beren'in senin gibi bir deliyle uğraşmak istemediğine eminim. Bizi karşına almak istemezsin."

"Ben de senin hakkındaki her bilgiye sahibim kardeşim. Yenge de burada hem. Kalbimi kırarken bir daha düşün."

Emre beni kendine bastırıp omuz silkiyor. "Ben kızı zaten tavladım. Korkacak bir şeyim yok."

"Sen mi beni tavladın?" Sesim utanç verici derecede cırlak çıkıyor. Kimse bunun üstünde durmasın diye Emre'nin kolunun altından çıkıp elimin tersiyle göğsüne vuruyorum.

"Asıl ben seni tavladım be."

"Yenge haklı."

"Sana yenge mi diyor?" Beren içeri girdiğinde Umut eğlenen ifadesini anında değiştirip ciddiyetle oturduğu yerde doğruluyor. Başını nereden geldiğini bilmediğim bir ağırbaşlılıkla sallayıp, "Asla," diyor. "Hanımefendiye o nasıl isterse öyle hitap ederim."

Beren'in zahmetsiz güzelliğine baktığında oyunculuğu yerini doğal bir hayranlığa bırakınca başımı sallıyorum. Onu o kadar iyi anlıyorum ki...

"Biraz bana benziyor," diyorum Emre'ye doğru. Sevgilim bunu düşünür gibi yaparken bakışlarını yüzümde gezdiriyor. "Sen kimseye benzemiyorsun, inan bana."

"İyi anlamda mı?"

"Çok iyi anlamda." Salak bir ifadeyle salondakileri kontrol ediyorum çünkü başkalarının yanında kendimi utandıracak sevgi gösterilerinde bulunmaya bir adım uzaklıktayım. Beren tekli koltuğa oturmuş, bir bacağını dizinin altına almış,

Umut'un anlattıklarını dinliyor. Biraz kulak verdiğimde eğlenceli ve dinleten bir sohbetinin olduğunu fark ediyorum. Bu güzel bir şey çünkü sadece konuşmak için konuşan insanlardan pek hoşlanmaz. Yirmi yıldır beraberiz ama benden hoşlanıp hoşlanmadığını hâlâ bilmiyorum.

Kanepeye geçip onların sohbetine dahil olduktan sonra bir saatten fazla birlikte oturuyoruz. Umut dışarı çıkmayı teklif edince Beren hazırlanmam için beni odama gönderiyor. Ben her zaman daha geç hazırlanan olurmuşum. Hah!

Bir ara sinema ve bowlingden bahsedildiği için üstüme rahat bir kazak ve kot pantolon giyiyorum. Dudaklarımı biraz renklendirip risk alarak gözlerime ince bir eyeliner çekiyorum. Emre'ye olan aşkımın dünyaya saldığı pozitif enerjiden olsa gerek, tek seferde iyi sonuç elde etmeyi başarıyorum. Bunu hayatımda ilk kez başarmış bile olabilirim. Saçlarımı tarayıp parfümümü sıktıktan sonra sade giyimimi canlandırsın diye kolyelerimden uygun bir tanesini seçip bileklerimi renkli bileklikerle dolduruyorum.

Kapımı açınca Emre'yle karşılaşıyoruz. Elini kaldırmış, kapıma tıklatmak üzereyken yakalıyorum onu. "Odamın kapısında belirip durmayı kesmelisin."

Çapkın bir ifadeyle başını yana eğiyor. "İçeri girebilir miyim?" Sabah odamı güzelce toplayıp temizlediğim için gönül rahatlığıyla ona yol veriyorum. Çocukların çizdiği resimlerle dolu olan duvarıma bakıp ilgiyle onları incelemeye başlıyor. Yıllar içinde katıldığım sosyal sorumluluk projelerinde, gittiğim çocuk yuvalarında ya da hasta çocukları neşelendirmek için katıldığım etkinliklerde, çocuklar bana onlarca resim hediye etti. Neredeyse hepsinde sarı kafası ve kocaman gülümseyen bir ağızla birlikte, yanımda resmin sahibi çocukla beraber çizilmişim. Adını yazmayı bilenlerden yazmasını rica ettiğim, diğerlerinden de ismini öğrenip, bana verdikleri kâğıtlara adlarını yazdığım resimlerle dolu rengârenk bir duvarım var.

Emre bir yorumda bulunmuyor ama yüzündeki ifadeden benim harika bir insan olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Yatağımın olduğu tarafa geçip duvara monteli, genişliği yatak boyunca uzanan iki raflı kitaplığımda göz gezdiriyor. Çoğu romantik kurgular, bazıları özel çocukların ağzından yazılmış, onların hikâyelerini anlatan kitaplar. Bazıları da yakışıklı vampirler ve diğer yaratıklarla dolu olan fantastik seriler.

Karşı taraftaki aynalı komodinime geçiyor. Aynanın çevresinde ailemin, Antalya'da bebekken bulup beslediğim kedilerin, Beren ve benim çocukluğumuzun ve okuldan, katıldığım etkinliklerden en keyif aldığım günlerde arkadaşlarımla çekildiğimiz fotoğraflarımız var. Emre yeni bir fotoğrafa yer arar gibi aynanın köşelerine yapıştırdığım fotoğrafların üstünde elini gezdiriyor. Cebinden telefonunu çıkarıp parmağıyla gelmemi işaret edince zaten yanında olduğumu fark etsin diye ellerimi iki yana açıyorum. Elimi yakalayıp beni döndürdüğünde sırtım göğsüne çarpıyor. Emre telefonunu kaldırıp gülümsememi söyledikten sonra birkaç fotoğraf çekip çenesinin altındaki saçlarımın arasına bir öpücük bırakıyor. Geri çekildiğinde ne diyeceğimi bilemez bir halde yüzüne bakıyorum.

"Burada bizim de fotoğrafımız olmalı diye düşündüm." Bu duyduğum en harika düşünce merkez. Bu düşüncenin alnından öpmek, onuruna bir davet düzenlemek istiyorum!

"Yaa!" Ellerim yüzüme kapanıyor. "Çok hazırlıksız yakalandım. Tekrar çek." Emre telefonundaki fotoğrafı gösterip harika olduğunu söyleyince biraz sızlanmaya çalışıyorum ama şu an o kadar âşığım ki herhangi bir şeyi beğenmeyecek bir durumum yok.

Emre odanın kalanına göz gezdirirken bakışları yatağımın yanındaki küçük komodine takılınca aramızda gergin bir sessizlik yaşanıyor. İfşa olmanın utancıyla bir yerlere yığılmak yerine onunla beraber öne atılıyorum. Birbirimize çarpınca yere düşer gibi yapıp Emre'nin dikkatini dağıtarak Ateşböceği robotuna

uzanıyorum ama kolları benimkilerin iki katı olduğu için arkamdan uzanıp robotu benimle aynı anda tutuyor. Garip açı yüzünden ayaklarımız birbirine dolanınca popo üstü düşüyorum.

"Ah!"

"İyi misin?"

"Ölüyorum galiba. Ambulans çağır."

"Ölmüyorsun küçük hırsız," diyor robotu elimden çekerken. Diğer elimi Emre'nin elinin üstüne sarıyorum ve çözülmesi imkânsız bir karmaşa halinde robota yapışıyoruz.

"Robotumu geri istiyorum!"

"Onu benim için yaptın."

"Hayır, onu kendim için yaptım."

"Benim sesimle!"

"Onu bana kendin verdin." Ayağımı Emre'nin dizine dayayıp onu itmeye çalışıyorum. Kıpırdamıyor bile!

"Şimdi de geri istiyorum." Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Bir yere varamayacağımız aşikâr. Emre de bunu fark etmiş olmalı ki birden geri çekiliyor ve ben de kucağına düşüyorum. Sakince beni dizine oturtup kollarımdan sararak kıpırdayamayacağım halde tutuyor. "Robotumu ver."

"Vermeyeceğim dedim!"

"Defne." Sesi o kadar tatlı çıkıyor ki şaşırıyorum. Kavga ediyor gibiydik. Daha çok dalaşıyor gibi de olabiliriz. "Güzelim," dediğinde gözlerim büyüyor.

"Hile yapıyorsun!"

Dudaklarını birbirine bastırıp, "Aşkım," diyor tüm tatlılığıyla. Başımı iki yana sallıyorum. Ateşböceği3! Metanetli ol, onurunu koru! İki güzel söz için savaşından vazgeçme! Robot senin hakkın, çektiğin acıların kefareti olarak sana verildi! Kulaklarını tıka ve sakın düşman askere bakma! SAKIN!

"Hadi sevgilim ver onu bana," dediğinde alt dudağım aşağı düşüyor. Emre'ye bakıp sessizce söyleniyorum. "Ama böyle yapamazsın."

Saçma sapan ağlaklığım onu şaşırtıyor. Gözlerimi irice açıp babamın üstünde işe yarayan küçük tatlı kız bakışlarımı takınıyorum. Yüz ifadesi önce boşalıyor. Ardından gürültülü bir kahkaha atıyor. Kalbime sapladığı okların sayısını tutamıyorum merkez! Yüzümü tutup büktüğüm dudaklarımın üstüne bir öpücük bıraktıktan sonra robotu elimden alıyor. Hain!

"Sana daha güzelini yapacağım, söz veriyorum."

"Ama o beni düşünerek yaptığın ilk şey," diyorum başımı omzuna yaslarken. Küçük masum sevgiliyi oynayıp gözünü boyama peşindeyim. Yüzüme bakıp derin bir iç çektiğinde kazandığımı anlıyorum. Kucağından kalkıp koşarak Beren'in odasına gittikten sonra sıkı sıkı tuttuğum robotu saklayıp salona dönüyorum. Emre de hemen arkamdan içeri giriyor.

"Gelmeseydiniz ya," diyor Umut yapmacık bir tatlılıkla. "Biz iyiydik böyle. Eminim siz de içeride iyisinizdir, bir saattir oradasınız çünkü..."

Beren odasına giderken Emre arkadaşına ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyor. Söylediği cümlenin hakaret içerikli olduğuna neredeyse eminim. Emre'nin yanına gidip koltukta dizlerimin üstüne oturuyorum. "Niye o kadar istiyorsun robotu?"

"Çünkü o benim Ateşböceğim. Kolayca vazgeçebileceğim bir şey değil."

"Yaa, Emre," diyorum cıvıl cıvıl sesimle. Diğer taraftan Umut iç çekiyor. "Beren'i bu forma sokmak için kaç büyü yapmam gerek?"

"Herhangi bir büyünün Beren'i bu forma sokabileceğine inanmıyorum Umut, üzgünüm."

"Şşş, aşkın neleri değiştirebileceğini bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun?" diyorum gülerek. "Hem sana âşık olacağını nereden biliyorsun? Ben olsam pek ümitli olmazdım."

"En kötü ihtimalle kızı kaçırıp Emre'nin evine götürürüm. Ganimet Babaanne'nin desteğini aldığım an hipnoz seanslarına başlar, bana âşık olduğunu düşünmesini sağlarız."

"Bir dakika, kız kaçıran çocuk sen misin?" Küçük bir kahkahayla Emre'ye bakıyorum. "Sana da kaçırdınız mı? Doğru söyle."

"Ben ergenliğimde mükemmel bir beyefendiydim."

"Kızlara korkunç şiirler yazan aptal bir çocuktu. Lise birde Emre'den aşk mektubu alan kızların kısmeti sonsuza kadar lanetleniyor diye bir dedikodu çıkmıştı."

Emre'nin asılan yüzüne bakıp kahkaha atıyorum. "Kızların arasında kötü bir namın mı vardı?" Bu beni aşırı keyiflendiriyor. "Kıyamam sana."

"Beren'e senin geçmişini sorardım ama çapkınlığın beni korkutuyor." Emre'nin huysuz sözcüklerine karşı kıkırdayıp ona sokuluyorum.

"Çok canlar yaktım, çok."

"Anlatmaya devam edersen benim de canım yanacakmış gibi bir his var içimde." Yapmacık hüznüne dayanamayıp yanağına sulu bir öpücük konduruyorum. Beren geldiğinde hep birlikte dışarı çıkıyoruz. Umut'un arabasının arka koltuğuna geçip Emre'yle el ele oturmak bana inanılmaz keyif veriyor. Beren'le Umut önde kendi aralarında konuşurken ben başımı Emre'nin omzuna yaslayıp iç içe geçmiş ellerimize bakıyorum. Kendimi öyle bir aşk yaşamak için delirdiğim o romantik filmlerin içinde gibi hissediyorum. Emre'yle beraber hikâyemizi bir filme dönüştürecek acayip olaylar yaşamadık ama ona duyduğum aşkın tek başına bir film olabileceğine eminim.

Bowlinge gittiğimizde Emre büyük bir sabırla bana topları nasıl atacağımı öğretmeye çalışıyor ama benim cılız kollarım o ağır topları asla doğru şekilde atamıyor. Bu yüzden yapmaya çalışmaktan vazgeçip Emre'yi izlemeye karar veriyorum.

Sonra Umut'la Emre bizi şehirde en sevdikleri mekânlara götürüyorlar. Beren'le ikisinin samimiyeti ilerletmesini izlerken Umut'la çok iyi anlaştığımı fark ediyorum. Dördümüzün birlikte takılacak çiftler olma ihtimali beni öyle mutlu ediyor

ki ikisinin beraber olması için bakışlarımı yüzlerine dikip içimden sürekli âşık olmalarını diliyorum. Mümkünse birbirlerine.

Beşinci kez yakalandığımda Emre büyük eliyle yüzümü kaplayıp beni başka bir yöne çeviriyor. "Bir büyücü değilsin biliyorsun değil mi?"

"Ya öyleysem? Nasıl bilebilirsin ki?" diyorum ona sırnaşarak. Ara sıra Emre'nin sırf bana sataşmış olsun diye yaptığından şüphelendiğim saçma yorumlarıyla uğraşıyorum. Birbirimize kızmış gibi davranıyoruz ama bu yalnızca üç saniye sürüyor. Ya ben ona sokuluyorum ya da o beni öpüyor ve ne hakkında konuştuğumuz önemini yitiriyor. Birbirimizi her geçen saatte daha iyi tanıdığımızı hissediyorum. Her şey hakkında konuşuyoruz ve bir şeyler paylaştıkça aramızdaki samimiyet de giderek büyüyor.

Yine de bu onun ailesiyle yemek yiyecek olmanın heyecanını azıcık bile bastırmama yardımcı olmuyor. Ertesi gün en cici kıyafetlerimle öğle yemeği için Emre'nin evine geldiğimde kapıyı Ecrin açıyor. "Selam!" diyorum bütün coşkumla.

"Beren, hoş geldin," derken kasıtlı olarak benim yüzüme bakmıyor. "Yanındaki kıza en büyük haberi başkalarından duymama izin verdiği, üstüne bir de benimle görüşmek için aile gününü beklediği için tavırlıyım. O yüzden ona hoş geldin demeyeceğim." Parmak uçlarımda yükselip Ecrin'e sarılmaya çalışıyorum.

Kollarımı omuzlarına dolayıp, "Özür dilerim!" diyorum abartılı bir haykırışla.

"Aşk gözlerimi kör ettiği için özür dilerim Ecrin!"

"İyi tamam, bırak hadi." Koluma vurarak beni uzaklaştırmaya çalıştığında onu biraz daha sıkıp sağa sola sallanıyorum. Sonra bir çift kol ikimize birden sarılıyor. "Grup kucaklaşmalarına bayılırım," diyor Emre. "Özellikle en sevdiğim kızlarla olunca."

"Ablamın bundan haberi var mı?"

"Sus kız." Emre'nin cümlesi, aslında söyleyiş şekli beni güldürüyor. Ecrin'in eğlenmediğini görmek için ona bakmama gerek yok. Abisinin elinden kurtulup öfkeyle, "İğrençsiniz," deyince Beren de ona katılıyor. "Hakikaten iğrençsiniz."

Onlar içeri geçince Emre'ye bakıp omuz silkiyorum. "Bence çok güzeliz." Uzanıp burnumu sıkarak kafamı iki yana sallıyor. Emre'nin çocuk mıncıklar gibi insan sevmekten hoşlandığını keşfetmeye başladım. Aynı zamanda ailenin şakacısı olduğunu, dışarıdaki çalışkan ve olgun adamı eve girmeden önce kapının eşiğinde bıraktığını öğrenmiştim. Evinde hâlâ oğlan çocuğu gibi davranabilmekten hoşlandığını da biliyordum. Onunla ilgili böyle ufak şeyleri fark etmek, zihnimdeki Emre adlı süslü deftere not etmek şu sıralar yapmaktan en çok hoşlandığım şeylerden biri.

Salona geçtiğimizde Ganimet Babaanne'yi tekli koltukta ciddi bir ifadeyle otururken buluyorum. Umut, Sinan ve Bayan Renk de dahil herkes çoktan gelmiş. Babaanne yüzüme bakmadan elini kaldırınca odada bizi izleyen yüzlere tedirgin bir bakış atıp ona yaklaşıyorum. Elini öpüp gergin bir halde halini hatırını sorduğumda yüzüme dik dik bakıyor. "Sana ne?" Huysuz yaşlılara karşı tecrübeli olduğumu düşünürdüm ama onların hiçbiri sevgilimin hayatındaki en önemli insan değildi. Odadan çıt çıkmadığı bir dakikanın sonunda ağlayarak kaçmayı düşünürken babaanne elini dizine vurup kahkaha atıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak bir iki adım geriye gidiyorum. Diğer herkes patlayıp Ganimet Sultan'la gülmeye başlayınca Beren'e dönüyorum. O bile gülüyor. Hain!

"Ödü koptu gördünüz mü?" diyen yaşlı kadına küskün bir bakış atıyorum.

"Aşk olsun," dediğimde elime uzanıp beni kendine çekiyor. Yanaklarımı öpüp oturmamı işaret edince dizlerimin üstünde, ayaklarının dibine çöküyorum. "Eskiden damatlar ilk gecede gelinleri korkutmak için güvercin boğarmış." Gözle-

rim irice açılınca yaşlı kadınlara özgü o hınzır kahkahalardan atıyor. "Emre'ye böyle öğütler vermiyorum kız, korkma. Ama biraz da korkman lazım öyle hemen canım cicim olmaz. Ben torunlarımı çok severim ama gerektiğinde ayağımın altına almasını da bilirim. Sen de torunum olacaksan, aklında olsun bu."

"Bu kadarıyla baş edebilirim sanırım."

"Zor olan bizimle baş etmek değil," diyor Mısra. "Zor olan Emre'yle baş etmek. İnan bana."

Sinan ve Kerem başını sallayarak onaylarken Ecrin iç çekiyor. "Senin için üzülüyorum."

Sevgilimi savunma ihtiyacıyla, "Neden öyle söylediğinizi anlamadım," diyorum. "Emre çok tatlı ve sevecen."

"Aksini kimse söylemiyor," diye takılıyor Mısra. Ecrin ihtiyatlı bir tavırla elini sırtımda gezdiriyor. "Sana iyice alıştığında, ne demek istediğimizi anlayacaksın."

"Özür dilerim hanımlar ama kankamı savunmak zorundayım," diyerek araya giriyor Umut. Beren'in o konuştuğunda ne söyleyeceğini görmek için ilgiyle dönmesi dikkatimden kaçmıyor. "Hiçbir erkek sevgilisine kız kardeşlerine davrandığı gibi davranmaz. Yani güvendesin Defneciğim, kafanı bu zırvalıklarla doldurmalarına izin verme."

Kerem, yanağı omzundan aşağı sarkmış uyuyan kızının sırtını sevgiyle sıvazlarken gülüyor. "Burçak'la girdiğim saçma diyalogları düşündüm de... Hakkı var."

"Ama sen bir beyefendisin," diyor Mısra kocasına. "Emre ise bir serseri. Ne kadar farklı olabilir ki?"

"Yıllardır beni yanında eleştirebilmek için mi sevgilim olsun istiyordunuz?" diye homurdanıyor Emre. Sinan, Mısra ve Ecrin cevap çok net der gibi bir ağızdan onaylıyorlar.

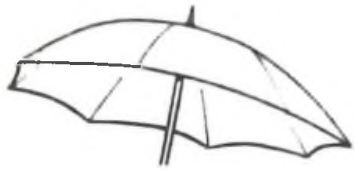
"Evet."

Hep biri bir ağızdan birbirlerinin utanç verici anılarını anlatarak yarışırlarken Beren'le ikimiz onları dehşet içinde dinli-

yoruz. Her anı beraberinde yeni bir şoku ortaya koysa da kahkahalara katılmamak imkânsız oluyor.

Günün kalanında neler yaşanacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa da bu aileyle her şeyin çok eğlenceli geçeceğine inanıyorum.

Ateşböceği3'ten merkeze, platonik duyguların, planların ve kovalamacaların olmadığı günlerin bu kadar güzel geçeceği hiç aklıma gelir miydi? Tamam.

29. Bölüm

"Sarı Puantiyeli Kız"

"Yanlış yapıyorsun." Mete karşımdaki sandalyeye oturmuş, yanında Burcu'yla birlikte telefonundan açtığı acayip bir labirent oyunuyla ilgileniyor. İkisi birbirlerine sokulmuş oyun oynarken sıkıldığım için onlara doğru eğilmiş, çikolatalı içeceğimin pipetini dişleyerek her hamlelerini eleştiriyorum. Mete ağzımı her açışımda bana biraz daha sinirleniyor. Bunun epey zevkli olduğunu söylemeliyim. Onunla takılmak beklenmedik bir şekilde eğlenceli. Burcu'yla arası benim sayemde yavaş yavaş düzelirken birkaç haftadır epey sık görüşüyoruz. Kısa bir süre sonra Mete'yle yakın arkadaşlar olacağımıza dair güçlü önsezilerim var. Bu beni heyecanlandırıyor. Mete'nin arkadaşlığı bana bir şeyler öğretti. İlk olarak, birilerinin aracılığıyla değil, kendiliğinden hayatıma giren bir yakın arkadaşa sahip olmak harika bir his. Arkadaşlık anlayışımı değiştirmeye ve sürekli insanların beni tuhaf bulduğunu düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum. Bu konuda Emre ve Mete bana farkında olmadan çok yardımcı oluyorlar. Emre sayesinde normal görülenden biraz farklı bir insan olmakta hiçbir sorun olmadığına inanmak daha kolay. Mete sayesinde ise arkadaşlık ilişkilerinin sandığım kadar çetrefilli olması gerekmediğini fark ettim. Bazen sadece konuşmaya başlardınız ve birdenbire karşınızdaki kişinin ha-

yatımızda bir yeri olurdu. Güzel dostluklar için yıllarca süren tanışıklıklar, arkadaşlıklar gerekmiyordu. Bazı şeyleri zorlaştıran kendimizdik. Bunun yanında, bir insandan hoşlandığımızda, bunun her zaman romantik hislerle sonuçlanmadığını öğrendim. Biriyle ilk görüşte hoşlanabilirdiniz ama bunu romantik hislere dönüştüren şey karşınızdakini tanımaktan geçerdi.

Ben Emre'yi ilk kez gördüğümde onu hayran olmuş ve peşine düşmüştüm ama beni âşık eden Emre'nin görüntüsü değil, kalbiydi. Kişiliği, azmi, korkuları, tatlılığı, sevgisi... Onu tanıdıkça hayranlığım katbekat artıp kalbimin her yerini işgal etti ve aşkla kanatlanan bir kuşa dönüştüm. Bazen işler böyle yürürdü, bazen de gördüğünüzde ilginizi çeken biriyle yakınlaştığınız zaman onu sevgili olarak değil, arkadaş olarak istediğinizi fark ederdiniz.

"Yanlış yapmıyorum." Öfkeyle masanın üstündeki kürdanlıktan bir tane alıp bana fırlatıyor. "Sus artık."

"Kibar biri olmayı ne zaman öğrenecek?" diyor Burcu Mete'den uzaklaşıp arkasına yaslanırken.

"Bana bir şeyler atmayı alışkanlık haline getirdi. Bu yüzden onu dövmek zorunda kalacağım."

"Dövülecek biri varsa ben döverim." Yanımdaki sandalyeye küçük dünyamın en yakışıklı adamı oturup elime uzandığında, bir de üstüne bir öpücük kondurduğunda kalbim o bilindik depremleriyle sarsılıyor. "Güzel ellerini kana bulamak istemeyiz."

Ecrin de bir sandalye çekip masaya otururken sevgilime uzanıp yanağına bir öpücük bırakıyorum. İki gündür onu göremedim. Böyle yoğun zamanlarında şikâyet ettiğimi düşünmesin diye onu ne kadar özlediğimi dile getiremiyorum ancak ayrı kaldığımız günlerin ardından onu görmek kapkaranlık bir odaya açılan onlarca pencere gibi dünyamı ışıklara boğuyor.

"Dövülmesi gerekenleri dövebilirim. Ben belalı bir kızım." Emre kalbimi durduran gülücüğüyle sandalyesini bana yak-

laştırıp kolunu omzuma doluyor. Ona yaslanırken saçlarımın arasına kondurduğu öpücüklerin keyfini sürüyorum. İki günün pek çok açıdan kısacık bir süre olduğu düşünülebilir ama iki gün birçok açıdan da çok uzun bir süre merkez. Bunu en iyi sen bilirsin.

Birbirimizi özlüyoruz ve bunu göstermekten de çekinmiyoruz. Ateşböceği operasyonuna başlarken pek çok umudum vardı ama en iyilerinde bile bu kadar mutlu olacağımı hayal etmemiştim.

"Ben de buradayım, farkında mısınız?" Ecrin'in sesini duyunca ona dönüp coşkuyla selam veriyorum. Kuru bir ifadeyle yüzüme bakıp başını iki yana sallıyor.

"Biz de buradayız," diyor Mete. Bizi böyle sarmaş dolaş görmekten mutlu değil. Bunun sebebi yanındaki kızın onunla bu şekilde samimileşmeye pek niyetli olmaması olabilir. Burcu Mete'ye karşı hayranlığımı kazanacağı şekilde dirençli. Onu yola getirmeden güler yüz göstermeyeceğine ant içmiş bir amazon savaşçısına benziyor.

Ecrin çatık kaşlarıyla Mete'ye şöyle bir baktıktan sonra arkadaşlarımla tanışmak için elini uzatıyor. Emre Mete'yle daha önce birkaç kez karşılaştığı için ona bir baş selamı vermekle yetinip Burcu'ya dönüyor. "Emre ben. Memnun oldum." Bunu o kadar ağırbaşlı bir havayla söylüyor ki omzumdaki elini tutup parmaklarımızı birbirine dolarken sessizce gülmekten kendimi alamıyorum.

"Kendisi sevgilim olur." Kıkırtım arkadaşlarımın gözlerini devirmesine sebep olunca sıkıntıyla iç geçirip Emre'ye bakıyorum. "Neden bütün huysuz insanları üstüme çekiyorum?"

"Bunların hepsini hayatından atabilirsin. Ben senin bütün hayatın olurum. Hem ben hiç huysuz değilim." Başını eğip şakağıma bir öpücük bıraktığında cevabım aklımdan uçup gidiyor. *Ben akıllı bir kızım ama son günlerde hiç de öyle hissetmiyorum merkez. Beni tokatlamanın zamanı geldi.*

"Sen nazlı bir bebeksin," diyor Ecrin. İkisinin hayattaki en büyük zevkleri birbirlerine sataşmak olduğu için arkasından ne geleceğini bilerek içeceğime uzanıp onları izlemek için arkama yaslanıyorum.

"Sen de suratsız ve kaknemsin."

"Bana hakaret etmek için mi buraya sürükledin."

Emre kardeşine bakıp, "Hayır evde somurtup durduğun için sürükledim," diyor. Ecrin'in sıkıntısı hakkında güçlü bir tahminim var ama yabancıların içinde konuşmak istemeyeceğini bildiğimden sessiz kalıyorum. Onunla arkadaşlığımızı ilerletiyor olmak beni sevindiriyor. Güvenini sarsacak bir şey yapmak istemiyorum bu yüzden Emre'yle olan ilişkimi Ecrin'le arkadaşlığımızdan ayrı tutmaya özen gösteriyorum.

"Evet, şu an çok eğleniyorum gerçekten." Ecrin garsona seslenip kendisine kahve sipariş ettikten sonra bana bakıyor. "Emre'nin bir sapığı var biliyor muydun?" Abisine bakıp düşünceli bir halde başını eğiyor. "Ne diyordun? Puantiyeli kız mı?" Onu dinlerken pipetten çektiğim koca bir nefesle yanaklarım şişiyor. Ağzımda içecek, dudaklarımda pipetle donakaldığım saniyelik bir anı Mete yakalıyor ve boş bakışları birdenbire hinlikle parıldamaya başlıyor.

Ateşböceği3 paslanmış! Öldür beni merkez.

"Puantiyeli derken?" Mete'nin bana bakıp sırıtarak konuşması Emre'nin hoşuna gitmiyor. Kıskançlık etmediğini biliyorum. Yani, o anlamda değil. Emre'ye karşı en başından beri o kadar net davrandım ki başka bir erkekle yakınlığımı kıskanmasını gerektirecek bir durumumuz hiç olmadı. Sadece Mete'yle yeni yeni yakınlaştığımızı biliyor ve onun espri anlayışından pek de hoşlanmadığı için huysuzluk ederek sürekli onu bozmaya çalışıyor. Bu aptalca bir şey ama hoşuma gitmediğini söyleyemem. Ne? Ben yirmi yaşındayım! Birazcık serserilikten hoşlanmamam için hiçbir sebep yok.

"Abime ilanı aşklar eden birisi," diyor Ecrin. "Sahi ne oldu ona?"

"Artık yazmıyor. Sanırım kendine başka bir hedef seçti." Bütün dikkatim içeceğimde, pipetimle bardağın içine baloncuklar yaparken istemeden sırıtıyorum. Mete açığımı aradığı için bunu fark ediyor ve sadece ağzını oynatarak, "Sendin değil mi?" diye soruyor. Bunu Burcu da fark edince ikisi yakınlaşıp kafa kafaya vererek eğlenen bakışlarını üstüme dikiyorlar.

Büyük bir dikkatle baloncuk çıkarmaya devam ediyorum.

"Küçük bir kız olduğuna eminim," diyor Emre. "Ama eğlenceliydi, inkâr edemem."

"Eğlencelidir tabii," diye mırıldanıyorum pipetimle bardağıma işkence ederken.

"Defne'nin bir casus olduğunu biliyor musunuz?" Burcu'ya sert bir bakış atıyorum ama hiç umursamıyor. "Okulda ne zaman bir arkadaşımızın bulması gerektiği biri olsa Defne'ye gider. Kendine özgü acayip yetenekleriyle bulunacak kişinin tüm sosyal medya profillerini ortaya çıkarır. O yüzden bu sapıklık işlerini eğlenceli bulması normal."

"Hayır. Ben bir hanımefendiyim. Böyle şeyler yapmıyorum." Masadaki herkes kaşını kaldırıp alaycı bakışlarını üzerime dikiyor.

"Ne? Değil miyim?"

"Tabii ki öylesin." Emre'ye sarı puantiyeli hesapla ilgili neler hissettiğini sormayı çok istiyorum ama yakalanma riskini göze alamıyorum. Zaten onunla sahte bir röportaj yaptım. Bir de sahte hesabımla yaptığım ilanı aşkların ortaya çıkıp beni bir sapığa dönüştürmesine ihtiyacım yok.

Yarım saat kadar sonra Ecrin işe gitmesi gerektiğini söyleyip kalkınca Mete de Burcu'yu bizi baş başa bırakma bahanesiyle başka bir yere gitmeye ikna ediyor. Herkes gittiğinde dirseğimi masaya, çenemi de elimle yaslayıp hayran bakışlarımı sevgilimin üstüne çeviriyorum. Bir süre ifadesiz kalmaya

çalışıyor ama sonra yüzüne tüm dünyayı kaplayan bir gülücük yerleşiyor.

"Neye bakıyorsun?" Dağınık saçlarını düzeltmeye çalışmanın faydasız olduğunu öğrendim ama yine de elimi kaldırıp saçlarına uzanıyorum. "Sana bakıyorum. Bakmayayım mı?" Bakışları iki yandan gevşekçe örüp aralarına küçük çiçekler sıkıştırdığım saçlarımda dolanıyor.

"Bu kadar güzel olurken beni hiç düşünmüyor musun? Senin yüzünden erkenden ölüp gideceğim." İçli içli söylediği sözler beni güldürüyor. Kollarımı boynuna dolayıp biraz öyle kalmak için atılıyorum ama o anda masadaki telefonumun ekranına düşen mor kalp dikkatimi çekiyor. Kardeşimin mor kalpleri Merkez'in bana verdiği en önemli görevlerden biri olduğu için Emre yerine telefonuma uzanıp mesajı açıyorum.

"Bu Deniz'in *beni ara* şifresi. Görüntülü konuşsak rahatsız olur musun?" Bana alınmış gibi bakınca heyecanla yanağını öpüp Deniz'i arıyorum. Kardeşimin küçük burnu ve ağzı ekranı dolduruyor.

"Defne!" Sesindeki coşku beni şaşırtıyor çünkü genelde bilmiş tavırlarla ve sakince konuşur. "Bay Pofuduk'un bebekleri oldu!" Ekrandaki görüntü sarsılarak renkler karmaşasına dönüştüğünde onun koşmaya başladığını anlıyorum. Heyecanla doğrulup "Kaç tane?" diye sorduğumda evin arkasında, kediler için yaptığımız evlerin olduğu yere geliyor.

"Tam dört tane! Hepsi çok çirkin ama Devran tüyleri çıktığında çok tatlı olacaklarını söylüyor." Kamerayı çeviremediği için telefonu döndürüp ekranı kedilerin olduğu yere çeviriyor. Doğru yere tutuyor mu diye bakmak için kafasını da ekrana eğince saçlarından başka bir şey göremiyorum.

"Doğru söylemiş. Bay Pofuduk nasıl?"

"Bilmem. İyi görünüyor. Sabah babamla ona bakmaya geldiğimizde yavruları çoktan gelmişti. Önce biraz kızdım çünkü onların nereden çıktığını görmek istiyordum."

"Karnından çıkıyorlar, bilmiyor musun?" Deniz yere oturup darmadağınık buklelerini yüzünden geriye itiyor.

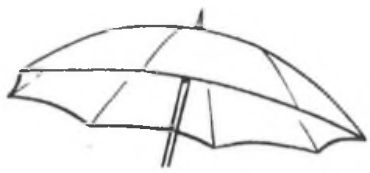
"Ama Kaan onları poposundan çıkardığını söyledi. Bu çok saçma değil mi?"

"Kesinlikle," diyorum gülmemeye çalışarak. "Hayatımda duyduğum en saçma şey." Annemin Deniz'in adını seslendiğini duyduğumuzda küçük kardeşimin gözlerinde bir telaş ifadesi beliriyor.

"Eyvah! Benimle konuştuğunu anneme söyleme tamam mı? Yoğurdumu yemeden buraya gelmem yasaktı." Aramayı öylece sonlandırdığında Emre yanımda kahkaha atıyor. Onu da kadraja sokup konuşmaya dahil etmek istemiştim ama anlaşılan bugün Deniz için mühim olan tek şey Bay Pofuduk'tu.

"Ona bayan demesi gerekmiyor mu?"

"Bayan Pofuduk demek çok zormuş. Bay bir kısaltmaymış." Deniz'in araması yüzünden havada kalan kollarımı hatırlayınca dönüp Emre'ye sarılıyorum. Ona sarılmanın beni güzelleştirdiğini fark ettim biliyor musunuz? Sevdiğiniz insanlara sarılmak, öpmek, onlarla vakit geçirdiğiniz her anın sizi güzelleştirmesi gibi özellikleri vardır. Kimse sevginin bir sihir olmadığını iddia edemez.

30. Bölüm

"Merkeze Veda"

Yüzüme vuran güneş ışığı beni uyandırdığında fark ettiğim ilk şey omuzumdaki ağırlık oluyor. Sonra da burnumu gıdıklayan başına buyruk saçlar. Sıcacık ve keyifli bir halde iç çekiyorum. Taşlı yol yüzünden sallanıp duran arabanın içinde Emre'yi rahatsız etmeden kaslarımı rahatlatmak adına sırtımı germeye çalışırken Emre başını hafifçe çevirince nefesi boynumu gıdıklıyor. Dudaklarımdan kaçan kıkırtıyla elini tutup parmaklarımızı birbirine doluyorum. Sevgilim başını bir kez daha hareket ettiriyor, bu kez kasıtlı olarak benimle uğraştığında başımı uzaklaştırıp diğer elimle yüzünü kapatıyorum.

"Huylanıyorum ama." Sesim küçük ve cilveli bir fısıltı olarak çıkınca Emre gülerek doğruluyor. Sırtını araba koltuğuna yaslayıp daha rahat bir pozisyonda otururken gözlerini hafifçe aralayıp yola bakıyor. Dikkatimizi önümüzde sessizce tartışan arkadaşlarımıza çeviriyoruz.

"Sana on kere önümüzdeki dönüşü kaçırmamanı söyledim. Beni suçlayamazsın."

"Ben de sana on kere bunu dönüşe yaklaştığımızda hatırlatmanı söyledim!" Umut'un ilk kez gergin olduğunu görüyorum ama bu şaşırtıcı değil. Araba kullanmanın insanlar üzerindeki olumsuz etkileri beni hayrete düşürüyor. Abim de araba kul-

lanırken bir canavara dönüşür. Öne kayıp kafamı iki koltuğun arasından uzatıyorum. "Ne oluyor?"

"Umut yanlış yola saptı."

"Çünkü Beren yolu takip etmiyordu."

"Şoför sensin."

"Sen de muavinsin!" Sessizce arkaya kayıp tekrar Emre'ye yaslanıyorum.

"Yine bir şeyler için birbirlerini suçluyorlar." Emre uykulu bir halde gülüyor. Saatlerdir yoldayız. Buna rağmen yorgun, uykulu ve sıcaktan mayışmış haliyle bile harika görünüyor. Beraber ailemin evine gittiğimize inanamıyorum. Anneme Emre'den bahsettiğimden beri sevgilim o kadar çok Antalya'ya davet edildi ki son zamanlarda tüm ailemin siz gelmezseniz biz geliriz mantığıyla kapımda belirmesini bekleyip durdum. Beraber geçirdiğimiz uzun aylar Emre'yle hiç ayrılmayacağımızı düşündürmeye yetecek kadar dolu ve mutlu geçmişti bu yüzden birkaç hafta önce ona benimle ailemin evine gelmek ister mi diye sorarken hiç çekinmedim.

Emre mezun olunca ailesiyle beraber büyük bir kutlama yaptık. Büyük diyorum çünkü Ganimet Sultan'la birlikte karaokede 'Kızılcıklar Oldu Mu?'yu söylemek son yılların en büyük olayıydı. Sevdiceğim çalıştığı şirkette işine tam zamanlı olarak devam etmeden önce bir haftalık izin aldı ve bunun yarısını kendi ailesiyle, yarısını da benimkiyle geçirebileceğimiz şekilde planladık.

Umut Beren'in de geleceğini duyunca kimseye sormadan kendini plana dahil etti ve dördümüz yola koyulduk. Bu ikilinin flört ettiklerini düşünmeyi bir süre önce bırakmak zorunda kaldım çünkü ne yaptıkları hakkında Emre'nin de benim de bir fikrimiz yok. Bazen iyi anlaşıyorlar ama çoğu zaman birbirlerine katlanamıyor gibi davranıyorlar. Buna rağmen neredeyse Emre ve benim kadar çok zaman geçiriyorlar ama aralarında hiçbir romantizm belirtisi göremiyorum. Pek arkadaşa da ben-

zemiyorlar aslında... Beren bu konularda açıklama yapacak birisi değil, konuşmak istemediğinde ağzından laf almak imkânsız. Umut da asla ciddi cevaplar vermediği için söylediklerinin hangisi doğru hangisi alay asla anlayamıyorum. Bu yüzden bu çift artık üstünde düşündüğüm bir konu değil.

Yana doğru dönerek kolumu Emre'ye dolayıp sıkıca kucakladığımda hiç istifini bozmuyor. Kendi içimde sevgilime yükselip aşktan patlamayayım diye kendimi ona doladığım anlara alıştı artık. Bundan çok hoşlandığı da ortada çünkü kapalı gözlerine rağmen dudağının kenarında minik, hoşnut bir gülücük var. Başımı uzatıp o gülücüğün kenarına küçük bir öpücük bırakıyorum. Umut'tan önce saatlerce araba sürdüğü için yorgun olduğunu biliyorum ama onunla uğraşmadan duramıyorum. Abimle yaptığım yolculuklarda her zaman yol boyu uyurdum ancak yanımda sevgilim varken ve onu ailemle tanıştırmaya götürürken saatlerce uyumak bir seçenekmiş gibi görünmüyor.

"Allah aşkına oynaşmayı bırakın!" Umut'un sesiyle gözlerim kocaman açılıyor. Hemen kendimi geri çekiyorum ama uzaklaşamadan Emre beni yakalayıp tekrar göğsüne çekiyor. Kollarını etrafıma sarıp uykudan kalınlaşmış sesiyle arkadaşına, "İşine bak," dediğinde omuz silkip yerime yerleşiyorum. *Bana sarıldığı sürece sevdiğim bey ne derse o olabilir merkez. Sanırım o kadar da özgür ruhlu bir ajan değilim. Umarım beni affedersin...*

"Sadece iki saattir araba sürüyorsun Umut." Şoförün söylenmelerini bastıran bıkkın sesi onaylamak için başımı sallıyorum. "Biraz sesini kesersen dinlenip direksiyonu tekrar devralabilirim."

"Onu bu cadıya söyleyin. Bana kaza yaptırmaya çalışıyor." Beren arkaya bakıp gerçek olmadığına emin olduğum bir masumiyetle, "Hiçbir şey yapmıyorum," deyince gülüyorum. Zavallı Umut. Ona kuzenimin korkunç bir cadı olduğunu söylediğimde beni ciddiye almalıydı.

Kalan kısa süreyi birbirimize sataşarak geçirdikten sonra nihayet eve geliyoruz. İçimi kaplayan heyecanla yerimde kıpırdanıp duruyorum. Evden uzakta olmanın en güzel yanı eve geri dönmektir.

Araba bahçe kapımızın önünde durduğunda Emre'yi kontrol ediyorum. Yüzünde ciddi bir ifade var. Bana gülümsemeye çalışıyor ama o kadar başarısız oluyor ki onu rahatlatma ihtiyacıyla saçlarını düzeltiyorum. "Korkma, seni kimselere yedirmem." Elini uzatıp yanağımı okşarken bu kez dudakları gerçek bir gülücükle kıvrılıyor. Toparlanıp arabadan indiğimizde üstümden attığım ince hırkayı giyiyorum. Bahçe kapısından içeri girdiğim anda evimin kapısı açılıyor ve Deniz çıplak ayaklarıyla son hız üstüme koşuyor. Eğilip onu kucakladıktan sonra yüzünü öpücüklere boğup kısa süreceğini bildiğim sevgi dolu halinin tadını çıkarıyorum. Arkadan Beren'i gördüğünde vücudunu sarkıtıp onun kucağına zıplıyor ve iki nemrut ağırbaşlılıkla birbirlerine sarılıyorlar.

Biz bahçe yolunu geçerken annem ve babam kapıya çıkıyor. Abimin arka taraftan elleri ceplerinde çıkıp kasıla kasıla yürüdüğünü görünce Emre'nin elini tutmak istiyorum ama babama sevgilime kin gütmesi için bir sebep vermek istemem.

"Hoş geldiniz!" Annem parlak gülümsemesiyle Emre'yi karşılarken ben babamın yanaklarına sulu öpücükler konduruyorum. Babam yumuşak mizacından beklenmeyecek bir duruşla ve çatık kaşlarıyla Emre'yi selamladığında abim de tam karşımıza geçip elini uzatıyor.

Böyle dik dik bakarak kaçıp gidecek mi diye test ediyorlar sanırım. *Kaçıp gitsen seni suçlayamam aşkım...*

Boyu benimkine en yakın adam babam olduğu için onun koluna girip bahçedeki insanları birbirlerine takdim ediyorum. "Babam, abim, Emre." Gereksiz bir neşeyle Umut'u işaret ediyorum. "Bu da Umut, Emre'nin en yakın arkadaşı."

"Merhaba efendim. Bunlar erik ağacı mı?" Beren Umut'un hevesli sorusuna göz devrince Umut çocukça bir ifadeyle kuzenime doğru çenesini kaldırıyor. En azından büyüklerin yanında kavgaya girişmeyeceklerini umarak onları geride bırakıyorum.

Annem heyecanlı olduğu için sürekli kıkırdayarak konuşuyor ve onun bu coşkusu babamın keyfini hepten kaçırıyor. Babam hiç de surat asan huysuz biri değildir o yüzden bu halini şaşkınlıkla izliyorum. "Evet, arkada da kiraz ağaçlarımız var. İçeri geçelim hadi, bunlara bakmak için çok vaktimiz olacak." Annem, Beren'e sarılıp Umut'u da kucakladıktan sonra bizi içeriye alıyor. Selamlaşma faslı sürerken, annem ve misafirleri yolculuk hakkında zararsız bir sohbete girişiyorlar. Babam Emre'yi rahatlatmayı reddederek köşede surat asıyor ve abim de zebella gibi koltuğun kenarına oturmuş bakışlarıyla Emre'ye psikolojik baskı uyguluyor. Gözlerimle yaptığım uyarıları görmedikleri için mecburen inleyerek koltuğa çöküyorum. "Baba ya!"

Babam boğazını temizleyip insafa gelerek Emre'ye ailesi, okulu ve işi hakkında sorular sorarken duyduklarından memnun kaldığını düşünüp biraz rahatlıyorum. Sonra bir posta da abim sevgilimi terletmeye çalışıyor ama Umut'la el ele verip ortamın nabzını epey düşürüyoruz.

Deniz elinde iki küçük kediyle salona geldiğinde annem onu kedileri annesinin yanından almaması gerektiği konusunda azarlıyor ama küçük kardeşim sevimli suratıyla bize bakınca ona destek olmak zorunda kalıyoruz. Annem Bay Pofuduk'un yavruları büyüdü diye sevinirken bunların ortaya çıkmasına dertleniyor. Küçük kardeşim bir eşkıya olduğu için geceleri gizlice evimizi hayvanlarla doldurmaya çalıştığından, annemin onlara tahammülü epey zorlaşmış.

Deniz kedilerden birini bana diğerini Emre'ye verip ona bazı sorular soruyor. "Çorap giymeyi seviyor musun?"

"Hayır ama ayakkabının içine giymem gerekiyor."

"Bu çok üzücü değil mi?" Deniz büyük bir kız gibi iç çekince Emre gülerek onun saçlarını düzeltiyor. Kardeşim müstakbel enişteşinin dizlerinin arasına girmiş minik kedinin karnını okşayarak garip sorularına devam ederken Umut da babamla sohbet ediyor. Ben de *kardeşim ve enişteşi* kelimelerini içimden sürekli tekrarlayıp kendimi aptala çevirmeye çalışıyorum.

Merhaba merkez, Ateşböceği3 dandik bir ajan.

O günü bir şekilde sağ salim atlatmayı beceriyoruz ama cumartesi sabahı babam evde kasıtlı gürültüler çıkararak hepimizi erkenden uyandırınca sürünerek odalarımızdan çıkmamız gerekiyor. Babam, işkence ettiği damadını kahvaltısını bitiremeden alıp bahçelerde yapılacak işler olduğunu söyleyerek götürüyor. Onlarla gitmek istiyorum ama arabada yer olmadığını söyleyip beni almıyorlar.

Ateşböceği3 o kadar da dandik bir ajan değil merkez. Yalan söylediklerini elbette biliyorum.

Akşama kadar Emre'yi defalarca arıyorum ama cevap alamıyorum. Deniz'le oyun oynuyor, bahçedeki çileklerden patlayana adar yiyor ve anneme akşam yemeği için yardım ediyorum ama yok, saatler bir türlü geçmiyor.

"Emre'ye bahçede kendi mezarını kazdırırlar mı sence?" Annem ocaktaki yemeğin tadına bakacakken elinde kaşıkla kalakalıyor.

"Yok canım," diyor bariz bir şüpheyle. "Yani, akıllarına gelmez bence böyle bir şey. Gelseydi yapardı ama baban." Küçük bir kahkaha atıp yemeğe biraz daha tuz ekliyor. "Adamcağızım kurdeşen döktü zaten sizi beklerken. Okulun bitince buraya döneceksin diye zor dayanıyordu uzakta olmana. Şimdi evlenirsin oralarda diye karalar bağlıyor."

"Peki bu Emre'nin mi suçu anne?" Ağlak tavırlarım anneme sökmüyor tabii. Beni deli gibi çalıştırıp akşama harika bir sofra hazırlatıyor. Saat altı gibi sonunda kapıda bir hareketlilik olunca elimi yıkayıp kapıya koşturuyorum. Umut kucağında

bir torba kirazla mutlu mesut içeri giriyor. Arkasından da üstü başı toz toprakla kaplanmış zavallı sevgilim geliyor. Ellerimi yanaklarıma koyup küçük bir çığlık atıyorum. "Sana mezar mı kazdırdılar?"

"Ne?" Emre'nin şaşkınlığını görmezden gelip içeri giren abimi hedef alıyorum. "Ona mezar mı kazdırdınız?"

"Evet. Gömdük bile. Kendi başına çıkabilirse sınavı geçecekti. Geçti bak. Hayrını gör sevgilinin." Abimin her cümlesiyle gözlerim daha çok açılıyor. Dehşet içinde Emre'ye dönüp üzerinde hasar tespiti yapmaya çalışırken kir pas içindeki haliyle ellerini havaya kaldırıyor.

"Hayır yahu!"

"Doğru. Gömmedim. Onun yerine bahçedeki eski kuyuya attım. Tam üç saat çıkmaya çalıştı." Abimin ne kadar eğlendiğini fark edince ayağımdaki terliği çıkarıp mükemmel bir açıyla tam kafasına fırlatıyorum ama ne yazık ki darbeyi ustalıkla savuşturuyor. Mecbur yakın mesafe saldırısına geçeceğim.

"Gel oğlum, bakma sen bu delilere. Benim çocuklarım hiç büyümüyor." Annem beni abimin üstünden alıp sert bir bakış attıktan sonra Emre'nin koluna giriyor. "Yemekten önce banyoya gir de temizlen. Havlu çıkardım ben sana. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Onlar uzaklaşırken babam elinde bahçelerden topladığı meyvelerle girip bana hiç bakmadan mutfağa gidiyor. Peşinden giderken, "Babacığım," diyorum tatlı tatlı. "Emre'yi sevdin mi?" Kendine bir bardak su doldurup yavaş yavaş içerken beni duymamış gibi davranıyor.

"Çok saygılı biri değil mi? Selahaddin Dede de onu çok seviyor biliyor musun? Babaa!" Kollarımı omuzlarına dolayıp sırnaşıyorum. "Kötü bir özelliğini bulamıyorsun işte! Bırak inadı."

Babam bardağını tezgâha bırakırken derin bir iç çekip başını benimkine yaslıyor. "Çok uğraştım ama bulamadım hakikaten. Sence iç güveysi olmayı kabul eder mi?"

"Sanmıyorum babacığım, ama her tatili burada geçirmeyi kabul edebilir." Babam kolunu kaldırıp sevgiyle omuzuma vuruyor.

"Deniz'i asla uzağa göndermeyeceğim. Dizimin dibinden ayırmayacağım. Ben kızlarımı elin adamları götürsün diye büyütmedim ki." Bu noktadan sonra onayını aldığımı bilmenin rahatlığıyla ona biraz daha sımaşıp gönlünü ediyorum. Babamın bir sonraki ziyaretimizde Emre'nin ailesini de davet ettiğini öğrenmek ufak çığlıklar atmama sebep oluyor. Babam beni azarlayarak mutfaktan çıkarken hâlâ sırıtarak masaya gidecek son tabakları da götürüp, erkeklerin bahçelerden özenle toplayıp getirdiği meyveleri sofraya koyuyorum. Yemekte abimle Emre'nin gayet iyi anlaştığını gözlemleyince dışarıda neler yaptıklarını ısrarla soruyorum ama Umut bile söylemiyor. Fakat yüzündeki hain sırıtış ve Emre'nin ona attığı düşmanca bakışları gördükçe merakım hat safhaya ulaşıyor.

Yemekten sonra teyzemlere uğrayıp ayaküstü tanıştıktan sonra Beren'i de alıp dışarı çıkıyoruz. Emre'ye büyüdüğüm yerde en sevdiğim gizli köşelerimi gösterip çocukken yaptığım yaramazlıkları anlatıyorum. Abim her hikâyede saklamak istediğim utanç verici detayları ortaya sermekten hiç çekinmese de kendimi o kadar mutlu hissediyorum ki sahte bir sinirden öteye gitmiyor tepkilerim.

Gece yarısı yatağımda yatmış ailemin uyumasını beklerken eski yaramazlıklarıma bir yenisini eklemenin planını yapıyorum. Herkes yatalı neredeyse iki saat olmuştu, bu yüzden uyumuş olduklarını umarak planıma başlamaya karar vermiştim. Yataktan kalkıp, üstüme bir battaniye alıp kapımı sessizce açtığımda Emre'yle burun buruna geliyoruz. Onu birden karşımda görünce refleksle çığlık atacak gibi oluyorum ama akıllı sevgilim bunu anlayınca elini ağzıma kapatıyor. Başka şartlar altında korkunç bir sahne olabilirdi bu ama merkez bizim tarafımızda olduğu için güvendeyiz.

Elini çektiğinde kıkırtım duyulmasın diye ağzımı sıkıca kapatıyorum ama fısıltıyla, "Merkez sen misin doğru söyle," demekten kendimi alamıyorum.

"Merkez mi?"

"Boş ver." Elini tutup sessiz olmasını işaret ederek mutfağa gidiyorum. Balkon kapısından çıkıp oradan bahçeye indikten sonra ağaçların arasındaki hamağıma gidiyoruz. Yan yana oturduğumuzda battaniyeyi üstümüze örtüp bana sarılmasına izin veriyorum. Dünden beri yan yana olmamıza rağmen mesafeli durmak zorunda hissettiğimiz için bu yakınlık çok iyi hissettiriyor.

"Ben de uyumuş olmandan korkuyordum," diyorum sessizce. "Ses çıkarmadan seni uyandırmanın planlarını yapmıştım."

"Çok yorgundum aslında ama Umut uykusunda o kadar çok konuştu ki uyuyamadım. Sana bakmaya gelirken ben de aynılarını düşünüyordum."

"Babama yakalansaydın senin uygunsuz bir özelliğini bulmuş olmayı sonuna kadar kullanırdı." Emre kısık sesle gülünce başımı kaldırıp yanağını öpüyorum. "Ailemi sevdin mi?"

"Annen harika biri," diyor içtenlikle. Annemle iyi anlaşmasını, onu kendisi için anne gibi görmesini o kadar istiyordum ki samimiyeti beni duygulandırıyor. "Baban biraz korkunç adamı oynuyor ama ona hak veriyorum. Seni başka birine vermek onun için zor olmalı. Neyse ki benim seni kimseyle paylaşmam gerekmiyor."

"Gerekebilir." Karanlık gecede yüzündeki ifadeyi göremesem de bana baktığını hissedince omuz silkiyorum. "Çocuklarımız olabilir," diyorum mırıldanarak.

"Eh, buna katlanabilirim," derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sana vermem gereken bir şey var." Cebinden bir kutu çıkarıp bana uzatıyor. Terliklerimi çıkarıp dizlerimi yukarı çekerek hamağın içinde oturuyorum. Kutuyu elime alınca Emre telefonunun ışığını yakıp üstüne tutuyor. Başta

bana yine bir robot yaptığını düşünüyorum ama uzattığı kutu içine bir robot sığdırabilecek boyutta değil. Merakla üzerindeki süslü ipi çekip kapağını açıyorum. İçinden çıkan kolyeyi kaldırınca ucundan sallanan minik bir şemsiye ortaya çıkıyor. "Puantiyelisini bulamadım bu yüzden Ecrin'in ojelerini çalıp üstüne puantiye çizmek zorunda kaldım."

Şaşkın bakışlarımı kolyeden ayırmadan, "Biliyor muydun?" diye fısıldıyorum hayretle.

"Defne, kimsenin hayatına aynı anda senden iki tane giremez. Anlamamam için aptal olmam gerekirdi."

"Hem de başından beri mi biliyordun!" Ellerimi yüzüme kapatıp inliyorum. "Bu benim sırrımdı!"

"Sır saklamada iyi olmadığını biliyoruz." Kolyeye mahcup bakışlarla bakarken gülsem mi ağlasam mı karar veremiyorum. "Bunu sana doğum gününde almıştım. Ama veremedim."

"Sonra neden vermedin?"

"İtiraf edersin diye ummuştum."

"Beni öldürmen gerekirdi." Utanmanın bir anlamı olmadığını fark edip gururla başımı kaldırıyorum. "Ee? Sapığına âşık olmak nasıl bir şey?"

"Senin gibi bir sapığa sahip olmak gurur verici." Ciddiyetle konuşuyor ama alay ettiğini biliyorum. Dil çıkarıp kolyemi takması için yan döndüğümde puantiyeli şemsiyeyi alıp kolyeyi boynuma takıyor. Dudaklarını enseme bastırıp "Sapığımı kaybetmeyi hiç istemem," diye fısıldıyor kulağıma. "Biliyorsun, sapıklar tehlikelidir. Kontrol altında tutulmazlarsa bela olabilirler."

"Sana belalı biri olduğumu söylemiştim."

"Biliyorum, bu yüzden seni daha yakından gözlemlemeyi planlıyorum."

Dudaklarımdan bir kıkırtı kopuyor. "Bana evlenme teklifi etmeye çalışmıyorsun değil mi? Çalışıyorsan bilmeni isterim ki bu berbat bir teklif." Arkamdaki sıcaklığı uzaklaşınca dönüp yüzü-

nü görmeye çalışıyorum. Kucağında duran telefonun ışığı hâlâ yandığı için suratı komik bir şekilde parlıyor. İfadesine bakınca alaycı halim bir anlığına donup kalıyor. "Bir dakika... Sen?" Kahkaham geceye yayılmasın diye elimle ağzımı kapatıyorum. "Cidden mi?" Emre'nin bozulduğunu görünce yüzünü tutup gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Devam et."

"Etmeyeceğim."

"Lütfen!" diyorum dudağımı ısırarak. Katıla katıla gülesim geliyor ama bir yandan da heyecandan ayaklarım uyuşmuş vaziyette.

"Bütün havamı bozdun. Söylemeyeceğim." *Eh, öyleyse seni tekrar havaya sokarız yakışıklı.* Bana söylenip dururken sitemlerini bir öpücükle bölüyorum. Kafasını karıştırdığıma emin olarak geri çekilip en tatlı sesimle, "Lütfen," dediğimde bakışlarını kaçırıyor. *Direncini kırmak üzeresin Ateşböceği3. Biraz daha dayan!*

"Sana evlilik teklifi etmemin hiçbir anlamı yok çünkü baban okulun bitmeden evlenmeye kalkarsak beni öldüreceğini söyledi."

"Yine de edeceksin çünkü bana âşıksın," diyorum kendimden emin bir tavırla.

"Evlenemiyorsak neden teklif ediyorum ki?"

"Nasılsa bir gün evleneceğiz! Söyle işte."

Emre asabı bozulmuş gibi gülüp, "Niye bu kadar heveslisin?" diye soruyor. "Bu işler için uygun şartlar, romantik bir ortam, mum ışığı ve bir yüzük gerekmiyor mu?"

"İhtiyacım olan tek şey sensin." Sesimdeki aşkı duyduğuna eminim çünkü alaycı ifadesi kaybolup yerini ağır, yoğun bakışlara bırakıyor. Mücadeleyi kazandığımı biliyorum. Ona karşı girdiğim her mücadeleyi kazanacağımı bildiğim gibi.

"Benimle evlenir misin Ateşböceği?"

"Evet!" Sessiz çığlığımla ona sarılmak için atıldığımda hamağın dengesini bozuyorum ve birden kendimi yerde, sızlayan

popomu tutarken buluyorum. Yüzümü yere bastırıp kahkahalarımı durdurmaya çalışırken yukarıda Emre'nin ödü kopuyor. Beni döndürüp iyi olduğumdan emin olmaya çalışırken güldüğümü görünce güzelce azarlayıp yerden kaldırıyor. Yüzüme bulaşan tozlara aldırmadan kollarımı kaldırıp kendimi ona doluyorum. Hayatımın geri kalanında bunu ne zaman istersem yapacağımı bilmek damarlarımı coşkuyla dolduruyor.

İlgilenmem gereken bir koca ve bakmam gereken bebek ateşböcekleri varken merkeze aktif olarak hizmet verebileceğimi sanmıyorum bu yüzden... *Ateşböceği3'ten merkeze: Emekli olma talebinde bulunuyorum.*

BETÜL GÜÇLÜ

Sarı Puantiyeli Şemsiye

Stalker

1. Takipçi
2. İz süren avcı
3. Defne Bilger

Hedef [illegible] adından sonra kafeye girip bir kahve istiyor. Siparişini alan görevliye gülümseyip bir şeyler söyledikten sonra kafenin diğer ucundaki boş bir masaya oturuyor. Bilgisayarını ve dosyalarını açarken, tahminim mesaj sesi geldiği [illegible] telefonunu çıkarıyor ve ekranda gördüğü şey onu güldürüyor. Bu beklenmedik bir durum merkez. Tetikçi tehlikede. Bize onun gülüşüyle insanları felç edebildiğini söylememiştiniz!

Merkezin verdiği bu görevde Emre Sezgin zorlu bir hedef ise güçlü bir ajandım. Onu alt edebilirdim. Hayatına sızabilir sırlarını öğrenebilir ve yapılması gerekenleri yapabilirdim. azından hayalimdeki Defne Bilger böyleydi.

Gerçekte ise işler planladığım gibi gitmemişti. Yuruduğum yollarda bazen korkmuş, bazen kaybolmuş ama ne olursa olsun neşemi ve ışıltımı hiç kaybetmemiştim.

Belki biraz tuhaftım. Heyecanım yüzünden sık sık zor durumlara düşüyordum. Belki hayali arkadaşlarımla çok fazla konuşuyordum ama ne olursa olsun kendimi sevmeyi biliyordum. Emre Sezgin'in de beni sevmesi için bu kadarı yeterli olur muydu?

ISBN: 978-625-7026-20-5

@betulguclu
@renkitap
/renkitap
/renkitap

₺45

REN